***<VIGYÁZZ,
JÖVÖK!>
<A. J. HOLT>
„Rémlenek – olyan, mintha
a Sárkányok Bajnoksága
számítógépes változata volna.”
Robert Lewis,
a Pajánkugrók szerzője

A. J. Holt

Vigyázz, jövök!

Eredeti cím: *Watch me*
Sóvágó Katalin fordítása

Tudodkinek szeretettel,
valamint ügynökömnek,
Helen Hellernek, a lángeszű kriminológusnak

„Az ember, noha biológiailag sikeresnek mondható, számos területen fogyatékos faj."
Anthony Storr: *Emberi agresszió*

1.

– Neve?
– *Clarice Starling.*
– Janet Louise Fletcher.
– A barátai, gondolom, Jaynek szólítják, ugye?
– Igen.
– Jay, maga a Szövetségi Nyomozóiroda különleges ügynöke, jól mondom?
– Igen.
– Az ohiói egyetemen diplomázott pszichológiából?
– Igen.
– A New York-i Columbián doktorált kriminológiából?
– Igen.
– És Washingtonban, a George Washington Universityn szerzett diplomát számítástechnikából és statisztikából?
– Pontosan.
Az alperes elegánsan öltözött ügyvédnője fölemelkedett. Jobban emlékeztetett fotómodellre, mint Hollywoodban és Beverly Hillsben praktizáló ügyvédre, és úgy hírlett, apagyilkosságtól a randevún elkövetett nemi erőszakig terjedő képtelen helyzetekből is ki tudja húzni gazdag és híres ügyfeleit. Samantha Rhodesnak hívták, és a Los Angeles-i büntetőtörvényszéken azt pletykálták róla, hogy időnként elvállal ilyen lepra ügyeket is, mint ez, csak ki ne menjen a köztudatból.
A vádat képviselő Barney Silkwood kerületi ügyészhelyettes

szerint Samantha Rhodes védence, Dennis Lloyd Shaw tizenegy légikísérőt gyilkolt meg a következő módszerrel: először megkínozta, aztán vaginálisan, orálisan és análisan megerőszakolta, majd lefejezte őket, végül belemaszturbált az újonnan keletkezett nyílásba. Shaw azóta bámulta Janet Fletchert, amióta a nőt tanúnak szólították. Bámult és mosolygott.
– Tisztelt bírónő! – szólt közbe Samantha Rhodes.
– Tessék, Miss Rhodes. – A bírónő parányi, fonnyadt fekete asszony volt, Rose Alexandernek hívták.
– A védelem már szavakba foglalta Fletcher különleges ügynöknek, úgy is, mint jelen eset szakértői tanújának minősítéseit. Valóban át kell vennünk még egyszer az egész szakmai életrajzát?
– Mr. Silkwood?
– Tisztelt bírónő, én fontosnak érzem, hogy az esküdtszék tájékozott legyen Fletcher különleges ügynök hátteréről.
– Egyetértek – bólintott Alexander bíró.
– Amíg az ügyész nem untatja halálra az esküdteket – dünnyögte Shaw ügyvédje, miközben leült. A bíró csak egy görbe pillantással nyugtázta a megjegyzést.
– Mióta dolgozik az FBI-nál, Jay?
– 1985 óta. Közvetlenül az után végeztem el az akadémiát, hogy doktoráltam a Columbián. Számítástechnikából nyári és esti egyetemen szereztem meg a diplomámat.
– Miért választotta a számítástechnikát?
– A bűnüldözés alapvető eszközének tekintettem. Lépést akartam tartani a technológiával.
– Pontosan mivel foglalkozik az FBI–nál?
– A CART-nál dolgozom. Számítógépes elemzőrészleg, a laboratóriumi főosztályon.
– És ott mit csinál?
– Olyan bizonyítékokat elemzek, amelyeknek közük van a számítógépekhez. Kódfejtés, fájlok feltörése, programozás különböző csoportoknak az Irodán belül. Főleg az azonosításnak.
– Önt arra kérték fel, hogy segítse a Los Angeles-i rendőrség munkacsoportját a légikísérők meggyilkolásának ügyében, így van?

– Igen.
– Miért?
– Mert én közelről ismerem a B-Vix programot.
– Mit jelent ez a B-Vix?
– Bűnözői viselkedési index. A bűnelkövetői viselkedés több száz jellemzőjét felölelő sablon, különös tekintettel az erőszakos bűncselekményekre.
– Ön személyesen fejlesztette ki ezt a programot az Irodának?
– Igen.
– Hogy működik, Jay?
– A gyanúsítottak adatbázisát átszűrik a B-Vixen, majd a teljesítménygörbe alapján szűkítik a kört.
– Ebben az esetben hogyan körvonalazódott a gyanúsítottak adatbázisa?
– Valamennyi áldozat a Los Angeles-i nemzetközi repülőtérre érkező, belföldi légitársaságoknál dolgozott, menetrendszerű útvonalakon. Felkértük a légitársaságokat, hogy egy évre visszamenőleg engedjenek betekintést a helyfoglalási nyilvántartásaikba.
Nem egészen. A SABRE-be, a helyfoglalások számítógépébe ugyanolyan könnyű volt bejutni, mint egy kamasz naplójáról levenni a lakatot. Miután megtaláltuk, amit kerestünk, visszamentünk, és engedélyt kértünk.
– Milyen eredményre jutott a nyomozás során?
– A LAX-on az utóbbi tizenkét hónapban összesen tizenegymillió utas jelentkezett ki és be. A B-Vixet arra programoztuk, hogy töröljön minden olyan nevet, amely nem található meg az összes érintett légitársaság utaslistáján. Ekkor ezeregyszázharminchat nevünk maradt. Ezeket a neveket átfuttattuk a Nemzeti Bűnügyi Információs Központ washingtoni számítógépén, hogy lássuk, hányan szerepelnek a bűnügyi nyilvántartásban. Ez háromszáznyolcvankettőre csökkentette a névsort. Ezt összehasonlítottuk a VICAP adatbázisával.
– Mi az a VICAP?
– Egy erőszakos bűncselekményeket megelőző program.
– Mi lett az eredmény?
– Megkaptuk harminckét lehetséges gyanúsított névsorát.
– Aztán mi történt?

– Használtuk a B–Vixet, hogy a sorozatgyilkossági alapindexhez viszonyítva rostálja ki a legvalószínűbb gyanúsítottakat.
– Mr. Shaw neve szerepelt ezen a listán?
– Igen.
Samantha Rhodes ismét fölpattant. – Tiltakozom, tisztelt bírónő! Ha Fletcher ügynök eredeti listája tizenegymillió nevet tartalmazott, akkor elsöprő a téves azonosság vagy a számítógépes hiba lehetőségének aránya! A védelem is elvégezte a maga számítógépes próbáját. Egyedül Los Angeles megyei telefonkönyvében kétszázhatvanegy „D. Shaw" szerepel! Feltéve, hogy az úgynevezett „Szárnyaló" gyilkos Los Angelesben élt, ami eddig még nem nyert bizonyítást. A mi számításunk szerint több mint háromezer „D. Shaw" lakik a különböző városokban, ahonnan az érintett járatok indultak.
– Mr. Silkwood?
– Fletcher ügynök talán lenne oly kedves tájékoztatni kollégámat az e téren alkalmazott módszereiről.
– Tudatában voltunk a személyazonosság-tévesztés lehetőségének. A listán szereplők zöme hitelkártyával szokott helyet foglaltatni. Mr. Shaw sem volt kivétel. Citibank Visát használt, Dennis Lloyd Shaw nevére.
– A tiltakozásomat visszavonom. – Samantha Rhodes leült.
– Ott tartottunk, hogy feltűnt a listáján Mr. Shaw.
– Igen.
– Milyen volt a pontszáma?
– Magas.
– Milyen magas?
Ez eddig hozzátartozott a forgatókönyvhöz. Ideje feltenni az i-re a pontot.
– Pontozási paramétereink bizonyos mértékig a korábbi, jól dokumentált bűntényeken alapulnak. Mind ez idáig Ted Bundy állt a görbe csúcsán, akit Jeffrey Dahmer és Dávid Berkowitz követett.
– „Sam Fia"?
– Igen.
– És most?
– Dennis Lloyd Shaw majdnem húsz százalékkal verte Ted Bundyt. Még sohasem volt ilyen magas pontszámunk. –

Silkwood Samantha Rhodesra sandított, kurtán elmosolyodott, majd visszafordult Jayhez.
– Szerepelt még valaki más a gyorslistájukon?
– Igen. Hét esélyesünk volt.
– Ekkor mit tettek?
– A Los Angeles-i rendőrség munkacsoportja megfigyelés alá helyezte őket. Akkor Mr. Shaw már nem lakott Los Angelesben.
– Hová költözött?
– Floridába. A vállalata helyezte át.
– Miamiban tartóztatták le?
– Igen.
– Ez röviddel Miss Cynthia Goode, a tizenegyedik utaskísérő meggyilkolása után történt?
Samantha Rhodes ismét felugrott. – Tiltakozom, tisztelt bírónő! Mr. Silkwood tendenciózus kérdéseket tesz föl a tanúnak! Nem mutatták ki a kapcsolatot ügyfelem és Miss Goode meggyilkolása között!
– Miss Goode volt az utaskísérő azon a járaton, amellyel Mr. Shaw Miamiba utazott.
– Kétszázadmagával.
– Akiknek nem volt olyan pontszámuk, mint Mr. Shawnak. – Silkwood lekászálódott az asztal széléről, és visszament a székéhez. Belelapozott a jegyzeteibe. Az ülés véget ért.
– Fenntartom a tiltakozásomat!
– Nincs több kérdésem.
Samantha Rhodes nem óhajtott keresztkérdéseket föltenni. Jayt elbocsátották. Amikor kikecmergett a tanúk padjából, kisebbfajta mozgolódásra lett figyelmes a védelem asztalánál. Dennis Lloyd Shaw, miközben továbbra is őt fixírozta, egymás mellé tette két kezét az asztalon, és a bal mutatóujját becsúsztatta a jobb öklébe. Trágár, félreérthetetlen mozdulat volt, és kizárólag Jaynek szólt. A nő légynek érezte magát az ecetes bogárfogóban, és összeborzongott. Barney Silkwood valami papírokkal zörgött az asztalán. Samantha Rhodes a plafont nézte. Valaki köhögött, egy szék recsegett, a hangok rosszkedvűen verődtek vissza. Dennis Lloyd Shaw láthatóan elégedett volt magával, és továbbra is mosolygott Jayre. A kinyújtott mutatóujj lassan forgott a szoros gyűrűben. Öt

gúnyolta a szemétláda.
Nyasgem!
Visszament a székéhez, és leült. A tárgyalás két nappal később befejeződött, és az esküdtek összeültek tanácskozni. Jay már csak imádkozhatott, hogy Justitia a vaksága tetejébe ne legyen még süket és hülye is.

2.

Jay Fletcher és Mike Stearns, a Los Angeles-i rendőrség hadnagya a LAX kilátójának büféjében várták, hogy bemondják a nő járatát. A bár csaknem üres volt, a panorámaablak mögött az ívfényben szürreálisán sárgállott a repülőtér sivataga, a hatalmas, üres gépek úgy tehénkedtek az aszfaltozott kifutókon, mint éjféli strandon a partra vetődött óriásbálnák.
Stearns negyven-egynéhány éves lehetett, néhány évvel idősebb Jaynél, jóképű szőkeségét meggyűrte és felszálkásította a rendőrségnél eltöltött csaknem két évtized. Komolyan flörtöltek, mikor Jay még Los Angelesben volt, aztán mégsem lett belőle semmi. Kölcsönösen érdeklődtek egymás iránt, de egyikük sem kért egy esetleges kapcsolat bonyodalmaiból. Egy olyan gyilkossági nyomozás, mint amilyennel most végeztek, nem a legjobb környezet még futó viszonyhoz sem, de azért jólesett tudni, hogy nem keresik még a kriptakulcsot.
Jay a koktélját szorongatta, amelybe még bele sem kóstolt, Stearns a negyedik sörénél tartott. Kimerítette őket a Shaw-nyomozás, de azért kellemes elégtételt is éreztek a jól végzett munka után. A dolgok állásából ítélve az esküdtbíróság túljutott a bűnös vagy nem bűnös szakaszon, és most azt próbálták kisakkozni, mennyire kemény büntetést kapjon Shaw. De Stearnsnek ez nem volt elég.
– Olyan, mintha kalapáccsal próbálnánk szétverni egy hegyet – mondta. Újból meghúzta a sörét. – Shaw–t kivonják a forgalomból, de tizenketten állnak sorban a helyéért.
– Akkor most mit csinálsz? – kérdezte Jay. – Feladod? Hagyod, hogy az ilyen pasik megússzák?
– Kérdezd meg a kerületi ügyésztől – horkantott Stearns. –

Kiszámította, mibe került a „Szárnyaló" gyilkos a munkacsoportnak. Két és fél milka, Jay. Csak hogy egyetlen fazont lesitteljenek. Te jó ég! – Megcsóválta a fejét. – Az O. J.-ügy számláját még mindig csak próbálják kiállítani.
– Az más – mosolygott Jay. – Gondold el, mennyi munkaalkalmat teremtett! CNN–riportereknek, pólóárusoknak, kiadóknak, tévés producereknek.
– Lókupeceknek – vigyorgott Stearns.
– Na látod! – bólintott Jay. – Mi lett volna Larry Kingből nélküle? –Végighúzta ujját a pohara szélén, és leszopogatta a sót. – Gondolj arra, hogy mi végezzük az előtanulmányokat a következő nagy mozihoz! Mi osztjuk a szerepet.
Valahol odakint a sötétségben egy Jumbo túráztatta a motorjait. Jay az órájára pillantott. Még negyven perc, és indul.
– Néha nem értem, miért csináljuk ezt a szart – szólalt meg végül Stearns, és belebámult az üvegébe. – Néha arra gondolok, hogy elcsesztem az életem első felét.
– Állhatnánk rosszabbul is. – Jay vállat vont, bár pontosan tudta, mire gondol a férfi. Majdnem tíz éve van az Irodánál, siralmas eredménnyel. Száz esetéből egy tucatnál ha megállapították a bűnösséget. Ha ez meccs, akkor a jók állnak vesztésre. – De legalább Dennis Lloydot kiszámolják. Egy-null a javunkra.
– Ne számíts rá – morogta Stearns. – Nagyobb halat is láttam már elslisszolni a hálóból.
– Na jó, de legalább nem vagyok Kelly Mountjoy – mondta Jay.
– Kicsoda?
– Egy volt osztálytársam a Roosevelt gimiből, a wisconsini Toma-hawkból – felelte mosolyogva a nő.
– Mi van vele? – kérdezte Stearns.
– Az osztályunkban ő volt az első lány, aki elveszítette a szüzességét. Teljes két héten át terveztük közös erővel.
– A lányok ilyeneket csináltak?
– Persze. Mit vegyen fel, mit mondjon, mit csináljon és mikor. Afféle alternatív családi tanács. Valahol a korpás teasütemény és a babazuhany között.
– A fiúknál más volt – mondta Stearns nosztalgikusán. – Mi

csak matattunk összevissza, és reméltük a legjobbakat. – Fölnevetett. – Szerintem ma is így van.
– Na, szóval, valamilyen okból pár éve visszamentem egy osztálytalálkozóra, és ott volt Kelly mint baptista tiszteletesné. Négy srác anyja. Régi haverom, Margie Watson ikreket várt, Selena McKendrick, a füves hippi meg beállt apácának. Szerintem mind azt gondolták, hogy titkos leszbikus vagyok, vagy valami hasonló, csak mert nem mentem férjhez.
– És az vagy? – mosolygott Stearns. – Titkos leszbikus?
Jay rágyújtott, és megeresztett egy színfalhasogató sóhajt. – Én csak egy szenvedelmes rendőr vagyok, aki a hivatásával kötött házasságot. A közösségi lelkiismeret vértanúja. Egy kagyló.
– Egy mi? – kérdezte Stearns.
– Így hívják őket az Irodában. Még iskolába jártam, amikor feljött Quanticóból egy toborzó, és úgy állította be, hogy feminista kötelességem a belépés. Akkor éppen egy olyan józan, lehiggadó korszakomban tartottam, és bekaptam a csalit. Beletelt pár évbe, mire felfogtam, hogy a toborzó felsőbb utasításra gereblyézett be egy jelképes kvótát a folyó évi Egyenlő Esélyek program keretében.
– Hát – mondta a rendőr –, sose gondoltam, hogy ezt mondom egyszer egy szövetséginek, de hiányozni fogsz, Jay.
– És viszont – felelte a nő. Stearns kinyújtotta a kezét, Jay könnyedén végighúzta ujjait a férfi tenyerén. Nem volt nehéz elképzelnie azt a kezet az arcán. És viszont.
Egy fahang bemondta Jay járatát. Felálltak.
A diplomatikus Stearns arcon akarta csókolni a nőt, de Jay kissé elfordult, és a száját tartotta. A férfi ajka meglepően telt és puha volt. Jay rátette a kezét Stearns tarkójára, és gyengéden lejjebb húzta a férfi fejét. Megengedte a szájának, hogy szétnyíljon, és élvezte a férfi leheletében a sör ízét.
A világ tele van lehetett volnákkal.
Könnyedén megszorította a férfi karját. Stearns fölemelte Jay bőröndjét az asztal mellől, és kimentek a bárból. Néhány perc múlva Jay felszállt az éjszakai washingtoni járatra. Nézte, hogyan enyészik el alatta Los Angeles hunyorgó csillagmezeje, majd hátradőlt, és behunyta a szemét. A tompa motorzajtól akár rögtön el is mehetett volna a tollasbálba, de a feje tele volt Dennis Lloyd Shaw hideg, halott nézésével és titkos

mosolyával.
Hát pontosan ez a probléma, gondolta Jay. Az ő életében a férfiak gyilkosok és hekusok. Gyilkosok, hekusok és senki más. Nincs gyengéd cirógatás, nincs ágyba hozott csésze kávé, nincs stabil partner szilveszterre. Sehol semmi puhaság.

3.

Már kezdett lefutni a reggeli csúcsforgalom, amikor a férfi a bérelt kocsival lekanyarodott a denveri Broadwayről a Curtis Park negyedbe, amelynek fákkal szegélyezett, keskeny utcáin a tizenkilencedik század aranylázának idején épültek a gondosan karbantartott viktoriánus házak. A gazdasági válság után kemény idők következtek, de hála a juppi hordáknak, amelyek a hetvenes években költöztek vissza a belvárosba, Curtis Park az egyik legfelkapottabb lakónegyede lett Denvernek, és még mindig felszálló ágban volt.
Egy piros lámpánál a férfi lehajtotta a napellenzőt, és egy pillantást vetett a Denver Post összehajtott hirdetési oldalára. A „Bútorozott bérlakás" rovatban bekarikázta az egyik apróhirdetést, és két napja le is nyomozta leendő otthonát.
Féléves bérlet
Azonnal beköltözhető dec. l-ig, tágas
egyszobás alagsori lakás, Curtis Park
Belvároshoz közel, $ 550/hó.
Telefon 892-1112 este.
Több más lehetőséget is talált az újságban, de ez volt a legmegfelelőbb. Maga a lakás se akármi, de ami még jobb, a tulajdonos is megfelel minden alapkövetelménynek. A nemrég elvált Mrs. Ellen Putnam és kamasz lánya, Tina: épp ezt rendelte a doktor. Ezen elmosolyodott, áthajtott a kereszteződésen, majd lassan gurult lefelé az utcán. Majdnem három hónap telt el Phoenix óta, ideje a változtatásnak. A vérfrissítésnek. Ismét mosolygott.
Megtalálta a házat, lehúzódott a járda mellé, és megállt. Az utca többi házához hasonlóan Mrs. Putnamé is nagy volt és gondosan ápolt. Diszkrét vas-szürkére és fehérre festették, alacsony kovácsoltvas kerítés vette körül. A füvet takarosra nyírták, és virágcserepek csüngtek a régimódi első veranda

ereszéről. A felhajtón nem állt autó – tökéletes volt az időzítés. Ellen Putnam már elment dolgozni, Tina iskolában lehet. Még két hét a nyári szünetig. Több mint elegendő az idő.
A férfi meghúzta az ülés mellett az emelőt, felpattintotta a csomagtartó fedelét, és kilépett a kora reggeli fényes napsütésbe. Ha valaki figyelte volna valamelyik házból, egy magas, nagyon stramm, negyvenöt év körüli férfit látott volna sötétzöld joggingban és fekete Nike cipőben. Sötétbarna haja kissé deresedéit a halántékán, szemét drága Serengeti Driver szemüveg mögé rejtette. Rövidre nyírott körszakálla ugyanolyan sötét volt, mint a haja, csak az állánál húzódott egy halványszürke csík.
Hátrakerült, felhajtotta a csomagtartó tetejét. Két fekete, kemény falú bőrönd volt benne. Kivette őket, lezárta a fedelet, és percnyi szünetet tartott, hogy körülnézzen. Aki szemügyre vehette volna közelről, valószínűleg jóképűnek írja le, bár csodálkozott volna, hogy miért visel szorosan simuló gumikesztyűt. A férfi tudta, hogy távolabbról nem lehet látni a kesztyűt.
Felkapta a bőröndöket, és hanyagul végigsétált a felhajtón az oldalsó ajtóig. Letette a bőröndöket, előhalászta a zsebéből az Ellen Putnam–től kapott kulcsot, a *zárba* csúsztatta és elforgatta. Megint fölemelte a bőröndöket, sportcipője orrával meglökte az ajtót, és bement. Vállával felkattintotta az ajtótól balra levő villanykapcsolót, leballagott a rövid lépcsőn a lakásba, és nyitva hagyta maga mögött az ajtót. Újra letette a bőröndöket, felment a lépcsőn, bezárta az ajtót, elhúzta a reteszt, a biztonsági láncot is föltette, majd visszatért a lakásba, örvendezve, hogy most már nem zavarhatják.
Csakugyan tágas volt, ahogy Ellen Putnam a hirdetésben írta, és fényesen megvilágították az alacsony mennyezetbe süllyesztett lámpatestek. Négy részre oszlott: nappali, hálószoba, fürdőszoba és konyha. A fürdőszobát kivéve a padlót hamuszürke szőnyeg borította. A tapintásáról a férfi megállapította, hogy a csupasz betonra fektették. A falakat fehérre meszelték, a közepes árú, modern, egyszínű bézs bútorokat valószínűleg katalógusból rendelték.
Tegnap, amikor eljött kifizetni az egyhavi lakbért és a kártérítési letétet, Ellen Putnam futólag körbevitte a házon. A

férfi tudta, hogy a modern konyha túlsó ajtaja a mosókonyhába nyílik, amelyen az asszonynyal és a lányával fog osztozni. A mosókonyhából lépcső vezetett egy szinttel föntebbre, Putnamék konyhájába. Tegnap megfigyelte, hogy a felső ajtón is van retesz, de kételkedett benne, hogy akár Ellen, akár Tina fárasztaná magát a használatával. De ha igen, neki az sem jelentene túlzott fennakadást.
Bevitte a kisebbik bőröndöt a konyhába, az asztalra helyezte és kinyitotta. A bőröndben különböző eszközök pihentek a megrendelésre készült, habszivacs ágyban. Kivette a nagy látószögű apró Nikont és a plasztiktasakba csomagolt, cigarettás doboz nagyságú, modulálható frekvenciájú négy duplex távbeszélő modult, amelyeket maga gyártott kereskedelemben kapható Radio Shack egységekből. Nyakába vetette a fényképezőgép szíját, fogta a tasakot, eltolta a kis reteszt, és benyitott a mosókonyhába.
A félhomályos szoba, amely a túlsó falon egy magasan vágott, kis, poros ablakon át kapta a fényt, mosószertől és fehérítőtől szaglott. Volt benne egy viszonylag új centrifugás mosógép, meg egy régimódi, nagy porcelán mosódézsa. A nyitott lépcső alatti beugróban voltak a beépített vezetékek és egy kapcsolószekrény. A fülkéből fél tucat bádogburkolatú vezeték indult ki és tűnt el a mennyezetben. A kazán. Oldalt, ugyancsak a lépcső alatt volt a sötétkék zománcos forró vizes bojler.
Előrelépett, kinyitotta a kapcsolószekrény ajtaját, és belenézett: két sor kapcsoló az ajtó belső oldalán, a felragasztott ábrán a különböző áramkörök elhelyezkedése. Semmi különös. Nincs riasztó. A felső szintek és az alagsori lakás különböző órákra voltak kapcsolva, de az alaplapokat összekötötték. A férfi becsukta a szekrény ajtaját. Fölötte látni lehetett a telefontársaság jellegzetes huzalait. Két külön vonal, egy a háznak, egy az alagsornak. A férfi vidáman biccentett. Az elosztója segítségével egész idő alatt nyitva tarthatja a számítógépes vonalat, és mégis használhatja a telefont, bár tudta, hogy nemigen lesz rá szüksége. Az elrendezéssel elégedetten elfordult a kapcsolószekrénytől, és felment a lépcsőn a földszintre.
A lépcső tetején az ajtóhoz tapasztotta a fülét, és hallgatózott.

Halkan szólt a rádió. Klasszikus, egészen pontosan Schubert. Akkor is szólt a fenti konyhában, amikor a férfi aláírta a bérleti szerződést. Ellen bekapcsolva hagyta, hogy Arkhimédésznek legyen társasága, amikor ő dolgozik. Arkhimédész a nimfapapagáj. A mosolygó férfi titokban fogadást kötött magával, és rátette a kezét a kilincsre. Könnyen elfordult. Nem volt tét. Mivel a mosókonyhát rendszeresen használják, nem valószínű, hogy Ellennek és Tinának minden alkalommal eszébe jutna zárni az ajtót, de ha eszükbe jutna, akkor se bajlódnának vele. Benyitott.

A konyha pazar volt, és legfeljebb két–három éves. Jenn–Air tűzhely, hatalmas dupla ajtajú hűtőszekrény, középen különálló előkészítő asztal, sínen lógó sok–sok rézfenekű lábos, fekete aminoplaszt pultok drága, *kézzel* festett műmárvány díszítéssel. Mindez még a jobb napokból, amikor Ellen házassága még szuperált. Maga mesélte, hogy nemrég vált külön a férjétől, Bobtól, aki most Vailben lakik új és fiatal barátnőjével; a házasság felbontása egyelőre nem zárult le, ezért nem adhatja el a házat még legalább hat hónapig, következésképpen nagyon szüksége van az alagsori lakásért járó pénzre. A férfi rögtön vonzónak találta ezt a nyíltságot. Ezt a lágyságot. A kissé könyörgő, becsületes ártatlanságot, amely olyan élvezetessé teszi majd az agóniát.

A pulton, a nappaliba vezető boltív közelében volt egy telefon, mellette notesz és ceruza. Ellen Putnam felírta a nevet, amit a férfi megadott, és a szállodája telefonszámát. Dr. Henry B. Saunders. Egy doktorban mindig meg lehet bízni.

Kezében a plasztiktasakkal fölemelte a Nikont, és készített néhány felvételt, mielőtt átment volna a nappaliba. Hosszú dívány és több kárpitozott szék vett körül egy téglakandallót. Földbarna árnyalatok, illenek a szétszórt, durva szövésű berber szőnyegek törtfehér színéhez. A fehér falakon nagy, bekeretezett nyomatok reklámoztak előadásokat távoli városokban, ahol sem Ellen Putnam, se a férje nem járt soha.

Halvány nyírfából készült asztal állt az első pázsitra és az utcára néző nagy ablak alatt. Az ablakba foglalt, tojásdad alakú festett üvegen behulló napsugár véres foltot festett az asztal közepére. Az ablak nyugatra nézett, a férfi számításai szerint alkonyatra a fényfolt a padló közepére kerül.

Alkalomhoz illő szimbólum. Ha babonás lenne, akár előjelnek is tekinthetné.
Nagy lámpa állt az egyik kárpitozott szék melletti asztalon. A férfi átvágott a szobán, és látta, hogy a lámpát egy kettős fali konnektorba csatlakoztatták, amelyet csaknem elrejt az asztal. Lehajolt, végighúzta ujját a lambérián, fölegyenesedett. Kesztyűs ujjara finom porréteg tapadt. Úgy látszik, Ellen nem csinál túl nagy ügyet a porszívózásból. Kinyitotta a műanyag tasakot, kivette az egyik modult, bedugta a konnektorba, majd becsúsztatta az apró dobozt a szék alá. Nem lehet észrevenni. Négykézlábra kellene ereszkednie annak, aki látni akarná a zsinórt.
Újabb sorozatot készített a Nikonnal, és kiment az előszobába. Itt semmi érdekes. Régi fogas, magas kínai kerti váza, benne egy csokor esernyő, népies jellegű pad fölött bambuszkeretes nagy tükör. A nyitott ajtón be lehetett látni a földszint egyetlen további helyiségébe, a dolgozószobába, amelynek egy félig üres könyvespolc és egy kartotékszekrény volt minden bútora. Valamint számos kartonpapír doboz, csordulásig megtöltve irodai felszerelésekkel. Bob szobája lehetett, mielőtt megszökött volna Vailbe. Okos Bob. Jobb is nem tudni. Jobb ezt nem látni.
Tovább nem foglalkozott a dolgozószobával, inkább fölment az emeletre. Három hálószoba és egy fürdőszoba, a legnagyobb hálószoba az utcára néz, a fürdőszoba a legnagyobb hálószoba és Tina szobája között. A falon levő rapposzterekből, az elmaradhatatlan mennyezetes ágyból és az ugyancsak elmaradhatatlan, rózsaszín zsenília ágytakaróból tudta, hogy ez Tina szobája. A folyosó végén apró helyiség, amely valaha gyerekszoba lehetett, de most vendégszoba. Sivár, és rég nem használták. A férfi elfordult, a nagy hálószobához ment, *és* megállt az ajtóban. Szaglászott. Két-három különböző parfüm, mintha Ellen nem tudna dönteni. Bizonytalan, beleillik a férfi eddigi elemzésébe. Másik illat. Olyasféle, mint a fahéj és a szegfűszeg. Valószínűleg potpourri az egyik asztalfiókban, vagy – de édes! – a párna alatt.
Lefényképezte a szobát az ajtóból, elkapta, ahogy a nap átszüremlik a kinti fákon, és foltokat fest a dudorosra tömött, steppelt takaróra. Fekete politúros, egyszerű, négyszögletes

éjjeliszekrények, mindegyiken nagy fényerejű lámpa, mindegyiken külön telefon, mindkettő sötétzöld.
A falak világoskékek voltak, a mennyezet két–három árnyalattal sötétebb, és a férfi, ahogy felnézett, kis tüskés formákat látott szétszórtan. Üzletben látott már ilyet. Csillag alakú öntapadók. Éjszaka világítanak a sötétben. Biztosra vette, bár a kora reggeli fényben nem volt könnyű megállapítani, hogy Helen sokat fáradozott a csillagképek pontos kialakításán. Ez a fajta túlzottan tökéletes romantika őrjíthette meg szegény Bobot. Balga fráter. Ilyen gyengéd nőket egyre nehezebb találni.
Négykézlábra ereszkedett az ágy mellett, és föllebbentette a lepedő szélét. Az ágy fejénél újabb kettős konnektor rejtőzött. Az egyikbe elosztót dugtak, amelyből hosszabb kábelek kígyóztak az éjjeliszekrényen álló lámpákhoz. Egy harmadik, vékonyabb kábel is indult az elosztóból, és ahogy a férfi követte a pillantásával, látta, hogy fölfelé, a matrac alá vezet. Feltápászkodott, teljesen visszahajtotta az ágytakarót, majd fölemelte a matrac csücskét. Rücskös piros gumisapkában végződő, kis kézi vibrátor bújt meg a matrac és a sodrony között. Bob-pótlék. Nem olyan romantikus, mint az öntapadós csillagok, de valószínűleg gyakorlatiasabb megoldás, igaz szerelem híján. A férfi, csak a vicc kedvéért, benézett a párna alá Ellen oldalán, és nagy örömére pontosan ott találta a potpourrit, ahová képzelte.
Elégedetten visszaengedte a matracot, és megint letérdelt. Kinyitotta a műanyag tasakot, és gyorsan feldugott még egy poloskát a fal és az ágy feje közé. Nem lehet látni. Biztosan nem veszik észre. Felállt, készített még néhány fényképet, lassan körbejárt a szobán, nehogy kihagyja valamelyik látószöget, s befejezésül még háromszor lekapta magát az ágyat. Szinte látta Ellent a keresőben. Egy vasárnap délután, nem is olyan rég, Tina elment az egyik barátnőjével, Bob és Ellen pedig itt szeretkezett. Bob feküdt Ellenen, és az új barátnőjére gondolt, Ellen pedig... vajon mire gondolt? Az öntapadó csillagokra plafonjának egén? Nem érdekes. A férfi még egyszer utoljára körbejáratta tekintetét a szobán, majd elfordult, miután meggyőződött róla, hogy mindent úgy hagyott, ahogy talált.

Sokkal több időt töltött Tina szobájában. Kettejük közül ő az érdekesebb. A férfi majdnem olyan jól megismerte, mintha a saját gyereke lenne. Átkutatta öltözőasztala minden fiókját, turkált a puha, selymes fehérneműj, az összehajtott pólók, a sokszor mosott, összegöngyölt frottírzoknik, a pizsamák között. Tina matraca alatt nem volt vibrátor, volt viszont napló, piros, mint egy Bálint–napi szív, és lelakatolatlan. A férfi leült az ágy szélére, és átlapozta a naplót.

Vince Gannett hülye... Anyu nem kötteti be az MTV–t, azt mondja, nem engedhetjük meg magunknak... Megint találkoztam Terryvel, azt hiszem, bír engem... Elmentünk Terryvel az IMAX–ba a Stones–filmre, azt hiszem, kettyinteni akart,de... Terry + Tina... Tina + Terry... Én azt akarom, hogy T. legyen az első, az ELSŐ, de... Andrea mondta... Egész édes volt, de talán nem kellene... Úristen! Olyan kínos volt! Miért van az, hogy a P. olyan trutyis???!!!

Becsukta a naplót, és visszatette a matrac alá. Rengeteg képeslap, feljegyzés és cetli az üzenőtáblán a kis rózsaszín asztal fölött. Egy fiatalember kölcsönzői acélkék szmokingban a lenti kandalló előtt. Terry? Másik fénykép. Tina, fiatalabban, egy–két évvel a nőiesedés előtt egy táborban, fölvert sátor előtt, egy harmincas évei elején járó férfival, aki tetőtől talpig L. L. Beanbe öltözött. Apu. Bob. Mr. Putnam.

A fényképet készítő személy árnyéka ráhullott Bob arcának alsó részére, elsötétítve a szájat és az állat. Ellen? Szebb napok, de már sötétlenek a viharfelhők, mint Ellen árnyéka. Bob szeme üres a fotón, próbálja titkolni az igazságot a fényképezőgép elől. Szeretem a lányomat, de a feleségem annyira untat, hogy sírni tudnék. Csapdába estem, nem menekülhetek. Akarok, akarok, akarok!

– Nemsokára – mondta halkan a férfi a néma szobában. – Most már nincs messze.

Talált egy aljzatot Tina tükörasztala mögött, bedugott egy újabb modult, majd fél tucat fényképet készített, elcsattogtatva az egész filmet. Ugyanabban a háztömbben, mint a szállodája, van egy fotóüzlet, ott délutánra előhívják neki a fényképeket. Az órájára pillantott, és látta, hogy majdnem harminc percet töltött a házban. Kijött a szobából, és lement az alagsorba. Elégedett volt a teljesítményével. Holnap

hivatalosan is beköltözik, és *aztán* kezdhetjük.

4.

Jay Fletcher kevéssel kilenc után érkezett a Dullesra. Taxival ment a lakásáig, és megkérte a sofőrt, hogy várjon, amíg leteszi a poggyászát. Útban a munkahelyére megfordult a fejében, hogy nem kellett volna–e lezuhanyoznia. Washingtonban a június vége olyan, mint másutt az augusztus, és mire a taxi odaért a Hoover Building Pennsylvania Avenue-ra néző bejáratához, Jay mocskos, enyhén vizes mosogatórongynak érezte magát.

Az FBI washingtoni főhadiszállása egész háztömböt kitöltő, kissé csálé tetraéderre emlékeztető, vaskos betonbunker, amelyet a Tizedik és a Kilencedik utca, illetve hátul az E Street határol. J. Edgar Hoover irdatlan és arcátlanul költséges emlékművét, amióta röviddel névadójának 1972-ben bekövetkezett halála előtt befejezték, nevezték már két kenyérszelettel megtetézett óriás kenyérpirítónak, földönkívüli sajtreszelőnek és negyedmillió négyzetméter területű iskolapéldának arra, hogyan nem szabad kormányépületet építeni. Úgyszólván mindenki egyetértett abban, hogy förtelmes. A Pennsylvania Avenue-n érvényes magassági korlátozásoknak engedelmeskedve ezen az oldalon csak hatemeletnyire nyúlt, de a hátuljához hozzábiggyesztettek még négy emeletet. Ily módon az északi oldalon keletkezett egy kiugró, amely azt az érzést keltette a szédülő szemlélőben, hogy mindjárt lezuhan az utcára. Kívülről otromba vonalú, bevehetetlen erődnek hatott érdes betonhomlokzatával. Belül bézs falú folyosók zűrzavaros útvesztője volt, amelynek névtelen vasszürke ajtóit hétezer-ötszáz alkalmazott nyitogatta.

A különleges ügynökök és bejelentett látogatók kis ajtaja a Pennsylvania Avenue-ról nyílott, a lehető legmesszebb az E Streetre néző tágasabb kaputól, amelyet a látogatók óránkénti csoportjai használtak. Jay belépett a recepció légkondicionált, mennyei hűvösébe. A szűk kis helyiséget úgy rendezték be, mint egy kellemes nappalit: díványokkal, kávézóasztalokkal, puha párnázott székekkel. Egy üvegfalon túl téglával kirakott,

apró udvarra lehetett látni, ahol szökőkút spriccelt a kerti padok között. Ajtó nem vezetett az udvarra, és annyi év során, amióta Jay idejárt, egyszer sem látta, hogy valaki odakint lenne, mint ahogy azt sem tudta kitotózni, hol az udvar bejárata. Nyilván ez is csak kirakat, mint oly sok más az Irodánál.

Az ajtóval szemben volt a pult, ahol be kellett jelentkezni, mögötte pedig egy nagy tükör. Jay tudta, hogy ez valójában ablak, amely mögül a biztonságiak lesik a látogatókat. Volt továbbá bekeretezett arckép Hooverről, az elnökről, és a pillanatnyi igazságügyi miniszterről. Hoover arcképét a falhoz csavarozták, az elnöké és a miniszteré dróton függött. A bal oldali falba két liftet építettek. A belépő Jay látta, hogy a pultnál ülő civil ruhás őrön kívül senki sem tartózkodik a helyiségben. Megmondta a nevét, felcsapta a műanyag bevonatú igazolványt és a jelvényt tartalmazó kis bőrtárcáját, majd aláírta az ívet. Az őr bólintott, és megnyomott egy rejtett gombot az asztal alatt – az egyik liftajtó surrogva feltárult. Jay belépett, és leereszkedett az első alagsori szintre.

Az FBI laboratóriumi főosztálya tizennégyezer négyzetméternyi területet foglalt el az épületen belül, nagyrészt a második emeleten. A második emeleti szakemberek és technikusok „akváriumnak" hívták, mert az egész részleget üvegfal vette körül, hogy a szakadatlan folyamban érkező turisták munka közben láthassák a bűnök üldözőit. A kevésbé érdekfeszítő egységek, például a CÁRT, leszorultak az alagsori útvesztő csempés padlójú irodáiba.

Jay, ahogy kilépett a liftből, egyenesen az ablaktalan társalgóba rohant, gyorsan elszívott egy cigarettát, csapolt a gépből egy pohár zaccos kávét, és a műanyag poharat magával vitte számos merőleges fordulón túl található úti céljához. A CART tucatnyi alacsony mennyezetű, neon-világítású salakbeton odúból állt a központi számítógépek tágasabb helyisége körül.

Az irodai terminálok össze voltak kötve a CART központi egységeivel, a VICAP és a Nemzeti Bűnügyi Információs Központ quanticói nagyszámítógépeivel, valamint a vadonatúj Műszaki Főosztály közeli épületének még annál is egzotikusabb fölszerelésével. A CART-ot eldugták a pincébe,

de Jay tudta, hogy a legrafináltabb technológiát építették bele, amely csak hozzáférhető az Iroda számára. A néphittel ellentétben az FBI röhejesen lemaradt az informatika terén.
Fönt az azonosításnál és az ügykezelésen még mindig papírra nyomtatták a legtöbb aktát, a területi irodák zömében még mindig kétség-beejtően hiányos volt a fölszerelés, de Jay a saját terminálján néha úgy érezte, hogy csak nyúlnia kell, és megérintheti az egész világot. Bútor nem létezett, a neontól megfájdult a feje, a kávé förtelmes volt, mégis szívesebben volt itt, mint bárhol másutt.
A számítógépes központban a szokásos rendetlenség uralkodott. Mágnesszalagok tornyosultak kézikocsikon, a polcok ezernyi különböző rendszer és program vastag spirálfüzetei alatt nyögtek, a falak mellett álló fémasztalok ki sem látszottak a nyomatok végtelen harmonikája alól.
Jack Prine, a CART öregítője a külső szobában ült a dupla méretű, hatalmas grafikai monitor előtt, és fénytollal öregítette egy nyolc-kilenc éves kislány elmosódott képét. Tejreklám volt, akit évekkel ezelőtt valószínűleg elraboltak. Prine aktualizálta a képet, de Jay tudta, hogy statisztikailag nagyon kevés az esély a gyerek megtalálására.
Prine fölnézett, amikor a nő belépett, és vigyorgott. – De szarul nézel ki, Fletcher! Hozott Isten!
– Te beszélsz?
J. Edgár idejében habozás nélkül kirúgták volna azt a különleges ügynököt, aki olyan, mint Prine. Szőke haja csapzottan lógott a gallérjára, gyűrött öltönye fölött kávépecsétes laboratóriumi köpenyt viselt, és kizárólag pertlinyakkendőt tűrt meg magán. Pontosan az az ügynök volt, aki rossz fényt vet az Irodára, de amíg elbújt a pincében, senki sem zaklatta, mivel messze a legjobb grafikusa volt a cégnek. Hátborzongatóan pontos számítógépes technikákat dolgozott ki az öregítésre, és következtetéseivel legalább fél tucat gyilkosságot sikerült megoldani.
– Langford keres – jelezte Prine. – Vagy a gyomorfekélye újult ki, vagy valaki komolyan felcukkolta.
– Igen? – Charles Langford a számítógépes elemzőrészleg igazgatóhelyettese volt, Jay Fletcher közvetlen főnöke, hatvan felé járó, őszbe csavarodott özvegyember, két felnőtt lány

apja. Férfikora nagy részét az Irodának áldozta, és ez látszott is rajta. A nehéz utat járta meg, különleges ügynökből lett vezető különleges ügynök, végül pedig igazgatóhelyettes, útközben pedig begyűjtött egy rakás dicséretet és egy gyomorfekélyt.
Langford szinte semmit sem tudott a szó szoros értelmében vett számítógépekről, de a hetvenes évek elején az Iroda első vezetői között ismerte föl *a* mikroprocesszor jelentőségét és lehetőségeit a bűnüldözésben. Ennek eredményeként lett a CART főnöke, akit most már öreg rókának tekintettek az FBI számítógépesítésében. Azt is pletykálták róla, hogy tudja, hol kell fialtatni a pénzt, és idejekorán befektetett a Microsoft Corporationbe, ami megmagyarázta előszeretetét *a* drága öltönyök iránt, és a nagy házat Chevy Chase-ben. Vagy ez volt a helyzet, vagy pedig tudta, hová dugták J. Edgár titkos aktáit.
– Ahogy bejössz, rögtön küldjünk hozzá – folytatta Prine, és elhúzta a száját. – Rohadt egy hétkezdés, Jay. Sajnálom.
Jay vállat vont. – Nyilván a „Szárnyaló" esetről kér tájékoztatást. Prine a fejét rázta. – Nem a. Vérben forgott a szeme, drágám. Itt valami balhé készülődik.
– Az irodájában van?
– Ott. – Prine megint vigyorgott. – És kimondottan pocsék kedvében.
Charles Langford irodája a központi helyiségből induló rövid folyosó végén volt. Úgy egy éve az Iroda valamelyik szellemdús névtelenje házilag gyártott egy körözőplakátot, és kiragasztotta Langford ajtajára. Három arc volt a plakáton: Anthony Hopkinsé, Jodie Fosteré és Jimmy Hoffáé. Langford nem tépte le, hanem fent hagyta az ajtaján, ami elég meglepő egy közismerten humortalan embertől. Jay halkan kopogtatott.
– Tessék! – Langford legalább olyan csúnyán tudott ugatni, mint harapni.
A nő belépett az irodába. Langford odúja pontosan ugyanolyan rendetlen volt, mint a számítógépterem. Az asztalt megpúpozták nyomatokkal, a kartotékszekrényeken boglyákban álltak a kormányjelentések, a szék mögötti üzenőtáblát háromszoros rétegben lepték el a hivatali körlevelek. Jay főnöke egy noteszbe firkáit valamit. Fölnézett,

amikor a nő belépett.
– Látni kívánt, uram?
Langford hidegen meredt rá. – Ezt elbaszta – közölte minden bevezetés nélkül.
– Uram! – döbbent meg Jay. Azt se tudta, hogy ez a kifejezés egyáltalán szerepel Langford szókincsében.
– A „Szárnyaló" ügyet. Azzal a hogyishíjjákkal.
– Dennis Lloyd Shaw.
– Tegnap késő éjszaka húsz percet beszéltem telefonon Barney Silkwooddal. Értesítést kapott Shaw ügyvédjétől. A nő azt akarja, hogy az elnöklő bíró tárgyalja újra az ügyet, eljárási hiba miatt.
– Milyen alapon? – háborodott föl Jay, és hirtelen ideges lett.
– Ki volt a maga kapcsolata a Los Angeles-i rendőrség munkacsoportjánál?
– Egy Stearns nevű fickó. Hadnagy. Gyilkossági.
– Ért az valamit a számítógépekhez?
– Nem. Azért hívattak át engem.
– Szóval maga volt az egyetlen, aki Tulsában hozzáférhetett a helyfoglalások számítógépéhez?
– ASABRE-hez? Igen.
– És maga intézte az egész papírmunkát, igaz? Engedélyeket, belépési kódokat?
– Igen. – Jay nyelt egyet.
– Shaw ügyvédje szerint maga első alkalommal tizennégy óra tizenöt perckor lépett be a SABRE-be. Május huszonkilencedikén. Vasárnap.
– Nem emlékszem pontosan.
Honnan tudja ezt Rhodes?
– Képzelem! – horkantott Langford. – Barátjának, Stearns hadnagynak nyilván jobb az emlékezete.
– Tessék?
– Shaw ügyvédje rászállt, és a hadnagy bedobta a törülközőt. Leadta az egész mesét, ától cettig.
Francba!
– Nem mondaná el, hogy tulajdonképpen mi a gond? – blöffölt Jay. *Mintha nem tudnám!*
– Az a gond, hogy maga csak május harmincegyedikén, kedden kapta meg a tulsaiaktól a hivatalos hozzájárulást. A

maga két nappal korábbi orvhorgászata kompromittálja a később talált bizonyítékot. Ez a méregfa gyümölcse, Retcher. Megengedhetetlen.
– Van Shaw ügyvédjének bárminemű konkrét bizonyítéka Stearnsén kívül?
– Mérget vehet rá, hogy van!
– Nem hiszem el – felelte fahangon Jay. Egy lefedett hátsó ajtón jutott be a SABRE-be, és egy egzotikus kis programpondróval etette fel ottjárta nyomait. Samantha Rhodes egyszerűen nem jöhetett rá, hogy Jay hivatalos engedély nélkül fordult meg a számítógépben.
Hacsak Miké Stearns nem készített felvételt, hogy fedezze magát.
– Tagadja, hogy a tulsaiak tudtán kívül hatolt be a számítógépbe? Jay mereven nézett Langfordra, aki mereven nézett vissza rá, dühös, vonallá préselt szájjal. Most már eléggé benne van. Ideje megadni magát, és jöjjön, aminek jönnie kell. Ha Stearns nem áll ki mellette, neki úgyis lőttek.
– Nem. Nem tagadom.
– Úristen!
– Még mindig nem hiszem, hogy lenne rá közvetlen bizonyíték.
– Azt hiszi, hogy ez számít? – kérdezte Langford. – Shaw ügyvédje tudja, az Isten áldja meg magát! Bizonyíték ide vagy oda, a bíró fel fogja kérni, hogy tanúskodjon. Eskü alatt kell hazudnia, ha ebből ki akarja vágni magát. Hamis tanúzás. Hajlandó rá, Fletcher?
Jay megrázta a fejét. Langfordnak igaza van. A Rhodes csaj valamiképpen tudomást szerzett az ő szimatolásáról, és most veri a rikácsot. Ha Jay megmakacsolja magát, és később kiderül, hogy Rhodesnak tényleg megvan a bizonyítéka, abból katasztrófa lesz.
– Az engedély nélküli behatolás a számítógépbe önmagában véve is bűntény – mondta Langford. – A hamis tanúzás vádja még tovább rontaná a dolgot.
– Akkor mit tehetünk? – kérdezte Jay. – Vagy Shaw ügyvédje most bekeményít?
– Silkwood már összehívta az előzetes megbeszélést. A miami rendőrségnek bomba bizonyítéka van Shaw ellen az utolsó nőre, vér, sperma, elemi szálak. Erre az utolsóra Rhodes

korlátozott beszámíthatóságot akar, az összes többire felmentést. Le fogják ültetni Shaw-t, de nem örökre.
– Nincs más módja?
– Nincs. – Hosszú, gyötrelmes csend.
– Kurva életbe! – mondta végül Jay. Shaw húsz és életfogytiglan között fog kapni, de kint lesz nyolc év múlva.
– Pontosan. – Langford az előtte levő noteszre ejtette a tollat. – Elbaszta, Fletcher, mint mondtam. De így legalább besöpörhetjük a szőnyeg alá.
– Sajnálom. – Tudta, hogy ez gyenge válasz, de mi mást lehet itt mondani?
– Az kevés, Jay. – Langford hangja kissé megenyhült. – Majdnem ugyanabba a helyzetbe keveredtünk, mint mikor maga azt a próbát akarta tenni a B-Vixszel, emlékszik?
– Az más volt – makacskodott a nő.
– Nem, nem volt. Pontosan ugyanez volt. Maga végig akarta futtatni a programját egy közepes nagyságú városon, átrostálva az összes vonatkozó adatbázist: helyi szexuális bűncselekményekét, gyújtogatásokét, bankokét, adóhivatalokét, örökbefogadási nyilvántartásokét, elmegyógyintézeti beutalókét, titkosított fiatalkori priuszokét, az egész túrót. Mindent, ami passzol a profilozás mutatóihoz. Átfogó adatgyűjtés.
– Máig azt hiszem, hogy lett volna értelme – vitatkozott Jay. – Kiselejtezhettük volna a lehetséges gyanúsítottakat, mielőtt sor került volna a bűncselekményekre. Megmenthettük volna néhány ember életét.
– És megkúrtuk volna a listán szereplő összes gyanúsított alkotmányos jogait.
– Azt hittem, nekünk a bűnözés ellen kell harcolnunk.
– A szabályoknak megfelelően kell harcolnunk ellene. Ted Bundy jogait az alkotmány védte mindaddig, amíg meg nem sütöttük a villamosszékben. Ezt vagy tudomásul veszi, Jay, vagy elmegy a fenébe az Irodától.
– Szóval vicc az egész. – Érezte, hogy a válla megroskad. A Meló nélkül nincs semmi. Akár meg is halhat. – Csak vicc.
– Nem. Ez a törvény – mondta Langford. Hosszan sóhajtott. – Mióta is van maga az osztályon, Jay?
– Szeptemberben lesz hat éve.

– Talán ideje is lenne, hogy pihenjen. – Várt, hogy a nő megemészthesse a szavait. Jay elsápadt, mert végre felismerte, hová akarnak kilyukadni.
– Azt akarja, hogy kilépjek? – kérdezte feszesen. A szájába harapott, és dühösen visszaparancsolta a feltoluló könnyeket. Akármi történjék, nem fog sírni.
– Nem, semmi ilyet – felelte Langford hosszú hallgatás után. – De ez a Shaw-ügy nem fog magától elsimulni. Itt lesz egy kis gáz. Én el tudom intézni, de nem akarom, hogy maga itt legyen a tűzvonalban.
– És ez mit jelent?
– Áthelyezést. Előretolt állást.
Előretoltat? Jay úgy érezte, hogy megnyílik a lába alatt a padló. – Hová előre? – kérdezte végül.
– Santa Fébe, Új-Mexikóba. Egy Cruz nevű hapsival fog dolgozni.
– Ott még csak területi irodánk sincs, csak egy állandó képviseletünk!
– Mondtam már, ez előretolt állás. Cruz most szervez egy nyomozó egységet gyújtogatások vizsgálatára. Tőlünk kért egy kis segítséget a dolog számítógépes oldalához.
– Gyújtogatás? – hebegte Jay. – Ez az alak a tűzoltóságnál van? – Meredten nézte Langfordot. – Én rendőr vagyok, nem tűzoltó. Ezt én nem tudom megcsinálni.
– A gyújtogatókról ugyanúgy készítik a profilt, ahogyan a sorozatgyilkosokról, Jay. Nem nagy különbség. – Újra elkomorodott, és előredőlt. – Fontos munka, az Iroda illetékességi körébe tartozik, és e pillanatban ez a legtöbb, amit tehetek.
– Vagy pedig kilépek. – Ez marhaság volt. Mindketten tudták. Langford megint sóhajtott.
– Tegye, és civil lesz magából, Fletcher ügynök. Nem fogom tudni fedezni magát. – Hatásszünetet tartott. – Vagy megvédeni magát az ilyenektől, mint Shaw ügyvéde, így legalább... – Félbehagyta a mondatot, és a nőt figyelte. A handot leosztották. Fogd vagy passzold, ahogy a nóta mondja.
Így legalább az Iroda nem kerül kínos helyzetbe, még ha ehhez engem el is kell küldeni Piripócsra.
– Mikor? – kérdezte tompa hangon.

– Azt mondtam Grúznak, hogy mához egy hétre lesz ott, de azt akarom, hogy innen most rögtön húzzon el. Ma délután.
– Megelőző beavatkozás?
– Ha úgy vesszük.
Jay mélyen beszívta a levegőt, majd lassan kiengedte. Hirtelen rádöbbent, hogy még mindig szorongatja a műanyag kávéspoharat. Egy pillanatig eljátszott a gondolattal, hogy szemen locsolja Langfordot, de aztán bólintott, belenyugodva az elkerülhetetlenbe.
– Jó. – Elfordult. Langford hangja állította meg. – Jay!
– Uram?
– Nem örökre szól, Jay. Maga nagyon sokat tett az osztályért. Égetni fogjuk magának a gyertyát az ablakban.
– Kösz – motyogta a nő, és megint elfordult. Kiment az irodából, és halkan becsukta maga után az ajtót.
Hazament. Amióta a székházban dolgozott, ugyanabban a Lincoln Parkra néző, tágas, öreg, barna homokkő házban lakott a Tizenharmadik utcában az East Capitolon. Langforddal ellentétben ő nem ruházott be a Microsoftba, de a szabott bérű lakás majdnem olyan jó befektetésnek bizonyult. A kerületben, amely alig egy mérföldre lehetett a Capitol Hilltől, valaha főleg szegények és feketék laktak, de változtak az idők, kijjebb szorítva a fekete lakosságot az RFK Station meg a Körgyűrű irányába, a fehér arcú és fehér galléros szakmai értelmiség enyhhelyévé változtatva a barna kőház környékét. A Lincoln Parkban útonállók és zsebmetszők helyett ma dílerek kínálták a cracket a kongresszusi gyakornokoknak és irodai tisztviselőknek.
A lakásnak öt szobája volt, amelyeket Jay kedvenc színének, a sárgának különböző árnyalataira festettek. A nappali ablakaiból a gesztenyefákon és magnóliákon túl láthatta az egyenjogúsági nyilatkozatot tartó Lincoln szobrát, mögötte pedig a messzeségben a Kapitólium kupoláját.
A lakás többi részéhez hasonlóan a nappalit is darabonként bútorozta be. A gesztenyebarna, hetvenes stílusú műbőr szófára egy garázs–turkálóban tett szert közvetlenül a beköltözés után, az ultramodern Nakamichi sztereóval tavaly karácsonyra lepte meg magát. Ezek határolták a székek, apró keleti szőnyegek és könyvespolcok lakályos gyűjteményét.

Volt két hálószoba, mindkettő egyszerű bútorzatú, a kisebbik alvásra szolgált, a nagyobbik Jay számítógépének és további könyvespolcainak adott helyet. Rövid, keskeny folyosó vezetett a lakás hátuljába, ahol egymás mellett nyílott a fürdőszoba és a konyha. Egy kanadai eszkimó művész bekeretezett nyomatán kívül, amelyet Jay a nővérétől kapott, kizárólag a filmplakát-iskola alkotásai díszítették a falakat.

Rekkenő meleg volt a zárt lakásban, ahol több mint egy hónapig állt a levegő. Nadine, Jay földszinti szomszédja és kocogótársa elfelejtette megöntözni a növényeket, de Jay számított is erre. Nadine *a* sebészeten volt nővér a közeli Capitol Hill kórházban, és amikor éppen nem dolgozott kettős műszakban, hogy kifizethesse vadonatúj Miatáját, odalent szórakoztatta fiúinak szakadatlan folyamát, azzal a bevallottan szennyes céllal, hogy doktor férjet fogjon magának.

Jay egy Pachelbel-kazettát nyomott a Nakamichibe, felcsavarta a hangot, majd öt percen át járta a lakást, és kinyitotta az összes ablakot. Amikor ezzel végzett, bement a hálószobába, levetkőzött, aztán kitrappolt a folyosón a fürdőszobába. Langyos permetre állította a zuhanyt, bemászott a fürdőkádba, hangos sírásra fakadt, és ököllel verte az üvegszálas válaszfalat. Egy cseppet sem könnyebbült meg tőle, úgyhogy abbahagyta, és inkább hajat mosott. Mire elzárta a zuhanyt, a sztereóban is lement a kazetta.

Megtörülközött a fürdőszoba hátsó falára szerelt, egész alakos tükör előtt, és kritikusan szemügyre vette magát. Átlagos magasság, átlagos súly, átlagos haj. A melle túl kicsi, a csípője túl keskeny, a lába túl sovány. Csak szarkalábból és fanszőrzetből jutott neki túl sok.

Egy darabig mogorván vizsgálgatta tükörképét, aztán a szennyeskosárba dobta a vizes törülközőt, és visszament a nappaliba. Még mindig forróság volt, de legalább most már járt egy kicsit a levegő. Jay kitekintett az ablakon. Ha lappang odakint egy távcsöves pisipata, akkor csak élvezze a látványt. Odament az elnémult sztereó melletti polchoz, és a könyvcímeket nézegette.

– Mi a fenét tudok én Új-Mexikóról? – mondta fennhangon. Csak amit egy csomó Tony Hillerman-regényben olvasott, és kétli, hogy Jim Chee meg Joe Leaphorn hőstettei bepillantást

adhatnának új munkájába. Az Irodánál töltött több mint tíz év után kezdett lanyhulni régi passziója a krimik iránt. Neki már nem talány volt a gyilkosság, hanem elcsépelt, mindennapos rémség, táptalaja annak a mind erősebb cinizmusnak, amely már őt is kezdte megijeszteni. Talán igaza van Charlie Langfordnak – talán mégis szüksége van pihenésre.

Megtalálta E. Nesbittől *A talizmán történeté*–t. Legalább tucatszor olvasta már a viharvert papírkötésű, viktoriánus mesekönyvet. Levette a polcról, bement a hálószobájába, az ágyra rogyott, és legyeztette nyirkos bőrét a gyönge huzattal. Bekapcsolta a nagy ventilátort az éjjeliszekrényen, és elhelyezkedett az olvasáshoz. De most nem kötötték le a londoni család, a bűvös amulett és a Psammead (ejtsd: Szamíd) nevű majomszerű lény időutazó kalandjai. Néhány perc után a padlóra ejtette a könyvet, hátradőlt a párnákra, a mennyezetet bámulta, és hallgatta a ventilátor zümmögését.

Arra gondolt, hogy ezek mindig megtalálják a réseket. Az erőszaktevők, a gyilkosok, a mocskok. Mindig van kibúvó vagy eljárási hiba. A legtöbb eset még csak el sem jut idáig.

Látta maga előtt Dennis Lloyd Shaw arcát: egy szem a szörnyű láncban, amely az évek hosszú során át egészen Bobby Robsonig, a tomahawki aranyifjúig nyúlt vissza. Bárkit megkaphatott volna, miért kellett épp a girhes kis Janet Louise-t megerőszakolnia? Nevetséges volt az egész. A rendőr, akihez a lány fordult, alig bírta megállni nevetés nélkül. Bobby is alig bírta. Nevetett az egész város, kivéve Janetet. Ő valahogy sose értette, mi benne a vicces.

Emlékezett magára, milyen volt: apró, vékony, jelentéktelen, áldozat. És nem volt egy lélek, aki odafigyeljen rá. Nem volt senki, aki átsegítse azon az éjszakán. Hát most már odafigyelnek, legalábbis többnyire. Kislányok nem dideregnek többé kopár szobákban, miközben a genny–góc erőszaktevők kacagva kisétálhatnak az ajtón. Talán ezért volt olyan könnyű a toborzónak évekkel ezelőtt beszerveznie. – Francba! – Gyönge hangon nevetgélt, rátette a tenyerét a hasára, és erősen megnyomta.

Ez is egy ötlet.

A ventilátor zümmögött. Jay egy percig ellenállt, aztán föladta. Hasra fordult az ágyon, kihúzta az éjjeliszekrénye

fiókját, és belenyúlt.

5.

A férfi, aki dr. Henry B. Saundersnek nevezte magát, bérelt sürgősségi irodájában ült, és nagyítóval vizsgálgatta a fotókat, amelyeket Ellen Putnam házának földszintjén és emeletén készített. Automatára állította a Nikont, a képek egyáltalán nem voltak profi minőségűek, de az ő céljainak nagyon is megfeleltek.

Az undok emberke a fotóüzletben udvariatlanul megkérdezte, hogy minek kell neki ennyi fénykép egy üres házról. Saunders visszanyelte a goromba replikát, és nyájasan azt felelte, hogy biztosítási célra van szüksége rájuk. Ez kielégítő feleletnek tűnt. Húsz éve, akkoriban, amikor Saunders még csak kezdte a pályafutását, a fotóüzlet eladója örök bélyeget kapott volna a tolakodásáért, de azóta jóval nagyobb önfegyelemre tett szert, és tudta, hogyan összpontosítsa energiáit. Ennyi haszna legalább volt a terápiának.

Elfordult a fényképektől, és megperdült a székkel. Az apró, berendezett iroda a tizedik emeleten volt, az East Colfax Avenue egyik házában, és kellemes kilátás nyílt belőle a Kapitóliumra meg a középületek együttesét övező lombokra. Az iroda közel volt az épület sarkához, a férfi, ha kinyújtotta a nyakát, még a nyugaton emelkedő hegyeket is láthatta. Tökéletes belvárosi műveleti központ volt, távol a Curtis Parktól, és ha majd végez a denveri munkájával, eszményi hely lesz, hogy elkezdje az új kört.

Ma reggel behozta az egyik Double Hardcase egységét, kihúzta a telefont, és fölszerelte a Texas Instruments *Travelmate* számítógépét. Ezzel kezdheti keresni az új személyazonosságot, egy új öltönyt, hogy úgy mondjuk, mert Saunders doktor kezd kicsit rojtosodni gallérban és kézelőben. Ezt a számítógépet egész idő alatt bekapcsolva hagyja, és egy ugyanilyet használ az alagsori lakásban, mikor nem tartózkodik az irodában.

Többek között ezért is volt távol a támaszpontja a Curtis Parktól – a sors és a statisztikai valószínűség matematikája előbb-utóbb rászabadít egy olyan üldözőt, aki hatékonyabb az

eddigieknél, és lesz annyi esze, hogy hideg halszemmel ellenőrizze Ellen Putnam alagsori bérlőjének hívásait. Hála a két számítógépnek, a jegyzékben nem lesz más, mint egy lista a sürgősségi irodához befutó hívásokról, mivel az itteni hordozható számítógép fel van szerelve egy megszakítóval, amely töröl minden modemkapcsolatot az internettel és a többi e-maillel. Üres lap és zsákutca, hogy megzavarja ellenségeit.

Mosolyogva tekintett le a Kapitólium előtt grasszáló parányi turistákra. *Üres lap.* A pszichiátere sokszor használta ezt a kifejezést. Mikor is? Közvetlenül Vietnam után? Akkor ő műtős volt a saigoni Tan Són Hut légitámaszponton, és egy halott ember dögcédulájáról koppintott Jackson nevet használta, amelynek eredeti tulajdonosa életében is fekete volt, és még feketébb lett, amikor egy lángoló helikopterben lezuhant a földre. Akkoriban kegyes volt hozzá az élet. A halál és járulékos örömei olyan elérhető közelségbe kerültek, mint egy Big Mac menü a McDonald'sban.

A végén már túl könnyen ment, úgyhogy akkor ismét átalakította magát és hazatért, szerény éremgyűjteménnyel és pszichiátriai leszereléssel. A kezelés volt az ár, amelyet a gyors szabadulásért fizetett. Először idegesítette, de később tanulni kezdett belőle, és a legjobbat hozta ki a bosszantó helyzetből. Megint mosolygott. De régen volt! Saunders már nem is emlékezett a pszichiáter nevére, arra meg pláne nem, hogy hová temette az illetőt. Még mindig mosolyogva megcsóválta a fejét, és visszatért a fényképekhez. Hogy is van az az idézet – valakinek a búcsúszavai? Oly sok a tennivaló, és oly kevés rá az idő.

Jay Fletcher a pszichiáter rendelőjében ült a Capitol Hill kórházban, és gondolatban fenékbe rúgta magát, amiért megfogadta Nadine tanácsát. A csomagolás közepén tartott, igazán nem volt ideje ilyesmire Santa Fé előtt, de a hétfő esti kétórás sírógörcs és tányértörő tombolás után barátnője nem engedett. Mit árthat, vélte Nadine, végső soron legfeljebb Prozacot írnak föl neki.

A pisológa maga volt a megtestesült politikai korrektség: tizenöt kiló túlsúly, retro-Woodstock/New Age szoknya és stóla, derékig érő, őszülő haj. Az ötödik percben közölte

Jayjel, hogy ő nem pszichiáter; ő „gyógyító", a „lelki egészség előmozdítója". Jayben felmerült a kérdés, hogy a dühöngő őrülteket vajon „korlátozottan épelméjűeknek" nevezie.
A rendelő tökéletesen illett a nő külsejéhez. Megnyugtató földbarnák, néhány nagy, átláthatatlan makramé függöny, a Constitution Avenue-ra néző ablakban szobanövények erdeje. Irodai bútor helyett lecsiszolt és átfestett Shaker asztal, dívány helyett irdatlan, fonott fűzfavessző fotel, amely recsegett és susogott Jay minden mozdulatára. A hivatali tompazöld linóleumpadlón elszórva fél tucat tarka mexikói szőnyeg.
Nagyjából egy órája beszélgettek, de Jaynek még mindig nem volt fogalma róla, hogy minek. A pisológának olyan hangja volt, mint egy papnak, aki az utolsó kenetet adja fel, és Jay érezte, hogy a szemhéja ereszkedni kezd. Hirtelen észrevette, hogy régóta csend van, mire vigyázzülésbe vágta magát a székben. A pszichiáter kérdezett valamit.
– Tessék?
A nőt láthatólag nem zavarta, hogy Jay elszunyókált az unalomtól.
– Éppen azt mondtam, hogy meg vagyok lepve, amiért hozzám jött. Azt hittem, hogy az FBI-nak megvan a maga pszichiátriai személyzete.
– Megvan. Én nem akartam irodaihoz menni.
– Miért?
– Így is eléggé benne vagyok a lekvárban. Nincs szükségem rá, hogy még több muníciót adjak nekik. – És ha a maga választotta pisológushoz megy, lepöckölheti a hivatalos utasítást, hogy látogassa meg az Iroda valamelyik emberét. Ha meg kell bolondulnia, akkor szívesebben csinálja a maga idejében. Egyébként érdekes, hogy minden New Age-gügyögés ellenére kezdi szórakoztatni a szeánsz. Legalább van valaki, akihez szóljon.
– Említette azt az aggodalmát, hogy esetleg kényszerítik a kilépésre.
– Mindenkinek megoldana egy csomó problémát.
– Kivéve magát.
– Igen. Kivéve engem. – Átvette a pszichiáter hangnemét. – És nem én vagyok paranoiás, doktornő, az Iroda az. Alapszabály: ne hozd kínos helyzetbe az Irodát. Valaki még könyvet is írt

róla.
– Milyen érzést kelt magában a gondolat, hogy ott kell hagynia az Irodát?
– Rettegést. Nem tudnám, mit kezdjek az életemmel. *Nincs* más életem.
– Talán ez a probléma. Túlságosan beszűkült a munkájára.
– Higgye el, doktornő, akkor se éreznék mást, ha elmennék, és fognék magamnak egy pasit.
– Egy szóval sem említettem semmilyen pasit. –A pszichiáter elhallgatott, és néhány pillanatig nézte az előtte fekvő jegyzetfüzetet. – Ön mintha valamiféle büntetésnek tartaná ezt az áthelyezést Új–Mexikóba. Esetleg pozitívabban kellene hozzáállnia. Például változtatás az életstíluson, esély a dolgok átértékelésére. – Talán igaza is van a pisológának, de Jay akkor is úgy érezte, hogy száműzetésbe küldik.
– A dolgokéra? Doktornő, nekem egyetlen dolog megy az agyamra. Az a dolgom, hogy elkapjam a rossz fiúkat. Megteszem, és a rendszer szabadon engedi őket. Pár éve lefüleltünk egy tagot, aki kólásüveget szeretett dugdosni a kisfiúk végbélnyílásába. Odahozott egy pszichológust, aki előadta, hogy az illető azért csinálta, mert őt is molesztálták gyerekkorában. Kapott öt évet, lehúzott hat hónapot, próbaidő. Hogy küzdjek meg ezzel, doktornő? Istenem, hogy éljek ezzel?
– Maga az irányításról beszél.
– Pontosan. Attól félek, hogy kicsúszik a kezemből.
– Maga szerint mi történne, Jay, ha kicsúszna a kezéből az irányítás?
– Hát épp ez a probléma, doktornő. Nem tudom, mi történne.
– Ez megijeszti? Hogy nem tudja?
– Igen
Jézusom, doktornő, magának fogalma sincs!
– Gondolt már rá, hogy mit tehetne ennek a félelemnek a leküzdéséért? Az érzéseinek a megváltoztatásáért?
Feleletválasztós teszt. Jin, jang. Fekete, fehér. Igen, nem. Pont, mint egy számítógép. Fogok egy pisztolyt, és kiloccsantom az agyamat, vagy besétálok a legközelebbi Dunkin Donutsba, és elkezdek lövöldözni.
– Igen. Ettől is félek.

– Miért? Milyen következtetésekre jutott?
– Semmire. Nem látok magam előtt jövőt. Semmit, csak egy nagy fekete lyukat, én pedig a szélén állok. – Bágyadtan mosolygott az orvosra. – Érzelmi félelem a zuhanástól.
– De még mindig tud viccelődni rajta. – A pszichiáter visszamosolygott.
– Mint amikor szemébe nevetnek a... – Rövid, sercegő csend támadt. Jay megállta, hogy ne ugorjon föl a buta, susogó székből, és ne rohanjon ki a rendelőből.
– Kinek? – tapogatózott óvatosan a pszichiáter. – Kinek nevetnek a szemébe?
– Magam se tudom.
Hazudsz.
– Természetesen még valami mást is figyelembe kell vennie.
– Mit?
– A korát.
– Még negyven sem vagyok, doktornő. Kicsit korai lenne egy érettkori válság, nem gondolja?
– Én inkább... fizikai értelemben gondoltam.
Jay nevetett, hangja nyersen karistolta a csendes szobát. – Némileg fiatal vagyok a klimaxhoz, nem gondolja?
– Pedig erre gondolni kell. Az erős stressz néha ugyanahhoz a patológiai állapothoz vezet.
– Tizenhárom éves korom óta óraműpontossággal menstruálok, doktornő. – Előrehajolt, végighúzta a mutatóujját a felső ajkán. – Látja? Bajuszom sincs. Se hőhullámaim.
Se férjem, se srácaim, se fiúm. Egy Júdás-csók Stearnstől a reptéren. Nem csoda, ha depressziós vagyok.
A pszichiáter nyakában régimódi férfi zsebóra lógott bőrszíjon. Az órára sandított, majd ránézett Jayre az asztal túloldalán.
– Lassan lejár az időnk. – Összehúzta a szemöldökét. – Mivel nem alkalmazhatunk hosszú távú terápiát, attól félek, nem sokat tudok tenni. – Rövid szünetet tartott. – Ha gondolja, felírhatok valamit depresszió ellen...
Jay gyorsan a szavába vágott, mielőtt meggondolhatta volna magát:
– Nem, köszönöm, doktornő. Ugyan a főnököm kicsapott egy időre legelni, de még mindig nálam a pisztolyom. Tűzfegyver

és drog nem nagyon illik össze.
– Igen, értem, mit akar mondani – szólt a pszichiáter, és a legjobb sámánstílusában bólintott. Persze nem értett semmit, csak az arca volt kissé ijedt, mikor végigmérte Jayt, hogy vajon hol dugdossa a fegyvert. Felállt, és a kezét nyújtotta. Jay megrázta.
– Még egyszer köszönöm, doktornő. Ha hiszi, ha nem, sokat segített. *Kicsit. Ne küldjön ki oda egymagámban, doki! Még ne! Talán mégis szednem kellene a tablettát.*
– Remélem is. Sok szerencsét, Jay. Nyugodtan hívjon fel... bármikor. Megvan magánál a névjegyem.
– Köszönöm. Nem lesz semmi bajom. Mese habbal.
Kiment a rendelőből. A tokba rejtett kilencmilliméteres szolgálati Browning jéghideg holtsúlyként nyomta a gerincét.
Charles Langford az alkonyati forgalomban manőverezett a Saabjával a Georgetown University főbejárata felé. Az Iroda tolvajnyelvén a Saab inkább „Személyi Tulajdonú Gépjármű" volt, mint „ircsi" az FBI gépparkjából. Az Iroda felsőbb szintű vezetése a homlokát ráncolta a magánkocsik használatára, de Langford bármire hajlandó volt, csak megúszhassa a kemény rugózású ircsi tankokat. Már rég nem számolta, mibe kerül benzinben és gumiban, de a kiadásai bőven megtérültek, ha azt vesszük, amit megspórolt a csontkovácson.
Míg várta a zöldet az N Street és a Wisconsin Avenue sarkán, átsandított a szomszéd ülésre, ahol vastag nátronpapír boríték hevert. Ma érkezett a phoenixi területi irodától, Langfordnak bele sem kellett néznie, anélkül is tudta, miféle szörnyűséget tartalmaz. Hajszálpontosan a boríték közepén ez állt egy pedáns gépeléssel megcímzett öntapadón:
William DeMille Hawkins
Georgetown University, Kriminológiai Tanszék
A Szövetségi Nyomozó Iroda
Területi Megbízott Ügynökének címén
Phoenix, Arizona
A lámpa zöldre váltott, Langford áthajtott a kereszteződésben, de közben is a borítékra gondolt, és az emberre, akinek küldték.
Bill Hawkins a hatvanas évek végén katonai rendőrként kezdte bűnüldöző pályafutását Saigonban. Az Államokba visszatérve

úgy döntött, hogy a hadseregben marad, és belépett a Bűnügyi Vizsgálati Főosztályhoz, ami végül az irodai munka zsákutcájába juttatta Falls Churchben, a főosztály virginiai főhadiszállásán. Mindeközben sikerült ledoktorálnia kriminológiából, s ennek segítségével átváltott a katonaságtól a polgári életre, és 1976–ban tagja lett a Szövetségi Nyomozóirodának.
Rögtön beosztották kérdezőbiztosnak az újdonsült viselkedéstudományi részleghez – a következő három évben fel-alá utazott az országban, faggatta az Államok leghírhedtebb sorozatgyilkosait, erőszaktevőit, tömeggyilkosait, gyerekgyilkosait, gyűjtögette az információkat a részleg profilkészítő programjához és az országos elemzőközpont, a NCAVC adatbázisához. Ebben az időben ismerte meg Charlie Langfor-dot, és kötött vele máig tartó barátságot.
1979–ben besorolták területi ügynöknek. A következő kilenc évben számos területi irodánál dolgozott, és odáig vitte, hogy helyettes vezető lett a fővárosi területi irodánál. 1988-ban, harminckilenc éves korában hirtelen félbeszakadt pályafutása az FBI-nál, és részleges rokkantsági nyugdíjjal visszavonult.
Langfordhoz és valamennyi FBI-ügynökhöz hasonlóan Bill Hawkins is tökéletesen tisztában volt választott hivatásának veszélyeivel, de arra nem készült fel, hogy kerti pecsenyesütője gázpalackjának meghibásodott szelepe űzzön csúfot belőle. A készülék az arcába robbant, és a bal szemére megvakította. Miután így nem felelt meg a területi ügynökökre érvényes, szabványos egészségügyi előírásoknak, több irodai beosztást kínáltak neki a fővárosi területi irodánál és a székházban. Ezeket visszautasította, inkább a korai nyugdíjra szavazott. Egy év múlva Langford és más FBI–osok lelkes ajánlására állást kapott a Georgetown Universityn, ahol a kriminológia történetéről adott elő.
Fenntartotta szoros kapcsolatát az Irodával, tanácsadója volt az erőszakos bűncselekményeket megelőző programnak és a viselkedéstudományi részleg profilkészítőinek, oktatói programjába pedig felvett egy kurzust a bűnügyi irodalomról. Georgetowni előadói pályafutása során sikerült írnia négy könyvet is, ezek közül három szakkönyv volt, a negyedik a

Scotland Yard népszerű története, amely néhány héten át csúszkált a *New York Times* bestsellerlistájának alsó harmadában.
Erre az évre tervezte ötödik, a Pinkerton Nyomozóiroda történetét elmesélő könyvének kiadását, és amikor Langford legutoljára beszélt vele, szóba került valami filmszerződ és is. Ami nagyon klassz, de nem pótolja az igazi rendőri munkát. Hawkins összes új sikere ellenére még mindig erre vágyott, néha még álmodott is róla.
Langford jobbra kanyarodott a Harminchetedik utcába, majd az O Street–i kereszteződésnél behajtott a főkapun. Lassan gurult előre a neogótikus épületek között indázó, keskeny utak hálójában, míg az egyetemi város délnyugati szélén oda nem ért Hawkins irodájához, amely az Archbold Park sűrű zöld lombjaira nézett. A Saabot az egyik vendégparkolóba állította, és átnyúlt a másik ülésre a borítékért.
– Te akartad – motyogta, miközben kikászálódott a kocsiból.
Amikor Langford belépett az irodába, Hawkins éppen a falra erősített nagy térképet tanulmányozta. A nyugalmazott ügynök középtermetű ember volt, akinek az utóbbi időben kis pókhasa nőtt, és sötétszőke haja két félkörívben húzódott feljebb magas, cserzett homlokán. Bal szemén az arca felső részét is eltakaró, túlméretezett tapaszt hordott. Kék pamutinget viselt nyakkendő nélkül, kifakult kék farmert és özönvíz előtti, félretaposott Topsiders csizmát. Ezt nevezte „elhízott cowboy" fazonnak.
– Napot, Charlie. – Az asztala melletti nagy, piros bőrfotelre mutatott, majd maga is leült. Langford körülnézett. Nem sok minden változott az utolsó látogatása óta, csak mintha könyvből lett volna még több. Az íróasztalon kívül több más asztal is állt a magas mennyezetű, szűk szobában, és mindet ellepte a puha– és keményfedelű kötetek hordaléka. Két falra plafontól padlóig érő könyvespolcot szereltek, amelyek roskadásig meg voltak pakolva. Az íróasztal mögötti falat két mélyen beugró, gótikus jellegű ablak foglalta el, ahonnan az egyetemi városra lehetett látni. A negyedik falat térképekkel tapétázták tele, ezek között volt a nagy USA-mappa, teledöfködve jókora piros fejű rajzszögekkel.
– Ahányszor idejövök, ez a hely egyre riasztóbb – állapította

meg Langford.
Hawkins mosolygott, hátradöntötte a székét, és feltette a lábát az asztalra. – Kreatív káosz – felelte. – Ingyen jár az egyetemi élethez.
– Marhaság – mondta Langford.
– Könnyebben jönnek a gondolatok egy rendetlen szobában.
– Még nagyobb marhaság. Trehány vagy, Bili. Magad is tudod.
Hawkins a borítékot nézte Langford ölében. – Gondolom, a Jegestől van.
Langford fáradtan mosolygott. – Előre sejthetted. Láttam, hogy a térképet nézed.
– Újabb?
– Phoenix – bólintott Langford.
Hawkins előredöntötte a székét, kihúzta a fiókot, és előkotort egy doboz rajzszöget. Kinyitotta a dobozt, kivett egyet, felállt. Odament a térképhez, és a megfelelő pontba döfte a pipacsfejű rajzszöget.
– Arizona – szólt halkan. Hátralépett a térképtől, és mereven nézte az új lokációt. A többi rajzszög összevissza volt elszórva Seattle-től Bostonig, Clevelandtól Miamiig. Összesen tizennégy. – Friss terep.
Langford vállat vont. – Tudomásunk szerint.
Hawkins visszament a székéhez az íróasztal mögé. – Akkor mondjad.
Langford apró noteszt húzott elő a székre akasztott zakójának belső zsebéből, és belelapozott.
– Egy John Fuscianna nevű ember lakást bérelt Phoenixben. Előre kifizetett három hónapot, plusz a rezsit. Amikor nem jelentkezett a negyedik hónapi bérrel, a háztulajdonos kiment a lakásra. Egyetlen nyom sem utalt arra, hogy Fuscianna egyáltalán beköltözött volna. A lakás üresen állt.
– Kivéve a hűtőszekrényt – jósolta Hawkins. – Vagy a fagyasztót.
– Ezúttal a fagyasztót. Szerencsére nem kapcsolták ki a villanyt. Legalább *azzal* nem kellett bajlódnia a phoenixi rendőrségnek. – Nagyot, dühöset fújt, aztán folytatta. – Szóval, ahogy várható volt, hulla a fagyasztóban. Korai negyvenes férfi, sötét hajú, kék szemű. Meztelenül. Igazolvány nincs, ruha nincs, semmi sincs. Egy golyó a tarkóban. Hu–szonkettes

kaliber. A kórboncnok csak saccolgatni tudta a halál beálltának idejét. Két-három hónap. Kővé fagyott.
– Végigfuttatta a phoenixi rendőrség vagy az Iroda a Fuscianna nevet?
– Mi futtattuk végig – felelte Langford.
– A képek miatt?
– Pontosan. – Langford végighúzta az ujjait a térdén heverő borítékon. – A hulla alatt voltak. A borítékot egy cipzáras tasakba zárták. Amikor a phoenixi rendőrök kibontották a külső borítékot, meglátták a nevedet, és átküldték a csomagot a területi irodánkhoz.
– Mit találtatok a néven?
– Fuscianna Des Moines-ban szerepelt az eltűnt személyek listáján. Körözvény és elfogatóparancs volt ellene. Ingatlanügynök. Nem fizette a tartásdíjat, és a volt felesége utánanézetett. Minden számláját kipucolták, beleértve azt a letétit is, amelyen hatvanezer dollár szerepelt az eladott házak után. Fuscianna az a fajta pasas volt, akinek van vagy egy tucat hitelkártyája. Annyi készpénzt szívtak le róluk, amennyit egyáltalán lehet. A Des Moines–i rendőrség arra következtetett, hogy az illető lelécelt.
– VICAP? – kérdezte Hawkins.
– Ja. Két héttel később a Little Rock-i területi iroda körözést adott ki ellene háromszoros gyilkosság és nemi erőszak miatt. Anya, kamaszlány és egy hétéves fiú. A Petrie család.
– Az asszony elvált?
– Nem. Az apa a légierőnél van. A Közel-Keleten állomásozik.
– Ez mind passzol a Jegeshez.
– Ja. Kivéve, hogy eddig a phoenixi dologig senki sem pászította össze. Ha lenne kapcsolat az erőszakos bűncselekményeket megelőző program és az eltűnt személyek nyilvántartása között, talán már hamarabb kibukott volna.
– Előkerült már az igazi Fuscianna?
– Semmi jó. Amint megvolt a név, kapcsolatba léptünk Des Moines-nel, és megkérdeztük tőlük, van-e azonosítatlan holttestük. Kiderült, hogy van. Egy ilyen hullatárolóban. Ismét fagyasztó. Egy biztosíték kiégett, és a frigó bűzleni kezdett. Fuscianna fogászánál megrendelték az azonosítást. Egy-két nap múlva megtudjuk.

– Akkor Little Rockot is bevehetem a listába?
– Úgy néz ki. Esetleg Des Moines-t is. Volt egy kéjgyilkosságuk, amely illik az időkeretbe.
– Nagy kár, hogy nem tudtátok kideríteni a phoenixi hulla nevét. Talán időt adott volna, hogy megakadályozhassák a következőt.
– Phoenix olyan, mint egy pisiszünet az itt és amott között – felelte Langford. – Hogy is hívják ezeket a melósokat, akik telente délre vándorolnak a hideg elől? Gólyáknak? Megpróbáljuk összevetni az eltűnt személyek listájával, de nem hinném, hogy jutunk valamire.
– Ezért hoztad ide nekem?
– Ti régi ismerősök vagytok a frigós emberrel. Vagy nem tőled kapta a nevét?
Hawkins bólintott. – Még a Jeges volt a legjobb név a sok közül. Ma valószínűleg Ice-T-nek hívnám.
Langford mosolygott. – Az utolsó bűnüldözési közlönyben olvastam, hogy az Iroda nyolcszázezer aktát gyárt évente. Egyik kódnév éppolyan jó, mint a másik. – Előrehajolt, és óvatosan elhelyezte a borítékot az íróasztalon. Hawkins épp csak odanézett. – Az is lehet, hogy előjel – tette hozzá Langford.
– Ne gyere nekem ezzel a kéz alatti marhasággal, Charlie. Most tanár vagyok, nem zsaru.
Langford vállat vont. – Csak azt hittem, hogy érdekel. – Felállt. – Főleg, hogy nyáron az iskola is szünetel. – Elhallgatott. – A Jeges neked küldi a mocskos képeit, nem nekem. – Ismét elhallgatott. – Sose gondoltál rá, miért választott téged?
– Közönségre volt szüksége. Nem volt titok, hogy a régi esetekben vájkálok. Megfeleltem a követelményeinek. Minden művésznek kell egy kritikus.
– Szerinted ez ilyen egyszerű?
– Talán nem. Valószínűleg elmebeteg okoskodás rejlik mögötte. –Vállat vont. – De fontos ez?
– Az a fontos, hogy válaszolj a kérdésemre. Átveszed ezt?
– Új könyvön dolgozom, Charlie.
– Tényleg? Én meg úgy veszem észre, hogy öreg haverod új áldozaton dolgozik.
– No és mi lenne a teendőm, magamtól vadásszam le az

eszelős görényt?
– Mi nem tudunk mit kezdeni vele, Bili. A régi nóta. Hétnyolcezer megoldatlan gyilkosság minden évben. A viselkedéstudományi részleg talán öt-hatszázzal tud foglalkozni. Egyfolytában dobálja vissza az ügyeket. A Jeges körbeutazza az országot, mi pedig tökig ülünk a hatásköri problémákban. Te is ugyanúgy tisztában vagy vele, mint én, hogy törvényes eljárással senki sem fogja lecsapni a Jegest. És mint már mondtam, valamilyen okból téged választott összekötőnek a való világhoz. Nélküled nincs játék. A vadász nem vadászhat, ha nem vadásznak rá is.
– Milyen hivatalos státusom lenne?
– Semmilyen.
– Nem hivatalos?
– Majd utánanézek, mit tehetek.
– Ez nem rád vall, Charlie. Nem a te stílusod. Lapáton is találhatod magadat, csak azért, mert erről beszéltél nekem. És én nem vagyok bérgyilkos.
Langford elkomorodott. – Tegnap le kellett baltáznom valakit, aki csak a munkáját próbálta végezni. Ha szigorúan veszem, valószínűleg ki kellett volna rúgnom. Azóta is őrá gondolok, amióta megjött a Jegestől ez a küldemény. Meg azon tűnődöm, ahogy a rendszer működik. Mindenki, engem is beleértve, rengeteget emlegeti az állampolgári jogokat meg az alkotmányt, csakhogy erről eszembe jutott, hogy a Ted Bundyk, a Mansonok és a Jegesek mindig fórban vannak. Arra gondoltam, ideje lenne már egyenlíteni egy kicsit. Nem bérgyilkost akarok én, Bili, hanem vérebet. Te csak találd meg. Mindegy, hogyan.
Hawkins sokáig nézte a barátját. – Rendben – mondta végül. – Gondolkozni fogok rajta.
– Kösz – felelte Langford. Kurtán biccentett, megfordult, és kiment az irodából. Hawkins figyelte, hogyan távolodnak a léptek lefelé menet a kőlépcsőn. Sóhajtott, és a borítékért nyúlt. Talán Charlie-nak van igaza – már túl rég játszanak egymással, ő és a Jeges. Ideje befejezni.

6.

A Santa Fé-i tűzoltó az albuquerquei nemzetközi repülőtér csomagkiadó szintje előtt várta Jayt, ott, ahol a taxisok szokták fölszedni az utasokat. Fekete harcsabajszú, alacsony, izmos ember volt, a haja hollófekete, a szeme nagy, fekete és okos. Fekete cowboycsizmát, fekete farmert, hófehér inget viselt, és egy poros, sötétzöld Cherokee terepjáró jobb első sárhányóján kuporgott. A terepjáró az ajtaján pompázó címerpajzs szerint Új–Mexikó Állam Tűzeseti Vizsgálati Osztályának tulajdona. A férfi bal kezében FLETCHER feliratú apró táblát tartott.
– Cruz hadnagy? – közeledett hozzá Jay. Letette két bőröndjét, ügyet sem vetve az emberáradatra, amely körülötte hömpölygött kifelé a reptérről. Hullafáradt volt. A gépen persze nem lehetett dohányozni, ráadásul félúton bedöglött a légkondicionálás, az albuquerquei kétezer méteres magasságra való átállástól pedig alig kapott levegőt. Most múlt dél, meg lehetett sülni a forróságtól.
Cruz mosolyogva leugrott a Cherokee sárhányójáról. – Fletcher különleges ügynök?
– Jay – mondta a nő, és megpróbált barátságos lenni. Megfigyelte, hogy Cruz pont olyan magas, mint ő, vagy talán egy kicsit magasabb. –Mostanában nem egészen érzem magam különleges ügynöknek.
Cruz összevonta a szemöldökét. – Jay mint J, vagy mint G?
– Mint J. Miért?
– Akkor olyan, mint az enyém. J. M. Cruz. Mindenki Jaynek szólít.
– Mit jelent a J. M.?
– Jesus Maria. Elég problémás, még Új–Mexikóban is.
– Az enyém Janet. Utálom.
– Maga Crúznak szólít engem, én Fletchernek szólítom magát. Mit szól hozzá?
– Megegyeztünk.
Cruz elhelyezte Jay bőröndjeit a Cherokee hátuljában, miközben a nő bekászálódott az utasülésre. Cruz a kormányhoz ült, és elsöpörtek a repülőtérről. Egyenesen előre városi felhőkarcolók kockái, azoktól jobbra alacsony, rücskös hegyek rajzolódtak a ragyogó kék égre. A repülőtéri út végén Cruz balra kanyarodott, majd jobbra, föl a huszonötös

államközi sztráda rámpájára. Miközben ő bemanőverezte magát a középső sávba, Jay a műszerfalat vizslatta. Egy csomag Marlborót gyömöszöltek a szélvédő tövébe, a nyitott hamutartóban púposán állt a csikk.
– Maga füstöl – szólt megkönnyebbülten. Cruz bólintott. – Mint egy gyárkémény.
– Hála Istennek! – Előhalászta a retiküljéből a filteres Camelt és az öngyújtóját. – Néha már azt hiszem, hogy kivetett magából a világ.
– Talán jobb lenne, ha várna egy kicsit – javasolta Cruz. – A magaslat meg tudja viselni az embert az első néhány órában. Santa Fé még magasabban van.
– Ki fogom bírni – felelte a nő. Rágyújtott, slukkolt egyet, és rögtön megbánta. Crúznak igaza volt. Egy pillanatig azt hitte, hogy elájul.
– Nem megmondtam? – vigyorgott a férfi. – Talán el kellene nyomnia.
– Azt maga meg nem éri – szűrte a foga között Jay. – Órák óta erre várok.
Cruz tovább vezetett, Jay tovább cigarettázott, de most már óvatosabban. Az emelkedő sztráda majdnem pontosan középen szelte ketté a várost. Jay kinézett az ablakon. A hegyeket nem számítva bármelyik közepes nagyságú város lehetett volna Észak–Amerikában. Üzletutcák, elővárosi szalagházak és csillogó irodai felhőkarcolók kihívó kötege. Barna volt az alapszín, körülbelül két árnyalattal sötétebb a porosnak tűnő földnél, és mintha nem is lett volna túl nagy szmog.
– Arrébb szebb lesz – ígérte Cruz. Igaza lett. Negyed óra múlva elmaradt mögöttük Albuquerque, elhalványodtak az északi elővárosok, és kiértek a nyílt vidékre. Közelebb húzódtak a csíkos homokkő hegyek alantabb éger– és fenyőerdők foltjaiba takarózó, a völgyben borókától pettyes, összetorlódott, óriás téglalapjai, elnagyolt négyszögei. Balra széles pántlika kéklett.
– A Rio Grandé – magyarázta Cruz. – Jobbra a Sandia Indián Rezervátum. Ott fent azok a fák a Cibola Nemzeti Parkerdőhöz tartoznak. Végig ilyen mesák és fennsíkok lesznek, egészen Santa Féig.
– Meddig tart, míg odaérünk? – kérdezte Jay. Cruz egészen rendes embernek látszik, de ő *igazából* csak aludni akar.

– Negyvenöt perc, egy óra. – Cruz futólag elmosolyodott, mintha olvasna a nő gondolataiban. – Szundítson egyet, ha akar. Nem fogok megharagudni. Roggyantnak látszik.
– Kösz – hálálkodott Jay. – Öt percre behunynám a szemem.
– Csak tessék – bólintott a férfi. Jay hátraejtette a fejét az ülés támlájára. Cruz halkan dúdolni kezdett egy különös, szinte delejező dallamot. Fél perccel később Jay mélyen aludt.
Santa Fé peremén jártak, amikor felébredt. – Bocs – motyogta, és felült. – Úgy rémlik, elbólintottam.
Cruz nevetett. – Másfél órát aludt. Még meg is álltam Lamyban, hogy harapjak valamit. Maradt, ha éhes lenne.
Jay szimatolt. A Cherokee úgy szaglott, mint egy tacocsárda, a műszerfalat ellepték a papírtasakok és a műanyag dobozok.
Pislogott, majd ásított. – Nem, kösz.
Cruz levette az egyik kezét a kormányról, előkotorta a cigarettáját a szemétdombból, és rágyújtott. Jay kibámult a szélvédőn. Templomtornyait nem számítva Santa Fé egyemeletes volt, és a barna ötvenféle árnyalatában játszott. Még a könnyűipari negyednek is volt valami enyhén történelem előtti íze, amelyen most vágtak át. A hegyek kisebbek voltak, mint Albuquerquen túl, de a városhoz sokkal közelebb húzódtak, egészen fölébe hajoltak. Abból a kevésből, amit sikerült elolvasnia néhány nap alatt, mielőtt elutazott volna Washingtonból, Jay megtudta, hogy Santa Fé lakossága a hetvenötezret súrolja, és sok köztük a gazdag ember.
– Ez itt mind vályog? – kérdezte.
– Néhány – mondta Cruz. – A legtöbb bevakolt beton. Az igazi vályog agyagból, homokból és szalmából készül. – Halkan felhorkant. –Az én gyerekkoromban a szegény ember lakott vályogházban. Most öreg hippik vetik kézzel a vályogot, és kizárólag gazdag gringók engedhetik meg maguknak.
– Ha itt minden beton, akkor nem lehet túl sok tűz – jegyezte meg Jay
Cruz ránézett, és megemelte a szemöldökét. – Meg fog lepődni, Fletcher.
– Hát akkor lepjen meg!
– Santa Fében nagyon sok változás történt az utóbbi tíz év alatt. Először is nagyon megnőtt – mindenfelé építkeznek. Tíz éve volt itt néhány indián, egy csomó latin és egypár gringó.

Mára minden a feje tetejére állt. A lakosság többsége gringó, a latinok az ingatlanárak miatt kénytelenek elköltözni. Van fél tucat indián törzs, és mindenki utálja egymást. Az indiánok utálják a latinokat, a latinok utálják a gringókat. Ez pedig súrlódást jelent, és a súrlódás tüzet okoz.
– Maga már ezelőtt is megtartotta ezt a beszédet – mosolygott Jay.
– Egyszer-kétszer. – Cruz visszamosolygott. – De akkor is igaz.
– De egy ilyen névvel, hogy Cruz, csak latin lehet.
– Keverék vagyok. A J és az M csak az első monogramjaim.
– És a többi?
– Jesus Maria San Ildefonso Standing Heart Cruz.
A Siketek Intézetének összebújó épületei mögött a nyomozó lekanyarodott a Guadalupe Streetre. Ez valamikor szegénynegyednek számított, de mostanra átalakult a turisták bekebelezésére szakosodott majomfogóvá: butikok, régiségkereskedések, egérlyuknyi galériák váltották fel a régi raktárházakat, használtautó-kereskedéseket. Még csak június közepén jártak, de a járdák máris megteltek hawaii inget viselő ténfergőkkel és fényképezőgépet lobogtató japán csoportokkal.
Átkeltek a Santa Fé folyó kiaszott, elgazosodott medrének szűk híd–ján. Cruz egy parkosított vékony pászma fölött keskeny utcák szövedékén kacskaringózott végig a terepjáróval. Ezen a kis területen újabb vályogházak és gerendavázas épületek álltak, amelyeknek legalább a felét átalakították étteremmé, galériává és ékszerbolttá.
Cruz csak ment tovább nyugatnak, végül bekanyarodott egy ház–tömbnyi utcába, amely egy széles vízmosás partján ért véget. Parányi házak álltak benne, de mindegyiknek megvolt a maga kis előkertje. A férfi ennek az utcának a legvégén fékezett le, egy icipici, vakolt falú házikó előtt. A homlokzatra két göcsörtös almafa vetett árnyékot. A felhajtón koros Ford Escort parkolt, ugyanolyan zöld, mint a Cherokee, és az ajtaján is ugyanaz a hivatalos címer virított.
– A kocsi a magáé, amíg itt van – közölte Cruz, és kikapcsolta a motort. – Az országúti rendőrségtől újítottam. A benzint és a karbantartást a maga washingtoni főnöke fizeti. – Kiszálltak a terepjáróból, a férfi segített becipelni a bőröndöket. – A *házzal*

jól jártunk – folytatta, miközben kinyitotta a zárat. – Valami képviselő hapsié, aki szeptemberig tanulmányi szabadságon van Európában. Ha ennél is tovább marad, akkor keresnünk kell magának egy másik lakást.
Ha ennél is tovább maradok, akkor megölöm magam.
Jay követte Cruzt és a bőröndöket a házba. – Azt azért nem hiszem, hogy olyan sokáig tartana.
A praktikus kis házban négy szoba volt: nappali, étkezőkonyha, háló– és fürdőszoba, a berendezés rusztikus, a padlószőnyegek mexikóiak, a falakról és a nappali mestergerendáiról függő műtárgyak indiánok. A nappali ablaka a vízmosásra és a hegyekre nézett. Jay csak most kezdte felfogni, milyen messzire került Washington D.C.-től és lakása ismerős környezetétől.
Száműztek. Régimódi szó volt, de passzolt.
– Nyugodtan rendezkedjen be! – mondta a férfi az ajtó felé menet. –Néhány óra múlva visszajövök, és elviszem várost nézni.
– Szeretném látni, hol fogok dolgozni – mondta Jay.
– Oké – bólintott Cruz. – Megmutatom magának a boltot, azután a legutóbbi munkámat. – Intett, kiment, becsukta maga után az ajtót. Jay sóhajtott, rágyújtott, és elkezdett kicsomagolni.
Cruz „boltja" több helyiségből álló iroda volt a Santa Fé-i közkönyvtár főépületének első emeletén. Az alacsony betonház a Washington Avenue és a West Marcy Street sarkán állt, pontosan a Plaza körüli városközpont határán. Cruz szerint valaha városháza volt, amelyben jól elfért a tűzoltó-parancsnokság, a polgármesteri hivatal, a megyei bíróság és a fogda. Az irodai bútorok és műszerek lepusztultságából ítélve Crúznak minimális költségvetéssel kellett dolgoznia.
Volt két viszonylag új kinézetű számítógép és egy videófelszerelésekkel teli fém tárolószekrény, de minden más a harmincas éveket idézte. A padló csupasz deszka volt, a titkárnő öreg IBM villanyírógépének műanyag takarójához mintha évek óta *hozzá* sem nyúltak volna.
Jay lehuppant egy fa forgószékre, és körülnézett. A szék minden mozdulattól megnyikkant. – Ez az?
– Ez az – bólintott Cruz, és leült egy papírral megpúpozott,

összekaristolt fémasztalhoz.
– Tévednék-e, ha arra következtetnék, hogy hivatala nem teljes mértékben bírja Új-Mexikó állam bizalmát?
Cruz szélesen elmosolyodott, és rágyújtott. – Nahát, honnan támadt ez az ötlete?
– A zsaruk észreveszik az ilyesmit – mondta Jay. – A finom árnyalatokat.
– Fogalmazzunk úgy, hogy tapasztalható néminemű vonakodás a hatóság részéről.
– Milyen okból? – kérdezte Jay.
– Maga szövetségi, Fletcher, mindent tudnia kell a kormányzati bürokráciáról.
– Tudok *ezt-azt* – bólintott a nő.
– Olyan, mint a tojástánc – magyarázta Cruz. – Mindenki azt gondolja, hogy rá akarok lépni az emberek lábára.
– Milyen emberekére?
– Az állami rendőrségére, a helyi hekusokéra, a helyi tűzoltóságokéra. Nem kívánt törlendő. Albuquerquenek, akárcsak Las Crucesnek megvan a maga tűzoltó-parancsnoksága. Akkor vegye még hozzá az önkéntes tűzoltókat, és ennek tetejébe a rezervátumok tűzoltóságait. Ezeknek mindnek megvan a maga terepe.
– Amiket magának kellene összehangolni?
– Ja, azon kívül tanácsot és szakértői véleményt adni, kapcsolatot tartani White Sandsben a hadsereggel, ilyesmi.
– Miért pont maga?
Cruz vállat vont. – Tűzoltó voltam, ameddig bírta a lábam, utána rendőr. – Kurtán fölnevetett. – És voltam olyan ostoba, hogy önként jelentkezzek a munkára.
– Most pedig jövök én, hogy még jobban megnehezítsem a dolgát.
– Ennek az egész munkának a sikere a számítógépeken múlik, ebben teljesen biztos vagyok. Valamilyen összefüggő, átfogó rendszer nélkül lehetetlen lesz megcsinálni. Maga a fővárosi szakértő... és nem kerül sok pénzembe.
– Én semmit sem tudok a tűzről, Cruz.
– Én pedig semmit sem tudok a számítógépekről. – Mosolygott. –Maga megtanít a bájtokra, én megtanítom a tüzekre.

– Megegyeztünk.
Jay egy óráig ült a Tűzeseti Vizsgálati Osztály egyik számítógépénél, és hamar kiszúrta a Grúzra rásózott rendszer hiányosságait. Alapjában véve mindkét irodai terminál IBM–kompatibilis személyi számítógép volt, amelyektől célorientált telefonvonal vezetett a néhány saroknyira levő Plazára, az állami kormányhivatalban található központi egységhez.
Jay első pillantásra látta, hogy az osztály számítógépeinek nagyon alacsony prioritásuk van a központnál, és Cruz hozzáférési lehetőségeit még jobban hátráltatták a központi egység többnyire évekkel elmaradott alapprogramjai. Ahogy egy kicsit mélyebbre ásott, azt is felfedezte, hogy Cruz nem kapcsolódhat össze sem a Santa Fé-i rendőrséggel, sem az állami rendőrséggel, sem más bűnüldöző szervvel. A gépeket felszerelték belső modemekkel, de Cruz nem tudta használni őket. A Tűzeseti Vizsgálati Osztály legnagyobbrészt süket, néma és vak volt.
Miután Jay átesett az első találkozáson a számítógépekkel, Cruz javasolta, hogy menjenek el megnézni a legutóbbi tűzeset helyszínét, ahol éppen nyomoz. A nő egyetértett, habár még mindig zákányos volt egy kicsit a feje az utazástól és a ritka magaslati levegőtől. A kérdéses ház a keleti hegylábak között volt, messze fent a Hyde Park Road túlsó végén.
A pöffeszkedő, földszintes, ultramodern épület teljesen kiégett, semmi sem maradt belőle a kormos betonfalakon és néhány darab tetőn kívül. Háta mögött elszenesedett csontvázakká égtek a magas égerpagony legközelebbi fái, de a tűzeset előtt bizonyosan csodaszép ház lehetett, amelynek hatalmas ablakaiból és tágas terméskő teraszáról festői kilátás nyílt Santa Fére.
A romok körül a puszta térség, szortyogó, kátyús ingoványá változott. Cruz hátranyúlt a terepjáróba, és vastag talpú gumicsizmát adott Jaynek. – Ezt húzza föl! – utasította, és elővett magának egy másik párat. – A tűz színtere veszélyes hely, ha nem vigyáz az ember, nem is szólva a sárról.
Jay engedelmeskedett, majd követte a férfit a zárt udvarba. Mindent üvegcserép borított, a műanyag kerti székek és az asztal szürreális fehér–sárga pocsolyává olvadt a kövön. Voltak még szerteszórt, megperzselt rongyok. Az égett fa és a vizes

hamu édes-savanyú szagtól bűzlött. Cruz egyfolytában a házat nézte. – Gyors és forró – mondta végül. –A levegő olyan gyorsan felhevült, hogy néhány perc alatt kivágta az ablakokat.
– Baleset volt? – kérdezte Jay.
– Ki van zárva – csóválta a fejét Cruz. Lehajolt és az üvegszilánkok közül fölemelt egy kis fehér rongyot. Mintha rövid ragasztószalag tapadt volna hozzá. – Az illető, aki gyújtogatott, nem akarta, hogy túl hamar észrevegyék a tüzet. Leragasztotta a függönyök széleit, hogy csak akkor lehessen belátni, mikor már túl késő. – Visszaejtette a földre a rongydarabot. – Jöjjön!
Átcsikorgott az udvaron, és Jayjel a sarkában a néhai üveg tolóajtó helyén belépett a házba. A nappali borzalmasan festett. A tető egy része beomlott, Jay látta a csupaszon maradt gerendákat, amelyek majdnem teljesen átégtek. Bokáig gázoltak a törmelékben és a szoba berendezésének elhamvadt maradványaiban. Cruz talált valamit, ami ázott párnára emlékeztetett, egy darabig vizsgálgatta, majd odadobta Jaynek.
– Mihez hasonlít? – kérdezte.
– Díványpárnához.
– Lát rajta valamit?
– A teteje égettebb, mint az alja, és felszakadt. Kilóg a bélés.
– Nem felszakadt. Felhasították. Emberünk biztos akart lenni benne, hogy minden elég. – Mosolygott. – Én azt hittem, itt maga az, aki észreveszi a finom árnyalatokat.
Jay visszamosolygott. Szimatolt. – Gázolaj? – Megint szimatolt. –Nem egészen. Gázolaj és még valami, igaz?
– Fele-fele. A tiszta gázolaj valószínűleg felrobban, talán még ki is oltja magát. A másik szag kerozin, az táplálja a tüzet. – Elismerően bólintott. – Nagyon jó orra van, Fletcher. Szaglásszon csak.
Bementek a szoba közepére. A fejük fölött nem volt semmi, csak az ég. A gerendák hosszú szakaszokban teljesen átégtek, a tető beomlott. Cruz elővett a zsebéből egy csontnyelű bicskát, kipattintotta a pengéjét, és belenyomta az előttük levő tetőgerendába. A penge több mint ujjnyira beleszaladt, mielőtt megállt volna.

– Itt kezdődött? – kérdezte Jay.
– Öt pont – bólintott Cruz. – Ha tudni akarja, hol ütött ki a tűz, keresse meg a helyet, ahol az égés a legmélyebb. – A kés hegyével egy pontra mutatott, úgy méternyire a gerendán. – Látja azt?
Jay bólintott. A fa fekete, fényes, tetőcserépre emlékeztető négyszögek tucatjaivá repedt. – Olyan, mint a szén.
– Ezt hívják krokodilbőrnek – magyarázta Cruz. – A négyszögek úgy kisebbednek, ahogy közeledik a tűz fészkéhez. – Kihúzta kését a gerendából. – Ott faszenet talál. – Felállt. – Lát még valamit?
Jay körülnézett a szobában. Több, jól elhatárolható területen pusztított erős tűz, amelynek a nyoma hátrafelé futott a házban. A nő megkerülte a beszakadt tető romjait, csizmájával félrekotorta a hulladékot a padlóról.
A tűzvész előtt padlószőnyeg borította a betonalapra erősített furnérlemezt. Ott, ahol Jay erősebb tüzet sejtett, a szőnyeg és a furnérlemez a betonig átégett. A gyújtogató ennyi erővel útjelzéseket is hagyhatott volna.
Túl egyszerű.
– A gázolaj és kerozin keverékével csíkokban fellocsolta a házat.
– Nyert – mondta Cruz.
– Ez bolond – mondta Jay. – Magát is összeégethette volna.
– Ez a pacák nem pisipata – csóválta a fejét Cruz. – Itt bosszúból gyújtogattak. És a gyújtogató jóval előbb elment, mintsem hogy kiütött volna a tűz.
– Hogy csinálta?
– Kotonnal – mondta Cruz. – Ha itt végigmegyünk a gerenda mentén, találni fogunk valamit, ami egy rajzszögből maradt.
– Hogy lehet kotonnal tüzet gyújtani? – kérdezte Jay.
– Vörös foszforral és vízzel – magyarázta Cruz. – A vörös foszfor begyullad, ha a levegővel érintkezik. A gyújtogató pontosan a gázolaj–kerozin tócsa fölé feltűzte a gerendára a keverékkel megtöltött óvszert, aztán tűvel átszúrta az alját. A víz elcsepegett, a foszfor belobbant, majd leesett a gyorsító tócsába.
– Maga már látott ilyet.
– Ez a negyedik az utóbbi két hónapban. Az agyamra megy a

szemét.
– Miért gondolja, hogy bosszú? – kérdezte Jay.
– A gyújtogatásnak két alaptípusa van – felelte Cruz. – Gyújtogatás, amelynek van indítéka, és gyújtogatás, amelynek nincs. Az igazi gyújtogatók és a pirómániások, a bolondok általában nem vállalják ezt a hercehurcát, és úgyszólván sohasem használnak késleltetett hatású gyújtót. – Összehajtotta a kését, és visszacsúsztatta a farmerje zsebébe. – Tehát ha kihúzza az elmebeteget, akkor kell lennie indítéknak, én pedig egyik esetben sem látom. – Visszaindultak az udvarba.
– Van valami közös az áldozatokban?
– Nem tudok róla. – Cruz vállat vont. – Az illető, akié ez a ház volt, Los Alamosban dolgozik.
– Ahol az atombombát csinálták?
– Pontosan. Az egyik kutatási részleget vezeti. Az első áldozat is a Los Alamos-i laboratóriumban dolgozik, de egészen más részlegnél. A második áldozat albuquerquei jogász, akinek nyaralója volt itt, a harmadik művész, a Santa Fé-i opera díszlettervezője.
– Nem ismerik egymást?
– Nem.
– Megsérült valaki valamelyik tűzben?
– Nem. A gyújtogató vigyázott, hogy a házak üresek legyenek.
– Szóval nem gyilkos – állapította meg Jay.
– Még nem – felelte Cruz. – De azért történnek balesetek.
Visszamentek a terepjáróhoz. Jay kinyitotta az anyósülés ajtaját, leült, és elkezdte lehúzni nehéz csizmáját. – Biztos benne, hogy valamennyi tüzet ugyanaz a személy okozta?
– Biztos. Azonos az elkövetési mód, holott a kotonról egy szót se szóltunk a sajtónak. – Cruz visszahúzta a cowboycsizmáját, a sáros gumicsizmát meg bedobta a Cherokee hátuljába. Jay követte a példáját. Cruz bekapcsolta a motort, és eltekerte a kormányt.
– Valami elkerülte a figyelmét – szólalt meg Jay, amikor kiértek a Hyde Park Roadra, és elindultak lefelé, vissza Santa Fébe.
– Nyilván – hagyta rá Cruz egykedvűen. – De mi?
– Biztos benne, hogy ez ugyanaz a pacák, biztos benne, hogy

az indíték a bosszúállás?
– Biztos.
– Akkor kell lennie valami közösnek az áldozatokban. Valaminek, ami összeköti őket, még akkor is, ha maga nem látja.
– És hogy fogjuk kideríteni, mi az összekötő kapocs? – kérdezte Cruz.
Jay fölemelte a két kezét, és belezongorázott a levegőbe. – Úgy, hogy a bűvös billentyűkhöz fordulunk.

7.

Bill Hawkins a futó glicínia egyik fehérre meszelt tartóoszlopának támaszkodva pipázott, és a napot nézte, amely a harmincméteres mélységben kanyargó, sötét folyón túl lefelé hajlott a Potomac Palisades erdős meredélyeire. Itt, ahol az ősi hegyszoroson kellett áterőltetnie magát, keskeny, mély és álnok volt a folyó – két mérfölddel lejjebb, Chain Bridge-nél, a körzethatáron ellustult, lomha lett, amikor összefolyt a Chesapeake-öböl dagályvizével.

A szirteken álló, zegzugos vén gyarmati tanyaház egyike volt azon csekély számú úri passzióknak, amelyeket Hawkins megengedett magának azóta, hogy megvált az Irodától. A régi panorámaszálló helyén épült ház valaha William Doaké, Herbert Hoover munkaügyi miniszteréé volt, aki Ökörszemnek hívta. Hawkins, aki a balesetbiztosításából vásárolta meg Doak fiától, tréfásan átkeresztelte Aranyszemnek. A szóvicc még találóbbnak tűnt öt év múlva, amikor Washington megállíthatatlan terjeszkedése az égig hajtotta az ingatlanárakat. Aranyszem most majdnem kétszer annyit ért, mint amennyit Hawkins fizetett érte.

Nem mintha el akarta volna adni. Aranyszem volt az ő otthona, az első és az utolsó a nomád élet óta, amely gyerekkorában kezdődött – apja katona volt, és támaszpontról támaszpontra költöztek vele –, és végigkísérte egész felnőttkorát. Mostanában olyan keveset utazott, amennyire csak lehetett, és ha eldönthette volna, legszívesebben itt hal meg, ahol most áll, pipázva, a napot figyelve, amint megszüli a holdat, kezében talán egy pohár Glenfiddich whiskyvel. Ezen elmosolyodott. Az ivás sohasem tartozott a szenvedélyei közé, de tetszett neki a kép. Mindenesetre szebb volt a doboz Pepsinél, amelyből a dolgozószoba számítógépe mellett szökik a szénsav.

Elfordult a sötétedő tájtól, és visszament a házba. Becsukta maga után az ajtót, és be is zárta. Ideje visszatérni a munkához. Végigment a cseresznyefa padlójú, hosszú folyosón, és befordult a dolgozószobába. Nagy helyiség volt, a túlsó végén magas franciaablakok nyíltak az elvadult

rózsakertre. Valaha itt állt a könyvtár, a falakat beépített tölgyfa polcok takarták, a padlót vastag, zöld szőnyeg borította, a mennyezeti cifra stukkókat fél évszázad dohányfüstje sárgította. Amikor Hawkins először látta, a szoba sötét, kárpitozott klubfotelekkel, vastagon lakkozott, nehéz tárgyalóasztallal, mindenféle asztalkákkal és lámpákkal volt berendezve, valamiféle homályos elképzelések alapján arról, hogy miként kellene kinéznie egy férfiklub dohányzójának.

Hawkins mindezt átalakította. A szőnyeget fölszedette, a deszkapadlót fölcsiszoltatta, lelakkoztatta. A mennyezetet lemosták, kijavították, habfehérre meszelték, a bútorzat tiszta volt és nagyon modern, a tárgyalóasztalt feketére lakkozott számítógépes asztal váltotta fel. Az eredeti szobából csupán a polcok maradtak, a padlóhoz hasonlóan lecsiszolva, belakkozva. Itt állt Hawkins több ezer, gyakorlatilag kivétel nélkül bűnözéssel és kriminológiával foglalkozó könyve, takarosán szintbe állított gerinccel, apró vonalkóddal ellátva, a számítógépes katalógussal tökéletesen egyező sorrendben.

A kínosan rendezett dolgozószoba szöges ellentéte volt az irodának a Georgetownon. Ha valaki megkérdezte, miért különbözik ennyire a két környezet, Hawkins azzal ütötte el, hogy az egyetemi iroda az elvont gondolkodás, míg az Aranyszem dolgozószobája konkrétabb és logikusabb dolgok helye. Ezt maga sem tartotta teljesen kielégítő válasznak, de azt tudta, hogy itt sokkal jobban érzi magát, mint ott. Ez az otthon, a georgetowni iroda pedig valami más, mintha másik változata lenne önmagának. Csak azt mutatja, amit ő mutatni akar.

Leült a számítógépes asztalhoz, meggyújtotta kialudt pipáját, és a számítógép széles, színes képernyőjén lassan görgetni kezdte az anyagot. Harminchét Jeges–fájl volt a winchesterben, amelyeket kétszintes, hatkarakteres jelszó védett a fürkész szemektől. Noha nem ez volt az első dokumentum, amelyet Hawkins összeállított a Jegesről, ezt jelölte a legkorábbi, 1968. június 27–i dátummal. Micsoda egy év volt az, huszonkét esztendősen, berezelt katonai rendőrként Saigonban! Azt képzelte, hogy harmatosán friss újságírói diplomájához kijár egy állás a *Stars and Stripes*–nál, vagy mindjárt lehet belőle rekvirálási utasításokat töltögető írnok a

katonai légiszállításnál, merthogy tud hatvanöt szót gépelni percenként. Erre – ilyen az ő formája – fehér sisakot, antantszíjat és gumibotot kapott.
Egész nyáron részeg és időnként erőszakos tiszteket vonszolt ki a Catinat Hotel rózsaszín bárjából, dzsippel furikázott fel-alá a Tu Dó Streeten, a dokkoktól a bazilikáig, gyanús biciklik után kutatva, amelyek robbanhatnak, és vég nélkül „A bolondok láncát" hallgatta Aretha Franklintól. Ez a dal még huszonöt év után is vissza tudta hozni Saigon rothadó hal– és fűszerszagát.
Ha nem őrjáratozott, akkor a priccsén hevert, Carlos Castanedát olvasta, válaszokat keresett. Egyet sem talált, és valamilyen máig sem egészen értett okból a turné végeztével is bent maradt a seregben, és átlépett a Bűnügyi Nyomozati Osztályhoz. A biciklibombák után jött a heroincsempészet, a feketepiacon árult antibiotikumok és az illegális aranykereskedelem.
Közben idehaza meggyilkolták Bobby Kennedyt és Martin Luther Kinget, volt Chicagóban demokratikus konvenció, voltak Fekete Párducok, egyetemi éhségsztrájkok, Törzsek Gyűlése, és elnökké választották Richárd Milhous Nixont. És valahol útközben, mint egyetlen láthatatlan fa az említésre méltóbb erőszak erdejében, volt egy gyilkosság a kaliforniai Berkeleyben.
Carol Prentice-nek hívták a tizennyolc éves önjelölt szabad szellemet a New York-i Rochesterből, hosszú, sötétbarna haja volt, pici, kék-piros jin-jang tetoválást hordott a köldöke alatt, és egy régi házban lakott a Dana Streeten, saroknyira a Mary Beck gimnáziumtól, és nem egészen saroknyira a Hármon tornacsarnoktól, a berkeleyi egyetemi város bejáratától. Az apja a Kodaknál dolgozott, az anyja kozmetikumokat árult a barátnőinek. Tíz évvel idősebb bátyja katolikus pap volt.
Carol Prentice-t egy golfstílusban meglendített Louisville Slugger baseballütő egyetlen csapásával ölték meg, valószínűleg álmában, az ágyként használt habszivacson. A boncolási jelentés szerint azonnal meghalt, az ütés bezúzta a halántékát és összetörte a koponyáját. Az ütés irányából arra következtettek, hogy a gyilkos balkezes volt, a becsapódás helyéből ítélve százhetven-száznyolcvan centi magas. A boncolás azt is kimutatta, hogy Carol Prentice a halálát

megelőző tizenkét órában legalább két különböző partnerrel közösült. Erőszakra utaló nyomot nem leltek, a helyszínen talált fanszőrzet arra engedett következtetni, hogy egyik partnere fekete volt.
A lány színházművészeti szakra iratkozott be a Berkeleyn, tagja volt a Berkeley Agit-Prop politikai színjátszó csoportnak, és leckéket vett a San Franciscó-i pantomimegyüttesnél. Mint kiderült, a Louisville Slugger a pantomimeseké volt, más ütők mellett ezt használták szombati rendszeres mérkőzéseiken a szomszédos Mary Beck pályáján. Carol Prentice negyedik ütő volt, valamint bal oldali mezőnyjátékos. A pantomimegyüttes és a Berkeley Agit-Prop számos tagja beismerte, hogy különböző időszakokban szexuális kapcsolatban álltak a lánnyal, de a gyilkosság idejére valamennyiüknek volt alibije.
Hihetetlen mennyiségű fizikai bizonyítékra bukkantak a helyszínen, ehhez képest annyira nem vezetett semmire a nyomozás, hogy Hawkins máig hüledezett rajta. A gyilkos eszközön, a fanszőrzeten, a spermán kívül találtak egy komplett vérfoltos férfiruházatot, nem beszélve a mosogatóban a frissen levágott rengeteg hajról. A ruházat kopott kék farmerből, tornacipőből, vastag gyapjúzokniból és egyetemi emblémás mackófelsőből állt.
A mackófelsőről és a farmerről származó hajminták megegyeztek a Carol Prentice testén talált fehér típusú fanszőrzettel. A mosogatóban maradt haj barna volt és nagyon hosszú. Sok arcszőrzet is volt a mosogatóban, azonkívül egy nemrég használt zsilettpenge a konyhai pulton. Az arcszőrzet és a haj ugyanarról a fejről származott.
Az áldozat barátai elmondták a nyomozóknak, hogy Carol Prentice nemrég kezdett el járni egy előttük csak Moci néven ismert fiatalemberrel. Ők annyit tudtak, hogy Moci pár hónapja vetődött ide valahonnan keletről, és Haight-Ashburyben lakott. Becenevét nyilván azért kapta, mert motorral közlekedett. Arra nem volt bizonyíték, hogy Moci beiratkozott volna a Berkeleyre. A tanúk egyetértettek abban, hogy ízetlen középnyugati kiejtéssel beszélt, és egész intelligensnek látszott. Mocinak hosszú, barna haja volt és kusza barna szakálla. Az történhetett, hogy kevéssel Carol Prentice meggyilkolása után álcázásul átöltözött, levágta a

haját és leborotválta a szakállát.
Másfél heti nyomozás után a berkeleyi rendőrségnek, bár húsznál is több személyt hallgatott ki, még mindig nem sikerült rábukkannia semmiféle érdemleges nyomra. Csak két kis információtöredék keltette föl Hawkins figyelmét. Egy Goddard nevű dörzsölt berkeleyi rendőr megpendítette, hogy a gyilkosságra abban az időben került sor, amikor Carol lakbért szokott fizetni. A háziúr szerint a lány mindig pontosan, készpénzben fizetett, a lakásban mégsem találtak pénzt. Ebből Goddard arra következtetett, hogy a lányt egyszerű kapzsiságból gyilkolhatták meg. Hawkins szemében ez elég sovány magyarázatnak tűnt, főleg ha azt vesszük, hogy a lakásban viszonylag nagy mennyiségű marihuánára és hasisra is rábukkantak.
Két másik kamaszkorú tanú, akik a Mary Beck gimnáziumot kerülték, megpendítették, hogy egy tizedesi egyenruhát viselő férfit láttak távozni Carol Prentice házából körülbelül akkor, amikor a gyilkosság történt. A tanúk meglepődtek, mert az akkori Berkeleyn ritka madár volt az egyenruha. A tizedesről adott leírás hajjal-szakállal kiegészítve ráillett Mocira. Ha a tanúk pontosan írták le a férfit és adták meg feltűnése idejét, ez azt bizonyítja, hogy a gyilkosság előre megfontolt szándékkal történt. A tettes hozta magával az álruhát Carol Prentice lakására, tudván, hogy szüksége lesz rá a gyilkosság után.
Egy hónappal Carol Prentice halála után egy fiatalember oszló testére bukkantak egy sekély sírban a Charles Lee Tildén Parkban, néhány mérfölddel keletre a Berkeleytől. Őt később Lance Follett néven azonosították. Follett, az Egyesült Államok hadseregének tizedese, egyheti eltávozást kapott, mielőtt behajózták volna Vietnamba. Szabadsága június huszonkilencedikén járt volna le, két nappal Carol Prentice meggyilkolása után. A két halálesetet csak sok-sok hónap után kapcsolták össze, ám a Follett haláláról szóló jelentésnek volt egy furcsasága.
Miután jelentették a fiatal tizedes meggyilkolását a megfelelő katonai hatóságoknak, azt lehetett volna várni, hogy Follettet megtalálják az engedély nélkül eltávozottak névsorában. Különös módon nem ez történt: a jelentések szerint Lance

Follett tizedes a menetparancsnak megfelelően elrepült Vietnamba, Maniláig Pan Am gépen, a Fülöp-szigetekről Saigonba a katonai légihíd reguláris szállítógépén. Ezen a ponton értesítették a saigoni bűnügyi nyomozati osztályt, hogy csaló bujkálhat a hadseregben. Nyomozni kezdtek a magát Lance Follettnek kiadó ember után, és kiderült, hogy sohasem jelentkezett szolgálattételre. Valahol Manila és Saigon között egyszerűen felszívódott a híg levegőben.

Hawkins hátradőlt a székén, és rámeredt a képernyőre. Akkoriban neki fogalma sem volt a Prentice– és Follett-gyilkosságokról. Mire évekkel később beszállt, minden nyom rég kihűlt és megpimpósodott, de a Jeges korai gyilkosságainak nyomozása feltartóztathatatlanul vitte vissza a múltba, amíg abban a réges-régi berkeleyi júniusban el nem jutott egy szó szerinti zsákutcába. Az évek során, amelyekben a Jeges iszonyú odisszeáját követte, mindegyre föltette magának a kérdést, hogy nem keresztezhették-e egymást útjaik Vietnamban, vad és vadász az éjszakában, jóval a hajtás kezdete előtt. Nem hagyta nyugodni ez a gondolat, álmában néha látta az arctalan ember kísértetét, mindig úgy, hogy éppen befordul az előző sarkon, a hanyagul vállára vetett véres baseballütőt kivéve mindig azonosíthatatlanul.

Az Iroda túlságosan elmosódónak tartotta a kapcsolatot egy átfogó nyomozáshoz, ám Hawkins meg volt róla győződve, hogy Lance Follett tizedes és a fiatal Carol Prentice meggyilkolása a Jeges első kalandozása volt a sorozatgyilkosságok alvilágában. Ezzel kezdődött az a majdnem harminc évig tartó, sötét és rettenetes pályafutás, amelyre a Jeges nyilvánvalóan büszke volt – a legtöbb sorozatgyilkoshoz hasonlóan neki is közönségre volt szüksége, és miután Hawkins a *Washington Post* egyik újságírójának adott óvatlan interjúban szóba hozta a Jeges egyik gyilkosságát, megszületett a kapcsolat vad és vadász között. A Jeges csaknem a tizenötödik éve hergelte bűneinek bizonyítékaival, általában olyan fényképekkel, mint amilyeneket Langfordtól kapott. Hawkinst vérig bőszítette a sorozatgyilkos kiszámított pökhendisége, és valósággal megszállottja lett a Jeges felkutatásának. Még szörnyűbb volt, hogy a gyilkos meg sem kérdezte a véleményét, úgy

választotta ki a gyóntatóatya szerepére. Minden haláleset és az azt követő képtelen levelezés a gyilkossal tovább szította Hawkins dühét.
Tűnődve vakargatta állkapcsát pipája szárával. A jobb oldali fiókból elővett egy vékony iratgyűjtőt, és kinyitotta. Langford igazat mondott: Hawkins előbb értesült az új gyilkosságról, mintsem az FBI részlegvezetője felhívta volna. Majdnem tucatnyi egyoldalas levél volt az iratgyűjtőben. A legutolsót alig három napja kézbesítették egyetemi irodájába. A papírt meg sem érintve olvasta az egyetlen gépelt szót a lap közepén, és alatta a sort:
PHOEMX
Legközelebb talán rólam ír könyvet.
Az üzenet alá a Gy betűt kanyarították töltőtollal. Gy mint *Gyilkos?* Gy mint *Gyagyás?* Gy mint *Gyere utánam?* Tulajdonképpen nem számít. A benne rejlő kihívás, az számít.
– Na jó, te perverz szemétláda! – szólt halkan. – Ideje, hogy lecsapjanak.
A gyógyintézmények többségéhez hasonlóan a denveri presbiteriánus kórháznak is az alagsorában van a hullaháza: tágas, magas, jól kivilágított, fehér falú helyiség. A padló beton, csúszásmentesített vinilkeverékkel szürkére festve. A hét állandó boncasztalból vastag, króm-pántos lefolyócsövek vezetnek a padlóba. Két falat plafontól padlóig kitöltenek a maratott acélból készült rekeszek, az ajtóhoz legközelebb eső falra tárolószekrényeket és fagyasztókat szereltek. Az ezzel szemközti negyedik fal táblaüvegből készült, és eredetileg tetemnézőnek használták. Az üvegfalat azóta befestették, a tetemnézőt átalakították a hullaházi ellenőr irodájává.
A rekeszekben, ahol a tetemeket tartják, állandóan mínusz tizenhat fok van, a részleg többi része szobahőmérsékletű. A mennyezeti szel–lőztetők mögé elektronikus vezérlésű szagtalanító egységeket szereltek, a helyiség aromája némileg emlékeztetett egy fenyőerdőre. A Jeges első szippantásra mulatságosnak találta a nyilvánvalóan mesterséges szagot. Talán ő is szétspriccel egy kis légfrissítőt a Putnam-házban, miután elvégezte a dolgát. Fűszeres-gyógyfüves legyen, vagy megfelelőbb a levendulás? Az órájára pillantott. Tíz óra múlt.
Az utóbbi negyedórában a kartotékszekrényeket nézte át az

üvegfalú irodában, időnként kiemelt egy iratgyűjtőt, és lemásolta tartalmát az asztal melletti kis 3M gépen. A másolás befejeztével visszatette az iratgyűjtőt a helyére. A másolatokat a csiptetős kartonjához erősítette. A karton ugyanolyan hasznos kellék volt, mint a mosodai kocsiról leemelt, kissé gyűrött fehér köpeny – a kartonnal és a köpenyben a Jeges láthatatlan lett, csak a kórházi személyzet egyik arctalan tagja.
Lassan és módszeresen dolgozott. A legtöbb kórházban a hullaház a kórbonctani osztályhoz tartozik, és a munkaidő általában kilenctől ötig tart. Ha soron kívüli boncolás lenne várható, a külső szobában előkészítették volna az asztalt, és még ha be is állítana hirtelen egy igazi dolgozó, a Jeges akárhány hihető magyarázattal meg tudná indokolni jelenlétét az irodában.
Tíz perc alatt végzett a munkával: megszerezte hat jelölt adatait, a születési időt, lakcímet, társadalombiztosítási számot. Hetvenkét órán belül játszva összeszedheti mind a hat névre a születési anyakönyvi kivonatot, az útlevelet és az érvényes jogosítványt. Még egy kis munkával további negyvennyolc órán belül pótoltathatja a hitelkártyáikat is. Ezek az ő ürgelyukai, amelyekbe szükség esetén beiszkolhat. Fogta a kartont, és elhagyta az irodát, leoltotta a villanyt, és becsukta az ajtót maga után. Most jöhet a könnyű vacsora, aztán úgy egy óra a számítógéppel, majd néhány perc hallgatózás a poloskákon. Vajon ma éjszaka is használja Ellen Putnam a vibrátorát? A Jeges mosolygott. A nő hihetetlen lármát csapott a csúcson. Szinte feszélyezte a Jegest. Megint mosolygott. Szerette a csúcs szót. Annyival befejezettebb, mint az *orgazmus!*
Kilépett a hullaházból, és felliftezett a földszintre. Amikor elhagyta a kórházat, Ellen Putnamre gondolt és a fényképeire. Ismét mosolygott. Hawkins imádni fogja.

8.

Jay Fletcher érkezésének másnapján Crúznak egész napos szemináriumot kellett tartania Albuquerqueben egy csoport chihuahuai vendégtűzoltónak. A nőt is hívta, de Jay nem látta értelmét, tekintve hogy az egész szeminárium spanyolul fog

zajlani. Cruz egy korai ingajáratra szállt a város déli szélén található kis repülőtéren. Jay, miután a reggelivel szétégette a száját a Plaza Caféban, a kölcsön Ford Escorttal átkocsizott a könyvtár fölötti irodába. A reggelit Cruz ajánlotta. „Karácsonyi tanyasi tojás" nevű valami volt, amiből a tojás neve ismerősen csengett Jaynek, de a *Karácsony azt* jelentette, hogy vörös és zöld csilimártásban úsztatva tálalták. Három hatalmas pohár jeges tea kellett *hozzá,* hogy Jay könnyei elapadjanak, és emésztőszerveibe visszatérjen a béke.

Fél tízre feltette a kávét, és beindította a számítógépet. Tízre átolvasta az egész anyagot, amelyet Cruz állított össze az általa Óvszerésznek nevezett gyújtogatóról. Cruznak *igaza* volt, első pillantásra semmi sem kapcsolta össze a tűzeseteket, kivéve a végrehajtási módot, a késleltetőnek használt kotont.

Az első károsult egy George Bingham nevű férfi volt, a Los Alamos-i történeti múzeum igazgatóhelyettese, körülbelül harmincöt mérfölddel északkeletre Santa Fétől. Európában vakációzott a feleségével, amikor a háza porig égett. A második károsult egy Brian MacDonald nevű jogász volt, albuquerquei agglegény, a harmadik tűzeset a Santa Fé-i opera díszlettervezőjének, Rand Symingtonnak otthonát és műtermét döntötte félig romba. A negyedik és eddig utolsó áldozat dr. Julius Lowenthal, Los Alamos-i kutatási igazgató.

Bingham, MacDonald és Lowenthal teljes körű lakásbiztosítást kötöttek, de Symingtonnak csak annyi biztosítása volt, hogy kifizesse a Santa Fé-i bankot, amelynél fölvette a jelzálogkölcsönét. Úgy tűnt, hogy négyük közül senki sem nyert a tűzön, Cruz ki is húzta a nyereségvágyat mint indítékot. A gyújtogatásokat túlságosan szabályosan és jól hajtották végre ahhoz, hogy egy összevissza randalírozó piromániás számlájára lehessen írni őket, úgyhogy talán Crúznak van igaza: bosszúból gyújtogattak.

Jay megivott egy egész kanna kávét, és átrágta magát fél tucat, gyújtogatásról szóló kézikönyvön, amelyeket Cruz tartott az irodában. Délre félig teleírt egy sárga jegyzettömböt, és sikerült megrajzolnia a bosszúálló gyújtogató profilját. Doktori disszertációnak kevés lenne, de itt egyelőre megfelelő. A reggeli emlékeinek köszönhetően úgy döntött, kihagyja az ebédet, és még egy órán át csoportosította a jegyzeteit, mielőtt

átült volna a billentyűkhöz.
A gyújtogatók óriási többségéhez hasonlóan a bosszúálló gyújtogató legnagyobb valószínűséggel férfi – a nőnemű gyújtogatók statisztikailag elenyésznek. Másrészt, míg a legtöbb gyújtogatást viszonylag fiatalok – tizennégy-huszonöt évesek – követik el, a bosszúból történő gyújtogatásban nincs korhatár. Aki bosszúból gyújtogat, az elszánta magát, hogy öljön, megnyomorítson, vagy jóvátehetetlen kárt okozzon; az ilyesmit nem hirtelen fellobbanásból követik el, hanem komoly, rendszerint régóta érlelődő ellenszenvből, és általában jól kitervelik.
A gyújtogatásnak rendszerint megvan a maga sajátos indítéka, mégpedig az áldozat valamilyen képzelt vagy valóságos cselekedete. Amennyire Jay megállapíthatta, az Óvszerész a bosszúálló gyújtogatók legveszélyesebb alcsoportjához tartozott, mert inkább lakásokat gyújtott fel, mint középületeket. A lakástűzből sokkal nagyobb valószínűséggel lesz emberhalál, de a tettes az ilyen gyújtogatóknál gyakori alacsony intelligenciaszint, szenilitás, módosult tudatállapot és az elmezavar változatos formái miatt nem tudja felfogni, hogy szenvedést okoz az áldozatnak.
A bosszúállónak, mint általában szinte minden gyújtogatónak, valószínűleg szüksége van valamilyen „kioldó tényezőre", amely kiváltja a bűncselekményt. A legközönségesebb gyorsítók a családi élet zavarai, a munkanélküliséghez hasonló hirtelen traumák, a szexuális problémák sokasága, például az impotencia, a vérfertőzés, a házastársi erőszak, a korábban elfojtott szexuális hajlamok kirobbanása, a gátlásokat oldó, túlzott alkoholizálás. A bosszúálló gyújtogatónál gyakran több kioldó tényező is jelen van.
Ezek nem voltak valami konkrét adatok, de ha feltételezzük, hogy az Óvszerész gyújtogató helybeli, az általános profil használatával valószínűleg felére csökkenthető a lehetséges gyanúsítottak száma. Persze, az is lehet, hogy Cruz tévesen diagnosztizált – a könyvek szerint, amelyeket Jay átfutott, a bosszúálló gyújtogatás sokban hasonlít a faji és vallási okokból előidézett tüzekre. Márpedig ha azt vesszük, amit Cruz futólag említett a Santa Fé körzetében tapasztalható sokrétű faji feszültségekről, akkor ez olyasmi, aminek érdemes lenne

utánanézni – nagyon diszkréten.
Jay elővette a Cruztól kapott belépési kódot, és nekilátott, hogy behatoljon az állami képviselőház központi számítógépébe. Ahogy a rendszerben fúrta magát előre, és kezdte beállítani a keresőprogramját, hirtelen ráeszmélt, hogy jól érzi magát. Az Óvszerész gyújtogató lenyomo–zását ugyan nem lehet összemérni Ted Bundyval vagy a Green River gyilkosával, de akkor is sokkal érdekesebb volt, mint várta, és itt, a Santa Fé–i közkönyvtár emeletén, a dohos vén irodában legalább nem lóg a nyakán tízezer irodai bürokrata, és nem temeti maga alá a körlevelek lavinája. Üdítő változás volt.
Abból a feltételezésből indult ki, hogy Grúznak igaza volt, bosszúállás okozta a tüzeket. Úgy döntött, hogy legalábbis egyelőre elfelejti a gyújtogatót, és inkább a károsultakra összpontosít. Egy átfogó sablont használva végigfuttatta a négy nevet gyakorlatilag az összes nagy adatbázison, amelyeket a központi számítógép tárolt, a Gépjármű–felügyelettől Új–Mexikó állam rendőrségén és a Santa Fé–i Kereskedelmi Kamarán át a lenti könyvtárig. Bekapcsolta a régimódi mátrixnyomtatót, megvárta, amíg a keresőprogram lassan cammogni kezd a nagyszámítógépben, aztán elment sétálni.
Negyven perccel később jött vissza az irodába, ahol kiábrándítóan rövid papírnyelv lógott a nyomtatóból. A gépjármű–felügyeleti és a városházi szabvány–nyilvántartásokat nem számítva a négy károsultnak tiszta személyi lapja volt. Lowenthal, a Los Alamos–i kutatási igazgató Mercedesszel járt, a legnagyobb jövedelmi adót fizette, vagyis nyilván neki van a legtöbb pénze, Rand Symingtonnak, a Santa Fé-i opera díszlettervezőjének Isuzu Troopere volt, MacDonaldnak, az albuquerquei jogásznak Porschéja, Binghamnek, a Los Alamos-i múzeum igazgatójának új típusú Chrysleré. Az már érdekesebb volt, hogy a jogászt a közelmúltban többször érték ittas vezetésen, míg Symington aktájában egy kereszthivatkozás utalt a Los Angeles-i Iparűzési Főosztályon hozzáférhető bővebb információkra.
Mivel innen nem volt hová mennie, Jay kilépett a központi egységből, és a következő tizenöt percben azt keresgélte, hogyan juthatna be a Los Angeles-i számítógépbe. Két téves

kezdés után kapcsolatot létesített Kaliforniával, azonosította magát FBI-kódjával, és lekérte a Los Angeles-i Iparűzési Főosztály összes adatát a díszlettervezőről. Az anyag szinte azonnal megjelent a Santa Fé-i képernyőn.
– Mi a fene! – motyogta, míg az anyagot pásztázta. Rágyújtott, és még egyszer elolvasta.
Symington, Randall Andrew/020456–37
tul/fel.:
–PYROTECH INC.–
Kal.Robbanószer Eng. [A.oszt.] #237–12–83

* * *

– Engedélye van robbanószerekre? – kérdezte Cruz, és beleharapott a Guadalupe Street-i büféből hozott csiliburgerbe. Kora este volt, Cruz egy órája érkezett vissza az albuquerquei szemináriumról. A Santa Fé River Park egyik piknikezőasztalánál ültek Jayjel, és nézték a naplementét. Húsz méterrel arrébb a kiszáradt folyómederben könnyű szellő borzolta a sást.
– A-osztályú! Kilenc évre visszamenőleg – bólintott Jay. – Felhívtam pár ismerősömet a Los Angeles-i rendőrségnél, és ők a kedvemért kutakodtak egy kicsit. A Pyrotech filmeknek csinált különleges effektusokat. A tűzvész és a robbantás volt a specialitása.
– És Symington volt az egyetlen tulajdonos?
– Egyszemélyes vállalkozás volt – mondta Jay. Cruz föltépett a fogával egy műanyag tasakot, és rányomta a zöld csilimártást hamburgere utolsó falatjaira. Jay félbehagyta a sajátját az asztalon, dobozolt csokoládés tejet szopogatott, és nézte, hogyan eszik a kollégája.
– Oké – nyeldekelt Cruz. – Megvan az eszköz és az alkalom, de mi van az indítékkal? És miért gyújtaná fel a saját házát, főleg hogy nem is volt általános biztosítása?
– Nem sok értelme van, ugye?
– És mi lett a Pyrotechkel? Santa Fében tervezni operai díszleteket, ez elég messze esik a hollywoodi különleges effektusoktól.
– Elkúrta – felelte Jay, és lenyelte az utolsó korty tejet.
– Hogy? – Cruz a nő csiliburgerének maradványaira bökött. Jay bólintott. A férfi maga elé húzta a maradékot.

– Felrobbantott egy házat egy ilyen harcművészeti filmben. Los Angeles-i kapcsolatom szerint előző éjszaka ivott, és rosszul helyezte el a tölteteket. Egy világosító meghalt, a sztár pedig nagyon csúnyán összeégett. Symington feketelistára került.
– Ez még mindig nem magyarázat arra, hogy mit rohangál a városban, és gyújtogatja a mások házait – vélte Cruz. Eltüntette Jay burgerét, és rágyújtott.
– Talán tőle kellene megkérdeznünk – felelte a nő. Hűlt a levegő, Jay megborzongott.
– Fázik? – kérdezte Cruz.
– Kicsit.
– Santa Fé be tudja csapni az embert. Délben negyven fok, éjfélkor meg lehet fagyni. Gondolom, nem ehhez szokott.
– Nem – mosolygott Jay. – Nyaranta Washington olyan, mint egy szauna, napi huszonnégy órában.
Sokáig hallgattak. – Szóval – mondta végül Cruz –, mit is csinál maga itt tulajdonképpen, Fletcher?
– A dolgomat – felelte a nő. – Elkapom a csibészeket.
– Komolyan kérdeztem.
– Komolyan válaszoltam.
– Marhaság – mondta Cruz nyersen. Sötétedett, Jay nem láthatta jól a férfi arcát. – Ilyesvalakinek, mint maga, Santa Fé mellékbüntetés. A főnöke ejtette, mint a forró krumplit. Szeretném tudni, miért. – Rövid ideig hallgatott. – Maga is elkúrta? Mint Symington?
– Nem annyira csúnyán – felelte a nő. – De egyébként igen, elkúrtam.
– Pia? Narkó? Micsoda?
– Balítélet.
– Mennyire bal?
– Túlbuzgalom. Blamáltam magam egy esettel. Langford úgy döntött, hogy dekkolnom kell egy darabig.
– És most itt van.
– Itt.
Újabb csend következett, amelyet újból Cruz tört meg. – Örülök –mondta halkan.
– Örül, amiért elkúrtam?
– Nem. Örülök, amiért itt van. – Cigarettájának parazsa

fényesen ragyogott a sűrűsödő homályban. Az ég bíborszínre vált, a távoli hegyek feketébe burkolóztak.
– Kérhetnék magától egy szívességet, Cruz?
– Persze.
– Ha legközelebb eszünk, kérhetnék olyasmit, amiben nincsen csili?
Jay megint a J. Edgar Hoover épületben volt, Prine-nal közösen próbálták összehozni egy meggyilkolt áldozat digitalizált képét. Prine egyfolytában Stephen Hawkingot meg a fekete lyukakat emlegette, és valahányszor megpróbáltak csiszolni az áldozat képén, Dennis Lloyd Shaw bámult vissza Jayre a képernyőről. A kép mosolygott, és a száj mozgott. Shaw beszélt Jayhez, kongó, távoli hangon. *Nem tudsz te szart se, Janet Fletcher különleges ügynök. Nagy büdös lószart tudsz!*
A telefon berregett. Jay kinyitotta a szemét, és megfordult az ágyon. Pislogott, magához tért, az álom halványodott. Az éjjeliszekrényen álló kis utazóóra hajnali negyed három után öt percet mutatott. A telefon ismét csengett. Jay odanyúlt, felmarkolta a kagylót.
– Halló?
– Fletcher? Itt Cruz.
– He?
– Pattogjon, mint a nikkelbolha. Húsz perc múlva a reptérnél, a Cer–rillos Road mellett. Ott vár bennünket az állami rendőrség darálója.
– Mi van?
– Tűz. Albuquerqueben. Csúnya.
Nem egészen fél órát utaztak a helikopterrel, és ezután még húsz percig kellett repeszteniük nyaktörő sebességgel az albuquerquei repülőtér helikopterkikötőjéből. Cruz hívása után alig egy órával érkeztek meg a tűz színhelyére. Az ötvenes évek jellegzetes bérkaszárnyája az I–25–ös műút közelében szorongott az Edmunds Street északi végében, saroknyira a Chavez Parktól, fél tucat ugyanolyan épület között. A házak közeit rozsdamarta kocsik, rothadó matracok és a törött, kihajított bútorok széles választéka dugaszolta el. Fényes nappal nyomasztó gettó lett volna a fertály – a tomboló tűzvészben lidércnyomás.
Mire megérkeztek, az egész épületben elharapózott a tűz. A

lapos tetőről toronymagas, vakító lángok nyúltak az éjszakai égbe, a kitört ablakok vastag szürkésfekete gomolyokban okádták a füstöt. A kohólég hullámgyűrűi égető, gyilkos sáskarajként röpítették a sárgán fénylő szikrákat, a vörösen izzó hamut. Mindenfelé tűzoltóautók parkoltak, legalább hat darab, a rendőrségi torlaszok mögött szájtátók *százai* szorongtak, bámulták, hogyan próbálják a tűzoltók elfojtani a lángokat, mielőtt átterjednének a szomszédos házakra.
Cruz célba vette a magasabb rangú, egyenruhás tűzoltók és albuquer-quei rendőrök csoportját, akik egy vérvörös tartálykocsi mellett álltak, és a lehető legközelebb hajtotta a lángokhoz az összes jelzőfényét villogtató autót, amelyet az albuquerquei tűzoltóságtól kapott kölcsön. Teljes felszerelésbe öltözött, csizmás-sisakos tűzoltók kezelték a tartálykocsiból püffedten kiágazó tucatnyi fecskendőt. A hatemeletes épület alsóbb szintjeire irányították a magasnyomású vízsugarakat. Az utcán máris bokáig ért a víz, a lárma leírhatatlan volt: tűz ropogásának, bömbölésének, víz fékevesztett zubogásának, a széthulló ház elkínzott nyögésének, recsegésének tébolyodott szimfóniájával hasogatta Jay dobhártyáját.
– Maradjon mellettem! – Cruz előrántotta a hátsó ülésről a Santa Fé–ből hozott sporttáskát. Kiugrott a kocsiból, és Jayjel a sarkában odasietett a várakozó csoporthoz.
– Cruz vagyok, Tűzeseti Vizsgálati Osztály. Melyikük Teale? Sárgásbarna széldzsekit viselő, köpcös, kopaszodó ember nyújtotta a kezét. – Én vagyok Teale. Albuquerquei Tűzoltó-parancsnokság. – Cruz futólag kezet rázott vele. Teale Jayre pillantott. – A barátnője kicsoda?
– A barátja Jay Fletcher FBI-ügynök. – Jay kezet nyújtott, Teale nem vett tudomást róla. Harminc méterre olthatatlanul lángolt a tüzes máglya, amely valamikor bérház volt. Elviselhetetlen volt a hőség. Jay egy pillanatig komolyan fontolgatta, hogy sarkon fordul, és elrohan, mint akit puskából lőttek ki, de aztán összeszorította a száját, és maradt.
– Azért telefonáltam magának, mert a működési szabályzat és a kurva kormányzói hivatal azt írja elő, hogy ezt kell tennem, valahányszor gyújtogatást gyanítok. Úgyhogy telefonáltam. – Teale horkantott. – Részemről ennyi. – A kopasz ember elfordult.

– Részemről nem ennyi, Teale – mondta élesen Cruz.
– Nekem nyomnom kell ezt a kurva melót, Mr. Cruz. Nincs időm ilyen szarozásra.
– Nekem sincs – mondta Cruz. – Úgyhogy adja elő a jelentését, és már le is szálltunk magáról.
– Na jó – válaszolta Teale. – Három riasztás, teljes megvilágítás. A ház másfél órája ég. Eddig megtartottuk a három felső szinten. Úgy néz ki, hogy egy negyedik emeleti lakásban volt a dugvány. Az első befutó nagy lángokat és sok fekete füstöt észlelt az épületnek azon a részén. Megeresztette a tíz-negyvenegyet. Én vettem a hívást.
– Ennyi? – kérdezte Cruz.
– Nem, haver, nem ennyi – válaszolta Teale. – Eddig van három kód kettőnk és tizenegy kód együnk. Ennyi elég?
– Úristen! – suttogta Cruz. – Tizenegy halott?
– Eddig.
– Miért ilyen sok?
– Mert egy kurva vizeshátú bölcsőde volt a hatodik emeleten – mondta Teale. – Egy olyan illegális éjszakai megőrző.
– Gyerekek?
– Csecsemők. Egy felnőtt nő, nyilván az asszony, aki a megőrzőt vezette. És a lépcsőn egy azonosítatlan férfi. Pecsenyére sütve.
– Mi van a képekkel?
– Hagyjon békét, Cruz. Mondtam már, hogy nincs időm erre a szarozásra. – Teale ismét elfordult, és Cruz most nem próbálta visszatartani. Elindult vissza a kocsihoz, átlépegetve a tűzoltókocsikból szétkunkorgó fecskendők szövevényét. Jay követte.
– Nem sokat értettem az argóból! – kiabálta túl a lángokat. – Akár a rendőrök tolvajnyelve.
– Közel is áll *hozzá* – bólintott Cruz. – A *dugvány azt a* helyet jelenti, ahol a tettes meggyújtotta a tüzet. Az *első befutó* a helyszínre érkező első tűzoltócsapat. A *tíz–negyvenegy a* gyanús tűzeset rádiós kódja.
– A *kód egy a* holttestet jelenti?
– Pontosan. A *kód kettő a* súlyos sérültet. – Cruz rátette a sportszatyrot a motorház tetejére, és kicipzárazta. – Hogy az első befutó csapat nagy lángokat és sok fekete füstöt észlelt a

színhelyen, az arra utal, hogy a tűzgyújtó valószínűleg gázolajat használt.
– Ezt a füst színéből lehet megállapítani?
– Ha elég korán odaér. A fekete kőolajszármazékokra utal. A fehér valamilyen víztartalmú anyagra, például szénára. – Két egyforma, tenyérnyi videokamerát vett elő a táskából. – Szürke füstje van általában a foszforos gyújtónak, ami időnként kimondott fokhagymaszaggal jár. Vörös vagy vörösbarna: valamilyen sav, sósav, kénsav, salétromsav. – Odaadta az egyik kamerát Jaynek. – Tudja, hogy kell használni?
– Persze.
– Akkor essen neki – válaszolta Cruz, és visszacipzárazta a táskáját. – Kétórás kazetta van benne. Ha kifogy, van még nálam a táskában.
– Mit keressek?
– Bármit, ami rendellenes. – Visszapillantott az égő házra. – Maga filmezze a tömeget, én foglalkozom a tűzzel.
Már szürkült a keleti hegyek fölött, mire a tüzet eloltották. Jay teljesen kimerült. Kétszer cserélt kazettát, míg pásztázta a lassan gyérülő sokaságot, s nem tudta, lesz-e egyáltalán valami haszna. Hat órára az Edmunds Street-i házból nem maradt egyéb egy megfeketedett héjnál, és a nézők elkullogtak. Üszőkben kotorászó, csöveket csévélő tűzoltókban pedig nincsen semmi izgalmas.
Jay a tűzoltóktól kölcsönzött kocsiban szunyókált, amikor megjelent Cruz. Lefejtette magáról a vitorlavászon tűzoltóruhát, bedobta a csomagtartóba, majd beült a kormányhoz.
– Kész? – kérdezte Jay. A férfi nyúzottnak látszott.
– Egyelőre – válaszolta Cruz. Bekapcsolta a gyújtást, és sebességbe tette a kocsit. Addig tolatott, míg ki nem kerültek az utcára.
– Most hová? – kérdezte Jay, és ásított. – Reggelizünk? – tette hozzá reménykedve.
– Még nem – rázta a fejét Cruz. A gyorsforgalmi felé tartott. – A halálesetek miatt tájékoztató lesz a gyilkossági csoportnál. Ott kell lennünk.
Az albuquerquei rendőrkapitányság a Roma Avenue

északnyugati részén, a büntetés-végrehajtási intézetben bújik meg, a bíróság mögött, amely tapintatosan eltakarja a fél háztömbnyire levő városházát. A tájékoztatót a gyilkossági csoport nagy tanácstermében tartották a negyedik emeleten, és Jay alig fél perc alatt rájött, hogy neki nem érdemes itt tartózkodnia. Már Cruzt is nagyon foghegyről üdvözölték, egy kibicelő FBI-ügynök, egy nő meg csak még egy púp a hátukon. Gyorsan kimentette magát, és elindult kávéfőzőt keresni.
A gyilkossági osztály a szűk folyosók, irodai odúk és kihallgató-helyiségek útvesztője volt, a Holiday Inn szladik előteréhez hasonló egyetemességű egyenzsaru stílusban: összekaristolt bútorok, halványzöld falak, faliújságok, amelyek háromszoros kérget növesztettek körlevelekből és szakszervezeti értesítőkből. Ma reggel csend honolt a gyilkosságin – az éjszakai veszteséget egyelőre csak számolták, a reggeli sihtához még korán volt.
Jay egy közepes nagyságú kihallgatóhelyiségben találta meg, amit keresett. Az egyetlen ablak a büntetés-végrehajtási intézet és a bíróság hátulja közötti parkolóra nézett. Az ajtóra kézírásos cédulát erősítettek: kézimunkás. Jay megtöltötte az üres kannát a szomszédos mosdóban, és feltett egy friss adagot. Míg a kávé csöpögött, belerogyott egy székbe, és körbejártatta vizenyős tekintetét a szobán. Látszott rajta, hogy sűrűn használják. A nagy asztalt, amely csaknem kitöltötte a helyiséget, elborították az üres csészék, pukkadásig telt hamutálak, sárga, vonalas jegyzetblokkok. A mennyezeten három neoncső hunyorgott és recsegett.
A túlsó falon jókora táblát takart el egy megereszkedett drótról lelöttyenő, fekete filcfüggöny. Jaynek támadt egy sanda gyanúja, hogy mire használhatják ezt a szobát – hasonlított arra a helyiségre, amelyet a „Szárnyaló" ügyre ráállított munkacsoport kapott Los Angelesben.
Feltámadó kíváncsisággal vételezett magának egy párolgó csészével a szortyogó kávéfőzőből, hozzálöttyintett némi műtejét, és átment a szoba túlsó végébe. Az asztalra tette a csészéjét, rágyújtott, és félrehúzta a függönyt.
– Uramisten! – mormolta. – Ilyet már láttam!
A tábla felét elborították a különböző színű vonalakkal összekötött nevek, helyek, időpontok egymást átfedő,

változatos diagramjai. A másik felét szabványméretű, fekete–fehér és színes fényképekkel tapétázták ki. Jay még a hátborzongató téma nélkül is felismerte volna az éles, csaknem szürreális megvilágításból, hogy a fotókat a halottkém készítette a bűncselekmények színhelyén.

Többségük kezeket ábrázolt, ugyanolyan módon megcsonkítva: valaki fogott egy rendkívül éles szerszámot, például húsvágó bárdot, és mélyen belehasított a tenyérbe a középső és a gyűrűsujj között, néhány esetben csaknem kettészelve a kezet. A hátralevő képeken az áldozatok fejét és törzsét lehetett látni; valamennyien nők voltak, különböző korúak, de többnyire a húszas éveik végén, illetve a harmincas éveik elején jártak. Mellüket és hasukat összelyuggatták, a torkukat átvágták. Jay kilenc arcot számolt össze. A képeket pedánsán megszámozták és felcímkézték. Három áldozat albuquerquei volt, a többi hat más államba való: a virginiai Virginia Beachbe, a georgiai Rome-ba, a floridai St. Petersburgba, a kaliforniai San Diegóba, a New York-i Rochesterbe és a michigani Detroitba.

Amennyire Jay megállapíthatta, a kilenc nőnek nem voltak közös vonásaik. Még a fekete-fehér képeken is látszott, hogy vannak köztük szőkék, feketék, és volt két vörös. Ketten elég testesek voltak, az egyik nagyon fiatalnak látszott, nem többnek tizenhét-tizennyolcnál, és volt egy nagymama korú is. Volt egy fekete és egy ázsiai, ami elég sajátságos, mert azok a sorozatgyilkosok, akikről Jay hallott, egy meghatározott fajtát, típust vagy korcsoportot pécéztek ki maguknak. Ennek, úgy látszik, átfogó az érdeklődése. Jay most már értette, mit jelent az ajtón a cédula.

– Megtudhatnám, mit keres maga itt?

Riadtan hátrafordult, és meglátott egy nagydarab, kopaszodó embert, aki ötven–egynéhány éves volt, és gyűrött szürke öltönyt viselt fehér inggel. Arcát, állat, nyakát csúnyán összelyuggatta a himlő, és nagyon dús szemöldöke volt. Ezt a szemöldököt most összevonta, miközben a látogató kabáthajtókájára csippentett jelvényt fixírozta.

– Főztem egy kanna friss kávét.

– Ja, éreztem – mondta a férfi. – Azért is néztem be. Ilyenkor reggel senki se szokott itt lenni.

– Elnézést.
– Szóval, ki maga?
– A nevem Fletcher. Az eligazításon kellene lennem, arra lentebb a folyosón.
– A sütöde? A tűz a külvárosban?
– Igen.
– Engem Sladkynak hívnak. Magának mi köze a lacikonyhához?
– Crúzzal jöttem a Tűzeseti Vizsgálati Osztályról.
– Mit ért az alatt, hogy Crúzzal?
– Vele dolgozom.
– Maga nem idevalósi.
– Washingtoni vagyok. Az FBI helyezett ki.
– Szövetségi?
– Igen. – Jay a képek felé biccentett. – A maga esete?
– A Kézimunkás? Ja. Az enyém.
– Hatan a városon kívülről.
– Ja, ugyanazzal az elkövetési móddal. Úgy látszik, szeret itt. Én nem bánnám, ha máshova menne a pöcs.
– Mióta van a környéken? – kérdezte Jay.
Sladky a kávéfőzőhöz ment, töltött magának egy csészével, és csatlakozott Jayhez a táblánál. Szürcsölte a kávét és a fényképeket bámulta. –Az elsőt majdnem két éve csinálta.
– Albuquerqueben?
– Ja. Az időzítésből úgy tűnik, hogy átlag kéthavonta szokott bics–kázni. – Jayre sandított. – Csinált már ilyet?
– Igen.
– Maga is egy olyan menő, mint aki *A bárányok hallgatnak-ban* van? Viselkedéstudományi vackeráj?
– Nem. Számítógép.
– Én utálom a hülye krehácsokat. Nekem kínaiul vannak.
Jay elvigyorodott. – Néha nekem is. – Elhallgatott, megint a fényképeket nézte. – Megerőszakolja az áldozatokat?
– Á. Hacsak nem rejszol bele egy kotonba, vagy ilyesmi. A helyszín mindig olyan tiszta, mint a patyolat. A halottkém jelentése szerint ragasztószalaggal kötözi oda őket a székhez. Elsőnek megcsinálja a dudákat és a hasat, aztán a torkot. Legutolsó a kézimunka, post mortem.
– Az áldozatok mind különböznek.

– Ja, ez a feneség. Nincs látható minta. Korban is nagy a szórás. Tizenhéttől ötvenkilencig. Kövér, sovány, alacsony, magas, fekete, fehér – mintha mindegy lenne a pöcsnek.
– Tehát az egyetlen valódi ismertetőjel a kéz megcsonkítása? – kérdezte Jay.
– Ja. Meg a levél.
– Levelet hagy hátra?
– Ja. Énszerintem annak lehet nevezni. – Sladky a táblához ment, és levett egy fölnagyított fénymásolatot.
– Mi az ördög ez? – mondta Jay. A levelek gondos gépeléssel készültek, és teljesen érthetetlenek voltak. Az egyiket hangosan felolvasta, de minden szótagba beletörött a nyelve. – QaStaHvlS wa'ram LoS SaD Hugh SlijlaH qetbogh loD.
– Tudja a halál – mondta Sladky. – Az összes levelet végigvizsgáltattuk az új-mexikói egyetem nyelvészeivel, de azok se jutottak semmire. Senki se tudja, mi ez. Lézernyomtatón készültek, Hewlett Packard IIP–n, nekem legalábbis így mondták, abból meg van egy kismillió. Nem nagy segítség.
– Kód – pedzegette Jay.
Sladky megrázta a fejét. – Á, azt is megpróbáltuk. Nyista. – Vállat vont. –Szerintünk valami hadova. Afféle titkos nyelv, amit csak ő ismer, vagy valami elmeroggyant vallási dolog. Az elkövető talán azt képzeli, hogy ő annak a kibaszott David Koreshnek a reinkarnációja. Nyolc hónapja állt fel a munkacsoport. Túrónk sincs.
– Bizarr – szólt Jay.
Sladky mély torokhangon röffentett. – Ja. így is lehet mondani. – Felhorkant. – De nem azok mind?

9.

William Hawkins, amikor megérkezett a phoenixi Sky Harbor repülőtérre, bérelt magának egy Lincolnt, és elhajtott a belvárosi Sheraton-hoz, saroknyira a kormányzati épületektől. Miután bekapott egy gyors ebédet a szálloda éttermében, felhívta az FBI területi irodáját, kért egy időpontot, majd a Lincolnnal észak felé indult a Black Canyon gyorsforgalmin. Fél órával és két kihagyott lehajtóval később megtalálta az

irodát az East Indianola Avenue-n. Közepes nagyságú öntöttbeton-kocka volt, kurjantásnyira a gyorsforgalmitól, olyanra építették, akár egy erődöt. A jellegtelen előtérbe lépő Hawkins mintegy negyed óra alatt esett át az előírt azonosítási és igazolási eljáráson, amelyben épp csak retina-letapogatásnak és személyi motozásnak nem vetették alá. Nem csodálkozott. Miután néhány éve Atlantában a terroristák tucatnyi FBI-ügynököt és kisegítő személyzetet ejtettek túszul, az ember már nem sétálhat be csak úgy a szomszéd ügynökhöz. A dallasi irodában tényleg használtak retinaletapogatót, és még a férfivécének is kombinációs zárja volt. Isten irgalmazzon az átlagpolgárnak, aki arra vetemedik, hogy bejelentsen egy bűntényt! Hawkins szemtapasza és lezser öltözködése sem gyorsított az igazolási eljáráson.
Rodney Jonesnak a harmadik emeleten volt az irodája. A területi iroda vezető ügynökeként sarokszobára volt jussa, ahonnan leláthatott a gyorsforgalmi úton két irányban patakzó járművekre. Felállt az asztaltól, és úgy fogta meg Hawkins kinyújtott kezét, mintha egy támadó kobra felé nyúlna. A vezető ügynök magas, legalább százkilencven centiméteres, tagbaszakadt, rőt hajú ember volt, és kopaszodott. Nagy orrán vastag, sötét keretes szemüveg egyensúlyozott, az arcát fáradtra nyűtte az idő. Jobban hasonlított egyetemi futballedzőre, mint FBI-ügynökre. Székkel kínálta Hawkinst, majd visszaült az asztala mögé.
– Felkértek, hogy maradéktalanul működjek együtt magával – mondta Jones. Pallérozott, mély hangja volt, épp csak egy kicsit érződött benne a nyugatiasan vontatott kiejtés meg a fanyar kedvetlenség.
– Kérték? – mosolygott Hawkins. – Vagy közölték?
– A *közölték* jobb szó lenne.
– A tapintat nem a legerősebb oldala a központnak – állapította meg Hawkins. – Az én időmben sem volt az.
– Mármint ha ez nem az OPR trükkje.
– Nem az – rázta a fejét Hawkins. Az OPR, vagyis az FBI szakmai etikai bizottsága megfelelt a rendőrségi belső ügyek osztályának. Az OPR-nek hivatalosan az volt a dolga, hogy felülvizsgálta az eljárásokat, elbeszélgetéseket tartott az alkalmazottaknak, és általában értékelte, milyen jól végzik a

munkájukat a területi irodák. Mindazonáltal tudták róla, hogy időnként kevésbé nyílt eszközökhöz szokott folyamodni. Az Irodában az OPR tagjait pofozóembereknek hívták.
– Tehát pontosan mit akar tudni? – kérdezte Jones. Hátradőlt a székében, és összekulcsolta ujjait a tarkóján. A mozdulatnak felszabadult lezserséget kellett volna sugároznia, de ellenkező hatást tett. Jones birtokába belegázoltak, és ő meg volt sértve.
– Amit elmondhat nekem.
– Én úgy hallom, maga már egyébként is mindenkinél többet tud erről a pasasról. Kétlem, hogy mi olyan sokat tehetnénk hozzá.
– Minden eset más – mondta Hawkins. – Először is, hogy szerzett tudomást az ügyről?
– A magának címzett borítékból. A phoenixi rendőrség talált rá Miszter Frizsider alatt. Ez volt az ürügy, hogy átadhassák nekünk, törölhessék az aktáik közül. – Jones kurtán fölnevetett. – Majd elszálltak az örömtől. Ami legkevésbé hiányzik nekik, az még egy gyilkosság a nyakukba. Nem mintha hibáztatnám őket érte. Ők is tudják, hogy a felgöngyölítés esélye nulla.
– És az Irodáé? – kérdezte Hawkins. – A saját esélyeit mennyire taksálja?
– Körülbelül ugyanannyira.
– Van előrelépés?
– Semmi említésre méltó. Nincs miből kiindulni. – Vállat vont. – Követjük az eljárási szabályokat. Erőszakos bűncselekményeket megelőző program, ilyesmi. Feltételezem, ismeri a csíziót.
Hawkins bólintott. Jones úgy beszélt, mintha fütyülne az egészre, de lényegében igaza van: édeskeveset tud tenni. A Jeges sohasem piszkított kétszer ugyanabba a fészekbe, Jonesnak és a phoenixi rendőrségnek ez egy különálló emberölés volt, és eszerint kellett kezelniük. Az átfogó nyomozáshoz országszerte szükség lenne a rendőrségek és az FBI területi irodák együttműködésére és összehangolására, az pedig nem fog bekövetkezni. Phoenix egymagában is illetékességi rémálom. A térségre jut huszonhárom különböző helyi erő, az állami rendőrség, fél tucat vidéki seriffiroda, és akkor még nem beszéltünk a nyelvi nehézségekről. Hawkins

sóhajtott. Az Egyesült Államokban a bűnüldözést a tehetetlenség határáig bürokratizálták. A legtöbb rendőrakadémián ma már felvételi követelmény az alapfokú számítógépes ismeret.
– Megengedné, hogy belenézzek az aktákba? – kérdezte. Elsősorban ezért smúzolt Jonesszal, meg azért, mert szerette volna kitapogatni, mibe ütközhet a Jófiúk oldalán.
A vezető ügynök vállat vont és bólintott. – Persze. Szolgálja ki magát! – Mosolygott, de a szeme komoly maradt a vastag lencsék mögött. – Ki tudja, talán még könyvet is írhat belőle.
Hawkins visszavitte szállodai szobájába az akták fénymásolatait, és munkához látott. A többi, tényleges nyomokat nélkülöző, jelentéktelennek minősülő emberöléshez képest a Jeges irdatlan mennyiségű papírt gyártott: az első rendőrségi hívás átiratát, a hívás nyomán kiszálló rendőrök első jelentését a bűncselekmény színhelyéről, az előzetes elbeszélgetést a háztulajdonossal, aki megtalálta a hullát a fagyasztóban, a nyomozók előzetes jelentését, a halottkém helyszíni jelentését, *a* boncolási jegyzőkönyv átiratát, az igazságügyi orvosszakértői tesztek eredményeit, az áthelyezési okmányokat a phoenixi gyilkossági csoporttól az FBI területi irodájához, az eset előzetes értékelését, amelyet Jones egyik ügynöke készített, és a Jonesnak szóló feljegyzéseket, mivel az esetet továbbították az erőszakos bűncselekményeket megelőző programhoz.
És az egész egy hajítófát sem ért. Még mindig nem tudták, ki a hulla, és egyáltalán semmit sem tudtak a Jegesről. Nagyon úgy nézett ki, hogy a kurafi újból megússza *a* gyilkosságot. Hawkins egyfolytában ásott, egy jegyzetblokkban próbálta felvázolni az időrendet. A délután közepére lett valamilyen általános elképzelése. Odaült jegyzeteivel az ágy melletti telefonhoz, és felhívta Bo Stevensont, a phoenixi rendőrség nyomozó-őrmesterét, az eset vizsgálótisztjét, elmondta, kicsoda, és megbeszélt Stevensonnal egy találkozót a bűncselekmény színhelyén.
A hullára a város délnyugati részében bukkantak rá, egy kétemeletes garzonháztömbben. Húsz-egynéhány salakbeton építmény ácsorgott egy udvar körül, sokkal inkább emlékeztetett utazó ügynökök hajlékául szolgáló viharvert

motelre, mint olyasmire, amit otthonnak neveznek. Mindez a bevásárlóközpontok, tacobüfék, egész éjjel nyitva tartó kocsmák pusztaságában.
Bo Stevenson őrmester már a garzonház előtt várakozott, amikor Hawkins megérkezett. Magas, negyvenes, tagbaszakadt ember volt, az arca horpadt, mint egy ökölvívóé, a fejét borotválta. Hanyag kézrázással köszöntötte Hawkinst az ajtóban, aztán felcsapott idegenvezetőnek. Nem volt sok látnivaló.
– Szabvány – közölte Stevenson. – Hálószoba, fürdőszoba, konyha, reggelizőfülke és nappali.
Hawkins bólintott. Nikotintól besárgult fehér falak, olcsó parkett, itt–ott lepattogzott furnér, a nappali egyik sarkában falból kitekeredő kábel, és sehol egy árva bútor. A közepes nagyságú fagyasztó volt az egyetlen érdemleges tárgy a reggelizőfülkében. Még mindig kormos volt az ujjlenyomatosok porától.
– Nincs túl sok támpont – állapította meg.
– Semmi sincs – vont vállat Stevenson.
Hawkins a nappali közepére állt, és lassan körbefordult. Az évek során a Jeges finomította az eljárását: ez lett az eredmény. Egy tökéletesen üres, jeltelen szoba egy jeltelen lakásban, egy jeltelen városrészben. A tökéletes hely egy jeltelen áldozat meggyilkolásához. – Kurva életbe! – közölte velősen.
A nyomozó szélesen elmosolyodott. – Én is ezt mondtam, amikor először láttam ezt a helyet. – Nagy kezével körbemutatott a szobán. –Nyolc éve vagyok a gyilkosságiaknál. Az ember kábé mindenre számít, ami van a nap alatt. Csak unalomra nem.
– Van pár perce? – kérdezte Hawkins. Stevenson vállat vont. – Persze.
– Igyunk meg valahol egy kávét!
Egy sarokkal arrébb találtak egy McDonald'sot, és beültek egy sarokbokszba. Stevenson előhúzott a sportdzsekijéből egy noteszt, és öt percen át aprólékosan ismertette Hawkinsszal az eredeti nyomozást. Nem volt benne semmi különös, kivéve a fagyott hulla alatt talált borítékot.
– Amint rábukkant a borítékra, rögtön átadta az ügyet az

Irodának?
– Naná – mosolygott Stevenson. – így látszott helyesnek.
– De előbb megnézte a képeket.
– Maga nem tette volna?
– Mit gondolt?
– Nem volt látható kapcsolat. A fotók mintha egy mészárszékben készültek volna. A hulla a hűtőben olyan volt, mintha bérgyilkos intézte volna el. Az egyik eszelős, a másik sebészi. Semmi értelme nem volt.
– Így hát lepasszolta.
Stevenson kissé felborzolta a tollait. – Nem csak egyszerűen lepasszoltuk, Mr. Hawkins. Tartottuk magunkat a szabályzathoz. A fagyasztóban talált holttest és a szövetségiek között nyilvánvaló kapcsolat állt fent. Ha van egy olyan spúrunk, hogy egy emberölésnek szövetségi kapcsolatai vannak, akkor tartjuk magunkat a szabályzathoz.
– De azért megkönnyebbülés volt.
– Az hát. Épp elég gyilkosságunk van, hogy el legyünk foglalva, nincs szükségünk pluszra. – A nyomozó elkomorodott. – Bár nekem nem tetszett. Nem, egy szemet se.
– Hogy érti ezt?
– Akárki követte is el, az tudta, hogy tovább fogjuk adni az ügyet, amint megtaláljuk a borítékot.
– Tehát?
Stevenson morgott. – Tehát nem szeretem, ha úgy rángatnak, mint halat a horgon. – Csúnyán nézett. – Nem szeretem, ha manipulálnak.
– Úgy gondolja, hogy a gyilkos tudta, mit csinál?
– Ja. Azt gondolom, hogy pontosan tudta, mit csinál. A phoenixi rendőrség lerázza az ügyet, és átadja az FBI területi irodájának. A területi iroda átadja a tündérkéknek Télapó quanticói műhelyében. Egyszeriben már nem helyi eset, hanem hipotézis, pár ezer mérfölddel arrébb. Összehangolt nyomozás helyett bevágják egy kartotékszekrénybe. Berágtam tőle.
– Azt látom. – Ez volt a lényege Langford érvelésének, és az indoka Hawkins phoenixi tartózkodásának. A Jeges – tudatosan vagy ösztönösen – a bürokráciát használta, hogy elsöpörje a nyomait.

Stevenson beleszürcsölt a kávéjába, és ránézett Hawkinsra a műanyag asztal túloldalán. – Őszintén meglep, hogy beállított. És ahogy mondja, ez még csak nem is hivatalos látogatás. El nem tudom képzelni, mi a kiindulópontja.
– Én csak el akarom kapni a hapsit – felelte Hawkins.
– Hogy? – kérdezte gorombán Stevenson. – Még azt se tudjuk, ki az áldozat, pláne a gyilkos. Hogy elkaphassa, tetten kell érnie, márpedig annyit mondhatok, ez nem hibázik. Csont nélkül elszelelt.
– Valamennyien hibázunk – mondta Hawkins. – Higgye el nekem!
A Jeges Putnamék denveri házának alagsori lakásában ücsörgött, és a tegnap éjszakai felvételeket hallgatta. Egy szál fejhallgatót viselt, a lakásban sötét volt, a reluxát szorosra zárta. Csupán a kazettás magnó apró, piros digitális kijelzője világított. Tegnap este Ellen Putnam vacsorázni és moziba ment egy barátnőjével, egyedül hagyta a lányát a házban. Tina nem maradt túl sokáig egyedül – öt perccel az anyja távozása után felhívta a fiúját, és tizenöt perc múlva megérkezett Terry.
A Jeges a sötétben ücsörgött, figyelt, lágyan simogatta magát.
Kattanás, bezárul Tina szobájának ajtaja. Ideges nevetgélés, suhogó ruhák, karperec pendül. Csend. Lágy, nedves hangok. Csókolózás. Kun–cogás, trappoló lépések. Ágy nyikorog, ágynemű susog.
– *Vajon mit szólnának a szomszédok?* – Fiúhang. Terry.
– *Vajon mit szólna az anyám?*
Hosszabb csend. Apró nyögés. Megint surrogás.
– *Akarod?...*
– *Persze, oké... Nem, ne mozogj!* – Megint surrogás, aztán Tina szippantó szájának hangja.
Terry hangja. – *Mmm. Pont így emlékeztem.*
Nyirok. Nyálas. Lihegés. Nyávogó, cicás hangok. Fészkelődés az ágyon. Apró nyögések és suttogások mélyülnek majdnem morgássá Tina torkában.
Tina hangja. – Na... *engedd! Ó!*
– *Megvan.*
– *Biztos, hogy föltetted?* – Tina hangja.
– *Ja.*
– *Oké.*

– *Amire tegnap este vágytunk.* – Terry hangja. Szapora recsegés, lihegés, morgás.
Tina hangja, elfúlón, izgatottan. – *Akarsz jönni hátulról?*
Szünet. – *Nem volt meg.* – Terry hangja, elkeseredett, szégyenkező.
– *Ó!* – Tina hangja, meglepett.
– *Asszem, arra gondoltam, milyen mókás lesz egész délután…*
– *Nem számít.*
– *Ne haragudj!*
– *Semmi gond. Tényleg.* – Szünet. – *Mennyi ideig tart?*
– *Mostanáig tartott.*
– *De nem. Nem úgy értettem…*
– *Nem tudom. Nem gondolok rá.*
– *Ó. Oké.* – Szünet. – *Ne. Ne mozogj! Ez klassz!* – Szünet. – *Klassz és szaftos.* – Újabb szünet, majd Tina repeső lélegzése és Terry gyors mozdulatainak hangja. A végső áttörés vihara, hangosodé nyögések. Összeomlás és nevetés.
– *Csúcs!* – Terry hangja.
– *Fennmaradt? – Ja.*
Szünet. Gumi nedves cuppanása. Tina hangja. – *Szuper.*
A Jeges letette a fejhallgatót, aztán megállította a kazettát. Pucéran ücsörgött a sötétben, és a mennyezetet bámulta. Nem több tíz–tizenöt percnél. Tinának ennyije lesz, vagy ennyit fog tudni. Biztonságos szex? Láthatatlanul mosolygott.
Most már be kell érnie ennyivel élete végéig.
Jay Fletcher a sötét irodában ücsörgött a Santa Fé-i közkönyvtár emeletén, és bámulta a számítógép fényes, üres monitorát, amelynek csak a bal felső sarkában lüktetett kitartóan a kurzor. A délután közepén jöttek meg Albuquerqueből, de Cruz néhány óra múlva fáradtságra hivatkozva kiszállt, és hazament lefeküdni. Jay tudta, hogy neki is ugyanezt kellene tennie, de túlságosan feldobta a kávé, hogy aludni tudjon. A kávé, meg az, amit a Kézimunkás tevékenységéből látott.
Amit fontolgat, az persze őrültség. Ugyanez juttatta ide Santa Fébe. A Kézimunkás az albuquerquei rendőrség dolga, nem az övé. Ha beleüti az orrát, és rajtakapják, istentelenül benne lesz a pácban. Ha ez bekövetkezik, annak nemcsak áthelyezés lesz a vége. Ki fogják rúgni, talán még le is tartóztatják.

De marhára csábító volt. A gép mellett tornyosuló floppykra pillantott. A B-Vix program. Rövid kirándulása a Santa Fé-i központi egységbe meggyőzte róla, hogy a kormányzósági hivatal számítógépeit gyakorlatilag semmiféle biztonsági rendszer nem védi, és kétséges, hogy az albuquerquei hatóságoknál más lenne a helyzet. Cruz belépési kódjaival kedvére utazgathat a hálózatokban, és a szaktudásával egészen bizonyosan el tudja tüntetni a nyomát. A Kézimunkás eszményi próbapálya a B-Vix programnak. Ahelyett, hogy itt várná az igazságügyi orvosszakértő jelentéseit a gyilkos folytatódó dajdajozásáról, arra használhatja a programot, amire tervezte: a gyilkosok lenyomozására a létező adatbázisok segítségével.

Az az egyetlen gond, hogy egy kocsiderék végzés és meghatalmazás nélkül a B–Vix használata törvénytelen és alkotmányellenes, és megsérti az állampolgári jogokat, miközben végigszaglássza a központi számítógép adatbázisait. Azt általában elfogadják, hogy egy kisebb törvényt meg lehet szegni a nagyobb védelmében, de a B-Vix egészpályás letámadásra játszik. A Nagy Testvér figyel téged.

Csakhogy Jay nem Nagy Testvér – ő csak rendőr, aki megpróbál lefülelni egy gyilkost, járőrkocsi, amely fel-alá cirkál az elnök elektronikus szupersztrádáján. Felhorkantott, és rágyújtott. A számítógépes elemzőrészlegnél végzett munkájának négy éve alatt szükségképpen felfigyelt a számítógépes bűnözés egyenletes növekedésére, a bankcsalásoktól a pedofilek forró drótjáig. Aki rákapcsolja magát egy modemmel az internetre, az országot beterítő háló hatalmas, láthatatlan és teljesen szabályozatlan rendszerére, az mindent megtalál benne a ferde szextől a partivonalakig, s azt is kiderítheti, milyen módon érdemes megbuherálni a főiskolai osztályzatokat. A Fehér Ház úgy támogatta az országos számítógépes hálózat használatának bővítését, mintha ez lenne az új vadnyugati határ. Azt elfelejtették említeni, hogy a határvidéknek a tisztességes telepesek és felfedezők mellett rendesen kijutott a virtuális valóság útonállóiból, adattolvajaiból és a hacker törvényenkívüliek portyázó bandáiból.

Akkor miért ne legyen egy virtuális Robin Hoodja is?

– Kit próbálsz bolonddá tenni, szivi? – kérdezte hangosan. Elnyomta a cigarettáját a számítógép melletti hamutartóban, és összevont szemöldökkel nézte a floppyk tornyát. A B-Vix engedély nélküli használata sommásan és sémásan törvényellenes. De hát embereket gyilkolni, és bárddal hasogatni a kezüket, az is törvényellenes. A Kézimunkás lefülelésének esélye szabályos eljárás keretében úgyszólván nulla, a kockázat, hogy Jayt rajtakapják a B-Vix használata közben, nagyjából ugyanannyi. A végén közönséges erkölcsi döntésre ment ki az egész, feketénfehéren. Igen vagy nem, plusz vagy mínusz, be vagy ki, önbíráskodás vagy előírt eljárás? Elegáns és egyszerű, mint egy számítógép... vagy mint egy John Wayne-film.
Én azt mondom, seriff, kössük fel a kurafit!
Rágyújtott egy újabb cigarettára, és elkezdte betáplálni a floppykat a winchesterbe.

10.

Másnap reggel tíz órakor Hawkins beállított a phoenixi igazságügyi orvosszakértő irodájába a Hatodik és a Jefferson Street sarkán, néhány saroknyira a főtértől. A mókusképű emberkét, aki felboncolta a fagyasztóban talált azonosítatlan holttestet, Simpkinsnek hívták. Belenézett a számítógépébe, aztán levitte Hawkinst a hullaházba. Pár perccel később az FBI nyugalmazott ügynöke végre alaposan megnézhette magának az áldozatot.
A rozsdamentes acél vizsgálóasztalon fekvő hulla olyan volt, mint egy agyagszobor. A bőre megszürkült, petyhüdt lett, az arcvonások besüppedtek, szinte mintha fogyókúrára fogták volna a halál után. Hawkins szóvá is tette.
– Két hónapot töltött abban a fagyasztóban – vonogatta *a* vállát Simpkins. – Sok vizet kiszívott a szöveteiből. Még egy év, és liofilizáló–dott volna. Mint egy múmia.
Rögtön látni lehetett, mi okozta a halált: egy szabályos lyuk a tarkón, amelyet még feltűnőbbé tett a folt, amelyet a kórboncnok megborotvált. Kimeneti nyílás nem volt: a huszonnégyes kaliberű lövedék körbe–körbekóválygott az áldozat agyában, és pempővé habarta. Hawkins maga elé

képzelte a lakást. A pisztolylövés nem szólhatott nagyobbat, mintha papírzacskót pukkantottak volna.
– Más seb? – kérdezte.
Simpkins megrázta a fejét. – Nix. Csak az, amit a jelentésben említettem.
– Valami, amit *nem* említett a jelentésben? – érdeklődött Hawkins. A kórboncnok töprengett egy pillanatig, aztán ismét megrázta a fejét. –Emlékezetem szerint semmi. – Vállat vont. – Sarkosan, elvágólagosán. Szabvány bérgyilkosság.
– Kitől hallotta, hogy bérgyilkosság volt?
– Senkitől. De illik a sémába.
– A fagyasztó?
– Okos. Az a célja, hogy egy darabig senki se találja meg a hullát.
– Látott már ilyet?
– Nem.
– Akkor mégsem illik a sémába.
– Én is azt hiszem. – Simpkins kezdett feszengeni. Beletúrt bozontos répavörös hajába.
– Akkor mondjon még valamit, ami ugyancsak nem illik a sémába –unszolta Hawkins. A kórboncnok végigpörgette a kartonjára csíptetett papírokat. Bólintott magának, letette a csiptetős dossziét az asztalra, majd megemelte a halott jobb karját.
– Itt-mutatta.
– Én nem látok semmit – mondta az odahajló Hawkins.
– A könyökhajlatban – igazította el Simpkins. – Szúrás. Hawkins meglátta, vagy legalábbis úgy gondolta, hogy látja a kissé
megfakult foltot a könyökízület belső oldalán. – Mi ez?
– Tű – mondta Simpkins. – Jó vastag átmérőjű.
– Ezt miért nem írta bele a jelentésbe?
Simpkins újra vállat vont. – A hapsi nem volt narkós. Ez egyetlen szúrás, nem sok. Egyébként is, ahhoz túl egészséges. – Nevetésnek szánt kurta trombitaszót hallatott. – Olyan egészséges, amennyire csak egy halott lehet.
– Akkor mi okozta a szúrást? – kérdezte Hawkins. – Sok minden okozhatta.
– Például?

– Az ilyen vastag tű jelenthet intravénás infúziót, de nem hinném. Az infúziót a csuklóba vagy a kézfejbe szúrták volna.
– Miért nem árulja el, mire gondol? – sóhajtott Hawkins. – Ajándékozzon meg jól értesült véleményével.
– Nekem nem kell hogy véleményem legyen – közölte Simpkins. – Nekem a fizikai jelenségeket kell elemeznem. Kórboncnok vagyok, nem gyilkossági nyomozó.
A szakemberek világa, ahol mindenkinek megvan a maga pástja. Senki sem vállal felelősséget semmiért. – A hapsinak lyuk van a könyökében – mondta Hawkins. – Maga azt állítja, hogy nem narkós. Akkor mi lehet?
– Véradó – felelte Simpkins. – Talán.
– Elmegy egy véradó ambulanciára, lead egy lityit, aztán kiloccsantják az agyvelejét?
– Nevetséges, hát nem?
Hawkins elvigyorodott. – Ja, egy kicsit.
– Ezért nem véleményezek én. – A szürke, petyhüdt hulla felett szúrósan nézett Hawkinsra. – Tudom, mit akar a rendőrség, Mr. Hawkins. Tudom, mit akar a kerületi ügyész, és ami a legfontosabb, tudom, mit akar a főnököm. Mind ugyanazt akarják: egyszerű válaszokat bonyolult kérdésekre. Bérgyilkosságot akarnak. A tag beleillik a sémába, adok nekik bérgyilkosságot. Törekedjünk egyszerűségre. Semmi Sherlock Holmes, semmi bizarr sejtelem, semmi különös, semmi talány. A tag vért ad, mielőtt lelövik. Na és?
– És most már nem is a phoenixi rendőrség foglalkozik az üggyel, úgyhogy senki sem akar semmit, igaz? – Iktatva F, vagyis „Felejtsd el" jelzés alatt.
– Igaz – bólintott Simpkins.
– Maga azt mondta, hogy a szúrást sok minden okozhatta. Mint például?
– Próbálkozhatott volna akkor először a narkóval, de nem volt anyag a szervezetében. Csináltathatott volna HIV-próbát egy klinikán, csakhogy a tű átmérője nem stimmel. Lehetett volna ütődött, aki imádott háromnullás tűket szurkálni a karjába. Talán vámpír volt a barátnője, vagy olyan gyógyszert kapott intravénásán, amit nem mutatott ki a műszer.
– De maga véradót mondott.
– Miért?

– Mert nullás vércsoportú volt.
– Nem értem.
– A vérképvizsgálat azt mutatta, hogy nullás. Ez ritka vércsoport. Soha sincs elég belőle a Vöröskeresztnél és a kereskedelmi vérbankoknál.
– De erről nem írt semmit a boncolási jegyzőkönyvében.
– Dehogynem írtam – borzolódott Simpkins. – Feltüntettem, hogy nullás a vércsoportja.
– De ezt nem kapcsolta össze a karon levő szúrásnyommal.
– Azt sem említettem, hogy valószínűleg balkezes volt, vagy hogy kiváló esélye volt a maszkulin típusú kopaszodásra. Vagy hogy az emberiség többségéhez hasonlóan valószínűleg nem egyszerre ugrott bele a két nadrágszárába. Akkor nem látszott fontosnak. Most sem látszik.
– Mennyire ritka a nullás vércsoport?
Simpkins gondolkozott egy darabig. –Alakosságnak durván tizenöt százaléka. Ilyen körül.
– Nyilvántartják a vérbankok és a Vöröskereszt a ritka típusú véradókat? Névvel, lakcímmel?
– A leghalványabb fogalmam sincs róla – mondta Simpkins. – Jómagam sohasem adtam vért. – Feszesen mosolygott. – Frászt kapok az injekciós tűtől.
Rand Symington, a Santa Fé-i opera díszlettervezője, a várostól nyugatra lakott, a hegyek erdős lábánál. A vályogház, egy felújított és modernizált indián iskola, a Buckman Roadtól kissé távolabb állt egy apró tisztáson.
– Nagyon művészies – állapította meg Jay Fletcher, miközben kikászálódott a terepjáróból. A főépületet égszínkékre festették, a tisztáson boglyákban álltak az ócska színházi díszletek, olasz palazzóktól normann várakig, a szivárvány összes színében. Oldalra féleresz nagy pajtát építettek hullámbádogból, amelynek falain hosszú, kormos csíkokat húzott a minapi tűz. A tető helyenként felpúposodott, az egyik hatalmas osztott ablak felét furnérlemezzel deszkázták be.
– Azt mondta, hogy a műteremben lesz – mutatott Cruz a bádogpajtára.
Symington negyven felé ballagó, keskeny csípőjű, szikár, jóképű ember volt, farmert, pólót, cowboycsizmát viselt, hosszú, piszkosszőke haját lófarokba kötötte. Jay és Cruz nagy

munkában és nehéz védőszemüvegben találták, amikor beléptek: forrasztópákával hegesztett össze két hosszú szögvasat. A tágas, magas helyiséget zsúfolásig megtöltötte a fémpolcokon és munkaasztalokon pedáns rendben felmáglyázott tartozékok és alkatrészek szédületes választéka. További díszletek támasztották a falakat, és a műterem túlsó végén, egy galéria alatt Jay olyasvalamit látott, ami leginkább gigászi ostyasütőre emlékeztette. Vastag kábelek tekergőztek belőle a cementpadlón át egy házi készítésű kapcsolótáblához.
Symington kikapcsolta a pákát, és lehúzta a védőszemüveget a nyakára. Jay, ahogy közelebb ment hozzá, észrevette, hogy a díszlettervezőnek sajátos, türkizes árnyalatú kékeszöld szeme van. Symington mosolygott és intett.
– Örülök, hogy ismét látom, Cruz hadnagy. – Rávigyorgott Fletcher–re. – Magával még nem találkoztam.
– Jay Fletcher.
– A hadnaggyal dolgozik?
– Besegít nekem egy kicsit – magyarázta Cruz.
– Hozzak egy kis kávét? – kérdezte Symington. – Van friss fent a házban.
– Nem, kösz – mondta Cruz.
– Érdekes ez a hely – pillantott körül Jay. – Van itt minden, ami kell.
– Hörcsög vagyok – mondta Symington. A vigyor mintha állandó tartozéka lett volna az arcának. – Sose dobok ki semmit.
– Sok kárt tett a tűz? – kérdezte Jay. A falat belülről gipszkartonnal borították, és mintha nemrég festették volna.
– Nem – mondta Symington, és megrázta a fejét. – Szerencsém volt. Azon a héten, amikor történt, a *Don Giovanni*–t díszleteztem. A felszerelésem java része odaát volt az operában. – Követte a nő pillantását. –A legtöbb szerkezeti hibát már kijavítottam. Átfestettem.
– Nagy költség – állapította meg Cruz. – Ha jól emlékszem, nem volt valami nagy összegű biztosítása.
Végre eltűnt a vigyor. – Nem – mondta Symington. – Nem volt. – Rövid ideig hallgatott. – De vannak barátaim. Minden munkatársam segített. Az opera beszállt az új gipszkartonba és a festékbe.

– Milyen rendes tőlük! – mondta Jay.
– Miért van az az érzésem, hogy ez nem baráti látogatás? – kérdezte a díszlettervező. – Nemrég még gyújtogatás áldozata voltam, most mintha gyanúsított lennék.
– Nem igazán. – Cruz vállat vont. – Csak követünk bizonyos nyomokat.
– Mint amilyen például a maga engedélye robbanóanyagokra – fűzte tovább Jay. – Amennyire tudom, az előzetes nyomozás folyamán ezt nem említette a hadnagynak.
Symington egy pillanatra megzavarodott. – Mi köze itt bármihez egy robbanószerekre szóló engedélynek?
– Talán semmi – felelte Cruz. – De azért említenie kellett volna, azzal a forgatási balesetével együtt.
– Jézusom, ne kezdje már maga is! –A férfi megrázta a fejét, aztán lehámozta a nyakából a védőszemüveget, és a mögötte levő asztalra dobta.
– Emberhalál esett – mondta szárazon Cruz. – így ellenségeket lehet szerezni.
– A szakma tudta, hogy nem én követtem el a hibát. Én lettem a bűnbak. A producereknek kellett valaki, akit hibáztassanak.
– Nem maga követte el a hibát?
– Nem. A rohadékok méregdrága effektusokat akartak csipszar büdzsével. Egyszer használatos csodákat! – horkantott dühösen. – Miért nem őket faggatják a biztosításról?
– Feketelistára tették – mondta Cruz.
– Ezt honnan tudja? – Symington kezdett feszengeni.
– Furkáltunk egy kicsit – mondta Jay. – Maga Kansasban született. Az apja mezőgazdasági gépszerelő volt. Hegesztő. A hatvanas évek végén elhagyta Kansast, beiratkozott a Berkeleyre, ott került a színházhoz. Elkezdett díszleteket tervezni, olyan sikerrel, hogy végül már a Lucasfilmnek dolgozott az eredeti *Csillagok háborújá*–ban. Ez egyenesen vezetett tovább a *Star Trek* filmekhez, egészen a hatodikig.
– Az nyolcvanháromban volt – vette át Cruz a szót. – Aztán elkezdődött a hanyatlás. A gyors hanyatlás. Nem volt több nagy produkció. Visszaesett az A-kategóriás filmekből a B-kategóriásokba. A végén már hongkongi vagdaltakra fanyalodott. – Szünetet tartott. – Mi volt, Mr. Symington? Pia vagy kokó?

A díszlettervező elsápadt, és Jay látta, hogy egy izom rángatózik a jobb szeme sarkában. – Miért csinálják ezt velem? – mondta. A hangja remegett. Jay nem tudta, hogy a dühtől-e, vagy a félelemtől. Hanyagul kigombolta a blézerét, és kifeszítette a vállát, hogy érezze a keresztcsontjánál a pisztolyt. Symington fele felszerelésével gyakorlatilag gyilkolni lehet.
– Négy tűzesetünk van, valamennyi összefügg – mondta csendesen Cruz. – Eddig senkinek sem esett baja, Mr. Symington, és én azt akarom, hogy ez így is maradjon.
– Vádol engem valamivel?
– Még nem.
– Eszközök és alkalom – mondta Jay, és körülpillantott a műteremben. – Magának mindkettő megvan.
– És az indíték? – kérdezte Symington. – Miért gyújtogatnék én lakásokat? Köztük a magamét is.
– Adjon időt – mondta Cruz nyersen. – Találunk valamit, ezt ígérhetem.
– Azt hiszem, most tanácsosabb lenne távozniuk – mondta Symington. – Még mielőtt ügyvédet hívnék.
– Nem rossz ötlet – vélte Cruz. – Még szüksége lehet rá. Biccentett Jaynek. Megfordultak, kimentek a műteremből.
– Maga szerint elértünk valamit? – kérdezte Jay, miközben visszafelé tartottak a terepjáróhoz.
Cruz a vállát vonogatta. – Talán. Nehéz megállapítani. Egy kis keverés sohasem árt. Az fixen nem tetszett neki, hogy a múltjában áskálunk. – Előhalászta farmere zsebéből a kocsikulcsokat, és bemászott a terepjáróba. Jay melléült.
– Akkor talán egy kicsit mélyebbre kellene ásnunk – vélte.
Délután öt órára William Hawkins visszaért a területi irodába az Indianola Avenue-n. Rodney Jones, a vezető különleges ügynök nem örült túlságosan az újabb látogatásnak.
– Biztos ebben? – kérdezte a drabális férfi, és megkocogtatta a kézzel írott jelentést, amelyet Hawkins néhány perccel azelőtt ejtett az asztalára.
– A neve Henry Saunders – mondta Hawkins, és letelepedett Jones-szal szemközt. – Három hónappal ezelőtt még a tempei Arizona State University sportorvosi rendelőjének állományához tartozott.

– Mindezt huszonnégy óra alatt totózta ki?
– Valamivel rövidebb idő alatt.
– Le vagyok nyűgözve – mondta Jones.
– Én nem – felelte Hawkins. – Nem volt annyira nehéz. – Ha Jones vagy a phoenixi rendőrség a hivatása magaslatán áll, hetek óta azonosíthatták volna a fagyasztóba zárt hullát. Már megint az aktatologatás.
– Akkor mondja! – biztatta Jones.
– Mint a jelentésben olvasható, Saunders nullás vércsoportú volt. Simpkins helyettes kórboncnok szerint bizonyíték van rá, hogy kevéssel azelőtt vért adott.
– Ez nem szerepelt a boncolási jegyzőkönyvben! – védekezett Jones.
– Pedig kellett volna – mondta Hawkins. – Mindenesetre egyeztettem a Vöröskereszttel. Hatvankét nullás véradót tartanak nyilván. Ebből huszonhat esett a megfelelő korcsoportba. Ezek közül tizenheten adtak vért az utóbbi három hétben.
– Marad kilenc – számolt Jones.
– Akik közül heten még mindig élnek és virulnak. Utánanéztem.
– Tehát kettő.
– Henry B. Saunders doktor és egy Lincoln Jeffries nevű pasas. Jeffries ugyanazon a napon adott vért, mint Saunders. Két nappal később meghalt egy karambolban. Azonkívül fekete volt.
– Így marad nekünk Saunders.
– Pontosan. Kimentem az egyetemre, és egyeztettem a sportorvosi rendelővel. Volt róla egy fényképük a nyilvántartásban. Passzol.
– Kurva életbe! – mondta Jones fáradtan. Hawkins igyekezett nem mosolyogni. Nem lesz szép látvány Jones havi beszámolójában, hogy más azonosította Saunderst.
– Az egyetem szerint Saunders egyedülálló volt, rokonai nem ismeretesek.
– Ők nem jelentették, hogy eltűnt?
– Nem. Három hónappal ezelőtt Saunders felmondta a rendelői állását. Denverben kínáltak neki kutatói munkát.
– És?

– Sohasem érkezett meg Denverbe.
– Kurva életbe! – mondta Jones ismét.
– Két órán belül elrepülök innen – közölte Hawkins. – Méltányolnék egy kis támogatást.
Tudta, hogy az adott körülmények között Jones aligha tagadhatja meg. – Mint például? – kérdezte a vezető ügynök.
– Egyengessék el az utamat a denveri irodánál és a helyi rendőrségnél. Nézzenek utána a TRW–nél, hátha meglelik Saunders kártyájának a nyomát. – A TRW az ország legnagyobb hitelkártya-nyilvántartó ügynöksége. Ha a Jeges használja Saunders hitelkártyáit, a TRW-nél ennek nyoma lesz, de ha nem, még mindig utánanézhetnek a kártyakibocsátó cégek aktáiban az információnak, ami Hawkinsnak kell.
– Meg tudom csinálni – mondta Jones. – Persze tegnapelőttre kell?
– Hálás lennék érte – bólintott Hawkins. – Szeretném elkapni ezt a gazembert, még mielőtt megint lefagyasztana valakit.
Denverben épp most múlt éjfél. A Jeges a lépcső alján állt, amely Putnamék földszinti lakásához vezetett, és hegyezte a fülét. Fölötte nem volt más, csak néma csend. Háta mögött, a sötét alagsori lakás oldalsó bejáratánál már becsomagolva várakoztak a bőröndök. A számítógépet, a poloskák központi egységét ugyancsak kihúzta, elcsomagolta. Készen állt.
A kórházi hullakamrából lopott könnyű boncolóruha susogott, amikor kissé áthelyezte a testsúlyát. Mylarból készült, csuklya és átlátszó műanyag arcvédő tartozott hozzá. *Az* ilyen ruhát általában AIDS-ben vagy fertőző betegségben elhunyt betegek boncolásához használják, de a Jeges ma éjszakára jobb rendeltetést talált neki. Sebészkesztyűs kezével megtapogatta kidagadó zsebét. A Nikonja.
Felszerelésének további darabjait WalMart övébe dugdosta: két bárdot, amelyeket az Alameda Avenue-n vásárolt egy vietnami konyhafelszereléseket árusító üzletben, egy kézi csontfűrészt, amelyet a ruhával együtt lopott a kórházból, csúszásmentesített szigetelt kábelből előre csomózott fél tucat hurkot, három különböző nagyságú fogót a fogaknak, és egy zsinórral összehúzható szájú, összehajtogatott vegytisztítói zsákot a Holiday Innből. Ha majd elkészült, mindent ebbe a zsákba fog beletenni, beleértve a ruhát is.

Szíve gyorsan dobogott, és kiszáradt a szája. Homlokán *izzadság* gyöngyözött, és rájött, hogy ha nem fegyelmezi a lélegzését, az arcvédő be fog párásodni. Lába között érezte vértolulásos ivarszervének ismerős nyomását – fel volt gerjedve, de hát nem épp ezért van az egész?
Mélyen beszívta a levegőt, és lassan kiengedte. Még mindig semmi hang, csak a ruha zizeg halkan. Itt az idő. Nem érezte ilyen jól magát Phoenix óta, és alig várta, hogy közhírré tehesse: szép az élet, de még szebb a halál. Boldog mosollyal indult fölfelé a lépcsőn, nem gondolt másra, csakis Ellen Pumámra és a kislányára, és szíve szárnyalt az eljö–vendők örömétől.

11.

Majdnem dél volt, mire Hawkins megérkezett Ellen Putnam házához a Curtis Parkba. A ház és a telek körül helyszínelő szalagok sárgállottak, mint aranyfüst a karácsonyfán, a felhajtón alig fértek el a hivatalos járművek. Hawkins észrevette a denveri halottkém irodájának jelöletlen fekete kupéját, de nem látott mentőt. Mindenfelé egyen– és civil ruhás rendőrök.
Kikecmergett bérelt kocsijából. Egy pillanatra megállt, és magába szívta a helyszínt. Nem egészen három órával ezelőtt futott be a hívás. A postás vörös foltokat és csíkokat vett észre a homlokzati panorámaablakon, és amikor lábujjhegyre állva beleselkedett az ajtó üvegbetétjén, a folyosón még több vért látott. Miután többször csengetett hiába, átment a szomszédba, és felhívta a 911–et. A rendőrségi nyilvántartás szerint ugyanerről a környékről kevéssel éjfél után is érkezett egy hívás. Valaki panaszkodott, hogy olyan hangok hallatszanak, mintha macskát fojtogatnának. Mivel a csendháborítás később abbamaradt, nem küldtek ki járőrkocsit.
Hawkins fölment a házhoz vezető ösvényen. Egyenruhás rendőr állta el az útját, de miután felvillantotta a Langfordtól kapott fal igazolványt, a zsaru elirányította az előzetes vizsgálatot vezető Prokop őrmesterhez. Amikor Hawkins megmászta a tornác lépcsőjét, a nyomozó éppen a hullaház fehér köpenyes alkalmazottjával beszélgetett. A hullaházi

alkalmazott strapabíró, degeszre tömött szemeteszsákot tartott az egyik kezében. Hawkins bemutatkozott.
– Mondták, hogy idejön körülnézni. – Prokop harminc-egynéhány éves, sötét hajú ember volt, és költséges eleganciával öltözködött. -A VICAP-hoz van valami köze, ugye?
– Nem egészen – felelte Hawkins. A hullaházi alkalmazottat nézte, ahogy levonszolja a lépcsőn a szemeteszsákot. – Az áldozatok?
– Ami maradt belőlük – mondta Prokop savanyúan. – Egyik darab se nagyobb egy kenyértartónál. – Kíváncsian sandított Hawkinsra. –Nem is látszik nagyon meglepettnek.
– Láttam már ilyet.
– Tényleg?
Hawkins odaadta a fényképeket, amelyeket a phoenixi fagyasztóban találtak, a minap azonosított holttest alatt. Prokop gyorsan végigpergette őket.
– Uramisten! – Hátrapillantott a válla fölött, be a ház nyitott ajtaján. Hawkins halványan érezte a forró réz és az emberi salakanyag bűzét. –Honnan vannak ezek?
– Des Moines-ból – felelte Hawkins. – Egy Petrie nevű család. Anya és két gyerek, fiú, lány. Ugyanaz az elkövetési mód.
– Én a volt férjet gyanúsítom – mondta Prokop. – Gimnáziumi tanár Vailben. A szomszédok szerint körülbelül másfél éve mentek szét. –Vállat vont. – Állítólag egy bérlő is volt az alagsori lakásban, de arról senki sem tud semmit.
– Felejtse el a volt férjet – tanácsolta Hawkins. – Megnézték az alagsori lakást?
– Ja – bólintott Prokop. – Tiszta. Nem olyan, mintha laktak volna benne.
– Ismeri a bérlő nevét?
– Még nem. Most dolgozunk rajta.
– Próbálja meg a Saunderst – javasolta Hawkins. – Dr. Henry Saun–ders.
– Orvos volt a fickó?
– Fedőnév. Saunders tegnapig Phoenixben volt azonosítatlan hulla.
– Gyilkosság?
– Attól tartok.

Prokop elkomorodott. – Lenne szíves közölni, mi a fasz folyik itt, vagy ez is egy olyan szövetségi pofozós film? – Tompa harag lappangott a denveri nyomozó hangjában. Hawkins fáradtan sóhajtott. Már megint az a rossz vaker, amit Phoenixben hallott. Az Irodának Hollywoodban egészen klassz az ázsiója, de a helyi rendőrségek fapados világában őt úgy kezelik, mint egy leprást.
– Semmi pofozás, őrmester. Gyöngyöt fűzök, úgy próbálom összerakni a darabkákat.
– Az is könnyebb, mint Mrs. Putnamet és a lányát összerakni. – Prokop rövid szünetet tartott. – Ezt most kiveszi a kezünkből?
– Nem. – Hawkins megrázta a fejét. – Az Irodának ehhez nem fűződik hivatalos érdeke.
– Nem kell véleményezést benyújtanom a területi irodájához?
– Nem, ha nem akar – mondta Hawkins. – De valószínűleg nem ártana. Saunders, vagy akárminek hívja magát most, rég elment. El a városból. Valószínűleg az államból is. így dolgozik.
– Akkor mossunk fel, és kész?
Hawkins vállat vont. – Ha akarja, állítsanak össze egy munkacsoportot. Nem az én dolgom, én csak azt mondom, amit tudok.
– Akkor mit akar tőlem? – kérdezte Prokop.
– Egy pillantást az alagsorba, ha nem haragszik. Aztán leszállók magáról.
– Szolgálja ki magát – mondta a denveri rendőr. – Ott, oldalt van a bejárat. – Hüvelykujjával a háta mögé bökött. – Biztos, hogy ide nem akar bekukkantani?
– Nem, kösz – felelte Hawkins. – Egyelőre még szeretnék megreggelizni.
Prokop igazat mondott: az alagsori lakás steril volt. A hűtőszekrény üresen állt, nem számítva azt a doboz sütőport, amelyet valószínűleg még Putnamné hagyhatott benne. Nem volt olaj a tűzhelyen, nem volt zsíros a sütő. A faliszekrények üresen álltak, a fürdőszoba akár a patyolat. Majd figyelmezteti a nyomozót, hogy nézzenek utána a mosogatóban, fürdőkádban, vécécsészében a hajnak vagy akárminek, ami hasznos lehet, de valószínűleg ez is zsákutca. A Jeges nem lakásnak használta az alagsort, hanem csalikacsának a

lődözéshez.
Csak hát ó nem lődözött. Hawkins fölnézett a mennyezetre, és elképzelte, ami épp a feje felett történt. Putnamné és a lánya aludtak, nem volt semmi esélyük. A Jeges elsőnek a lányt intézi el, besurran a szobájába, borotvakéssel vagy szikével elmetszi a gyerek Achilles–inát, szabályszerűen megnyomorítja. A lány sikoltozása felébreszti az anyát, akit a Jeges eszméletlenre ver. Egy sebészi gyors vágás a gégefőn meg–némítja a lányt, *aztán* a Jeges a gyerek szeme láttára az összes elképzelhető testnyílásban módszeresen megerőszakolja az anyát, mielőtt megölné. Utána ismét sort kerít a lányra. Amikor anya és lánya egyaránt halott, a Jeges egy darab ideig szobáról szobára hurcolja a hullákat, belez, csonkít és trancsíroz, míg végül nem marad nagyobb darabjuk egy kenyértartónál, ahogy Prokop mondta.
A fenti szobák olyanok lehetnek, mint a mészárszék. Vérpermet és lucsok a falakon, alvadt vértócsák a szőnyegeken, vérmaszat a fán, véres pacák és csíkok szennye a bútorokon, ökölnyi húsdarabok a mosdókagylókban, a mosogatógépben és a fürdőkádban, csontok és szövetek tömítik el a hulladékőrlőt, bárddal szétvagdalt agyvelők és koponyák nedvesen fénylő szeletei a mocskos konyhai vágódeszkákon, egyenként kihúzgált fogak szanaszét a padlón, mint kavicsok a parton.
És amikor ez megvolt, jöhet a fotózás.
Hawkins lenyelte a torkán feltoluló savat, és elfordította a tekintetét. Az egészben az a tudat a legszörnyűbb, hogy a Jeges az ő kedvéért fényképez. Hogy ahányszor a vaku belelobban az éjszakába, mindannyiszor az ő neve merül fel az őrült gondolataiban. Összeborzongott, megpróbálta elhessegetni a félelmet.
Persze az is hozzátartozott a játékhoz, hogy ő ezt gondolja, hogy erőlködve próbálja elfojtani a félelmét, hogy ne akarjon hinni a dolog förtelmes mágiájában. Valamiért biztosra vette, hogy a Jeges a megtestesült halálnak hiszi magát, nem is a halál halandó eszközének, és senki sem lehet biztonságban érintésétől, a legkevésbé William DeMille Hawkins, az FBI nyugalmazott különleges ügynöke. Ennek a rémületes ténynek az alátámasztására két vagy talán három hónap múlva újabb

plasztiktasakba zárt fényképek várják újabb frizsiderben, újabb lefagyasztott hulla alatt. Hawkins most még elkerülheti, hogy be kelljen sétálnia a fönti rémjelenetbe, de előbb-utóbb kénytelen lesz nézni, látni, tudni és rettegni.
Crúznak vissza kellett mennie Albuquerquebe, ahol újabb megbeszélést tartottak a leégett bérkaszárnya miatt, így Jay Fletcheré volt az egész iroda a könyvtár emeletén. Miután búcsút intett a férfinak, belépett az éjszakára on-line módban hagyott gépbe, és átborította a napi fogást a B–Vix hálójából a winchesterbe.
Normális körülmények között a B–Vix ugyanúgy működik, mint a többi sablonprogram, információk után kutat az adatbázisban, a kirakós darabjait tologatja. Ám Jay kedvenc programjának, bár ő ezt sohasem említette Langfordnak, sem senkinek az Irodánál, volt egy „pond–ró" funkciója is.
A köztudatban a pondrók – a számítógépes vírusokhoz hasonlóan –szorosan kapcsolódtak az anarchista hackerek rémképéhez, akiknek az a mániájuk, hogy viccből elcsesszék a számítógépes rendszereket. A vírusok leküzdhetetlen ragályként fertőzték meg az adatbázisokat, és valamiféle rákos daganathoz hasonlóan osztódtak és szaporodtak a végtelenségig, a logikai bombák tömegesen semmisítették meg a fájlokat, a pondrók meg csak tekergőztek az adatbázisokban, kikeresték és megették a kulcsfontosságú információkat. Megint más volt a funkciója a B-Vix pondrójának. Tulajdonképpen azoknak a combotoknak, vagyis robotprogramoknak volt az oldalhajtása, amelyeket a massachusettsi és a kaliforniai műszaki egyetemeken dolgoztak ki arra a célra, hogy cirkáljanak az adatbázisokban, gyűjtsék be a paramétereiknek megfelelő adatokat, majd vigyék haza a megszerzett információkat az otthoni számítógép eredeti programjának.
Mivel valamennyi érdekes adatbázis különböző hálózatokba volt rendezve, és mivel Jay megkapta Crúztól a hivatalos hozzáférési kódokat, a B-Vix a telefonvonalakon át szépen tekergőzött központi egységtől központi egységig, összehasonlította az adatokat a saját logikai bázisával, és vagy megtartotta, vagy elvetette őket. Éjszaka gyakorlatilag minden új-mexikói férfi és nő magánéleti szféráját megsértette,

megrostálta a számon tartott örökbefogadásokat, a felnőtt és fiatalkorú bűnügyi nyilvántartásokat, a kórházak és elmegyógyintézetek felvételi kartotékjait, az állami tűzfegyver-nyilvántartást, a demokratikus és republikánus párt szavazóinak listáját és a gépjármű-felügyeletet. Valamelyik újhullámos kórboncoló könyvelő, akit az Iroda alkalmazott a pénzmosások felgöngyölítésére, ha elég időt kap, talán le tudta volna nyomozni a B-Vixet, de Jay kételkedett benne, hogy más is észlelhetné elektronikus kurkászásait.

A B-Vix pondró, miután egy teljes éjszakán át furkálta Új-Mexikó állami számítógépeit, a lehetséges gyanúsítottak irdatlan, 478 fős seregét hozta haza. Ezek mind elsődleges „találatok" voltak egyik vagy másik nyilvántartásból, azaz minimum húsz százalékig megfeleltek a B-Vix paramétereinek, amelyeket „szervezett" és „szervezetlen" sorozatgyilkosokra dolgoztak ki a quanticói viselkedéstudományi részleg profilkészítői. Persze ez túlságosan általános volt, olyan, mintha az ember lehetséges orvlövészt látna mindenkiben, akinek puskája van.

Jay egy órán át módosítgatta a B-Vix paramétereit annak alapján, amit a Kézimunkásról tudott, azt a tényt is beleszámítva, hogy kétségtelenül szervezett típusú sorozatgyilkos. Megint végigfuttatta a programot, mire a lehetséges elkövetők száma a sokkal kezelhetőbb százharminchatra csökkent. A136 személy kora tizennégy és hetvenöt év között mozgott, és negyven nő volt köztük. Mivel nem valószínű, hogy az elkövető nő, fiatalkorú vagy nagyon idős, Jay másodszor is módosította a paramétereket. Ezután már csak tizenegy gyanúsított maradt. Kijelölte a neveket, majd elrendelt egy átfogó keresést, hogy valamennyi személy hozzáférhető anyagait összegyűjtse. Másfél percig tartott az egész. Amikor ez megvolt, Jay kinyomtatta a gyűjteményt, és impozáns, nyolcvanöt oldalas dokumentációt kapott. Addigra elmúlt dél.

Rájött, hogy éhes, de nem bírt volna ki még egy erős paprikában úszó ebédet, inkább begyömöszölte a nyolcvanöt oldalt egy nátronpapír borítékba, és visszahajtott a házhoz, amelyet Cruz bérelt neki. Összecsapott egy lágytojásból és pirítósból álló, gyomorsimogató ebédet, főzött magának egy

csésze teát, majd a borítékkal és a cigarettájával letelepedett a tévé elé. Örült, hogy ilyen hatékony a program, akkor is, ha a használata nyilvánvalóan csorbítja az állampolgári jogokat, arról nem is beszélve, hogy büntetendő szabálysértés a szövetségi törvények szerint. És bár a névsort tizenegy főre szűkítette, még mindig ijesztően sok gyanúsítottat kellett ellenőriznie.

A televízió a KOAT-ra, az ABC albuquerquei csatornájára volt állítva. Jay, miután megnézte a legfrissebb hírblokkot a leégett bérkaszárnyáról, kinyitotta a borítékot, és elkezdte átvizsgálni a nyomtatott anyagokat. Hirdetés közben a bemondó közölte, hogy a délutáni matiné ma az első Star *Trek* filmmel indul. Jay rágyújtott, és arra gondolt, nézi-e vajon Rand Symington, újra átéli-e hollywoodi régi dicsőségét.

A sorozatgyilkosokra kidolgozott B-Vix alprogram a kevesektől a mindenkire jellemző tulajdonságok mozgó skáláján alapul. Az elérhető legnagyobb pontszám ezer, az átlag ötszáz. Jay tizenegy fős névsorából heten nem érték el az ötszázat, egy személy épp a középvonalon állt, hárman hatszázötven és nyolcszáz között helyezkedtek el. Jay úgy döntött, hogy mellőz mindenkit, aki a vonal alatt van, és így négy neve maradt.

A legmagasabb pontszámot egy Mark Abzug nevű férfi érte el, egy harmincnyolc éves vízvezeték-szerelő az Albuquerque déli részén fekvő Raymac Parkból. Örökbefogadó szülők nevelték, fiatalkorúként többször letartóztatták, főleg jelentéktelen gyújtogatásokért és kisebb lopásokért, és pszichiátriai okok miatt leszerelték az Egyesült Államok légierejétől. Felnőttként sorozatosan tartóztatták le ittas vezetés miatt, két alkalommal tettlegességért, de ezekben az esetekben nem állapították meg a bűnösségét, egyszer pedig egy fiatal nő megerőszakolásáért fogták el, ám a felfüggesztett büntetésből és a kötelező pszichiátriai tanácsadásról szóló záradékból ítélve ez vádalkuval végződhetett. A jogosítványáról készült másolat fényképén vékony, ideges embernek látszott. Pitiáner.

A második legmagasabb pontszámot egy Emil Francis Dinnerstein nevű, negyvenéves, munkanélküli műszaki rajzoló érte el, de a priuszában csak pedofil bűncselekmények szerepeltek – valószínűtlen, hogy átváltott volna a fiúkról a

lányokra.
Timothy Hershaut volt a harmadik. Abzughoz hasonlóan a huszonkilenc éves műtőssegédet is örökbe fogadták. Fiatalkorúként megfordult az állami javító-nevelő intézetben, mert tizenöt éves korában tettleg bántalmazta és megerőszakolta nevelőanyját. Szabadulása után hat hónappal, tizenhét évesen kábítószerrel való visszaélés miatt került vissza ugyanide, rá egy évre pedig a jogosítványát vonták be közveszélyes vezetés miatt. Röviddel ezután átképzési programon vett részt, azóta tiszta a személyi lapja. Ám a jogosítvány volt a perdöntő, mert Hershaut fekete volt. A B–Vix és a sorozatgyilkosok nyomon követésének többi módszere rég bebizonyította, hogy a Kézimunkáshoz hasonló bűnözők ritkán kalandoznak át más fajtákhoz áldozatokért.
A középvonalon valami George Gaddis nevű ember állt. A nyilvántartás szerint nem fogadták örökbe, de hattól tizenhárom éves koráig többször kihelyezték nevelőszülőkhöz. Tizennégy éves korában sorozatos állatcsonkítások első számú gyanúsítottja volt, de semmit sem bizonyítottak rá. Tizenöt éves korában törölték a nevelőszülői programból, és visszavették állami gondozásba. Tizenhat éves korában letartóztatták, és közszemérem–sértésért elítélték. Gaddis harminckilenc éves volt, részmunkaidős sofőrként dolgozott egy albuquerquei futárszolgálatnál, de a republikánus szavazói listán színésznek nevezte magát. A jogosítvány fényképén látható arc feltűnően hasonlított Leonard Nimoyra a *Star Trek–ből.* Csak fiatalabb volt, és a füle nem volt hegyes.
Szóval, akkor melyik a négy közül a Kézimunkás? Már ha az egyáltalán? Valahol remélhetőleg megbújik egy láncszem, amely összekapcsolja az adatokat, és elvezet a gyilkoshoz. De mi az összefüggés? Jay a térdére ejtette a dagadt borítékot, és rábámult a tévére. Míg a B-Vix programot futtatta, egyidejűleg arra is utasította a számítógépet, hogy szívjon le az albuquerquei rendőrség gyilkossági kartotékjaiból mindent, ami a Kézimunkással kapcsolatos. Majd ha visszaviszi a gyanúsított aktáját az irodába, utánanéz, hátha talál kapcsolódási pontokat.
A tévében már jó sok lement a *Star Trek–ből. A* film lehetett vagy tizenöt éves, Jay már csak nagyon homályosan

emlékezett a cselekményre. Valami régi Voyager műholdról volt benne szó, amely az egész bolygót fenyegető idegen energiafelhőben tért vissza a Földre. Pillanatnyilag ott tartott a sztori, hogy Mr. Spockot beavatják valami bizarr vulcani titkos társaságba.
Spock a lépcsőn baktatott fölfelé az oltárhoz, ahol régi patrónája, T'Pring, a tiszta ész kultuszának főpapnője várta. Spock az ujjterpesztő „Sokáig élj és virulj!" üdvözléssel köszöntötte az öregasszonyt, majd mély meghajlással fogadta áldását, meg valamilyen medált, a teljes érzelmi önmegtartóztatás jelét. Jay elnyomta a cigarettáját, összeszedte az anyagot, és visszagyömöszölte a borítékba. Elég a képzelet világából, neki most a valósággal kell megbirkóznia, többek között azzal, hogy Cruz holnap visszajön, és tudni akarja majd, mit kezdett Jay a szabadidejével.
Félig már állt, mikor visszarogyott a székbe: felfogta, mit látott a televízióban.
– Jézusom! – suttogta. A jelenet visszaváltott a frissen kitatarozott Enterprise–ra, ahol William Shatner öreg haverját, McCoy doktort fogadta a fedélzeten.
Sokáig élj és virulj!
Felpattant a székből, és az ajtóhoz rohant.
Az irodából gyorsan felhívta a Filmszínészek Kamarájának albuquerquei kirendeltségét, és megtudta, hogy George Andrew Gaddis valóban színész. A kamara szerint Új–Mexikóban nem volt képviselete, de Los Angelesben igen, mégpedig egy X-tra Segítő Szolgálat nevű színészközvetítő iroda, amely filmtrükkök, dublőrök, tömegjelenetek szervezésével foglalkozott. Jay felhívta a Kamarától kapott telefonszámot. Egy Sharon Shellsley nevű, rezes hangú asszony vette fel. Úgy tűnt, hogy az X-tra Segítő Szolgálat egyszemélyes, illetve egy–fehérszemélyes vállalkozás.
– Természetesen mi képviseljük Gaddist – mondta Shellsley, miután Jay bemutatkozott. – Miért érdekli?
– Csak rutinellenőrzés – vágta rá Jay.
– Ja, úgy? – felelte Shellsley jó adag kétkedéssel a hangjában. Jay nem reagált a kételkedésre. – Sok munkája van Gaddisnak?

– Akad.
– Nem lehetne bővebben?
– Összejövetelekre meg ilyesmikre szoktuk küldeni. Az a specialitása.
– Kapott mostanában fontos szerepet?
– Nem. Utoljára a hetvenes években szerződtettük filmre. A Paramountnál.
– Mi volt az a film? – kérdezte Jay, de úgyszólván bizonyos volt a válaszban.
– A *Star Trek* – felelte Shellsley. – Az első.
Bingó!
– Kinek a szerepét játszotta?
– Nem szerepet játszott. Sminkhez volt dublőr. Kisminkelték, aztán addig állt ott, amíg a jelenetet bedíszletezték és bevilágították.
– Kinek volt a dublőre?
– Leonard Nimoynak – mondta Shellsley. – Spocknak.
Naná!
– És azóta?
– Már mondtam. Összejövetelek. Ilyen tudományos–fantasztikus izék. Tudja. Trekkik.
– Van egy listájuk úgy két évre visszamenőleg a tavalyi előjegyzéseiről?
– Persze.
– Faxolja meg nekem, kérem.
– Persze.
Öt perccel később Jaynek a kezében volt a lista és még egy elmosódott másolat az X-tra Segítő Szolgálat nyilvántartásában szereplő fényképről. Már értette, miért használták Gaddist Nimoy dublőreként. A füleit leszámítva kiköpött mása volt Mr. Spocknak. Jay kiíratta a képernyőjére az albuquerquei Kézimunkás-aktát, kikereste a halálesetek sorrendjét, és összehasonlította a vállalkozástól kapott faxolt listával.
Teremtés Összejövetel, Sheraton Hotel, Virginia Beach, Virginia. Legendák, Riverside Mall, Rome, Georgia. Vulkon, St. Petersburg Hilton & Towers, St. Petersburg, Florida. Con–Dor, Town and Country Hotel, San Diego, Kalifornia. Astronomicon IV, Lincoln Park Kennedy Szabadidő-központ, Detroit, Michigan.

Az időpontok és a városok tökéletesen egybevágtak.
Jay fölemelte a jobbját, és megpróbálta ráidomítani a klasszikus mozdulatra, amelyet Nimoytól látott a réges-régi tévésorozatban. Akkor se ment neki, azóta sem. Talán Nimoy mutathatta a stábnak a sorozat forgatása közben, és az írók később ruházták föl vele a Spock-figurát. Jay a baljával feszítette szét V alakba a jobb keze középső és gyűrűsujját. Megpróbálta elképzelni a Kézimunkást, amint belehasít áldozatai kezébe, és megborzongott.
Már csak egy dolgot kellett ellenőrizni, csak a biztonság kedvéért. Cruz asztala mellett a polcon talált egy albuquerquei közületi telefonkönyvet, és addig lapozgatta, míg rá nem lelt a könyvesboltokra. Fél tucat tűnt olyannak, mintha tudományos-fantasztikus művekkel foglalkozna. Találomra felhívta az egyiket.
– Fantasy West. Miben segíthetek?
Jay mély lélegzetet vett. – Szia. Volna egy fura kérdésem.
– Nem te leszel az első.
– Mi a teendőm, ha meg akarom tanulni a vulcan írást?
– Felejtsd el.
– Nem is létezik vulcani nyelvkönyv?
– Nyema. Csak egy klingon szótár van.
– Tényleg?
– Ja. Van egy vulcan nyelvű fanzin vagy számítógépes hirdetőtábla, de az egyetlen hivatalos tankönyv a *Star Trek Klingon Szótár*. Marc Okrand, Pocket Books. Tíz dezső. *Q'os.* – Az utolsó szó úgy hangzott, mintha a beszélő röffentéssel elegy vakkantás közben még egy köpéshez is gyűjtene a nyálat.
– Tessék?
– Q'os – ismételte a hang a telefonban. – Klingonul így van, hogy „sajnálom".
– Ó – mondta Jay. – Én is.
– *Qo' Q'ay* – mondta a hang. – Nem probléma. – Letette. Jay hátradőlt a székén. Eszelős érzés volt. Mit tenne egy vulcani sorozatgyilkos, ha hülyíteni akarná a rendőröket? Klingonul hagyna üzenetet, természetesen.
Ez csak logikus.

12.

A Jeges hajnali fél ötkor használta utoljára dr. Henry Saunders Master Cardját, negyven perccel az után, hogy eljött Putnamék lakásából a Curtis Parkból. Otthagyta bérelt kocsiját a Martin Luther King Boulevard melletti bekerített parkolóban, a repülőtér szélén, és a kártyával fizetett érte. Azután sétált száz métert a körúton az Avisig, és útközben egy kukába dobta Saunders hitelkártyáit, meg a többi személyazonossági okmányt.
Igazoló iratainak vadonatúj sorozatával másik autót bérelt az Avis–nál, azután elhajtott a Martin Luther King Boulevardon a Quebec Street és az I-70-es államközi út kereszteződéséig. Öt perccel később felkanyarodott a gyorsforgalmira, és megindult nyugatnak, Lakewood és a Sziklás-hegység felé. Mire felkelt a nap, valamivel túljutott már a Copper Mountains téli üdülőjén, és mire Bill Hawkins megérkezett a denveri gyilkosság színhelyére, a Jeges már átkelt a hegyeken, és az I-15-ösön a háta mögött hagyta a Las Vegasba vezető út háromnegyedét.
Kevéssel délután négy óra után érkezett meg a csillogó sivatagi városba. Elhajtott a McCarran repülőtérre, leadta a bérelt kocsit, aztán kihozta saját jellegtelen Toyotáját a repülőtéri garázsnak arról a szintjéről, ahol huzamosabb ideig lehetett parkolni. Jó magasra kapcsolta a légkondicionálást, mert agysorvasztó harmincnyolc fokos meleg volt, aztán elhagyta a repülőteret, és végighajtott a Stripen, a kaszinók és szállodák végtelen kanyonjában. Oda se nézve az MGM iszonyú tömegére rákanyarodott a Flamingó Roadra, és Paradise Valley felé robogott. Néhány perc múlva a Caliente Streeten megállt egy vakolt falú szerény földszintes ház bekötőútján, és kikapcsolta a motort. Hazaérkezett.
Két órát vett igénybe, amíg Jay Fletcher hirtelen ötlettel elutazott Santa Féből Albuquerquebe, és újabb másfél óra alatt megtalálta a címet, amelyen Gaddist nyilvántartották az X-tra Segítő Szolgálatnál. Háború utáni barna kockaház volt a valahai déli elővárosban, amely kispolgári környék lehetett az ötvenes években, de aztán lezüllött, pasztell színei megfakultak, mint a régi álmok, és körülburjánozták a bevásárlóutcák, a garni motelek, *a* neonfényes játéktermek tarka sokasága, a kocsmák, meg az olyan családi vendéglők, ahová egyetlen épelméjű család sem teszi be a lábát.

A kis házról semmit sem lehetett leolvasni. Piszkosfehér függönyök takarták a homlokzati ablakot, mozgást nem lehetett látni, a felhajtó és a fészergarázs üresen ásított. A zsebkendőnyi pázsit elég rövid volt, de a legnagyobb része sárgára sült, és nem érződött rajta a szorgos kertész-kedő kéz, egyáltalán semmilyen kéz nyoma. Sehol egy virág, egy bokor, még csak egy fehérre meszelt kő vagy gipsz kerti törpe se.
A felhajtó betonja megrepedezett, a közepén motorolaj széles tócsája éktelenkedett. A tetőről hullott az aszfaltzsindely, a csatornák megrozsdásodtak, a fészergarázsban narancsszín műanyag fóliával letakart terebélyes szemétdomb támaszkodott a ház oldalfalának. Itt nem voltak álmok, se megfakultak, se másmilyenek, itt nem volt más, csak szürke, földhözragadt valóság.
Jay fél háztömbnyi távolságból húsz percen át figyelte az épületet –egy elgazosodott üres telek mellett dekkolt, ahol olyan ócska volt az eladó tábla, hogy már lekopott róla az ingatlankezelő neve. Három cigaretta után elhajtott, keresett egy 7-Elevent, és kinézte Gaddist a lakossági telefonkönyvből. Odacsörgött, készen arra, hogy nyomban letegye, amint Gaddis beleszól. A hatodik kicsengés után a készülék átkapcsolt a *Star Trek* motívummal aláfestett üzenetrögzítőre. Jay letette még a sípszó előtt. Gaddis nem volt otthon. Vásárolt egy málnás teát, még egy doboz cigarettát, és visszagurult az üres telekhez.
Oké, Ms. Sherlock, mit tenne most a jó öreg Jodie?
Szívószállal szopogatta kedvenc jeges teáját, és a házat bámulta lentebb az utcán. Clarice Starling, a viselkedéstudományi részleg neofita csodagyerek ásza most célra tartott szolgálati fegyverrel berontana, az igazság, a törvény és az amerikai módi vértezetében, Anthony Hopkins bölcs tanácsairól nem is szólva.
A műszerfalra tette a hűsítős üveget, és idegesen vigyorgott. Bölcs tanáccsal és tíz centért kaphat az ember egy tányér jól megfűszerezett lóbabot, egyebet nem. Viszont a józan ész azt sugdosta, hogy legalább az FBI albuquerquei területi irodáját, vagy Sladky nyomozót és a Kézimunkás munkacsoportot fel kellene hívnia.
Amiről persze szó sem lehet. Az albuquerquei vezető

különleges ügynök és Sladky egyaránt azt firtatnák, hogyan szimatolta ki Gaddist, és harminc másodperccel az után, hogy fölvilágosította őket, változatos törvényszegésekért már csattanna is a csuklóján a bilincs. Egy szövetségi női börtönben kötne ki, Gaddis pedig eltűnne, mint a kámfor. A B-Vix engedély és utasítás nélküli használatával átlépte a hajszálvékony határvonalat a helyes és a helytelen között, és még csak tovább rontja azzal, hogy itt parkol a Kézimunkás ajtaja előtt. Valamiért úgy képzelte, hogy jóval tovább fog tartani, és egyáltalán nem készült föl erre.

Akkor húzz innen, hülye! Felejtsd el az egészet! Még mindig visszafordulhatsz!

De azt sem teheti – ha megteszi, akkor hiába lett volna az egész, a munka, a kockázat, minden. Egyébként meg már úgyis átlépte a határt. Mélyet szippantott a cigarettájából, mereven kibámult a szélvédőn, és gondolkozott. Talán már réges-rég átlépte, már akkor, amikor egyáltalán megszületett az agyában a B-Vix ötlete. Már akkor tudta, hogy azt a programot csak suba alatt lehet használni, legalábbis akkor, ha a lehető legtöbbet akarják kihozni belőle. Vagy akkor, amikor utasítás nélkül behatolt a helyfoglalásokat nyilvántartó számítógépbe. Vagy mikor az a gennygóc Mr. Dennis Lloyd Shaw titokban mutogatott neki a Los Angeles-i tárgyalóteremben? Elnyomta cigarettáját a hamutartóban, és harsány szörcsögéssel az utolsó csöpp üdítőt is kiszívta a palackból. De még így is száraz volt a szája. Olyan íze volt, mint egy ócska konzervdoboznak.

Hat perc. Hat percet adok magamnak, nem többet.

Jay Fletcher kikecmergett a kocsiból, megtapintotta a gerincénél a pisztoly megnyugtató dudorát, és az órájára pillantott. Harminc másodperc az ajtóig, újabb hatvan másodperc a tolvajkulcs–készlettel, *és* már bent is lesz. Négy és fél perc odabent, ennyi a keret. Elég idő, hogy meggyőződjön róla, elég idő, hogy érdemes legyen.

Átvágott az utcán, és megindult a ház felé, erősen iparkodva, hogy ne ordítson róla a félelem. Tíz másodpercet megspórolt a nyitáson, és halkan betette az ajtót maga után. A ház borongósan sötét volt, és szaglott, akár egy fenyőerdő. Légfrissítő.

Mit vártál? Mészárszéket? Ez a pacák nem Jeffrey Dahmer, ő Mr. Spock, hűvös és logikus.

Egyetlen szint volt. Se lépcső, se pince. Rövid folyosó egy apró konyháig, balra nappali és étkező, jobbra háló és fürdőszoba. Nem padlószőnyeg volt, hanem külső és belső használatra egyaránt alkalmas, értékcsökkent, vékony sötétzöld futószőnyeg. Jay úgy érezte, mintha vékony talpú, lapos sarkú cipője mesterséges gyepen járna.

A hálószoba ajtaja nyitva állt, és az ablakon beszivárgott annyi fény, hogy Jay a homályban is láthassa, mi van odabent. Leginkább olyan volt, mint egy cella. Vaságy, sötétkék zsenília ágy terítő, két párna, olcsó lámpa az ágytámlára erősítve. Fiókos szekrény és könyvek alatt roskadozó éjjeliszekrény. Az órájára pillantott. Két perc, maradt négy.

Odament az éjjeliszekrényhez, és átfutotta a könyvcímeket. Valamennyi papírkötésű, valamennyi salátává olvasott, valamennyi *Star* Trek-kaland. Legalább húsz. Gaddis rajongó. Felállt. A falakon öt-hat, drága pénzért bekeretezett plakát lógott: *A Monk Baroni kölyök, Francis West Pointba megy, Zombik a sztratoszférában, Az agyevők, Az Alfa-trükk, A testrablók támadása,* az átdolgozás. Az az egy közös tulajdonságuk, hogy mindben szerepel Leonard Nimoy. Gaddis több, mint rajongó.

Benézett a szekrénybe az ágy túloldalán. Néhány ing, nyakkendőkkel és övekkel zsúfolt akasztó, egy öltöny, egy sportdzseki. Az akasztós rúd legvégén lógott még egy sötétbarna öltönytartó. Jay habozva kicipzárazta, és belekukkantott. Komplett *Star Trek* tiszti egyenruha, a gombtalan velúr tunika mellrészén az indián nyílhegy régimódi rajza. Gavallérsarkú csizma is volt az öltönytartó alján. Egy gyilkos munkaruházata. Visszacipzárazta a tasakot, és kiment a hálószobából. A ruhái méretéből ítélve Gaddis középtermetű, a dereka hetven–hetvenöt centi. Rosszabb is lehetne. Átment a folyosón a nappaliba, és közben ismét ránézett az órájára. Eltelt még egy perc. Maradt három.

Pamlag, kávézóasztal, nagy, modern tévé és videó egy magas állványon, a legalsó polcon dobozban kazetták. Nem fáradt azzal, hogy megnézze a címeket. Újabb plakátok. Az összes *Star Trek,* az egyestől a hatosig, *A jó anya, Három férfi és egy*

bébi, amit Nimoy rendezett, *Viccesen a szerelemről,* ugyancsak Nimoy rendezésében, és *Az élet nyomában* című tévés dokumentumsorozatának reklámja.
A fal szinte minden négyzetcentiméterét betöltötték a produkciós állóképek és reklámfotók tucatjai. Spock az eredeti tévésorozat forgatásán, Spock akcióban, Spock Kirkkel, Spock McCoyjal, Spock Scott–tal, Spock Chekowal, Spock Suluval. Egyetlen olyan kép sem volt, amelyen a sorozat nőalakjaival, például Uhuruval vagy Randdel szerepelt volna. Spock, a nőgyűlölő? A rokon lélek?
A bekeretezett fényképek közül láthatólag sokat készített amatőr kéz. Az egyik az idősebb Nimoyt ábrázolta a film egyik helyszínén egy alacsonyabb emberrel, aki pontosan olyan *Star-Trek* egyenruhát viselt, amilyeneket Jay aznap látott a tévében. A félsötétben hunyorogva alaposan megvizsgálta a képet. Nimoy és a másik férfi is mosolygott, de Nimoy mosolya merev volt, a kamerának begyakorolt ragyogás. A másik viszont őszinte szívből vigyorgott. Dedikáció is volt a képen: „A legjobbakat, Leonard Nimoy." A fotó mellett pillanatfelvétel egy viszonylag egyszerű Beverly Hills-i villáról. Az egyik emeleti ablakot piros szövegkiemelővel bekeretezték. Mintha egy képeslapból vágták volna ki. Nimoy háza Los Angelesben?
Jay összeborzongott, és átment az étkezőbe. Pontosan azok a fajta képek voltak, amelyektől egy ilyen közszereplő, mint Leonard Nimoy, élete végéig rosszakat álmodhatna. Gaddis ugyanolyan eszelős megszállottja volt a színésznek, mint Mark David Chapman John Lennon–nak, vagy ifjabb John Hinckley Jodie Fosternek. A híresség gyűjtőlencseként sűrítik a gyilkos indulat öldöklő sugarait, hogy magánéletüket végül eleméssze a trágár megszállottság tüze. Ez mindennél rosszabb volt, amit Jay egyáltalán el tudott képzelni. Kilencven másodperc.
Megállt az étkezőbe vezető boltíves ajtóban. A háromszor négy méteres, ablaktalan helyiséget egy számítógépes buzi édenévé változtatták. Mindössze két bútordarab volt benne: egy kidolgozatlan furnérlemezből házilag barmolt, irdatlan U alakú számítógép–asztal és egy fából készült, régimódi irodai karosszék.

Nem csoda, ha ilyen lepratelepen él, ha egyszer minden pénzét számítógépre költi.

Az asztalon három Dell 486 állt, két üres képernyőn csupán a kurzor villogott, a harmadik nagyban dolgozott, serényen görgette fölfelé a szöveget. Gaddis bekapcsolva hagyta az e-mailek begyűjtésére. A három számítógépből kábelek vezettek további meghajtókhoz, kapcsolódobozokhoz, modemekhez, külső lemezmeghajtókhoz, egy mátrix– és egy lézernyomtatóhoz, legalább négy különálló CD-ROM-egységhez és egy lapszkennerhez. Jay egy futó pillantással megállapította, hogy a géppark évekre tekint vissza – Gaddis hosszú idő alatt építette fel kis birodalmát.

A polcot a három Dell mögött pukkadásig megtöltötték a pedánsan felcímkézett naplók és a szoftvercsomagok a legmodernebb Delrina Communicationstől a Microsoft Word antik változatáig bezárólag. A dobozok között legalább fél tucat játékprogram volt a *Star Trek* hagyományos emblémájával. Jay közelebbről is megnézte a naplók gerincére ragasztott címkéket. Gaddis rengeteg időt locsogott az interneten valami Spéci Gy.-vel.

Kivette a polcról az egyik naplót, és belelapozott. Sorok tüchtig egymásutánja, rendkívül tiszta nyomtatással, lépések és ellenlépések, bonyolult stratégiák, talányos kezdőbetűkkel jelölt taktikák. A Spéci Gy. tulajdonképpen sokfelhasználós szimulációs környezet volt, technikailag szerepjáték, de erre a fajtájára úgy rá lehetett kapni, hogy betiltották – néhány játékos annyira a rabjává vált, hogy elveszítette az állását, sőt a Yale-en valaki előbb idegösszeomlást kapott, aztán öngyilkos lett miatta. Jay megtalálta az egyik sorozat játéknaplóját, ránézett a játékosok nevére, és mindent megértett.

– Kurva életbe! – suttogta, és lerogyott az irodai székbe.

Abel

Axeman

Berkowitz, Sam fia

Csikatilo, az orosz

És így tovább, *Sutcliffe-ig* és *Zodiákusig,* a Los Angeles-i állatövi gyilkosig. Az összes hírhedt, széles körben kolportált sorozatgyilkos. *Spéci Gyönyör,* ez egy sorozat címe – S. Gy: sorozatgyilkos. George Gaddis, a Kézimunkás: sorozatgyilkos.

– Jézusom, ez nem lehet!
Miért nem l
Két évvel ezelőtt az Iroda három különböző elektronikus hirdetőtáblának bukkant nyomára, amelyeken pedofilek pertraktálták képekkel dúsított ifjonti hódításaikat, és a CD–ROM–ok széles körű felhasználása óta egyre nőtt az igény a digitális pornográfiára. Hackerek és crackerek évek óta a hálózatokban postázták egymásnak az illegális hozzáférési kódokat. A legutóbbi felmérések szerint csak az Egyesült Államokban négy és fél millió, túlnyomó többségében tök ismeretlen illetőségű személyi számítógép utazgat az interneten. Az igazi világnak vannak sorozatgyilkosai. Akkor miért ne legyenek a virtuális világnak is? Az igazi világban a Bundy– és Dehmer-féle gyilkosok azt imádták a legjobban, ha a hőstetteikről beszélhettek, rendszerint rendőröknek és pszichiátereknek. A virtuális világban, egy filléres modemmel és az internettel, álnév védelmében...
...egymással beszélgethetnek.
Lábujja beleütközött valamibe az asztal alatt. Lehajolt, és előhúzott egy kopott United Airlines táskát. A térdére emelte, majd az órájára nézett. Tizenöt másodperc. Visszafojtotta a lélegzetét, és fülelt. Semmi. Csak a meghajtók surrogtak és kattogtak, meg a távoli forgalom hor-kantott és morgott tompán.
Essen belé a fene!
Kicipzárazta a táskát.
A Kézimunkás készlete. Egy tekercs strapabíró ragasztószalag, műanyag fogantyús, tűhegyes bőrlyukasztó, egy félig üres doboz eldobható sebészkesztyű, felbontatlan doboz nagyméretű óvszer, végül egy Rambo méretű rohamkés, bőrtokban. Elegendő bizonyíték, hogy örökre eltakarítsa az útból George Gaddist, feltéve hogy nem derül fény Jay jelenlétére. Megint az órájára nézett. Egy perccel túllépte a keretet. Visszadugta a táskát az asztal alá. Majd elbeszélget valami semleges témáról Sladkyval az albuquerquei rendőrségen, és ketten talán kifilóz–hatnak valami működőképeset.
A jobb oldali számítógép elnyújtottan sipított. Jay majdnem kiugrott a székből. Mélyet lélegzett, és a mellére tette a kezét,

megpróbálta lelassítani zakatoló szívverését. A képernyőről letisztult az e–mail, és egy sürgős parancs volt a helyén.
n.talk.Sgy.Oz. req.irc.II.irc.2.l. 5a.
Az IRC az internetes csevegés, vagyis a CB–rádiós beszélgetéseket szimuláló, valós idejű párbeszéd elnevezése. Valaki Óz néven bejelentkezett, mert beszélgetni akart.
Na?
Úgy határozott, hogy megkockáztatja. Megint kihúzta a repülős táskát, nagyot nyelt, belenyúlt. Gumikesztyűt húzott, és a billentyűzet felé fordult. Eddig még nem érintett meg mást, csak a szekrény fogantyúját, a *Star* Trek-egyenruhát rejtő öltönytartót és a táska cipzárját. Semmi értelme otthagyni az ujjlenyomatait a billentyűkön.
Behunyta a szemét, keményen törte a fejét, úgy próbált emlékezni az IRC belépési kódjára. Végre eszébe jutott. Begépelte, hogy /., aztán listázott. A képernyő nyomban kitisztult és átalakult, mutatva, hogy kik ülnek az IRC társalgójában. Nem volt ott más, csak SGy–OZ.
Te meg ki a fene vagy?
Egy módon tudhatja meg. Az internéinek van egy Gopher nevű programja, amellyel le lehet nyomozni a beszélgetőtársaink igazi nevét, vagy legalább az otthoni számítógépük címét. Jay végigszaladt a parancsokon, de semmire sem jutott. Az SGy „üres" hirdetőtábla volt, olyasmivel álcázva, amit a Gopher nem olvashatott.
Óz, akárki legyen is, nyilvánvalóan kiszúrta, hogy Jay használja az azonosító programot. A nőt, ahogy visszatért az IRC társalgójába, rögtön egy felszólítás várta.
***/sgy.Oz azonosítsd magad [>:–<]
Az üzenet az IRC–n megszokott formában, ékezetek és mondatkezdő nagybetűk nélkül érkezett. A zárójelbe tett kép egy „vigyori" volt, a gyors üzenetküldésre alkalmas, írásjelekből kombinált sok száz kód egyike. Ha az ember balra billenti a fejét, a vigyorik különféle arckifejezésekhez hasonlítanak. Ez most azt jelentette, hogy ÓZ haragszik.
Jay rámeredt a képernyőre. Minek nevezné magát Gaddis? Nem Spocknak, Spock nem gyilkos. Azután eszébe jutott egy másik vigyori, amit az Irodában mutatott neki valaki, ugyancsak *Star* Trek–rajongó. Ismét kopácsolni kezdett a

billentyűkön.
***/. [>:–!}
Ez a vigyori a „net.startrek"–re utalt. ÓZ rögtön válaszolt.
***/.sgy.Oz hagyd abba a hulyulest Speck.
Jay megkönnyebbülten bólintott. Ennek így már volt értelme. Richárd Speck az a chicagói ember volt, aki nyolc nővérképzőst ölt meg egyetlen éjszaka alatt. Speck annyi, mint Spock. Spock annyi, mint Gaddis.
***/.sgy.Speck bocs.
Borzasztóan megkívánt egy cigarettát, de nem mert rágyújtani a fenyőillatban. Gaddis rögtön megérezné. A képernyőre nézett. Most mit kellene csinálnia? Gaddison kívül nincs rá semmi bizonyítéka, hogy a Spéci Gy. valódi gyilkosokat vonz. Ugyanúgy lehetnek betegesen szociopata különcök, akik ebben próbálják kiélni rémes álmaikat. Rohadt kurva életbe!
***/.sgy.Oz ez nem a te stílusod, baj van?
***/.sk.Speck nátha [:–(]
***/.sk.Oz akarsz beszélgetni?
***/.sk.Speck most inkább csak hallgatnék, oké? csupa ful vagyok.
***/.sk.Oz oké. [:–D]
Ez a vigyori a harsogó hahotát jelölte. Legalább sikerült egy kis időt nyernie a füles viccel.
De hogy a fenébe fog ebből kiszállni? Ez nem igazi beszélgetés, olyan, amely megszűnik a szavak elhangzásának pillanatában. Egész képernyőt töltött meg kérdésekkel és válaszokkal, ezt innen nem takaríthatja el úgy, hogy föl ne keltse SGy–OZ gyanúját. Ha fönt hagyja a monitoron, Gaddis meg fogja tudni, hogy valaki járt a házban, aki Gaddisnak adta ki magát. Az órájára nézett, és felállt. Majdnem öt percig ült a gépnél.
Túl késő! Kifelé! Rögtön!
Túl késő. Mozgást észlelt a szeme sarkából, és ösztönösen a blézere alá szíjazott fegyver után kapott, de mielőtt kiránthatta volna, a férfi már neki is ugrott és a padlóra döntötte. Sörszagú volt a lehelete, és tetőtől talpig kiverte a hirtelen rémület savanyú izzadtsága. Jay egyik karja a törzse alá került, a másikat a férfi alkarja fogta le, de a lába szabad volt. Fölrántotta a jobb térdét, és teljes erejéből belevágta a

férfi ágyékába. Az visított, a fogása elernyedt, és lehenteredett Jayről. Mielőtt összevakarhatta volna magát, a nő az orra alá nyomta a Browning torkolatát, aztán rátérdelt, és megnézte magának az arcát. Elképesztő volt, vonalról vonalra a tíz–tizenöt évvel fiatalabb Nimoy, még a haját is olyan stikkesre nyíratta. Épp csak a füle nem volt hegyes.
– Egy mozdulatot se! – parancsolta.
– Ki maga? – Sértődött, de nem ijedt. Még akkor is játssza a szerepét, ha egy mellén térdelő FBI–ügynök dug pisztolyt az orra alá. Hidegen, logikusan.
– FBI.
– Volna olyan szíves elárulni, hogy mit művel a házamban?
– Átkutatom.
– Nyilván van hozzá parancsa? – A szem ide-oda villogott, balról jobbra, kereste a hátvédet, fél tucat hapsit golyóálló mellényben, FBI-sityakban. Mikor nem jöttek, Gaddis tudta, hogy baj van.
Jay föltápászkodott róla és hátralépett. A két marokra fogott pisztoly az ember mellének közepére mutatott. – Felállni!
Gaddis felállt, gyanakodva sandított Jayre. Elnézett a nő mellett, az ajtót leste. Még mindig sehol a lovasság. – Mi folyik itt?
– Pofa be! – Jay intett a Browninggal. – Üljön le a székbe! – Egy időre ki kell kapcsolnia Gaddist, hogy gondolkozni tudjon. Homályosan mintha fékcsikorgást hallott volna a távolból. A függönyökön beszivárgó gyenge fény sötétrózsaszínre változott. Alkonyodik.
– És ha nem akarok?
– Akkor kiloccsantom azt a kurva agyadat! *Elég világos, marha?*
Tiszta téboly. Néhány saroknyira innen emberek sorolnak be a McDonald's autós csárdájába, dobozos burgert burkolnak, rákszirmot rendelnek a Vörös Homárban. Ő pedig itt dirigál egy tömeggyilkost. Fenyegeti. Ezt hol írták meg a tankönyvben?
– Nekem jogaim vannak.
Azon már túl vagyunk, ha még nem vetted volna észre. Ez itt az Alkonyzóna, haver.
– Most egyelőre nincsenek, Mr. Gaddis. – Felhúzta a kakast. – Üljön le!

A férfit mintha idegesítette volna a neve említése. Csoszogva a székhez hátrált, és belerogyott. A pillantása ismét repkedett, a képernyőn görgő adatokat leste. A szeme alatt apró izzadságcseppek csillogtak. Pislogva bámult föl Jayre. Tényleg olyan volt, mint Mr. Spock. Jay nagyon jól el tudta képzelni *Star* Trek-egyenruhában, ahogy cselleng a Trekki-találkozókon. *Ahogy cserkel.*
Az asztalhoz hátrált, belemarkolt a repülős táskába, és kihúzta a ragasztószalagot. Odadobta Gaddisnak.
–Kösse oda a lábát. Szorosan.
–És a Miranda? Ismertetnie kell a jogaimat! – Elhallgatott, nyelt. –Egy igazi FBI–ügynök tudná.
–Túl sokat nézett tévét, Mr. Gaddis. A Miranda csakis letartóztatáskor érvényes. Én még nem tartok ott.
–Akkor engedjen el.
–Amikor csak óhajtja, Mr. Gaddis. – Kissé följebb emelte a pisztoly csövét.
Gaddis a lábára tekergette a ragasztószalagot. Amikor végzett, letépte a csíkot a tekercsről.
– És most mi jön?
– A jobb csuklója. Kötözze oda a szék karfájához.
Gaddis tette, amire utasították. Még jobban izzadt. Most már nagyon félt. – Ezt nem fogja megúszni, ugye, tudja?
Mit nem fogok megúszni? Mit képzel ez, mit fogok tenni?
– Csak ragassza oda a kezét, és fogja be a pofáját!
Mit FOGOK *tenni?*
Gaddis odaragasztotta a kezét. Jay a válla fölött látta, hogy éppen SGy–OZ nyomja a sódert.
– Semmit sem tud bizonyítani. Ez illegális házkutatás és őrizetbe vétel!
– Mi volt azokkal a nőkkel? Mi volt?
– Nem tudom, miről beszél.
– Dehogynem tudja. – Egyfolytában Gaddist nézve belekotort a táskába, és előhúzta a bőrlyukasztót. – Trek-rajongók voltak, vagy épp csak betévedtek az összejövetelekre körülnézni. Úgy szemelte ki őket. Ez a közös az áldozatokban, igaz?
–Mit csinál? – Most már csakugyan nagyon megrémült a lyukasztótól.
– Rögtönzök.

Jó gondolat, Jay. Legalább ennyit tégy meg azoknak a szegény nőknek. Törlessz, ha csak egy kicsit is.
Blézere zsebébe ejtette a lyukasztót, és elvette a férfi szabad kezéből a ragasztószalagot. A tokba lökte a pisztolyt, aztán fogta a ragasztót, és gyorsan megkötözte a bal kezet. Kivette a zsebéből a lyukasztót, és óvatosan hozzáérintette a hegyét a mutatóujjához. Parányi vércsöpp ser–kedt belőle.
– Maga szereti a hegyes dolgokat, ugye, Mr. Gaddis?
– Kérem!
Jay előrehajolt, és hozzáérintette a lyukasztót a jobb fülcimpa húsos részéhez.
– Jaj, ne!
Jay megnyomta, érezte, hogy a lyukasztó könnyedén áthatol a fül–cimpán. Gaddis visított.
– Maga bántott engem! – Elhagyta a logika. A hangja könnyekben ázott. Vér folyt a füléből.
– Meséljen nekem a Spéci Gy.–ről – súgta a nő. Gaddis szeme iszonyúan kitágult. Patakzó könnyei nyomokat húztak az arcán. Jay akkor jött rá, hogy sminket használt, talán szemceruzát vagy szempillafestéket.
– Hagyjon békén!
– Miért, mit fog csinálni, hívja a rendőrséget?
– Kérem! – Zihált, kurtán, rémülten kapkodta a levegőt.
– Meséljen nekem OZ–ról!
– Nem tudok semmit! – Nedves folt keletkezett a két lába között. Jay újra előrelépett, úgy lóbálta a bőrlyukasztót, mint egy varázspálcát. – Dehogynem tud! – Megmozdult a keze. Gaddis visított.
– Vérzek!
– A nők véreztek?
– Ne bántson többet!
– Maga meggyilkolta őket. Összefarigcsálta őket, aztán belemaszturbált az egyik óvszerbe, igaz? – Előrenyújtotta a csillogó tűt, megbirizgálta vele a nedves foltot. – Az óvszer extra méret, de le merném fogadni, hogy a fütyikéje pinduri, nem igaz, Mr. Gaddis? Ez a baja?
– Ne öljön meg!
– Nem akarom megölni magát, Mr. Gaddis.
Vagy igen?

Finoman odabökött a tűvel, épp csak annyira, hogy áthasítsa az inget, és beleszúrjon Gaddis derekán a kis kappanhájba. A vér átütött a vékony pamuton. A férfi görcsösen hátrahőkölt a székben, rángatózva próbált menekülni a lyukasztótól. Vér és vizelet fanyar szaga keveredett a légfrissítő fenyőillatába.
Túlzás! Túl messzire megyek!
– Hányan voltak, Mr. Gaddis? Az albuquerquei rendőrség kilencet talált meg. Voltak többen?
– Tízen, tizenegyen. Mit tudom én! Nem emlékszem!
– Dehogynem emlékszik. – Megmozdította a kezét. Újabb visítás.
– Ne! Jaj Istenem, ne csinálja többet!
Naggyon jó. Nincs többé Mr. Spock. Ütött a Gépnarancs *órája.*
– Mi?! Mi?! – Totális pánik. Jézusom? Hangosan beszéltem? *Kezdek megzavarodni.*
– Mondja meg, hányan voltak.
– Büdös kurva! – Gaddis leköpte. Zokogott. – Disznó!
Jay fölemelte a lyukasztót, előre-hátra mozgatta a férfi szeme előtt. –Erre használta? Hogy leszúrja a disznókat? – Ökle előrevágódott. Keményen. Ezúttal mintha nem akart volna abbamaradni a visítás.
Hagyd abba! Rögtön hagyd abba!
Vér szivárgott Gaddis arcán a lyukból. Előre–hátra vonaglott, rázta a széket, nyögött.
Hagyd abba! Abba tudod hagyni, ha akarod! Ki tudsz szállni. Lépj le!
– Nem! – Suttogás. Keresztülnézett a széken rángó valamin, rámeredt a képernyőre. Még mindig SGy–OZ beszélt, és úgy tűnt, mások is vonalban vannak. Megkerülte a széket, és a billentyűzet fölé hajolva olvasta a monitort. Pislantott egyet, és hirtelen roppant módon kitisztult a látása. Folyékony tűz robbant a lába között, higanyként repült szét a hasában, ökölként szökkent a szívéig, és megmarkolta. Jay hörögve szívta a levegőt.
Milyen erős.
Megint hunyorgott, és ráengedte ujjait a billentyűkre. Háta mögött Gaddis nyüszített, mint egy állat.
***/.sgy.Anon Speck kiszáll.
***/.sgy.Berk 7ANON?

***/.sgy.Oz anonymus.
Speck?
***/.sgy.Anon nem. Gaddis mar nem akar
játszani.
***/.sgy.Zod nekem ez nem tetszik
***/.sgy.Berk detto. nincs név, ugye?
***/.sgy.Oz nyugi, ez nem reál.
***/.sgy.Anon tévedsz.
***/.sgy.Zod logoff
***/.sgy.Oz ki vagy te?
mit csinálsz?
.
Jay ránézett a székben vonagló emberre, majd visszafordult a számítógéphez. Sikamlós meleg. Nagy betűkkel gépelte be kiabáló válaszát:
***/ • sgy.Anon VIGYÁZZ, JÖVÖK!

13.

Ha New York Amerika szürkeállománya és Los Angeles a libidója, akkor Las Vegas az ország tudatalattija, a vágyak, a felhorgadó és lelohadó remények beton-üveg-neon agykérge, az álmok városa, amelyben rémek laknak, és úgy járják az utcákat, mint a közönséges emberek.
Reggel negyed hat volt, a Jeges magányosan ült egy ablak melletti asztalnál a Flame tompított világítású éttermében. Éppen végzett szokott tükörtojásos-marhasültes reggelijével, és közben a tegnapi *Sun*-t lapozgatta, nehogy lemaradjon a nyomtatásra érdemes ölésről-pusztításról. Az ormán vörös-kék védjegyet villogtató Flame 1961 óta volt tájékozódási pont Las Vegasban, és az utóbbi évtizedben a Jeges a kopott kis éttermet tette támaszpontjává – világegyetemének a tetőn lobogó láng volt a centruma.
Bár a hajnal még csak halványbíbor maszat volt a La Madre hegység fölött, az étteremben folyamatosan szolgálták ki a korai reggelizőket, kései vacsorázókat, a szűk helyiséget félig megtöltötték a pénznyelőktől piszkos ujjú, nyúzott arcú kirándulók, és a vállalkozók, akik műszak végeztével bekaptak valamit, mielőtt elindultak volna hazafelé. Ebben az időben az

étterem egyike volt a város legnyugodtabb helyeinek, ahol meg lehetett pihenni, közben, előtte és utána.
Egy pincérnő megtöltötte a kávéscsészét, és elvitte a tányért. A Jeges akkurátusán összehajtogatta az újságot, cigarettára gyújtott, és kinézett az ablakon. Gépkocsik fénylő folyama hömpölygött a Desert Inn Roadon, majd kifordult a Stripre. A Fashion Show Mail hatalmas reklámja egyet fizet, kettőt kap különleges hot-dogot kínált hurkapálcára fűzve. Minden a szokott rendben, kivéve a hívatlan látogatót, aki rövid időre beszállt a Spéci Gyönyörbe.
A Jeges pedánsán beleütögette a cigarettáját a hamutartóba. Anon, aki Gaddis terminálját használta Albuquerqueben. Tíz perccel az után, hogy a fals operátor levált a hirdetőtábláról, a Jeges átjárót váltott az interneten, és újra megpróbálkozott a számmal, de az nem felelt. Gaddis, vagy Speck, ahogy ő hívta magát, elment, és valami azt súgta a Jegesnek, hogy nagyon messzire ment. Itt valami baj történt: káosz fenyegette a rendet. Az ő rendjét.
Összehúzta a szemöldökét, belemorzsolta cigarettáját a hamutartóba, fogta az újságját, két ötdolláros bankót dobott az asztalra, és elhagyta az éttermet. Gyalog jött Paradise Valleyből, a kis házból, és vissza akart érni a meleg előtt. Még sok teendő vár rá, mielőtt újra leszáll az éj.
Bili Hawkinst olyan tehetetlen keserűség kínozta az Amerikai Történelmi Múzeum galériáinak útvesztőjében, hogy csak homályosan érzékelte, amikor felért a második emeletre, a hadtörténeti keleti szárnyba. Lerogyott egy padra, és fölbámult a *Philadelphia* csatahajó sötét tömbjére, amely 1776–ban süllyedt el Benedict Arnold parancsnoksága alatt. Egy kudarcot vallott áruló kapitány elsüllyedt hajójának árnyéka épp a megfelelő hely arra, hogy átgondolja saját melléfogásait.
Miután férfikorának nagy része különböző rendőri beosztásokban telt, arra a következtetésre jutott, hogy az égvilágon mindenkinek, bűnösnek-ártatlannak megvan a maga története, amelyeket ugyanúgy az idő érlelt ki, mint körülötte a kiállítási tárgyakat. Aki meg akar fejteni egy bűnesetet, annak emberi régésznek kell lennie, hogy értelmezni és extrapolálni tudja a múlt műtárgyait. Ezért érdeklik jobban a régészeket a szemétdombok, mint Ramszesz piramisa vagy a

Parthenon. Azokkal több a munka.
Csakhogy a Jeges nem hagy szemetet maga után.
Hawkins tudomása szerint a Jeges az utóbbi tíz évben tizennégy alkalommal hajtotta végre a rituális gyilkosságot, összesen harminchét áldozatot ejtve. Néhány különleges esetet leszámítva mindig ugyanaz volt a forgatókönyv: egy női áldozat, akit megerőszakolt, meggyilkolt, megcsonkított, és egy férfi áldozat, aki új személyazonossággal, valamint rövid távú jövedelemforrással látta el.
Ha a nőnek volt gyereke, akkor a gyereket is megölte. A nő meggyilkolását nem próbálta takargatni, de a férfit mindig jégre tette, a szó szoros értelmében, hogy legyen ideje leszívni a bankbetétjét és hitelkártyáit, mielőtt az áldozatot fölfedezték volna a hűtőszekrényben vagy a fagyasztóban, egy raktárban vagy egy üres lakásban, amelynek lakbérét hónapokkal előre kifizették.
Mire a hullát megtalálták és összekapcsolták a női áldozattal, bottal üthették a gyilkos nyomát. Carol Prentice 1968–as meggyilkolása óta a Jeges sohasem ölt kétszer ugyanabban az államban, ami kevéssé megnyugtató, hiszen még mindig több mint harminc közül válogathat.
És mindössze háromszor tért el a rutintól, egyszer 1974–ben, másodszor 1984–ben, és harmadszor tavaly. Ebben a három évben csak egy–egy nő volt az áldozat. Hawkins ebből csakis arra következtethetett, hogy vagy olyan módon tüntette el férfi áldozatát, ami nem illett a képbe, vagy pedig van egy folyamatosan használt személyazonossága, amelyet fenntart biztonsági háló gyanánt.
Hátborzongató gondolat volt – a történelem leghosszabban garázdálkodó sorozatgyilkosa valahol nyírja a füvét, fizeti az adót, edzi az ifi ligát, amelyet autókereskedése vagy vízvezetékszerelő-műhelye jövedelméből pártfogol.
Hát hogy akartad elkapni a rohadékot? Hawkins felbámult a *Philadelphia* szúette sötét palánkjára.
Történelem.
Denverből hazatérve összeszedte és kinyomtatta mind a harminchét Jeges-aktát, majd egy kötetbe fűzte a 435 oldalt. Lenyűgöző és teljesen haszontalan. A gyilkos dévaj önfeledtséggel hagyogatta hátra ujjlenyomatait, de egyik sem

passzolt az FBI számára hozzáférhető nyilvántartásokhoz és adatbázisokhoz. Ugyanolyan hanyagul tékozolta hajszálait, bőrfoszlányait és ondóját, de azoknak sem lehetett párjára lelni.
Ami persze tökéletesen logikus – a Jeges Carol Prentice-szel kezdte pályafutását a Berkeleyn. Prentice tizennyolc éves volt, gyilkosa valószínűleg nagyjából vele egykorú lehetett, túl fiatal ahhoz, hogy a sorozóirodában levegyék az ujjlenyomatát, és 1968–ban még nem kellett ujjlenyomat a jogosítványhoz.
Abban az egy esetben lehetett volna megtalálni az ujjlenyomatát, ha lett volna fiatalkori priusza, azok az akták pedig továbbra is le vannak zárva. Amennyiben Hawkinsnak rendelkezésére állna egy név, egy eset és egy nagyon barátságos bíró, akkor talán felnyittathatna egy bizonyos aktát – nyomatékos hangsúly a *talánon. Az* effajta horgászatot görbe szemmel nézik a politikai korrektség korában.
Fölállt, és átment a csatahajó vészjósló tömegéhez. Kinyújtotta a kezét, végigfuttatta ujjait a kétszáz éves deszkán, megpróbálta elképzelni a csatába induló *Philadelphia* magas, ívelt orrán szétporló sós permetet, a lőpor *szagát,* a frissen ontott vér bűzét és a legénység kiáltozását, amikor a hajó süllyedni kezd.
Itt volt minden, sötéten, élettől lüktetőn, valóságosan, örökre belezárva az ódon fába. 1776–ban a hajó a háború résztvevője volt, élet és halál eszköze. Több mint kétszáz év múltán történelmi műemlék egy múzeum második emeletén, Washington belvárosában. Hány történet szövődött beléje ezekben az években? Hány gyöngy egy cérnaszálon, hány rovás egy vesszőn?
A hivatalos nyilvántartás számára a Jeges nem létezett. Csakhogy ez képtelenség, a bürokrata okoskodása: nincs számom, ennélfogva nem létező nulla vagyok.
– Baromság – suttogta Hawkins. A Jeges hús és vér, és valamikor régen saját neve, személyazonossága is volt. Carol Prentice meggyilkolása után kezdte el járni az átváltozások hosszú útját, de valamikor régen volt egy Azelőtt.
Hawkins elhátrált a csatahajótól, hogy az egészet lássa. Aki erdőt akar látni, annak meg kell találnia a fákat. Vissza kell

térnie a kezdetekhez. Berkeleybe, 1968–ba. Történelem.
Horace Sladky őrmester behúzta a hasát, és háttal a falhoz tapadt, hogy a hullaház alkalmazottja a folyosóról kitolhassa George Gaddis bezsákolt maradványait a déli fertály rozzant háza elé. Mikor a tolókocsi a lépcsőn lezötyögött a szemfájdító déli napfénybe, Sladky átment a folyosón a nappaliba. Tarfejű társa, Marty Sugarman a csellengő igazságügyi hapsikat figyelte porozás és fényképezés közben.
– Szóval? – kérdezte Sladky.
– Szóval megfogtuk a Kézimunkást. Vitán felül.
– Nono. Valaki más fogta meg. Nem mi.
– Számít?
–Ja, azt hiszem, hogy számít – bólintott Sladky. Benézett a kétszárnyú nyitott ajtón oda, ahol valaha az étkező volt. A szék, amelyben az odaragasztott Gaddist megtalálták, még mindig a szoba közepén állt, papírok hóviharában. A számítógépek úgy festettek, mintha pöröllyel vette volna gondjaiba őket valaki. – Számít, mert nem mi csíptük meg. Számít, mert valaki más látott meg valamit, amit mi nem.
– Akárki volt, szívességet tett nekünk – vigyorgott Sugarman. – Ezüsttálcán nyújtotta át. – A kopasz ember odament egy kis asztalhoz, és rámutatott a takarosán felmáglyázott papírokra. – Minden stimmel. Gaddis épp azokban a városokban alakította Mr. Spockot a Trekki-összejöveteleken, ahol a nőket meggyilkolták. Stimmelnek a megcsonkított kezek, még az üzenetek is. – A fejét csóválta. – Még hogy klingon, az istenfáját!
– Valaki meggyilkolta – mondta Sladky. – Akkor is emberölés.
– Nem, nem az – ellenkezett Sugarman. – Kivégzés. Akárki vágta haza, csak egy rakás pénzt spórolt meg Új-Mexikó adófizetőinek.
– És akkor most mit csinálunk? – kérdezte Sladky. – Beteszünk az újságba egy köszönetet Szent Mihálynak, és elfelejtjük az egészet?
– Te majd hálálkodsz Szent Mihálynak, én pedig a B'nai B'rithben köszönöm meg – nevetett Sugarman. – Le kell fedezni minden alapot. –Rámosolygott a társára. – Na, Horace, legyél már vidám! A strici meggyilkolt egy csomó nőt. Nem csinálja többé. Egy pont a jó fiúknak.

– Ez nem egy Charles Bronson-film.
– Pedig talán annak kellene lennie.
– Szerinted újra megteszi? – kérdezte Sladky.
– Talán. Hacsak nem tekinted véletlennek. Akár így, akár úgy, Horace, kénytelen vagy tudomásul venni, hogy ennek a pónemnek marha jó információi voltak. Jobbak, mint nekünk.
– Zsaru?
Sugarman a fejét rázta. – Zsaru nem tenne ilyet.
– Hát akkor ki?
Valaki a szomszédban lehúzta a vécét, és Jay Fletcher felébredt. A jobb oldalára fordult, és rámeredt az éjjeliszekrényen álló rádiós órára. Dél. Kicsit mocorgott a szokatlanul selymes takaró alatt, érezte combjai között a ragacsot, pislogott, és többre emlékezett, mint szerette volna.
A bal oldalára fordult, és rámeredt az alakra, aki mellette feküdt a motelszoba *ágyán*. Meztelen volt. Valamint fiatal, ha jól emlékszik, tizennyolc éves, fekete, minden közhelyes fantáziaképet felülmúlóan jól karbantartott és körülmetéletlen. Páratlan, négyszeres kísértés, amelynek akkor lehetetlen volt ellenállni. Úgy rémlik, Cárinak hívják.
Tegnap késő este a Monte Vista Fire Stationben tért magához, ami egy nívós szecessziós étterem, és magányosok klubja van az emeletén. Carl volt a kisegítő pincér, ő szedte le a fogoly és az erdei gomba maradékát. Egy órával később Jay megint kiszúrta a bárban, és nem sok fáradságába került elcsábítani. Egyik dologból adódott a másik, és miután néhány sarokkal arrébb bejelentkeztek a Central Avenue–n fekvő American Innbe, rögtön a tárgyra tértek.
Jay kidörzsölte a szeméből az álmot, és lenézett az alvó fiúra. Péniszének sötét, súlyos csöve lelógott kemény, izmos combjára, a rózsásabb, gumós makkot most elrejtette a ráncos előbőr. Tegnap éjszaka úgy meredezett lapos, kávébarna hasán, mint egy irdatlan ébenfa buzogány, olyan vastag volt, hogy Jay nem is bírta egészen átfogni az ujjaival, miközben kézzel-szájjal ösztökélte a fiút a számos viharos kielégülés elsője felé. Épp hogy az első pár ujjnyit be tudta kapni belőle, és később a lába közé sem fért be sokkal több.
Először *izgató* volt ilyen hatalmas cséket csömöszölni magába, csakhogy Carl szexuális kifinomultsága fordított arányban állt

ivarszervének méretével. Fáradhatatlan böködésének hatvan-egynéhány perce után Jay úgy érezte magát, mint akit karóba húztak, ami kiszikkasztó és sajgó élmény volt.
A vékony ablakfüggönyökön beszivárgó tüzes déli napsütésben Carl éjszakai ébenbuzogánya sokkal jobban emlékeztetett valamire, ami túl sokáig állt a hűtőszekrény zöldséges rekeszében, de még ernyedt állapotban is tűzoltófecskendőt idézett. A fiú megmoccant Jay mellett az ágyon, szája puhán mozgott. Sima szemhéja alatt is megrezzent valami. Olyan hosszú pillái voltak, mint egy lánynak. Álmodott. Miről? Szexelésről egy idősebb nővel, vagy egy hip-hop videóról, amit az MTV-ben látott? Carl nem volt férfi, csak egy hosszú farkú fiú.
És akkor az alvó fiú elkezdett fickósodni. Jay látta, hogy a dárdája megremeg a combján, és vastagodni kezd. A gondolat, hogy Carl ismét összerázza a csontjait, több volt az elviselhetőnél. Kicsusszant a takaró alól, olyan hangtalanul, ahogy bírt, és átosont a fürdőszobába, minden lépésnél összerándult. A medencecsontja még egy darabig emlékezni fog Cárira.
Beállt a zuhany alá, behunyta szemét a forró, nyugtató záporban, és imádkozott, hogy a víz mossa ki belőle a félelmet és a zavarodottságot, de tíz perc után se mosott ki belőle többet Carllal töltött éjszakájának összecsomósodott üledékénél.
Ahogy a zuhany alatt állt, hirtelen ólomköpenyként ereszkedett rá tettének iszonyú valósága. Nekitántorodott a fülke halványzöld csempés falának, és görcsösen zokogni kezdett. Azt remélte, hogy Carl valamiféle fallikus varázseszköz lesz, amelyet maga elé tarthat a tegnap délután eseményeivel szemben, de nem működött, legalábbis nem sokáig.
A nemiség lehet életigenlés, de most végső soron a halál siralmas álarca volt. Jay úgy végzett George Gaddisszal, mintha egy pislákoló mécsest oltana ki a hüvelyk– és mutatóujjával, és akármeddig grilleztesse magát Carl világnagy vesszején, ezt akkor sem felejtheti el. Sem ma, sem holnap, sem egymillió év múlva.
Tettét százféleképpen magyarázhatta volna, attól kezdve, hogy

„boszszút állt nővéreiért" egészen addig, hogy a parasztos határvidéki igazságszolgáltatás képében tetszelegjen, de egy indok se változtat azon, hogy megölt egy embert, nem az önvédelem hevében, még csak nem is a pillanatnyi elmezavar politikailag korrekt vértjében. Olyan világos, mint a nap, hogy ez előre megfontolt szándékkal elkövetett gyilkosság. És nincs a világnak az az esküdtbírósága, amely elítélné érte.
Beletelt néhány percbe, de végül csak összeszedte magát, elzárta a vizet, és fékehúzta a zuhanyzó függönyét. Kilépett a fülkéből a párás fürdőszobába. Kissé jobban érezte magát, bár még mindig remegett a térde az indulatok késleltetett robbanásától. Felbontotta a kézmosóra kikészített pipereeszközök plasztiktasakját, súrolni kezdte a fogát, és megpróbált gondolkozni.
Így igaz: ha az eset egyáltalán bíró elé kerül, lehet, hogy bűnösnek találják, vagy kap valami csökkentett büntetést, ám nem valószínű, hogy belülről kelljen látnia a börtönt. Bűnüldözői pályafutását persze dobhatná a kukába, de egyébként bizonyosan tartósan híresség lenne belőle. A CNN ugyanúgy kezelné, helyenkénti módosításokkal, ahogy O. J. Simpsont, Larry King egész programot ajándékozna neki, és ha meglenne a filmszerződés a Hét Szenzációjára meg az exkluzív szerződés a könyvre, dolgoznia se kellene soha többé.
Karikatúrás pólókat árulnának a bíróság előtt, amelyeken ő emelné a kezét a vulcani üdvözlésre, és valószínűleg felkerülne a *People* címlapjára. A nővére egykolumnás interjút adna, és okvetlenül előásna régi családi fotókat, amelyek kettejüket ábrázolják kiskorukban. Ami elég cinikus álláspont, de nem eshet túl távol az igazságtól. Jay gyomra felkavarodott a gondolatra.
Habos fogkrémet köpött a kézmosókagylóba, aztán kiöblítette a száját. Ó nem akart Lorena Bobbitt lenni, vagy a texasi asszony, aki gázolajjal öntötte le alvó férjét. Önmaga akart lenni, Janet Louise Fletcher, az FBI különleges ügynöke, akinek van érzéke a számítógépes kalózkodáshoz, és gyengéje a jó szex meg a viktoriánus mesekönyvek.
A tenyerével ledörgölte a párát a kézmosókagyló fölötti tükörről. Rózsaszín bőr, kipirult arc, vizesen hátratapasztott haj, nagy szem. – Nem lesz több eltűnt Trekki – suttogta, és a

tizenöt éves, magányos, rémült Janet Fletcher, aki visszanézett rá, elégedetten bólintott.

14.

Az oaklandi nemzetközi repülőtérről Hawkins először a Nimitz gyorsforgalmin ment tovább, aztán a 980-ason, a Martin Luther King sztrádánál letért északnak, és meg sem állt bérelt kocsijával Berkeley szívéig. A tengerszinten mindent eltakart az öböl jellegzetes ködének tejlevese, ám az egyetemi város barátságos délutáni napfényben dagonyázott, amikor Hawkins a városháza mögött befordult a berkeleyi rendőrkapitányság háromemeletes kockaházának parkolójába.

A harmincas évek közmunka-építészetére jellemzően unalmas, csúnya külső után Hawkinst egészen meglepte, hogy a földszinti nagy előcsarnokból pompás, *század* eleji osztott lépcső vezet az emeletre. A lépcső mögött olyan lehet, mint bármely közepes nagyságú rendőrség bármely közepes nagyságú amerikai városban: linóleumpadlós szűk folyosók zsúfolt útvesztője, ahol a szutykos ablakokat nyithatatlanná teszi a hivatali barna különböző árnyalataiban játszó, hathavonkénti festés húszharminc lepattogzott rétege, és az apró odúkban nincs légkondicionálás.

Perry Goddard, aki 1968-ban a Carol Prentice-ügyben nyomozott, a második emeleti tanácsteremben várta. Hatvanas éveinek végén járó, vékony, napbarnított, stramm ember volt, tökkopasz, mint Kojak. Nyomott virágmintás hawaii inget, L. L. Beán joggingnadrágot, Nike Air tornacipőt viselt. Poros iratgyűjtő doboz feküdt előtte az összekaristolt asztalon.

Felállt, kezet nyújtott, bemutatkozott, visszaült. Hawkins a szemközti székre telepedett.

– Kér kávét? – érdeklődött Goddard. – Még van itt egy kis befolyásom.

– Nem, köszönöm – mosolygott Hawkins. A tanácsterem túlsó oldaláról az ügyeletes parancsnok figyelte őket apró irodájának üvegablaka mögül. – Mikor vonult vissza?

– Több mint tíz éve – felelte Goddard. – Utcai járőrként kezdtem a University Avenue-n, a gyilkossági osztály vezetőjeként mentem nyugdíjba. – Hátrasandított a kíváncsi ügyeletesre, majd vigyorogva visszafordult Hawkinshoz. – Az a Werba ott újonc volt, amikor elmentem, most az hiszi, ő az

Isten.
– Úgy látom, élvezi a nyugdíjat – állapította meg Hawkins. Goddard vállat vont.
– Van egy kis könyvesboltom a Telegraph Avenue-n. Holt Betű. Csupa bűnügyi. – Elmosolyodott. – Mellesleg a maga könyvei is megvannak.
– Hogy fogyok? – Hawkins visszamosolygott.
– Szépen. – Hallgattak. – Könyvet fog írni Carol Prentice-ről?
– Ő is beletartozik.
– Régen volt.
– Az is beletartozik.
– Az akták el voltak ásva a pincében – mondta Goddard, és birtokló mozdulattal rátette a kezét a dobozra.
– Hálás vagyok, hogy kiásta a kedvemért. Sok időt megtakarított nekem.
– Itt akar beszélni róla, vagy valami kényelmesebb helyen? – kérdezte Goddard. Ez meghívás volt, világos értelemmel. Goddard benne akar lenni a nyomozásban. Ugyan egy ráérő, nyugdíjas rendőr az utolsó, akire Hawkinsnak szüksége van, de hát a Prentice-akta a kulcs ahhoz, amit most csinál.
– Döntse el maga – felelte. – Ez a maga városa.
Goddard felragyogott.
A Holt Betű vakolt homlokzatú lyukacska volt közvetlenül a Duranton kívül, emeletén egyszobás lakással. A keskeny, sötét üzletet plafonig érő könyvespolc választotta ketté. A középső és a szélső polcokhoz kerekeken gördülő, hagyományos létrákat erősítettek, a kávéfőző fanyar, égett szagot árasztott, ami tökéletesen illett a tízezernyi használt, papírkötéses könyv enyhe dohosságához.
Az ajtó melletti pult mögött egy magas széken bikinifelsőt viselő középkorú asszony ücsörgött, aki vastag lófarokba kötötte hosszú, szürke haját. Rikító borítójú, megviselt Mickey Spillane regényt olvasott, és bírálóan csettegett a nyelvével lapozás közben. Goddard Grace-ként mutatta be, majd az üzlet végéből a lépcsőn felvezette Hawkinst emeleti lakásába.
Kicsi, takaros lakás volt, meglepően világos a lenti borongós bolthoz képest. Apró hálószoba, főzőfülke, és egy tágasabb, magas mennyezetű szoba, amelynek nagy ablakai a Telegraph Avenue-ra nyíltak. Agglegény stílusban rendezték be: vinil

hintaszék, bőrdívány, tolóajtós kávézóasztal, papírokkal megpúpozott, antikizáló redőnyös íróasztal. Az ablakok két oldalán két műfikusz gyűjtötte a port.
Goddard a kávézóasztalra ejtette a dobozt. – Sört? – kérdezte.
Hawkins bólintott.
– Hát.
Goddard eltűnt a konyhába, ahonnan néhány perc múlva két hosz-szúnyakú Coronitával tért vissza. Az egyiket odaadta Hawkinsnak, majd belehuppant a hintaszékbe. Hawkins a díványra telepedett. Odakint egyenletesen morajlott a közlekedés a forgalmas utcán.
– Szóval Carol Prentice-ről akar hallani. – Goddard derekasan meghúzta a Coronitáját, és sóhajtott.
– Amire csak emlékszik.
– Miután maga telefonált, fogtam magam, és kiástam az aktákat. A zömébe bele *is* néztem. – Megcsóválta a fejét. – Egészen visszavitt a múltba. Én akkor lettem nyomozó, amikor ez történt. Őrült idők voltak.
Hawkins bólintott. És még csak azután jött a Beatles, Haight-Ash-bury, Vietnam, a hippik, Woodstock. – Maga volt az első a helyszínen?
– Nem. Az egyenruhás. A nevére nem emlékszem. A lány egyik barátnője átjött látogatóba, megtalálta Carolt, betelefonált. – Ismét meghúzta az üveget. – Miután megtörtént az előzetes vizsgálat és a boncolás, én kaptam az ügyet.
– Nem is látta a halottat?
– A helyszínen nern, de a boncoláson igen.
– Emlékszik valamire?
– Úgy nézett ki, mint akit betongerendával vágtak fejbe. A fejének az egész bal oldala behorpadt. Ellapult az álláig. Akkor neveztük el a tettest Homernek.
– Nem értem.
– Hát mint az a baseballjátékos. – Goddard olyan mozdulatot tett a hintaszék nyiszorgó mélységeiből, mintha baseballütővel suhintana. Hawkins bólintott. A Jeges, Homer... csúfnevek, hogy távolabb tarthassák magukat attól a rettenetes valóságtól, amivel foglalkozniuk kell.
– Sok hasonló gyerek hemzseghetett itt akkoriban – mondta.
– Ezerszám – horkantott Goddard. – Ha jól emlékszem,

hatvanhatban kezdődött. Hatvankilencre valóságos invázió lett belőle. Isten a megmondhatója, miért csinálták olyan szélesre a járdákat ebben a városban, olyan volt, mint egy invitálás.
– De Prentice rendes hallgató volt, nem?
– Művészettörténet! – Goddard ismét horkantott. – Emlékszem, elmentem néhány tanárához. A legtöbbjük sohasem látta. Talán ha tíz százalékára eljárt az óráknak. – Mosolygott. – így volt ez akkor régen. Csomó mezítlábas kölyök, akik a vietnami parasztokról dumálnak. Baromság. Pénz kellett hozzá akkoriban, hogy szegény lehessen az ember. Látnia kellett volna, hogy álltak sorba az American Express előtt a hazai pénzes postáért. Az igazi szegény nem engedhette meg magának, hogy hippi legyen.
– Carol családjának volt pénze?
– Elegendő. A faterja középvezető volt a rochesteri Kodaknál. Ő fizette a lánya iskoláztatását. A kiadásait. Az anyagot.
– Kábítószereket használt?
– Akkoriban mindenki anyagozott. – Az öregember vállat vont. –Átkutattuk a lakását. Fű, hasis, fogyókúrás pirulák, hülyítő acid. Semmi komoly.
– Árulta is?
– Gondolom – bólintott Goddard. – Nem nagyban. Csak a barátainak meg ilyesmi.
– Nem voltak rázós kapcsolatai?
– Semmi olyan, amitől behorpasztották volna a koponyáját. – Megcsóválta a fejét. – Á. Az a Moci nevű fazon csapta le. Vagy az, vagy a fekete fiú, de az nem úgy nézett ki. Pantomimes volt, a mindenit! Ki hallott már olyat, hogy egy pantomimes öljön? Azonkívül jobbkezes volt.
– Bizonyos benne, hogy a gyilkos balkezes volt?
– Ha akarja, megnézheti a képeket és a rajzokat. – Goddard a kávézóasztalon álló dobozra bökött az állával. – A boncolás az első pillanattól betájolta, hogy balkezes. Hátulról lendített balról jobbra. A falon és az ágyon jobbról volt minden vérfolt, és a lány jobbra esett. Ez elég faramuci, hacsak nem balkezes az ember.
– Feltételezem, hogy ennek ellenére utánanézett a fekete fiúnak?
– Persze – bólintott Goddard. Kiitta a sörét, és a padlóra tette

az üres palackot. – Betonkemény alibije volt. San Franciscóban tartózkodott az egész pantomimes társulattal.
– De szexelt a lánnyal?
– Ja. Bevallotta. Nyíltan. Prentice habszivacsot használt matrac helyett. Tele minden fincsi jóval a laboros fiúknak. A legkülönfélébb fanszőrök. Plusz a sperma. A fekete srác egész pontosan reggel kurta meg.
– Két különböző spermát találtak, ugye?
– Stimmt. A fekete hapsié volt a frissebb. A lány valaki mással feküdt le előző éjszaka.
– A Mocival?
– Talán. Nekünk akkor még nem voltak olyan firnyákos DNS-cuccaink, mint maguknak. A vércsoport történetesen azonos volt Lance Follettével, azé a katona srácéval, akit pár héttel később találtak a Tildén Parkban. Úgy vélem, ő is lehetett. – Follett, Hawkins első kapcsolata a Jegeshez, fél emberöltőnek előtte.
– Volt erre még valami más bizonyíték?
Goddard vállat vont, fészkelődött a székben. – Ez-az. Látták a lánnyal a Telegráfon. A Sproul Plazán. Eléggé feltűnőek voltak, hippi csirke és egy kefehajú katona.
– Mi van Mocival? Látta valaki hármójukat együtt? Vagy Mocit a fekete fiúval?
– Nekünk nincs tudomásunk róla. A lány valószínűleg kettyintett mindőjükkel, de külön-külön.
– Van még valaki más szereplő?
– Nehéz megállapítani. Utánanéztünk egy kicsit. Úgy tűnik, hogy a lány gyakorlatilag végigketyegtette az egész pantomimes társulatot. Még néhány nőt is. Nem volt valami finnyás. – Elvigyorodott. – Bár akkor senki se nagyon finnyáskodott. Hanem a fekete fiú, Moci és a katona vezették a listát.
Hawkins gondolkozott egy darabig. – Találkozott a szülőkkel?
Goddard bólintott. – Persze. Amikor eljöttek a halottért.
– Milyenek voltak?
– Gyászoltak. Az apa próbálta tartani magát, az anya egyfolytában sírt. Teljesen összeomlott, amikor megtudta, hogy a lányát terhesen ölték meg.
– Carol állapotos volt? – Hawkins ezt most hallotta először.

– Hat–hét hetes. Megtaláltuk a szatyrában az ingyenklinika egyik orvosának az igazolását. Az anya rengeteget jajgatott, hogy Carol volt az egyetlen, aki unokával ajándékozhatta volna meg őket.
– Hát a fiú? Az pap volt?
– Az. Seattle-ben, ha jól tudom. Benne van az aktában.
– Beszélt vele valaha?
– Nem.
– Kinyomozott valamit erről a Moci nevű fazonról?
– Indiánja volt, már akkor is elég ritka márka, de itt a környéken senki sem végzett rajta javításokat. Még San Franciscóban is utánanéztünk. Semmi.
– Ellenőrizte a verdzsót a gépjármű-felügyeletnél?
– Eltalálta. Megnéztem minden rendszámtáblát, amit Indiánra adtak ki. Nulla.
– Vagy átsiklottak valamin, vagy Mocinak nem kaliforniai rendszámtáblája volt.
– Nem siklottunk mi át semmin.
– Prentice hippi csaj volt. Mennyire keményen dolgoztak volna egy ilyen eseten?
– Ugyanolyan keményen, mint a többin – mondta Goddard kissé ingerülten. – Emberölés történt. A lány ugyanazt kapta nyomozásban, mint más gyilkosságok áldozatai.
– Mikor tette ad acta az ügyet?
– Majdnem két év múlva. A katonafiú-kapcsolat egy kis időre megint fölkeltette a figyelmet.
– Átolvashatnám az aktákat? – pendítette meg Hawkins.
– Szolgálja ki magát – mondta Goddard.
Az ablaktalan kamra nem volt nagyobb egy börtöncellánál. Csendjét csupán a központi légkondicionálás halk zúgása törte meg, sötétségében csak a három képernyő izzott egy akkora asztalon, amely a szobának több mint felét elfoglalta.
A Jeges többnek tekintette a számítógépeket az üzlet vagy a kommunikáció eszközeinél – neki csodálatos zeneszerszámok voltak, amelyek felfogják és kifejezik az elektronikus hang legfinomabb árnyalatait. Több mint tíz éve vásárolta az első gépét, és tudása, hozzáértése együtt fejlődött a mikrochip és a szoftver nemzedékeivel.
Egy évtizede egyike volt az elsőknek és a keveseknek – ma

már ugyanúgy mindenütt megtalálható a személyi számítógép, mint a telefon. A Jeges nem bánta. A zongorán is úgyszólván mindenki le tudja pötyögni a szamárindulót, és a legtöbben képesek eljátszani egy szimpla dallamot. A kevesek végigkalapálják a Für Elise-t vagy a Beatles egyik régi slágerét, de még ennél is kevesebben képesek elzongorázni Chopin valamelyik noktürnjét. Ha továbbfejlesztjük a hasonlatot, ő Glenn Gould vagy Vladimir Horowitz a számítógépes operátorok között. Nem volt concerto vagy szimfónia, amely meghaladta volna a tudását. Ő varázsolni tudott, ha volt billentyűzete, elég RAM-ja és egy modemje.

Jelenleg ezzel a varázslattal követte nyomon William DeMille Hawkins bolyongásait a kontinensen. A Las Vegas-i kaszinóknak, akárcsak a Citibank Credit Card Banking Centernek a West Sahara Avenue-n, megvolt a saját felügyeletük a hitelkártyák elektronikai ellenőrzésére. A Jeges, ha belépett világméretű hálózatukba, követni tudott bárkit, aki rendszeresen használ hitelkártyát. Az előtte villogó képernyő szerint a hajdani FBI-ügynök American Express Gold Carddal szerette fedezni alapkiadásait, MasterCarddal fizetett a repülőjegyekért és a szállodáért, és Visával bérelt autót.

A Jeges a kártyák számait használva állandó jelzőbitet tett a Haw–kins-fájlra, és másodpercekkel a kártya használata után kihorgászta az összes ügyletet az adatbankokból. Belépését a hálózatokba rendszergazdai kulcsszóval *álcázta,* tehát még ha lenne is elektronikus felülvizsgálat, az ő gépe szabályszerű terminálnak tűnne a rendszeren belül.

A Jeges le volt nyűgözve. Ha lettek volna normális emberi érzései, talán még idegeskedett is volna. Hawkins közeledett, sokkal közelebb járt, mint a Jeges várta, és sokkal gyorsabban jött. Az elmúlt néhány napban az egykori zsaru megjárta Phoenixet, Denvert, most Berkeleyben van. Csupa olyan név, amelyek összefüggnek a Jegessel.

Phoenix dr. Saunders, Denver nyilvánvalóan Mrs. Putnam és a lánya, Berkeley csakis Carol Prentice lehet. A Jegesben fellobbant az érdeklődés, amikor meglátta az oaklandi kocsikölcsönzést. Akkor arra gondolt, hogy Hawkins szalmaszálakba kapaszkodik, abban a halvány reményben ás vissza a kezdetekhez, hátha talál valamit, amit használhat a

jelenben. Annak a fekete fattyú Ritchie-nek kell lennie, akiről a Jeges szentül hitte, hogy el fogja vinni a balhét Carol meggyilkolásáért. Ritchie nős ember, és még ennyi év után is Berkeleyben lakik. Mozdulatlan kő, amely ki tudja, miféle mohát gyűjtött magára állás közben. A Jeges egyetlen tévedése. Akkor kellett volna megölnie, amikor még lehetett.
Bánatosan elmosolyodott, és hátradőlt ergonomikus, drága számítógépes székén. Merőn nézte a képernyőt, és a képernyőn Hawkins hitelkártyás ügyleteinek listáját. Annak alapján, amit a Jeges olvasott a témáról – márpedig sokat olvasott –, az átlagos sorozatgyilkos azt akarja, hogy elfogják és megbüntessék bűneiért, vagy legalább dicsekedni akar velük. Nemigen értett egyet ezzel a feltételezéssel, de még ha igaz is, olyan vadász kell hozzá, aki intelligensebb a vadnál, márpedig az ő esetében ez fölöttébb valószínűtlen.
Már pályája kezdetén fölismerte lelkének rettentő, fekete szakadékait, és ahelyett, hogy azok nyelték volna el, mint hitványabb fajtársait, ő előnyére fordította az iszonyatot, használta az eszét, hogy megértse önmagát, azonosítsa gyöngeségeit és erőit. Egyszer, amikor kedvére barangolt az FBI adatbázisaiban, rábukkant Hawkinstól kapott nevére, de ő jobban szerette a sajátját. Ő az Alkimista volt, aki ólomból varázsol aranyat, tébolyból hatalmat, forró, lüktető életből mozdulatlan, hideg halált.
Cruz éppen telefonált, amikor Jay belépett az irodába. A késő délutáni nap ferde, poros fényrudakat szúrt a hosszú, keskeny szobába. Jay leült az asztalához, és bekapcsolta a számítógépet. Cruz elkomorodva beszélt tovább. Egy perc múlva letette, és megpördült a székkel.
– Szóval, hol a pokolban volt? – kérdezte.
– Dolgoztam.
– Igen? – Cruz haragudott, de más is volt a hangjában. Aggodalom? Féltékenység? – Legalább tízszer telefonáltam a házhoz. Egyszer oda is mentem. Nem láttam a kocsit.
– Már mondtam, hogy dolgoztam.
– Min? – kérdezte Cruz. – Barnult?
Csak nyugisán, kölyök. Nem gondolja, hogy hidegvérű gyilkos vagy. Azt gondolja, hogy dugni voltál valakivel.
– Albuquerqueben voltam. – *Maradj a hazugsággal olyan közel*

az igazsághoz, amennyire csak lehet.
– Minek?
– Dolgozni, mint már közöltem.
– Egész éjszaka?
– Szállodában aludtam. – Szünetet tartott. – Az bűn?
– Nekem egy szóval sem említette Albuquerquet.
– Nem gondoltam, hogy engedélyt kell kérnem magától. Ha netán elfelejtette, azért vagyok itt, hogy kidolgozzak magának egy számítógépes rendszert. Volt néhány elintézni való dolgom Albuquerqueben.
– Például?
– Elárulná, miért hallgat ki, Cruz?
Az egykori tűzoltó mély lélegzetet vett, és lassan kiengedte. – Bocs –mondta végül. – Csak aggódtam.
– Meg van bocsátva – felelte Jay mosolyogva.
– Szóval, akkor mit csinált Albuquerqueben?
– Ástam.
– Talált valamit?
– Igen.
– Mit? – A hangjából még mindig nem tűnt el a gyanakvás. Jay mosolyt parancsolt az arcára.
– Nyaltam egy csomó mindenkinek a városházán és a nyilvántartásnál. Beleegyeztek, hogy rákapcsolódhassunk az adatbázisukra.
Nem egészen igaz, de elég közel jár hozzá. Miután kisurrant a Central Avenue-n fekvő szerelmi fészekből, több órát szánt rá, hogy hivatalosan észrevétesse magát a városban.
– Telefonon is megcsinálhatta volna. És ami a legkevesebb, szólhatott volna nekem, hogy miben jár.
Jay sóhajtott. – Cruz, én hozzászoktam, hogy önállóan dolgozom. Nem gondoltam, hogy minden huszadik percben le kell jelentkeznem magánál.
– Nem kell.
– Akkor szálljon le rólam.
Hosszú csend következett. Végül Cruz ismét megismételte: – Bocs. Még egyszer. – Tenyérrel előre odanyújtotta a kezét: – Szent a béke?
– Szent.
– Na, szóval, mit talált?

– Négy áldozat, négy tűz. Bingham, MacDonald, Symington és Lo–wenthal. Bingham Los Alamosban dolgozik, Lowenthal szintúgy. Symington az Opera díszlettervezője, MacDonald Albuquerqueben jogász.
– Ezt eddig is tudtuk.
– Azt viszont nem, hogy Symingtonnak másfél éven át volt egy lakótársa. Simon Kerznernek hívták. Ugyanaz a Hollywoodból kikopott típus, mint Symington.
– Szóval volt egy szobatársa.
– Kerzner homokos volt. Szerintem szeretők voltak.
– Homokos *volt?*
– Meghalt. Öngyilkosság. HIV–pozitív volt. Akárcsak Symington.
– Még mindig nem látom a kapcsolatot.
– Kerzner modellező volt. A Los Alamos–i múzeumban dolgozott. Bingham volt a főnöke. Bingham is rúgta ki, valószínűleg a HIV-pozitívsága miatt.
– Kurva életbe! – súgta Cruz, és előrehajolt a székén.
– Helyénvaló a kurva jelző – bólintott Jay. – Milyen ez indítéknak? Rand Symington barátját kirúgják, aztán öngyilkos lesz. Rand, hogy megbosszulja a szeretőjét, porig égeti Bingham házát.
– És falazásból felgyújtja a többi házat is.
– Várjon csak, Cruz, van itt még más is.
– Ki?
– MacDonald, a jogász. Partner valami Armada Ingatlankezelő Irodánál.
– Sose hallottam róluk.
– Az Armadának van egy fiókja, a Spektrum Ingatlankezelő. Ismerős?
– A Spektrum a bejegyzett tulajdonosa az albuquerquei bérkaszárnyának. Jézusom!
– Egyelőre még nem rakosgattam össze teljesen, de azt megmondhatom, hogy a leégett bérháznak van valami köze az itteni tüzekhez. Már csak azt kell kifilóznunk, hogy mi.
Cruz szélesen vigyorgott. – Akkor kivel beszélünk elsőnek, nagymenő? Binghammel vagy MacDonalddal?
– Binghammel – felelte Jay. – Los Alamos közelebb van.
Hawkins, miután udvariasan elhárította Goddard invitálását,

hogy aludjon meg éjszaka a díványon, elvitte a kölcsönkapott Prentice-doszsziét, bejelentkezett a University Avenue-n egy motelba, azután elindult megkeresni Thomas Ritchie-t, a meggyilkolt lány régi fekete szeretőjét, Goddard listájáról az egyedüli embert, aki még mindig a közelben él.
A nyugdíjas rendőr szerint Ritchie réges-rég kiszállt a pantomimból, és elment okleveles könyvvizsgálónak szórakoztatóipari ügyfelekhez. Felesége volt, két kamaszkorú gyereke, és egy drágább városrészben lakott, a berkeleyi teniszklubra néző dombokon.
A Stephen's Way, lakótömbnyi utcának bizonyult. Lábas házak között vezetett a Gravatt Drive-hoz, amely még följebb kanyargóit az erdős hegyekbe. Mindkét oldalát gépkocsik állták végig, leginkább Saabok, BMW-k és Rangé Roverek, valamennyi tompazöld, sötétkék, palaszürke. Egy jajvörös '64 Mustang sportkocsi volt az egyetlen kivétel, amely pontosan Ritchie háza előtt parkolt.
Hawkins felhívta Ritchie-t a motelból, de hiába értesítette fél órával előbb, a könyvelő még így is idegesen nyitott ajtót. A Goddard aktájának fényképén látható fiatalember óriási, villanykörte formájú afrofrizurát és John Lennon-stílusú kerek szemüveget viselt. Keskeny arcú volt és sovány, mint egy agár. A Stephen's Way üveg-beton házának küszöbén álló ember kopaszodott, vastag volt a dereka, és teknőckeretes, bifokális szemüveg ült az orrán. Az emberi geológia elkerülhetetlenül erodálja az ifjúságot.
– Maga Hawkins?
– Igen.
Ritchie félreállt. – Hát akkor jöjjön be. – A hajdani pantomimes egy palakő padlójú széles folyosón elvezette Hawkinst egy üveg tolóajtós, tágas, négyszögletes szobába, ahonnan egy lombos szakadékon túl szélesvásznú kilátás nyílt a San Francisco fölött lenyugvó napra. Rücskös törtfehér szövettel kárpitozott, modern rotangbútorok. Egy hosszú, szögletes heverőn a bútorszövetnél két árnyalattal sötétebb kötött ruhát viselő, vékony nő ült. Előtte kávéskészlet az üveglapos asztalon. A nő nagyon mutatós volt, és legalább tíz évvel fiatalabb Ritchie-nél. A kezét olyan görcsösen kulcsolta össze az ölében, hogy az ujjpercei kifehéredtek. Jelenleg

kisebb gondja is nagyobb volt a fenséges kilátásnál.
– Claire, a feleségem – mondta Ritchie. Leült a szófára, kezét rátette a nő kezére. – Ő pedig Hawkins ügynök, akiről meséltem neked.
Hawkins egy öblös székbe telepedett az asztal másik oldalán. – Igazából már nem vagyok az Irodánál – mondta nyugodtan. – Most civil vagyok. Ha nem akarnak, nem kell beszélniük róla.
– Claire-rel nincs titkunk egymás előtt – felelte Ritchie. – Maga azt mondta, hogy besegít az FBI–nak egy folyamatban levő nyomozásban.
– Így van.
– Kávét? – kérdezte Claire Ritchie.
– Az jólesne. Tejszínnel és cukorral kérem.
Az asszony töltött. Hawkins átvette tőle a csontporcelán csészét.
– Rég nem gondoltam Carol Prentice-re – mondta Ritchie. Mellette ülő feleségének elvékonyodott a szája. Két keze ismét egymást markolta az ölében. Hawkins kortyolt a kávéból és várt.
– Én fél órája még azt se tudtam, hogy létezett – mondta az asszony.
– Nem látszott fontosnak. Olyan régen történt.
– Maga akkor benne volt a pantomimtársulatban – segített Hawkins.
– Duhaj ifjúságomban – nevetett Ritchie. Erőltetett volt a hangja. Claire Ritchie hidegen nézett rá. Hawkins azon tűnődött, milyen keményen meg kellett küzdenie azért, hogy egy ilyen szobában ülhessen, az alkonyati öböl felett. Legalább annyi ijedtség volt a szemében, mint harag.
– Carol Prentice is a csoportban játszott.
– Hol igen, hol nem – mondta Ritchie. – Sose vette túl komolyan. Se a pantomimet, se a politikát.
– Cápa volt?
– Ennyire messze nem mennék. – Ritchie elhallgatott. – Fiatal volt. Kallódott. Keresett valamit, maga sem tudta, mi az.
– Úgy vélem, ezt sok emberről el lehetett mondani akkoriban – szólt Hawkins. – Magamat is beleértve.
– Claire akkor még csak kisbaba volt – mosolygott Ritchie. Keze elindult a felesége felé, aztán visszahúzódott.

– Amit én sohasem bántam meg – közölte az asszony. – Ahogy hallom, borzalmas idők voltak.
– Mire emlékszik abból a napból, amelyen Carol Prentice-t meggyilkolták?
– Ezen gondolkoztam. De mint mondtam, régen történt.
– A rendőrségi akta szerint a társulat akkor San Franciscóban tartózkodott.
– Így van. Valami tiltakozásféle volt a Golden Gate Parkban. Már nem emlékszem, miért... Nyilván a háború ellen.
– Mikor értek oda?
– Korán. Délelőtt fél tízkor.
– Tehát kilenc körül hagyta el Berkeleyt?
– Annál korábban kezdtünk gyülekezni. Nyolckor, negyed kilenckor.
– Maga Carollal volt?
– Benéztem *hozzá.* Nem akart jönni.
– Mikor volt ez?
– Hét körül. Azt mondta, egész éjszaka fent volt. Utazott.
– Narkózott?
– LSD. Akkor volt leszokóban.
– És maga?
– Hogy érti?
– Maga is acidozott?
– Nem.
– Carol üzletelt is egy kicsit. Azért ment oda, hogy drogot vegyen?
– Nem. – Ritchie elkomorodott. – Már mondtam, azért mentem, hogy megkérdezzem, jön-e a performanszra.
– Meddig maradt nála?
Ritchie a feleségére pillantott. – Körülbelül negyvenöt percig, vagy talán egy kicsit tovább.
– Ha jól tudom, közösültek.
– Igen.
Claire Ritchie megsemmisítő pillantást vetett a férjére. – Az Isten szerelmére! – motyogta.
– Az nem jelentett semmit – mondta Ritchie. – Te nem érted ezt, Claire. Akkor más világ volt.
– Nem is olyan más – felelte az asszony. Hawkins feszélyezetten elfordult, és a kilátást nézte. Claire Ritchie nem

azért féltékeny a férjére, mert több mint huszonöt éve megkefélt valakit. A haragja sokkal frissebb keletű.
Megköszörülte a torkát. – Volt rá… bizonyíték, hogy Carol kevéssel azelőtt lefeküdt valaki mással is. – Claire Ritchie még jobban fintorgott.
– Az Indianos hapsival.
– Mocival?
– Úgy nevezte magát.
– Volt egy katona is. Egy Follett nevű.
– Nem. Az Moci volt.
– Hogy lehet benne ilyen biztos?
– Carol mondta.
– Ez nincs benne az aktában.
– Tisztában vagyok vele – mondta Ritchie feszült hangon.
– Akkoriban miért nem mondta?
– Mert 1968–ban volt, és én fekete vagyok.
– Nem értem.
– Nem is értheti. – Ritchie végigsimított kopaszodó feje búbján. –Carolt meggyilkolják, kicsivel később holtan találják Follettet. Follett lefeküdt vele, mint ahogy én is. Akkor nem volt valami egészséges így belemászni egy szerelmi háromszögbe, pláne feketeként… még a felvilágosodott Berkeleyben sem.
– Tehát biztos benne, hogy Carol Mocival volt előző éjszaka?
– Biztos. Együtt acidoztak, aztán veszekedtek.
– Min?
– Azon, hogy Carol lefeküdt velem. Moci féltékeny volt. Őrülten féltékeny, ha hinni lehet Carolnak. Ezt mondtam a rendőrségen.
Claire Ritchie fölállt. – Ezt én nem hallgatom tovább. – Megfordult, kivonult a szobából. Hawkins nézte, ahogy elmegy.
– Sajnálom, ha gondot okoztam.
Ritchie vállat vont. – Nem a maga hibája. Régóta érlelődik. Ez csak kirobbantotta.
– Találkozott valaha Mocival? Szemtől szembe?
– Kétszer. Egyszer egy étteremben, másodszor az egyetemen.
– Milyen volt?
– Csendes. Halkszavú. Okos.

– Miből tudja, hogy okos volt?
– Csak úgy megéreztem. Az a figyelő, fürkésző típus volt.
– A rendőrségen ingerlékenynek írta le.
– Carol ezt mondta nekem.
– Erőszakos?
– Fizikailag nem, de dührohamokat szokott kapni. Carol így mondta.
– Moci mesélt valaha a lánynak a hátteréről?
– Nem sokra emlékszem. Jóformán semmije sem volt a motoron és az egy szál ruháján kívül. Nem mintha akkor olyan sok mindenre szükség lett volna.
– Ó szállította Carolnak a drogot?
– Meglehet.
– Említette valaha Carol, hogy Moci hová való?
– Közvetlenül nem. Bár Moci mondta egyszer neki, hogy az Osh–Koshnál dolgozott. A raktárban.
– A konfekcióipari cégnél?
–Ja.
– Tehát Oregonban.
– Mindenesetre északnyugaton, a Csendes–óceán partján. – Ritchie levette a szemüvegét, és megdörgölte az orrnyergét. – Emlékszem, láttam egyszer a motorját Carol háza mellett a sikátorban. Tudtam, hogy ő van ott, ezért nem is mentem be. Mintha Washington államban adták volna ki a rendszámot. – Visszatette a szemüvegét. – Bár nem esküdnék meg rá. – A naplementét bámulta Hawkins válla mögött, majd bólintott magának. – Árva volt. – Elhallgatott, gondolkozott, megint bólintott. –Szerintem ezzel vágódhatott be Carolnál. Valami zokogtató sztorival, hogy micsoda kemény élete volt, milyen klassz a Haight és Berkeley azok után, amiken átment.
– Hol volt az *árvaház?* Van róla valami elképzelése?
– Úgy rémlik, nem igazi árvaház volt. Valamiféle táborban dolgozott egy csomó kölyökkel. Egy szigeten. Az egyházhoz volt valami köze. Azt mondta Carolnak, hogy inkább tegyék ki egy lakatlan szigetre, mint hogy visszamenjen oda. – Megcsóválta a fejét. – Carol pedig megkajolta az egész rizsát, főleg a bátyja miatt.
– Katolikus árvaház volt?
– Igen. Varjú atya és Pingvin nővér. Carol humorosnak találta,

hogy ilyen neveket adjon nekik.
– Maga tudott a babáról? – kérdezte Hawkins. Ritchie elfordította a tekintetét, és bólintott.
– Ja.
– A magáé volt?
– Ki tudja. Carol sok mindenkivel lefeküdt. Ó azt állította, hogy az enyém, legalábbis Mocinak azt mondta.
– Ez sincs benne az aktában.
– Nem, nincsen.
– Carol miért szólt róla Mocinak?
– Hogy felpipásítsa.
– El akarta vetetni?
– Alig néhány saroknyira volt az ingyenklinika. Moci azt mondta neki, hogy pokolra kerül, ha megszakíttatja a terhességét. Gyilkosnak nevezte. – A fekete ember sóhajtott. – Csak az a helyzet, hogy ő volt a gyilkos, és nem Carol.

15.

Másnap reggel Cruz és Jay a terepjáróval az északnyugati előhegyek felé indult, közvetlenül egy morajló nyári vihar nyomában. Éppen déli tizenkettő előtt értek Los Alamosba. Az ég szürkén-feketén fortyogott, az utcák kihaltak, a levegő pattogott az elektromosságtól.
– Olyan ez, mint az Alkonyzóna – állapította meg a szélvédőn kibámuló Jay, miközben végiggurultak a Central Avenue-n. Mindenütt vaskapuk, drótkerítések, és az utcát hideg, nyomasztó, barakkszerű épületek szegélyezték.
– Nem mindenütt ilyen – mondta Cruz. Letért a Central Avenue-ról a Tizenkilencedik utcába, és lassan haladt észak felé. A házak egyformák voltak, csupa háború utáni kis bungaló, zsebkendőnyi udvarral, a kiégett fű vízben úszott a hirtelen felhőszakadás után. Jay a háztetők felett látta az erdős előhegyek sötétzöldjét, de itt minden szürke volt szürke alapon. –Ez a város régi része, amely a negyvenes-ötvenes években épült – magyarázta Cruz. – Az újabb házak sokkal különbek.
– A biztosítási jelentés szerint Binghamnek valami Urban Park nevű helyen volt a háza.

– Területfejlesztő beruházás a nyugati oldalon, a régi kerítésen túl.
– De most itt lakik?
– A Peach Streeten.
A Peach Street ugyanolyan jellegtelen és unalmas volt, mint minden egyéb, amit a régi Los Alamosban látott. Cruz lefékezett egy bungaló előtt, és megállt.
– Úgy látom, ugyancsak leszállt a magas lóról.
Jay az oldalsó ablakon kilesett a házra. – A biztosítási kárigény a bútorokat is beleértve valamivel többre rúgott háromszázezernél. Mit gondol, mibe fájt neki ez a hely?
– Így első ránézésre hetvenezerbe.
– Fura – mormolta Jay. Kikászálódtak a terepjáróból, és a repedezett betonjárdán felballagtak a bejárathoz. A külső alumíniumajtó szunyoghálója megrozsdásodott, a bal alsó sarokban elszakadt. Cruz kopogtatott. Aztán vártak. Néhány másodperc múlva nyílt a belső ajtó, és megjelent Bingham. Alacsony, ötven-egynéhány éves, szürke hajú ember volt, netten nyírott, sötétbarna lapátszakálla csíkokban őszült. Farmert, halványzöld golfinget, könnyű kék kardigánt viselt. Olyan ismerősen vizenyős pillantása volt, mint általában azoknak, akik kontaktlencsét hordanak.
Cruznak biccentett, Jayről nem vett tudomást, de betessékelte őket a házba. Odabent minden ugyanolyan sivár volt, mint odakint. Jobbra hálószoba, balra nappali, hátul konyha, fürdőszoba. A nappali és a konyha közé beszuszakolt fülke játszotta az iroda szerepét. Alig fért el benne az iskolásra méretezett asztal. A számítógép valósággal kilógott belőle.
A nappali kopott, unalmas bútorait láthatólag kéz alatt vették. A nikotinsárga falakon se kép, se más dísz. A lakásnak enyhe macskaszaga volt.
– Hozhatok valamit? – kérdezte Bingham. Nyilvánvalóan nem gondolta komolyan. Jay és Cruz elhárították a kínálást. Alacsony, barna műbőr díványon ültek. Bingham egy skótkockás szövettel kárpitozott székbe vetette magát. *Mit keres ilyen helyen egy múzeumigazgató?*
– Simon Kerznerről szeretnénk beszélni magával – kezdte Jay, és azon vette észre magát, hogy a homlokát ráncolja Bingham reakciójától.

Várta!
– Parancsol?
– Simon Kerznerről. Magának dolgozott.
– Esetleg közölhetné, kicsoda ön, mielőtt elkezdenék válaszolgatni a kérdéseire – felelte Bingham hidegen. Jay abból az aktából, amit olvasott, megtudta, hogy az igazgatónak sose volt felesége. Most már értette, miért.
– Ő Janet Fletcher – mondta Cruz. – Ms. Fletcher az FBI hivatalos képviselője.
– Ó – mondta Bingham. Megköszörülte a torkát, vizenyős tekintete ide-oda ugrált a szemközt ülő két alak között. Cruz valamikor rendőr volt, és még mindig értette a csíziót.
– Simon Kerzner? – ismételte Jay.
– Igen, nekem dolgozott.
– Öngyilkos lett – mondta Cruz.
– Valóban?
– Miután maga kirúgta – mondta Jay.
– Csak nem akarja összekapcsolni ezt a két tényt? – kérdezte Bingham.
– Igen, úgy gondoltuk, hogy kapcsolatban állhatnak egymással – bólintott Cruz.
– Továbbra se látom, mi köze ennek egy gyújtogatás ügyében folytatott nyomozáshoz.
– Indíték – mondta Jav Bingham elhúzta a száját.
– A halott ember bosszúja?
– A halott ember szeretőjéé – mondta Cruz.
Bingham vállat vont. – Ha vádolják valamivel, tartóztassák le az ipsét.
– Ki mondta, hogy férfi volt? – kérdezte Jay.
– Mivel Kerzner homoszexuális volt, feltételeztem, hogy a szeretője is csak férfi lehetett. –A *szexuális* szót úgy ejtette, mintha plusz még egy sz lenne az *x* után.
– Maga tudta, hogy Kerzner homokos volt?
Bingham vállat vont, és valósággal vigyorgott, mint a vadalma. –HIV-pozitív volt.
– Honnan tudja? – kérdezte Cruz. – Ő mondta magának?
– Nem. Az éves felülvizsgálaton derült ki.
– Ezért rúgta ki? – kérdezte Jay. – Mert AIDS-es volt?
– Természetesen nem! – felelte Bingham indulatosan. – Az

először is jogtalan elbocsátás lett volna.
– Akkor miért tette lapátra? – kérdezte Cruz.
– A munkája színvonala süllyedni kezdett a diagnózis után.
– De maga nem tudta, hogy öngyilkosságot követett el?
– Nem.
– Mennyire ismerte a magánéletét? – kérdezte Jay.
– Gyakorlatilag semennyire – válaszolta Bingham. – Tudtam, hogy Santa Fében lakott, onnan ingázott naponta. Sok beosztottam csinálja. –Megeresztett egy hosszú, ingerült sóhajt. – Technikus volt. Én alig ismertem.
– Csak egy kisember a sok közül, nemde? – kérdezte Jay epésen.
– A múzeumnak száznál is több alkalmazottja van, Ms. Fletcher. Nem ismerhetek mindenkit személyesen.
– Miért ebbe a házba költözött? – kérdezte Cruz, és körülpillantott a kopár kis szobán. – Nem éppen a maga stílusa.
– Elérhető volt – felelte Bingham fagyosan.
– És olcsó – fűzte hozzá Jay. – Sokkal olcsóbb, mint a másik háza.
– Az én pénzügyeim nem tartoznak magukra! – fortyant föl Bingham. – És még mindig nem értem, mi köze ennek a nyomozásukhoz. Már megmondtam, ha úgy látják, Simon Kerzner szeretője a felelős a házam felgyújtásáért, akkor tartóztassák le! – Felállt. – Ha nincs más...
– Régiségek – mondta Jay halkan, és mozdulatlan maradt. – A biztosítási kárigényében számos régiség szerepelt. Textíliák. Főleg navajo szőnyegek.
– És?
– Negyvenkétezer dollár értékben.
– Kétségbe vonja az igényemet, Ms. Fletcher?
– Nem. A legkülönfélébb okmányokkal támasztotta alá. Láttam.
– Hát akkor?
– Csak kíváncsi vagyok.
– Mire?
– Arra, hogy miért nem pótolt egyetlen szőnyeget sem. – A csupasz falra mutatott Bingham feje mögött.
– Az ilyen tárgyakat nem lehet pótolni. Az, ami elégett,

felbecsülhetetlen értékű volt, egyedülálló. Tíz évembe telt, amíg összegyűjtöttem.
– Én úgy képzeltem volna, hogy minél hamarabb elölről akarja kezdeni a gyűjtést – mondta Jay.
– Talán már nincs *hozzá* kedvem többé.
– Talán nincs. – Jay fölállt, Cruz követte a példáját.
– Majd tájékoztatnak, ha rátalálnak a megoldásra? – kérdezte Bingham.
– Maga lesz az első, aki megtudja – mosolygott Jay. Elhagyták a házat, és visszatértek a terepjáróhoz.
– Kicsit keményen bánt vele, nem? – kérdezte Cruz, miközben bekapcsolta a motort.
– Gonosz kis szarcsimbók – felelte Jay, és rágyújtott. – Rájön, hogy Kerzner HIV-pozitív, erre kirúgja. Mindketten tudjuk. Szegény ördög egy pakkban kapja meg a halálos ítéletét és az elbocsátó szép üzenetet.
– Csak hogy emlékeztessem, ebben az esetben Bingham károsult, nem pedig bűnöző.
– Meglehet – mondta Jay. – Attól függ, honnan nézzük. – Kifújt egy füstpamacsot. – Szeretném látni a helyet, ahol korábban lakott.
– Nem gond. – Cruz bólintott. Sebességbe tette a Cherokeet, körbetekerte a kormányt, és elindult arrafelé, ahonnan jöttek. Néhány perccel később elhagyták Los Alamos komor központját, és megérkeztek az előváros fákkal szegélyezett, kellemes útvesztőjébe. Itt leginkább tanyákat utánoztak a hatvanas–hetvenes években emelt épületek, de még ez is felüdülést jelentett a belváros miniatűr kockaházai után. Automata locsolók tartották zölden a pázsitot, és minden nappaliból szép kilátás nyílt.
Bingham régi háza a Ridgeway Drive-on állt, egy meredek szakadék fölött, amelynek mélyén kanyargós patak vánszorgott lomhán. A telek üres volt, és láthatólag nemrég planírozták. Közepén egy kuka állt, a járda mellett vadonatúj tábla hirdette, hogy eladó.
– Nem rossz! – állapította meg Jay, amikor Cruz lefékezett az üres telek mellett. – Ha teljes lakásbiztosítása volt, miért költözött el egy ilyen környékről?
– Mint mondta, a Peach Street-i ház elérhető volt. – Cruz

vállat vont.
– Nekem itt bűzlik valami – közölte Jay.
– Bingham?
– Ja. Tíz évet és negyvenezer dollárt öl navajo szőnyegek gyűjtögetésébe, aztán sutba vágja a hobbiját. Elmegy egy ilyen helyről abba a koporsóba, ahol semmi sincs a falon, és a zsibogóról való a bútor. Ez nem logikus.
– Tehát hogy szól az elmélete?
– Elméletem nincsen... most még – felelte a nő. – De az fix, hogy szeretnék egy pillantást vetni az utolsó számlakivonatára.
William Hawkins bérelt autójával áthajtott Steilacoomon, a washingtoni Tacoma déli elővárosán, hogy megkeresse a kompkikötőt a Puget-öbölben, a Union Street végében. Két kikötőhely volt, az egyik a McNeil-sziget büntetőintézetének, a másik a McNeiltől kissé délebbre elterülő Anderson-sziget lakóinak, amelyet a dermesztő vizű Balch-szoros választott el rosszhírű szomszédjától. A délutáni napfényben mindkét szigetet látni lehetett két mérföldnyire az öböl partjától.
Hawkins jegyet vett, majd az autóval felhajtott az andersoni kompra. Tíz perccel később a komphajó, alig fél tucat gépkocsival a fedélzetén, kicsühögött a Puget-öbölbe. Hawkins kiszállt az autójából, és a húszperces útra odaállt a korlát mellé. Ásított. Reggel ugyancsak megrázta az Oaklandból induló repülőgép, és már kezdett belefáradni, hogy ide-oda kell szökdécselnie az országban.
Előző este gyorsan felhívta egyik jezsuita barátját a Georgetown Uni–versityn, és megtudott tőle minden szükségeset a „szigetről" és a „táborról", amelyeket Thomas Ritchie említett. A sziget az Anderson volt, a tábor a Katolikus Ifjak Szent Vince Gyakorlóiskolája az Amszterdam-öbölben. A Szent Vince majdnem olyan szívderítő volt, mint egy javítóintézet, és ugyancsak ő szolgáltatta a személyzetet az egyházmegyei lelkigyakorlatos háznak, amely fél mérfölddel lejjebb állt a Vidra-öböl partján.
Az egyetemmel kötött szerződésnek megfelelően a magasabb rangú egyháziak sokkal inkább nyári pihenésre, mint elmélkedésre használták a lelkigyakorlatos házat. Hawkins ismerőse nem volt egészen biztos a részletekben, de a hatvanas

évek közepén mintha valamilyen botrány robbant volna ki a Szent Vincében, amelyet 1971–ben végleg bezártak. A lelkigyakorlatos háznak még mindig az egyház a gazdája, de rég átalakították vidéki panzióvá, és átkeresztelték Angyalfészeknek. Hawkins a berkeleyi motelból telefonált az Angyalfészekbe, és másnapra szobát foglalt magának.

A kis komphajó fülhasogató dudaszóval jelezte érkezését, majd a szárazföldre köpte csekélyke rakományát. Hawkins a postahivatallal kombinált vegyesboltban vásárolt egy árengedményes, elnagyolt térképet, és ezzel felvértezve indult neki a két mérföld széles szigetnek. A keskeny, de kikövezett és jól karbantartott utakat mindkét oldalról virágzó sombokrok sűrűje szegélyezte, vegyesen a cédrusok és fenyők sarjerdejével. Meglepően dimbes-dombos táj volt, a lejtős irtásokon itt-ott apró tanyák, mint egy liliputi Írországban.

Hawkins letért a Yoman Streetről, és fölfelé hajtott valami Ekenstam Johnsonról elnevezett úton. A dombtetőtől délre két apró víztükör fénylett, a térkép szerint a Josephine-tó és a Florence-tó. Keskeny patak kötötte össze őket, és a két túlméretezett víztároló partjain alig egy–két tanya bújt meg a lombsátor alatt. Úgy tűnt, mintha a Florence-tóhoz egyetlenegy út vezetne. Az Anderson-sziget lakói láthatólag nagyon maguknak való emberek.

Hawkins addig ment lefelé a dombról, amíg meg nem érkezett a sziget közepére. A térképet követve jobbra kanyarodott a Sandberg Road-ra, majd elindult a sziget nyugati széle és a Vidra-öböl felé. Fél mérfölddel arrébb jobboldalt egy leágazást pillantott meg. Egy szerény tábla közölte, hogy ez itt az Angyalfészek. Hawkins behajtott a kövesútra, és néhány másodperc múlva feltűnt előtte a hajdani lelkigyakorlatos ház.

Gusztus dolga, minek látta a szemlélő, egy rönkházépítő legelru-gaszkodottabb ábrándjának vagy egyszerűen építészeti rémálomnak. Irdatlan volt, két emelet magas, *és* minden irányban különböző szárnyak, cédrusfa zsindelyes tetők ágaztak ki belőle. Alapja durván elnagyolt, szabálytalan, tömör terméskövekből készült, három oldalán bemeszelt telefonpóznákat idéző vaskos oszlopokra támaszkodó, széles, árnyékos veranda futott végig. Mögötte, a parkoló mellett magas drótkerítés övezett egy úszómedencét és több

teniszpályát. A medence üres volt, zöld maszattal lepett fala megrepedezett. Az aszfaltozott teniszpályák hasadékainak legyezőjéből fű sarjadt. Hawkins kiszállt a kocsijából. Rajta kívül egyetlen lakókocsi ácsorgott a parkolóban. Angyalfészekben nemigen virulhat mostanában az üzlet.

Kivette útitáskáját a csomagtartóból, és előrekerült a homlokzathoz. A verandától hat méterre rövid betonlépcső vezetett a szűk, kavicsos partra, egy apró úszó mólóhoz. Nyugaton, úgy egy mérföldnyire idelátszott az Olimpia-félsziget partvonala. A sziget és a félsziget közötti szoros még a szikrázó napfényben is hidegnek, veszedelmesnek látszott, a tenger szürkén hánykolódott. Hawkins elkomorodott, amikor megpróbálta elképzelni, állt-e itt valaha Carol Prentice gyilkosa, bámulta-e a vizet, fontolgatta-e, hogy vajon át tudna-e úszni a szabadságba?

Elfordult a tengertől, fölment a veranda széles lépcsőjén, belökte a szállóba vezető, szúnyoghálós kétszárnyú ajtót. A deszkapadlós, félhomályos előtér egyetlen fényforrása a lépcsőforduló magas, színes üvegablaka volt. Az ablak fénykoszorútól övezett angyalt ábrázolt, akinek hatalmas fehér szárnyai voltak, és esengve tárta szét karját. Az angyal köntöse halványrózsaszín üveg volt, a szeme barna, lobogó haja ezüst, a glória aranysárga, mint a napraforgó, a háttér sötétzöld és galambkék. Hawkins úgy érezte, mintha trópusi akváriumba vagy *A magam útját járom* színezett változatába került volna. Odalépett a derékig érő recepciós pulthoz, és kíméletesen megütögette a régimódi csengőt. Egy perc múlva húszegynéhány éves férfi tűnt fel, farmerben, Grateful Dead feliratú pólóban, műanyag szandálban.

– Mr. Hawkins? – kérdezte a pult mögé lépve.

– Pontosan.

– Byron Remocker vagyok. – Megfordította a vendégkönyvet a pulton, és odanyújtott Hawkinsnak egy golyóstollat. – Itt írja alá, aztán megmutatom a szobáját.

– Emberhiánnyal küzdenek? – érdeklődött Hawkins, miközben oda–firkantotta nevét a lapon látható egyetlen másik szignó – *Mr. és Mrs. O. P. Casgrand,* majdnem bizonyosan a lakókocsi tulajdonosai – alá.

– Tulajdonképpen nem – válaszolta Remocker. – A feleségem

főz, minden mást én csinálok. Kétszemélyes vállalkozás vagyunk. – Kijött a pult mögül, felkapta az útitáskát, és a színes üvegangyal mellett fölvezette Hawkinst a lépcsőn.
A második emeleti, szerényen bútorozott nagy szobából a vízre lehetett látni. Remocker Hawkins táskáját letette a harmincas évekbeli, sötétre politúrozott ágyra, majd ablakot nyitott, hogy szellőztessen egy kicsit.
– Fürdőszoba nincs? – kérdezte Hawkins.
– Lentebb a folyosón. – Remocker mosolygott. – De nem kell osztozkodnia senkivel, az egész emelet a magáé.
– Lassú az üzletmenet?
– Elboldogulunk. Magányosok nemigen járnak ide, de a feleségem sok ilyen New Age-fazont ismer. Csoportokat. Háromnapos hétvégéken cirógatják a kristályokat, beszélgetnek a Nagy Istennőről. Nagy ölelke-zés-csókolózás, ilyen dolgok. Ezek állandók, és fedezik a számlákat.
– Ez nem mindig volt szálloda, ugye? – kérdezte Hawkins.
– Nem – válaszolta Remocker. – Valamikor katolikus lelkigyakorlatos ház volt. Még mindig az egyházé, mi csak béreljük.
– Mióta bérlik?
– Hat éve – mondta Remocker. – Mi ilyenformán térünk vissza az anyatermészethez. Valamikor a Boeingnél dolgoztam.
– Az egyház miért nem használja többé?
– Nem tudom biztosan. Sokáig üresen állt, mielőtt bérbe vettük volna. Amikor kitakarítottuk, Marnie, a feleségem rábukkant egy 1970-es Time magazinra.
– Fura.
– Ha tényleg érdekli, inkább a Svédnél kellene kérdezősködnie.
– A Svédnél?
– Gunnar Gustafssonnál. Ő volt a gondnok.
– Merre lehet megtalálni?
– Most már nyugdíjas. Van egy kis vállalkozása, növényeket gyűjt gyógyteákhoz. Fent a Higgins Cove-nál.
Gustafsson háza egy földút végén állt, az Angyalfészektől úgy egy mérfölddel északra. Apró volt, szinte csak kunyhó, és egy szirt szélén egyensúlyozott, amely meredeken zuhant alá a sziklás partra. A házat három oldalról sűrűn körülnőtte a som,

a juhar és a madronafenyő. Az ágak surrogtak a szélben, amely a szigetet az Olimpia-félszigettől elválasztó, mérföldnyi tengerszoros felől érkezett.
Gustafsson a verandáján ült egy rozoga kártyaasztal mellett. Az asztalon kupacban állt a fakéreg és a szárított levél. Elemmel működő kávédarálóval még finomabb porrá őrölte a leveleket, majd az őrleményt átlátszó nejlonzacskókba töltögette. Első látásra olyan volt, mint egy kisipari narkókiszerelő vállalkozás. Hawkins nézte a szorgoskodó svédet, és elvigyorodott. Gustafsson narkókereskedőnek elég valószerűtlen volt. Lehetett vagy hetven, sötétbarnára sült, széles arcát felszántotta, összehasogatta az idő, orrán kézzelfoghatóbb erők hagytak nyomot, sűrű haját fehérre szívta a sós tengeri levegőn töltött élet.
– Sittim – mondta, és fölnézett a tornácra lépő Hawkinsra.
– Tessék?
– Sittim – ismételte Gustafsson. – Kér? – Az asztalon halmozódó kéregre és levelekre mutatott vastag ujjával. – Főzök magának belőle egy teát.
– Inkább nem. De azért köszönöm.
– Pedig úgy látom, ráférne magára – dohogott Gustafsson. A daráló berregett, az öregember megtöltött egy újabb tasakot. – Ebből készítették a frigyládát. „És csináljanak egy ládát sittimfából…": Exodus huszonöt–tíz. – Gustafsson mennydörgően hahotázott. – A Vulgatában akácnak fordítják, de azért sittim az, ha engem kérdez. – Rávigyorgott Hawkinsra. – Latinul *Cascóra sagrada.* – Hawkins valamiért azt várta, hogy az öregember éneklő svéd akcentussal fog beszélni, de Gustafsson a Csendes-óceán északnyugati partvidékének fahangú kiejtését követte.
– A Cascara sagrada nem hashajtó?
– Azért is mondtam, hogy ráférne magára egy kevés.
– Elég sokat utazgatok – mondta Hawkins. – Nem gondoltam, hogy meglátszik.
– Van, aki könyvet olvas, én arcokat olvasok. Eléggé elhasználtnak látszik, nem csak zsigerileg. – A ház fala mellett álló kezdetleges padra bökött. – Üljön le.
Hawkins engedelmeskedett. Gustafsson megtöltött még fél tucat tasakot, azután letette a darálót. Hawkinshoz fordult,

Marlborós dobozt vett elő inge mellzsebéből, és rágyújtott.
– Szép – dicsérte Hawkins, és a kilátás felé bólintott.
– Csomagolópapír – mondta Gustafsson. – Olyan régóta van a szemem előtt, hogy már nem is látom. – A Svéd öreg ember volt, de szürkéskék szeme tisztán, okosan csillogott. Mélyen megszívta a cigarettát, majd horpadt orrán kiengedte a füstöt.
– Maga rendőr – állapította meg nyugodtan.
– Voltam. Hawkinsnak hívnak. – Elhallgatott, kissé meglepte az öreg éleslátása. – Honnan tudta?
–Nem volt nehéz. Azt mondta, hogy sokat utazott. Nem azért mászott fel idáig, hogy floridai ingatlant adjon el nekem, mivel pedig minden rokonomat túléltem, nem is ügyvéd, aki azt jött közölni, hogy örököltem egy vagyont. Azonkívül úgy néz ki, mint egy zsaru.
– Rendes nyomozó lett volna magából, Mr. Gustafsson.
– Svéd vagy Gunnar. – Az öregember mosolygott. – És voltam is rendőr. Katonai, Pearl Harborban, 1941–ben. – Lehajolt, felhúzta a jobb lábán a nadrágot. Csúnya vadhús futott föl a bokától a szertelen, pergamenbőrű lábikrán át a csontos térdig. – December hetedike. Majdnem elveszítettem a lábamat. Egy kitűzőt kaptam érte, és nem sok mást.
– Akkor jött vissza ide?
– Pontosan. Kripliknek nem igazán volt munka, tehát a háború után beálltam az anyaszentegyházhoz. – Rákacsintott Hawkinsra. – Lutheránus édesanyám valószínűleg forgott a sírjában, hogy a fia a pápistáknak dolgozik.
– A Szent Vincében?
– Pontosan. – Hosszú hallgatás következett, amelyet végül a Svéd tört meg. – Gondolom, maga is ezért tette meg ezt az utat.
– Ezt hogy érti, Svéd?
Gustafsson hátradőlt a székén. – Az Anderson-sziget nem a magas bűnözési arányszámáról közismert, Mr. Hawkins. Hacsak nem veszi annak a strandolok szemetelését vagy az almalopást, amikor szezonja van. Ha idejött, akkor a monsignorról lesz szó. A Szent Vincéről.
Hawkins úgy döntött, őszinte lesz. – író vagyok, Svéd. Valamikor az FBI-nál voltam. Egy gyilkosság ügyében kutatok, amely 1968–ban történt Berkeleyben. Néhány

információtöredék az Anderson-sziget és a Szent Vince felé mutat. Egyébként vaktában tapogatózom. – Megérintette a szemtapaszát. – Nem szellemeskedni akartam.
– Szeretem az olyan embert, aki tud nevetni magán – felelte a Svéd. – Mi a kapcsolat Berkeley és a sziget között?
– Azt hiszem, a gyilkos a gyakorlóiskola bentlakója lehetett, vagy a lelkigyakorlatos házban dolgozott.
– Az ugyanaz. A gyakorlóiskolából vittek el fiúkat személyzetnek. Főzni, mosogatni, ilyesmikre.
– Maga volt az ezermester?
– Ezermester, vízvezeték-szerelő, ács, mondja, aminek akarja. Ha valami elromlott, megjavítottam, és a monsignor készpénzben fizetett. –Mosolygott. – Azóta nem fizettem jövedelmi adót, hogy kiszuperáltak a katonaságtól.
– Már másodszor említette a monsignort.
– Monsignor Pozniakot. Ő vezette az iskolát és az egyházközség lelkigyakorlatos hazát. Börtönőrrel keresztezett főpincér. A férfiak gyűlölték, a nők szerették, és a frászt hozta rá a fiúkra.
– Volt egy botrány – mondta Hawkins. Várt.
– Nem – felelte a Svéd, pillanatnyi hallgatás után. – Gyilkosság volt.
– Az egyik fiú?
– A monsignor. Azt mondták, baleset következtében fulladt a vízbe, de gyilkosság volt az, nekem elhiheti.
– Miért mondja ezt?
Gustafsson az öböl és az öblön túli vizek felé bólintott. – Mr. Hawkins, január derekán senki se megy ki úszni a Drayton-szorosba. Nem egészséges. Az áramlat kisodorta a McDermott-fokon álló világítótorony mellett, föl egészen a Pitt-szigetig. Mire kihúzták, annyi se maradt belőle, hogy föl lehessen csalizni vele egy horgot. A gyűrűje alapján azonosították.
– És az öngyilkosság?
– Mr. Hawkins, katolikus papok nem követnek el öngyilkosságot, főleg az olyan kurafik nem, mint Őeminenciája Gregory Gazember Pozniak.
– Akkor ki ölte meg? Voltak ellenségei?
– Százszámra. Minden fiú, aki megjárta a Szent Vince poklait, ahol az a szadista tróger volt a főnök.

– Szadista? Úgy érti, fizikailag bántalmazta a fiúkat?
– A bántalmazás csak egy olyan közhely, amilyeneket ma lehet olvasni a képeslapokban. Én inkább kínzást mondanék. – Gustafsson elhallgatott egy pillanatra, az arca elkomorult. – Meg más dolgokról is pletykáltak.
– Szexuális bántalmazásról? – Nem ez lenne az első alkalom. Gustafsson összevonta a szemöldökét, a tornácra ejtette a csikket, és elmorzsolta a cipője sarkával.
– Nevezze csak a nevén, Mr. Hawkins. Szodómia, pederasztia, ártatlan kisfiúk kényszerítése a szexre azzal a fenyegetéssel, hogy pokolra kerülnek és elkárhoznak, ha nem fogadnak szót.
– Senki sem jelentette?
– Én 1946–ban kezdtem dolgozni a lelkigyakorlatos házban. Pozniak akkor még csak pap volt. Jött-ment, mint a többiek. Ötvenhattól vagy ötvenhéttől maradt itt állandóra, már nem emlékszem pontosan, mikor. Tizenkét évig vezette a gyakorlóiskolát. Ez alatt az idő alatt több mint huszonöt öngyilkosság történt. Őelőtte egy se volt. – Rágyújtott a második cigarettára. – Nem, Mr. Hawkins, senki sem jelentette. Csupán a halála után állt elő néhány fiú, hogy egy-két szót súgjon a püspök fülébe. Már felnőttek, elmentek, nem volt mitől félniük. Az egyházkerület lefolytatta a maga vizsgálatát. Akkor határozták el, hogy bezárják a gyakorlóiskolát. Mindent be a szőnyeg alá.
– Ezzel vége is lett? Sohasem hozták nyilvánosságra?
– Elégették az egész nyilvántartást. Láttam, mikor csinálták: hatalmas nagy máglyát gyújtottak a parton. Sok minden forgott kockán, és nemcsak az egyház szempontjából. A Szent Vince katolikus intézmény volt, de az állami Ifjúsági Büntetés-végrehajtási Főhivatalnak kellett volna felügyelnie.
– És senki sem próbált nyomozni a monsignor halálának ügyében?
– Nem. Kemény igazság volt, de igazság. Senki sem ontott könnyeket a sírján, nekem elhiheti.
Hawkins várt. Lappangott itt még valami, közvetlenül a felszín alatt. – De maga úgy gondolja, hogy meggyilkolták.
– Úgy.
– Beszélt erről valakinek valaha?
– Valamennyien beszéltünk róla.

– Van valamilyen konkrét támpontja?
– Nincs. Nem igazán.
– Nem igazán, vagy kimondottan nincs? – kérdezte Hawkins. Gustafsson nagyon hosszúnak tűnő ideig ismét elmerült gondolataiban.
– Rengeteg fiút láttam a Szent Vincében, Mr. Hawkins – szólalt meg végül. – De annyi év során csak egyetlenegyet, aki nem kushadt a monsignor előtt. Megszégyenített engem, mert több bátorságról tett tanúságot azzal az ördöggel szemben, mint én.
– Ki volt?
– Ricky Stiles. Richard Alexander Stiles. Lelencgyerek. Amikor betöltötte a tizenhatot, akkor hozták le a bellinghami árvaházból. Az egyik apáca pofonvágta, mert káromkodott. Erre másnap biciklilánccal ment iskolába, és majdnem agyonverte az apácát.
– Úgy gondolja, volt valami köze Pozniak halálához?
– Egy nappal azután, hogy a monsignor vízbe fúlt, Stiles ellopta a lelkigyakorlatos házból Pozniak titkárának motorkerékpárját, és eltűnt.
– Egy motorkerékpárt? – kérdezte Hawkins. Érezte, ahogy dübörög a szíve. – Nem emlékszik, milyen márka volt?
– Dehogynem – bólintott Gustafsson. – Ugyanaz, amelyikkel én őrjáratoztam Pearlben. – Elmosolyodott. – Egy Indián.
Jay Fletcher a nappali szoba egyik asztalkájánál ücsörgött, a hordozható laptop előtt, és az ablakon kibámult az éjszakába. A vízmosás túlsó partján a Torreon Park negyed fényei pislákoltak. Azokon túl a Jemez-hegység fekete fűrészfogai oltották ki a csillagokat. Rágyújtott egy újabb cigarettára, maga alá húzta egyik lábát, és visszafordult a képernyőhöz.
Az Albuquerqueből hozott nagysebességű 486-os a belső modemmel és a CD-ROM-mal majdnem lenyúzta a Visa kártyája mágnesszalagját, de megérte. A Cruz irodájától kapott kulcsszavakkal és a Gaddis-házból elhozott naplókkal végre kiókumlálta, hogy működik a Spéci Gyönyör.
Első látásra ugyanolyan volt,, mint egy a százezerféle rendeltetésű internetes szerepjátékok közül, amelyek milliónál több személyi számítógép számára rendszeresen hozzáférhetők egyetlen telefonhívással.
Ha valaki bekerült a játék környezetébe, az a zsaruk, gyilkosok

és áldozatok világában találta magát, amely, bár kissé szemléletesebb formában, nem nagyon különbözött egy órától a tévéfilmek képi világában. Áldozatokat bosszulhattak meg barátok és szeretők, zsaruk kaptak tippeket, gyilkosok grasszáltak dúlva-pusztítva az éteri tájakon. Ami talán ízléstelen, de internet-léptékkel mérve viszonylag ártatlan, és össze sem lehet hasonlítani olyan dolgokkal, mint a pornográf Mo–csoknet, vagy a megszámlálhatatlan alkönyvtárral bíró Fétisháló.

A Spéci Gyönyörnek a csapóajtói voltak mások. Az összes szerepjátékban, amelyekről Jay azelőtt hallott, mindenféle rejtett kelepcék szerepeltek, de abban, amit Gaddis játszott, a csapóajtók titkos kijáratok voltak, amelyek elrepítették a játékost a játékkörnyezetből, vaktában végigpörgették a tizenkét városra kiterjedő optikai kábeles gerinchálózaton, majd egy szerverkapun át kidobták egy névtelen állomásra, amely minden újabb játékkal változott.

Egyszerűbb szavakkal a csapóajtók egy másik dimenzióba nyíltak, egy elektronikus alvilágba, ahol a Gaddis-féle őrülteket kérdezősködés nélkül fogadták. Ha a játékos tudta, hol vannak a csapóajtók, leszállhatott a Spéci Gy. rejtett szintjeire, de sötétben kellett utaznia. Egyetlen egyvalaki tudta, hová fog jutni: SGy-OZ, a varázsló, a Spéci Gy. rendszergazdája. A többrétegű játék biztonsági funkciója nyilvánvaló volt.

A bevezető szerepjáték szint arra szolgált, hogy kiszűrje az amatőröket, azokat, akik azt gondolták, hogy a játék csak játék. Mivel a véletlen döntötte el az útvonalat azoknak az elektronikus folyosóknak a labirintusában, amelyek összekötötték a csapóajtókat a „csevegő" végcéllal, az eredeti modemszámot nem lehetett visszanyomozni. Ez védte a rendszergazdát és mindenki mást, aki csak bejelentkezett, átsurrant egy csapóajtón, és kikötött a csomópontban. A csomópont elhelyezkedésének naponkénti változtatása kétszeresen biztossá tette a rendszert. Jay majdnem fölnevetett, amikor rájött a trükkre. Tucatnyi változatával találkozott a kedvenc könyveiben. C. S. Lewis Narnia sorozatában a csapóajtó hol pohárszék volt, amely egy másik idő-dimenzióba vezetett, hol festmény a falon. Alice-nál a nyúl

ürege volt, vagy a tükör, H. G. Wellsnél az időgép. Utoljára a Schwarzenegger-opuszban találkozott vele, amikor a srácot egy bűvös mozijegy segítségével szippantja magába a kalandfilm.
A csapóajtók teljesen üzembiztosak lettek volna, ha létezett volna üzembiztonság. Az SGy-OZ ügyes volt, de akkor is korlátozták a hálózat paraméterei. Minden adatnak, amely fel-alá zúgott az információszupersztrádán, így vagy úgy be kellett tartania a közlekedés szabályait. A T3 gerinchálózat volt a legjobb példa erre, egyben a végzetes hibaforrás SGy–OZ kisded játékaiban.
Az internet, amelyet eredetileg Arpanetnek hívtak, kezdetben tudósok távolsági adatcseréjét volt hivatva szolgálni. Ahogy a rendszer népszerűbb lett, elkezdett terjedni, tovább fokozva az addig is túlterhelt telefonhálózatokra nehezedő nyomást.
A kilencvenes évek elejére az internet forgalma idegesítően lelassult. Ekkor vezették be a T3 rendszert, amelynek száloptikai kábelei tizenkét nagyvárost kötöttek össze a hálózaton belül, a nyugati Seattle–től, San Franciscótól és Los Angelestől hat közbeeső, szétszórt városon át a nyugati Hartfordig, New Yorkig és Washingtonig. A regionális hálózatok közönséges telefonon bejelentkeztek a legközelebbi kapunál, ahol átállították az üzeneteket a száloptikai rendszer vágányára. ÓZ és barátai, útban titkos céljuk felé, egyszerűen nem kerülhették el a tizenkét város valamelyikét.
Az albuquerquei Gaddist Houstonban kapcsolták volna a T3-ra. Aki Kansas Cityben esett le a csapóajtón, St. Louisban sorolhatott be. Aki Salt Lake Cityből való, annak Denverben kellett átlépnie. A folyamatot csomagkapcsolásnak hívták, nélküle a rendszer már évekkel ezelőtt összeroppant volna a továbbított adatok irdatlan súlya alatt.
Ha Jay követni akarja a Spéci Gy. alszintjeire küldött üzeneteket, ebben a tizenkét csomagkapcsolási pontban kell lesben állnia, azonosítania kell a megfelelő csomagokat, meg kell jelölnie őket, azután visszanyomozhatja a rendszerben, hogy honnan jöttek.
A szükséges programok már hozzáférhetők voltak. Los Alamosból hazatérve egyszerűen letöltötte őket a CERT–ről, a pittsburghi Carnegie-Mellon-University számítógépes

„rohamosztagától". A CERT, amelyet eredetileg a hadügyminisztérium fizetett, nyomozta ki ifjabb Róbert T. Morrist, a Cornell University végzős diákját, aki 1988-ban betáplálta a hírhedt internetes szupervírust. Azóta szorosan együttműködtek az FBI-jal, és internetes kiberzsarukként ismerték őket.
Jay tökéletesen tisztában volt vele, hogy az, amire most készül, ugyanolyan törvényellenes, mint mikor a B-Vixszel nyomozta ki Gaddist, de hol volt ő már ezektől. A gyilkos halála úgyszólván baleset volt, ha a lényegére csupaszítjuk, Jaynek nagyon kevés választása maradt. Vagy Gaddis, vagy ő. Most már késő siratni az eltört korsót, a sorozatgyilkos halálát. Ha nem használja a tudását, hogy kinyomozza a Spéci Gyönyör többi tagját, akkor soha sem fog tudni megbocsátani magának.
Előrehajolt, bebillentyűzte a főmenüt, majd lehívta a kommunikációs szoftvert. A központból letöltött anyagok már küldésre készen várakoztak, a szükséges számokat csak tárcsázni kellett. Jay mély lélegzetet vett, lassan kifújta a levegőt, aztán leütötte az Entert. Hátradőlt a székén, mereven nézte a képernyőt, ahol láthatatlan elektronikus vérebei épp megrohanták az éjszakát. Most már csak várnia kell.
A Jeges átment a főbejáratot őrző óriás bronzdelfinek között, és belépett a Mirage Hotel üvegkupolás előcsarnokába. Az 1989–ben épült, hármas tornyú, háromezer szobás hotel és kaszinó, amely városszerte a legtöbb turistát vonzotta, még mindig a csúcsnak számított a Las Vegas-i szélsőségek között.
Minden huszonnégy órában százezernél több ember fordult meg benne, egyesek azért, hogy meglátogassák a hátsó udvarban a delfináriumot, mások azért, hogy lássák a ház attrakcióját, Seigfried és Roy híres fehér tigriseit, és a legtöbben azért, hogy beszívják egy olyan szálloda levegőjét, amelyiknek tucatnyi vízesése van, saját esőerdője, és egy szabadtéri tűzhányója, amely minden este félóránként kitör. Sót olyanok is voltak, akik játszani jöttek.
Akik itt játszottak, azok a Las Vegasban megforduló nagymenőknek is a legnagyobbjai közé tartoztak. A Mirage ötszázdolláros rulettautomatákkal, százdolláros alaptétű videopókerekkel büszkélkedett, kaszinója havonta annyi pénzt vett

be kockán és bakkarán, amennyit némely kis ország talán egy évben sem lát. Ha valaki pénzes látogatóval akart találkozni Vegasban, nagy valószínűséggel a Mirage-ban lelte meg.
A Jeges, miután tíznél több éve élt a városban, nagyon sokat tudott az esélyekről. El tudta mondani, mi a ház részesedése fáraóban, rulettben és Black Jackben, a legtöbb nagy kaszinóra meg tudta jósolni a kocka esélyeit; hárompontostól tizenöt pontosig képes volt körvonalazni a kenő valószínűségeit és fizetési szorzóit. Meg tudta mondani, mi az úgynevezett olló a fáraóban, amikor két tét veszíthető egyszerre, vagy a martingale rendszer, amikor a vesztett tétet megkettőzik.
Továbbá ismerte a Las Vegas-i élet alapszabályát: aki nem akar veszíteni, ne játsszék. Aki elég sokáig játszik, okvetlenül megbukik, mert hosszú távon úgyis a ház a nyerő. Ennek ellenére egyetlen okosan elhelyezett téttel is lehet az emberből győztes, és néha épp arra az egyetlen tétre van szükség.
Keresztülmanőverezte magát az előcsarnokban hömpölygő sokaság árapályán, pálmák, növények, fehérre festett nád– és rotangbútorok között jutott el a recepciós pultig. Hátuk mögött a szálloda védjegyével, a tizenhét méter hosszú, hétszázötvenhat köbméteres akváriummal és több száz trópusi halával, fél tucat recepciós foglalkozott a be– és kije-lentkezők soraival.
A Jeges, miután nem egészen öt percig türelmesen várt sorára, odakerült az egyik recepciós elé. Akkor udvariasan közölte a fiatal nővel, hogy ő különleges küldönc Los Angelesből, és fontos okmányokat hozott az egyik szállóvendégnek. Megadta a recepciósnak a vendég nevét – gyors ellenőrzés után tájékoztatták, hogy a kérdéses személy nem tartózkodik a szobájában. A Jeges köszönetet mondott a szálloda alkalmazottjának, és elsétált. Megkerülte a Lagúna-szalont, a pálmák és vízesések újabb oázisát, ügyet sem vetett a kaszinó hívogató bejáratára, egyenesen a liftekhez ment, és a szállodát képező háromlapos torony gerinchúrjában felliftezett a tizenhetedik emeletre.
Noha jelenlegi akcióját hirtelen ötlettel kezdeményezte, prédáját gondosan választotta ki a Mirage szobafoglalási számítógépéből és a Credit Card Banking Center adatbázisából kiszemelgetett gyorslista jelöltjei közül. A legjobb, akit ilyen

hirtelen találhatott, Franz Schroeder volt, üzletember a németországi Freiburgból.
A Mirage számítógépe nyilvántartotta, hogy az Elektrowerke A.G. igazgatója, és öt napra foglalt szobát. A kaszinó 200 000 dollár készpénzt tüntetett fel a nevén, valamint hogy először jár Las Vegasban, és a bank szerint hét jelentősebb hitelkártyája van, személyes és vállalati. Mivel Schroeder egyágyas szobát foglaltatott, logikus feltételezés, hogy egyedül utazik.
A Jeges kiszállt a liftből, végigment a hosszú, csendes folyosón, majd megállt Schroeder szobájának ajtaja előtt. Elővett egy köteg Smartcard elektronikus kulcsot, és sorra elkezdte beledugdosni őket az ajtózár résébe.
Minden hotel minden szobáját más kóddal programozták, de a szállodák rendelkeztek minden szobához használható szuperkulcsokkal, amelyeknek négyjegyű számsorát a Jeges a szállodai számítógépek megfelelő biztonsági aktájából emelte ki. Egész sorozata volt ilyen kulcsokból, figyelemmel kísérte a kódok kéthetenkénti változtatásait, és ha kellett, átprogramozta a kártyákat. A zár a harmadik próbálkozásnál engedett. Zsebre vágta a többi kártyát, kinyitotta az ajtót, és belépett a szobába.
Nem fényűző, de nem is olcsó. A szoba közepes nagyságú volt, és keletre néző ablakából az előcsarnok harminc méter magas kupoláján túl az első udvar pálmás, tavas, vízeséses őserdejét lehetett látni, valamint a Császári Palotát a Strip másik oldalán. Volt a szobában egy bevetetlen, gyűrött franciaágy, az éjjeliszekrényen egy felbontott palack ásványvíz, egy szekrény, benne drága öltönyök és három pár méretre készült cipő. A tükörasztal első fiókjában tangák és zoknik, a második fiókban pedánsán összehajtogatott, fehér selyemingek.
Schroeder útlevele az ingek alatt rejtőzött. Az okmány szerint ötvenkét éves volt, kék szemű, barna hajú. A kis fénykép kellemes külsejű, keskeny arcú, mosolygó embert ábrázolt, aki őszülő bajuszt, kecskeszakállt és drótkeretes, füstlencsés pilótaszemüveget viselt. Nem egy olyan arc, amelyből kinéznék, hogy 200 000 dollárt költ el a játékasztalnál, de hát a Jeges már réges-régen megtanulta, hogy az arc ugyanolyan keveset mond, mint a név, és egyikből se lehet sokat

megtudni. Visszatette az útlevelet, és átment a fürdőszobába. Schroeder bőr neszesszere nyitva állt a tükörasztalon. Braun villanyborotva, fésű, két ezüst hajkefe gravírozott FS monogrammal, kis doboz európai hintőpor, félig tele flakon Lagerfeld kölni. A Jeges ezután a gyógyszerszekrényt ellenőrizte. Az egyetlen érdekes dolog egy üveg volt, amelyet receptre lehetett kapni egy freiburgi gyógyszertárban: általános klórphentermin-hidroklorid. Schroeder nyilvánvalóan a könnyebb úton akar leadni egy keveset. Tulajdonképpen nem számít, hogy étvágytalanítót szed, ám később még gerjeszthet egy kis homályt, ha bonyodalmak adódnának.

Visszament a hálószobába, és kinyitotta a szobai bárt. Három palack ásványvíz volt benne, ugyanolyan márkájú, mint amilyen az éjjeliszekrényen állt. A Jeges kivette a három palackot, a tükörasztalra tette őket, és lecsavarta a kupakjukat. Zakója zsebéből elővett egy apró sárga dobozt, és kiöntött belőle száz darab parányi fehér tablettát, amelyeknek mindegyike húsz milligramm hioszcin-butilbromidot tartalmazott. Egyenlően elosztotta őket a palackokba. Az anyagot semmiféle halál utáni vérvizsgálattal nem fogják tudni kimutatni, még ilyen irtózatos adagokban sem, amelyeket most oldott fel az ásványvízben, mert a hioszcin-butilbromid „árva" drog, amely nincs forgalomban az Egyesült Államokban. A Scordin-B, vagy Stibron, ahogyan Japánban ismerik, az atropinhoz hasonló görcsoldó, de tizenkétszer erősebb. A meggyógyszerezett ásványvízből akár egy fél palack is jobblétre fogja szenderíteni a rendkívül kisimult Herr Schroedert. A végzetes altatás jelentősen fel fog gyorsulni, ha Schroeder előzőleg alkoholt fogyasztott, akár csekély mértékben is. Korát tekintve a boncolás a legnagyobb valószínűséggel szívszélhűdést fog megállapítani.

A Jeges visszacsavarta a palackok kupakját, ellenőrizte, hogy a tabletták feloldódtak-e, majd visszatette őket a szobai bárba. Megfordult, és körülnézett a szobában, hogy rendben van-e minden. Jó esély van rá, hogy Franz Schroeder a következő négy-öt órában visszatér a szobájába. Ugyancsak jó az esélye annak, hogy újabb palackot bont kedvenc ásványvizéből. A Jeges az órájára pillantott: fél nyolc. Éjfélkor visszajön, amikor

is remélhetőleg holtan fogja találni választott áldozatát. Egykor indul a McCarranról a Los Angeles-i ingajárat – egy kis szerencsével reggeli előtt Berkeleyben lesz.
Összevonta a szemöldökét, amikor azon töprengett, hogy helyrehozhatja-e mindez a félig feledésbe merült múltban elkövetett hibát. Rövid ideig gondolkozott, majd arra a következtetésre jutott, hogy az esélyek határozottan az ő oldalán állnak. Esély és felsőbbrendű intelligencia. Homloka kisimult, és elmosolyodott, mert látta maga előtt, milyen lesz Tom Ritchie area. Épp ez kell neki, egy utazás az emlékek ösvényén. A mosoly elragadtatott vigyorrá szélesedett, mert mindennek a tetejébe még Hawkins is a sarokba fogja vágni tőle azt a borsónyi agyát.

16.

A Jeges a berkeleyi közterület-fenntartó és csatornatisztító cég kisajátított furgonjából figyelte a Stephen's Way mellett álló ház bejáratát. Már majdnem két órája ücsörgött itt, és ez alatt az idő alatt egyrészt az öregedő Thomas Ritchie hajtott el a Mustangjával, másrészt megérkezett a takarítószolgálat rózsaszín Toyotája. A két jamaikai takarítónő még mindig a házban tartózkodott, tehát valószínűleg ott van Mrs. Thomas Ritchie is. Jó messzire jutott Tommy a Regent Street-i bérházból.
A közterület-fenntartó jellegtelen furgonja maga volt a tökéletes álca. Esetleg gyanút keltene, ha bérelt kocsiban rostokolna itt valaki, és még idejönne a berkeleyi rendőrség, egy közületi kisteherben szundikáló overallos ember viszont úgyszólván láthatatlan.
Tommy viszonylag egészségesnek látszott, amikor elhúzott a Mus–tanggal, hanem a gyérülő haj és a kis pókhas elég megdöbbentő. Hol volt már a Regent Street-i bérház, hol az acélosan táncos lábikra és a kőkemény hasfal! Az idő megdolgozta, mint egy követ, legömbölyítette a szögleteit, eltompította az élességét.
Mint minden mást is, amit a Jeges eddig látott Berkeleyben. A People's Park poros harasztjában cracket árultak, és hajléktalanok aludtak. BMW–k és Volvók váltották fel a

Volkswagen bogarakat és a buszokat. Nők kocogtak testhez tapadó sztreccsnadrágban, ágyékukon duzzadó kis gatyapőcként ugrándozott a nejlon övtáska. Lófarkas, középkorú férfiak motorbiciklin mentek munkába, hátuk mögött a csomagtartón a gumikötéllel felkötözött aktatáska. Az omlett biotojásból és napon aszalt paradicsomból készült. A forradalom belefulladt a pénzbe. Woodstock II pénzes csatornán. Nem maradt ügy, amiért harcolni lehessen.

A Jeges elmosolyodott: ha azt vesszük, ő tényleg megtartotta a hitet megannyi év során, nem volt hajlandó felpuhulni vagy tompítani az élein. Nagyjából ugyanolyan is maradt – se pókhas, se pofazacskó, se ősz haj vagy szakáll, csak mikor arra volt szüksége. Örök fiatal, beolvasztást nem tűrő, magányos harcos. Mint Hawkins. Még mindig az igazságot keresi, ennyi év után. Micsoda pár!

Zümmögés riasztotta fel gondolataiból. Rátekintett digitális karórájára, és megnyomta a pici pockot, amely bekapcsolta az ébresztőt. Apró, barna bőr gyógyszeres dobozt húzott elő a kezeslábasából, kivett két kis fekete kapszulát, és víz nélkül lenyelte. Még annyi maradt, amennyi tizenkét órára elég – újabb ok, hogy ne maradjon túl sokáig Berkeley-ben, ne engedjen a kísértésnek.

Ismét megjelent a két jamaikai nő, lehurcolták a porszívóikat és a felmosószivacsaikat a bekötőúton a kocsijukhoz. Berámoltak a Toyotába, és elhajtottak. Egy perccel később felpattant a garázsajtó. Rikító sárga Mazda Miata tolatott ki rajta, megfordult, és legurult a bekötőúton. Harmincas éveiben járó, csinos fekete asszony ült az apró sportkocsi kormányánál, túlméretezett napszemüvegben, élénkzöld szalaggal hátrakötött hajjal. Tommy felesége.

Úgy húzott el a Gravatt Drive irányába, hogy rá se nézett a furgonra. A MasterCardja szerint minden csütörtökön délelőtt jógázni jár a berke-leyi jógaközpontba az Ashby Streeten, amely valószínűleg élete utolsó úti célja lesz. A jógaközpont legalább negyed óra autóval, a foglalkozás legalább hatvan percig tart. Bőséges idő, hogy a Jeges berendezkedhessen. Hogy felkészüljön.

Nem mozdult a furgonból, adott az asszonynak néhány percet, hátha elfelejtett valamit. Lenézett a szomszéd ülésre. Ott egy

extra hosszú szerelőláda ült. A Jeges odanyúlt, felpattintotta. Nem volt benne semmi, csak egy vadonatúj, háromnegyedes gyerekméretű, fából faragott Louisville Slugger baseballütő. Az oaklandi sportszerbolt eladója alumíniumot javasolt, de a Jeges nem kérte. Fő a következetesség! Bekattintotta a zárat, megragadta a láda fogantyúját, és kikászálódott a furgonból. Először a Ritchie házaspárnál egyenlít, azután eljátszik régi barátjával, William DeMille Hawkinsszal. Bajnoki mérkőzés lesz. Egy jól irányzott ütés eldöntheti a meccset.

Hawkins, miután reggel eljött az Anderson-szigetről, Seattle-be hajtott az ötös államközi főúton. Körülbelül egy órát töltött mézes ábrázatú gyermekjóléti tisztviselőkkel King megye bíróságán, aztán ment néhány sarkot a rendőrség hatvanas években épült üvegkockájáig. A gyermekjólétnél a hivatali politikára hivatkozva senki sem volt hajlandó belebocsátkozni egyedi esetek megvitatásába, és a seattle-i rendőrök, bár sokkal segítőkészebbek voltak, semmi olyat nem mondhattak, amit Hawkins ne tudott volna. Pozniak rég meghalt, Ricky Stilesnak hírét sem hallotta senki.

Dél felé bánni kezdte, amiért nem fogadta el Gunnar Gustafssontól a felkínált sittimteát. Ösztönösen tudta, hogy kutakodása fordulóponthoz érkezett, de valamiért sehogy sem bírt bekanyarodni a célegyenesbe. Nyomozati szorulás. Egyszer csak *a* közkönyvtár folyóirat-olvasójában találta magát, amint a seattle-i helyi újság mikrofilmes archívumában rágja magát előre.

Pozniakot többször említették, főleg az egyházközség javára szervezett gyűjtései kapcsán, szerepelt a gyászjelentése és egy rövid hír halálos „balesetéről", amely három nap és öt bekezdés múlva elmerült a feledésben. A nyilvántartás egy szóval sem említette a Katolikus Ifjak Szent Vince Gyakorlóiskoláját az Anderson-szigeten.

Mivel nem talált semmiféle támpontot, lement az előcsarnokba, keresett egy nyilvános telefont, és felhívta az egyházkerület irodáját. A titkárnak, aki fölvette a kagylót, előadta az ujjából szopott mesét, miszerint ő most vakáción van, és eszébe jutott, hogy meglátogatná távoli nagynénjét, aki apáca volt, precízebben a Jézus Drágalátos Vére Nővérei rendjének tagja. Nem is tudja biztosan, de úgy rémlik, hogy a

néni egy bellinghami árvaházban dolgozott. A titkár arra kérte, hogy várjon, majd egy-két perc múlva visszajött. Az árvaházat évekkel ezelőtt bezárták, de az épületet még ma is használják mint otthont és menhelyet idősebb rend tagok számára. Hawkins fölírta a címet, köszönetet mondott a titkárnak, és letette. Kávét és fahéjas kiflit vásárolt egy közeli Star-bucksban, visszaült bérelt kocsijába, és elindult Bellinghambe.

Az órányira levő városka félúton terült el Seattle és Blaine, a kanadai határváros között, a Puget-öböl északi végében. Valaha pezsgő kikötő volt, ma a University of Western Washingtonból és az idegenforgalomból élt. Rendőrszemmel nézve az volt a legnagyobb nevezetessége, hogy innen származott Ted Bundy egyik áldozata.

A Jézus Drágalátos Vére menhely a Chuckanutt-hegy fonákján épült, a bellinghami Fairhaven negyedben. Az információs központban beszerzett brosúra és autós térkép szerint a Chuckanutt látványos, nyaktörő, festői út a parton, olyan erdős hegyoldalak tövében, ahol hat–hét számjegyű az ingatlanok ára. Borókával és lucfenyővel benőtt fonákjáról a régi Padden-víztározóra, illetve Bellingham egyik legrégibb és legszegényebb negyedére lehetett rálátni.

Hawkins a California Street derekán, egy zug mélyén talált rá a menhelyre. A főépület hatalmas, háromemeletes, viktoriánus hodály volt, megsárgult téglából rakva, időtől megzöldült rézborítású manzárdtetővel. Valamikor az idők során kiegészítették két deszkavázas dormitóriumi szárnnyal. Megroggyant, rozsdás drótkerítés határolta el a helyet, ahol parányi, elhanyagolt baseballpályát hasítottak ki a fojtogató sarjerdőből.

A fű derékig ért a hajdani középpályán, a dombon saspáfrány nőtt. Itt évek óta nem labdázott senki. A menhely legközelebbi szomszédja, amelyet Hawkins a hegyre jövet látott, egy otthagyott, duplaszéles lakókocsi volt. Halódó öreg apácáknak talán lehet a béke és nyugalom szigete, de a srácoknak, akik évekkel ezelőtt éltek itt, a magány és a kirekesztettség pokla lehetett. *Árvaház.* Már a szó is vén és idejétmúlt.

Hawkins kikászálódott az autóból, és nyújtózkodott. Előtte Szűz Mária üvegszálas szobra állt egy kör alakú virágágy

közepén. A Szűzanya imádattal tekintett le egy tárgyra, amelyet kezei hódolatos kelyhében tartott. A tárgy egy üvegszál szív volt, üvegszál tövisekkel körbefonva. A szív lakkos kárminpirosa harsányan rikított a köntös galambkékje mellett; a kezekre lecsöpögő vért is festettek szerető ecsettel. Hawkins a kerttervezés groteszk darabja mellett fölsandított az épületre. Szürkületkor olyan lehet, mint Batesék háza a *Psychó-ban,* amelyet iszonyatosan felnagyítottak.

– Jövök, anyám – suttogta. Milyen alkalmas lehetett ez a ház érzelmi zűrzavarok gerjesztésére! Eszményi táptalajként szolgált egy olyan eszelősnek, mint a Jeges. Megkerülte a szobrot, felsietett a rövid lépcsőn, és belépett a főbejáraton.

Deszkaasztal állt közvetlenül az ajtó mellett, de senki sem ült mögötte. Az előtérből több folyosó ágazott ki, az egyik fal mellett széles lépcső vezetett az emeletekre. A derékig érő faburkolat fölött halványzöldre meszelt vakolat nyújtózott a repedezett plafonig. A nyiszorgó puhafa deszkapadlót bartia linóleum takarta. Hawkins megpróbált nem lélegezni túl mélyeket – az állott levegőt vastagon megülte az alagsori tárolóhelyiségek, az éjszaka bepiszkított lepedők és az öregség *szaga.*

Hatvanas éveiben járó, testes asszony lépett ki az egyik szűk folyosó elején levő szobából. Az ápolónővérek szoros főkötőjét és fehér mellkendőjét viselte. Vastag derekáról akkora fekete–ezüst feszület lógott, mint egy kisebb kalapács. Fehér cipőjének vastag talpa surrogott, ahogy elindult Hawkins felé.

– Parancsol? – Erőteljes hang, egyelőre semleges.

– A nevem Hawkins. Az FBI–tól vagyok. – Ami nem hazugság, bár nem is igazság. Hawkins örült, hogy nem katolikusnak nevelték.

– Claude nővér vagyok. Miben segíthetek önnek?

– Keresek valakit, aki itt... lakott.

– Egy nővért?

– Nem. Egy árvát.

– Az árvaházat évekkel ezelőtt bezárták.

– Arra gondoltam, talán vannak itt nyilvántartások, amelyekbe belenézhetnék.

– Az összes iratot átszállították az egyházkerület irodájába, amikor az árvaházat bezárták. – Ott pedig nemigen láthatja

őket se volt FBI-ügynök, se más.
– Akkor nincs itt véletlenül valaki, akivel beszélni tudnék? Olyasvalaki, aki itt dolgozott? Aki talán ismerhette azt a személyt, akit én keresek?
– Miért érdekli az FBI-t az a fiú?
– Attól félek, hogy ezt nem közölhetem önnel.
– Értem. – Zsákutca. Hosszú szünet. Majd ismét a parancsoló női hang: – Mikor volt itt az a fiú?
– Abban nem vagyok bizonyos, hogy mikor érkezett. Azt tudom, hogy 1966-ban áthelyezték a Szent Vince gyakorlóiskolába.
Claude nővér összevonta a szemöldökét. – Monsignor Pozniakhoz. –Elhallgatott. – A fiú bűnöző volt?
– Akkor nem – felelte Hawkins. – Most az.
– Ilyen áthelyezésekre általában kizárólag szélsőséges esetekben került sor. – Az apáca arca megkeményedett.
– Úgy mondja, mintha ön is dolgozott volna itt.
– Az elöljáró anya adminisztrációs titkára voltam. – Hosszan, fürké-szőn nézett Hawkinsra. – Mit követett el a fiatalember, hogy továbbküldték Monsignor Pozniak intézetébe?
– Megütötte a rend egyik tagját. Egy apácát. Biciklilánccal verte össze. Claude nővér megdermedt, világoskék szeme felvillant. Egyik keze megragadta a feszületet, és erősen szorította. Volt valami öregedő arcának feszessége mögött. Harag, és még annál is mélyebben: félelem.
– A Stiles fiú – suttogta.
– Pontosan. – Hawkins igyekezett, hogy ne legyen ujjongó a hangja. Most nem kellett neki Gustafsson kaliforniai cascarája. Befordult a célegyenesbe.
– Mondja el, mit művelt, Mr. Hawkins. – Az öreg apáca hangja elcsuklott az idegességtől.
– Attól félek, ez bizalmas adat, Claude nővér. Ne haragudjon.
– Mondja el! – Ez parancs volt. Ha nem mondja el neki, a nyom itt megszakad.
– Ölt. Nem is egyszer – felelte Hawkins. – Az az igazság, hogy sokszor. – Még most se tudta pontosan, hogy hányszor. Az ő számítása szerint eddig legalább harmincötször, de valószínű, hogy ennél jóval többről lehet szó.
Az öreg apáca bólintott. – Igen. – Nem látszott meglepettnek.

– Ön ismerte? – kérdezte Hawkins csendesen. Claude nővér a fejét rázta.
– Nem nagyon. Csak arról tudtam, amit művelt. És féltem, hogy mire lehet még képes. – Elengedte a keresztet. – Jöjjön velem.
Fölvitte Hawkinst négy nyiszorgó lépcsőfordulón a legfelső emeletre, majd végigvezette egy rövid, félhomályos folyosón. Egyet koppantott a keskeny, sima deszkaajtón, aztán elfordította a kilincset, és belépett.
Hawkinsnak háttal épp a dísztelen vaságyat vetette be egy nő, aki pont úgy volt öltözve, mint Claude nővér. A sivár szobában nem volt semmi az ágyon, egy apró fiókos szekrényen és egy konyhai széken kívül, amelyet ugyanolyan fakókékre festettek, mint odakint a Szűzanya köntösét. Az apró ablakból a hegyoldalra és a városra lehetett látni.
– Celandine, ez itt Mr. Hawkins – mondta Claude nővér a férfi háta mögül. – Az FBI-nál van. Szeretne beszélni veled Richárd Stilesról. –Szünetet tartott. – Van kifogásod ellene?
– Dehogy van! – fordult meg a nő készséges mosollyal. Celandine nővér ötven-egynéhány éves lehetett, de sokkal kevesebbnek látszott. Arcának bal oldala olyan fiatalosan sima volt, mint azoké a nőké szokott lenni, akik nagyon korán tesznek fogadalmat. Gyerekkorában már-már csodaszép lehetett.
Arcának jobb oldala roncsolt maszk volt, álltól homlokig rózsaszínen fénylő vadhúsok stráfozták, az egyik forradás átszelte a szemgödröt és félig lezárta a szemhéjat, a másik legörbítette a jobb szájszögletet. Haw–kinsnak tágra meredt a szeme. Észrevette, hogy a jobb fül is olyan, mintha letépték volna a koponyáról. Váratlan hullámban tört rá a szégyen, amiért egyszer is sajnálta magát elveszített fél szeme miatt. Celandine nővér maga volt a Janus–arcú iszonyat.
Az apáca leült a frissen bevetett ágyra, és aprót, majdnem elégedettet sóhajtott. – Jaj nekem! – mondta, még mindig mosolyogva. – Évek óta nem gondoltam Richárdra. – Fölpillantott Hawkinsra. – Pontosan mit szeretne tudni?
Claude nővér rátette a kezét Hawkins vállára. – Most itt hagyom magukat – szólt halkan. – Betegeim vannak, akikkel törődnöm kell. – Sarkon fordult, végigsurrogott a folyosón.

Hawkins az ablakhoz lépett, kinézett, majd végül megfordult, ismét szembe az apácával.
– Tudtam, hogy bántalmazta önt, de...
– Nem volt fogalma a sérülés mértékéről. – Celandine mosolygott, szájának bal sarka fölemelkedett, a jobb nem mozdult. – Ne restelkedjék, Mr. Hawkins. Tudom, milyen vagyok. – Halkan fölnevetett. – Az apácáknak nem kell szépnek lenniük, ezt ugye tudja? Nem előfeltétele a munkának, és én bizonyos vagyok benne, hogy Istent nem érdekli.
– Mennyi idős volt, amikor ez történt? – kérdezte Hawkins.
– Húsz – felelte Celandine. – Novícia voltam. Az első évem volt tanítónőként.
– Nem sokkal volt idősebb Stilesnál – jegyezte meg Hawkins.
– Nem – felelte az apáca. – Én nem tudtam, hogy ilyen emberek léteznek. Akkor még nem.
– Miért bántalmazta önt?
– Csúnya szavakat tanított néhány kisebb gyereknek. Szennyes vicceket. Megkértem, hogy hagyja abba.
– Nem hagyta?
– Nem. – Az apáca elhallgatott. – Aztán elkezdett megjegyzéseket tenni rám.
– Fizikai megjegyzéseket? – kérdezte Hawkins. Celandine nővér higgadtan bólintott.
– Igen. Haragudtam. Elveszítettem az önuralmamat.
– Arcul ütötte.
– Igen. Máig szégyellem, ha eszembe jut. Nem kellett volna ezt tennem. – Döbbenetes szavak voltak, ha azt vesszük, amit Stiles művelt vele.
– Másnap visszajött, és megtámadta önt.
– Igen.
– Mennyi idővel ezután helyezték át a Szent Vincébe?
– Nem tudom biztosan – felelte az apáca. – Elég hosszan voltam kórházban. Több hónapig. Mire visszatértem, ő már elment. De én tartottam vele a kapcsolatot.
– A kapcsolatot? – A fiúval, aki meg akarta ölni? A fiúval, aki egy életre megnyomorította?
– Nem közvetlenül. – Celandine elpirult, a vér sötétszürkén tekergőző férgekké változtatta arcának sebhelyeit. – Felelősnek

éreztem magamat. Tudni akartam, hogyan él. Leveleket írtam.
– Monsignor Pozniaknak.
– Nem. A titkárának, John atyának. Ő vette a szárnya alá Richárdot.
– Aztán Richárd ellopta a motorkerékpárját.
– Nem lopta el – tiltakozott Celandine nővér, és megint mosolygott.
– John atya adta neki.
– Honnan tudja?
– Ő maga mesélte nekem – mondta az apáca egyszerűen. – Miután kilépett.
– A Szent Vincéből?
– Igen.
– Mikor volt ez?
– Kevéssel az után, hogy Monsignor Pozniak elhunyt.
– Miért lépett ki John atya? Stiles miatt?
– Nem. John hite ingadozott. Érdeklődés támadt benne a politika iránt. Segített megszervezni Seattle-ben a rendelőintézetet azoknak, akik nem akartak bevonulni katonának. Azután elkezdte átcsempészni a katonaszökevényeket a kanadai határon, meg azokat, akik elégették a behívójukat. Kétszer letartóztatták. Végül elhagyta az egyházat. – Kurtán sóhajtott. – Nagyon sokáig szomorkodtam miatta. Száműzte magát Kanadába. Mintegy politikai állásfoglalásként. Az amnesztia után is odaát maradt. Máig ott él.
– Szokott hallani róla?
– Ó, igen! – felelte Celandine. Fölállt, odament a fiókos szekrényhez.
– John az egyetlen kapcsolatom a külvilággal. Egész rendszeresen ír nekem. Beszámol az utazásairól. – Kihúzta az egyik fiókot és elővett egy köteg rikítóan színes képeslapot. Egyet odaadott Hawkinsnak. Az Eiffel–torony. A férfi megfordította a lapot, és rápillantott az üzenetre. Szabvány „bárcsak itt lennél" szöveg. Aztán meglátta az aláírást a lap alján.
– Uramisten! – suttogta.
– Tessék?
– A név! – A kirakós darabkái hirtelen összekattantak. – Az

aláírás!
– Valami baj van vele? – kérdezte a szétroncsolt arcú nő.
– John Prentice!
A seattle-i pap.
Carol Prentice bátyja.
– Rendes adag pofátlanság kell majd hozzá – mondta Cruz.
– Az lehet – felelte Jay. – De kiolthat néhány tüzet a városban, arról nem is szólva, hogy életeket menthet meg.
Átvágtak a Maria Teresa étterem lámpákkal kivilágított udvarán az egyik sarokasztal irányába. Az asztal a százéves épület magas vályogfalának támaszkodott. Cruz szerint a Maria Teresa volt a legjobb és a legdrágább étterem Albuquerque óvárosában. Jayt nem érdekelte – pillanatnyilag az evés volt a legkisebb gondja.
– Csak emlékeztetőül – mondta Cruz halkan. – A kurafi ügyvéd, és jó összeköttetései vannak.
– Nagy ívben le van fütyülve – közölte Jay.
– Ez őrület – motyogta Cruz, miközben megpróbált nem lemaradni az asztalok között előretörtető Jaytől. – A fele tisztán elmélet. Semmiféle bizonyítékunk sincs.
– Ha eléggé ráijesztünk, ő szolgáltatja nekünk a bizonyítékot – válaszolta a nő.
A férfi, aki egyedül evett a sarokasztalnál, negyvenes évei derekán járt, magas volt, sötét hajú, és drágán öltözködött. Székétől jobbra fából faragott bortartó állt, bal cipőjének orrához finom bőr diplomatatáska simult. Tányérja előtt vastag aktaköteg feküdt az asztalon, azt nézegette evés közben, orra hegyére csúszott, teknőckeretű bifokális szemüvegén át.
Fölnézett, amikor Jay és Cruz megálltak az asztala előtt.
Olyan szeme van, mint a kígyónak.
Az ügyvéd gyakorlott kézzel leemelte a bifokálist, és üresen mosolygott rájuk. – Tehetek valamit önökért?
– Brian MacDonald?
– Az vagyok.
– Az én nevem Fletcher. Az FBI-tól jöttem. Ő pedig J. M. Cruz, a tűzeseti vizsgálati osztályról.
MacDonald csak nézte az asztala előtt álló két embert, és ugyanolyan üresen mosolygott. – Jó látni a határozott eljárást

– mondta. – Ha azért jöttek, hogy a nyaralómban pusztító tűzről beszéljünk, akkor szívesebben venném, ha a hivatali időmben kérnének egy időpontot. – Késével, villájával a tányérjára mutatott. – Mint látják, éppen vacsorázom.
Jay a tányérra nézett. A vacsora valami csirkefélének tűnt, málnapiros mártásban. – Nem azért jöttünk, hogy a nyaralójáról beszéljünk. Azért vagyunk itt, hogy az Armada Ingatlankezelő Irodáról beszéljünk.
– Attól tartok, nem értem – jelezte MacDonald.
– Lótúró – közölte Jay. Kihúzott egy széket az asztal mellől, és a jogásszal szemközt leült. Cruz állva maradt a nő bal oldalán.
– Maga benne van az igazgatótanácsban.
– Ezt úgy mondja, mintha bűn lenne, Miss Fletcher.
– Fletcher különleges ügynök. És bűn is lehet.
– Lehet? – kérdezte MacDonald. Felvonta a szemöldökét, letette a kést és a villát. – A törvényben nincsenek „lehet"–ek.
– Magának mint többségi tulajdonosnak tudomása lehet arról, hogy az Armada Ingatlankezelő Irodának van egy Spektrum Ingatlankezelő nevű fiókvállalata. A Spektrum egyik bérházát néhány napja pusztította el a tűz. Felgyújtották. – Jay szünetet tartott. – Úgy lehet, talán az is érdekli, hogy a tűzben igen sokan meghaltak. Többségükben illegális bevándorlók gyerekei.
Az ügyvéd egyenesen ránézett Cruzra. – Mármint vizeshátúaké.
– A halált okozó gyújtogatás emberölésnek minősül, Mr. MacDonald. Gyilkosságnak. Az pedig, hogy az áldozatok illegális bevándorlók voltak, szövetségi bűnesetté teszi az ügyet. – Mosolygott. – Bár azt hiszem, ezzel már tisztában van, nem igaz, Brian?
– Képtelen vagyok felfogni, mi köze mindennek hozzám – felelte MacDonald. – Az Armadának számos érdekeltsége van Albuquerque-ben és másutt. Ha a Spektrum Ingatlankezelő illegális bevándorlóknak adott ki bérlakásokat, akkor biztosíthatom róla, hogy ez a tudtomon kívül történt.
– Lótúró – ismételte Jay.
– Azt akarja mondani, hogy valami közöm van a bérkaszárnya leégéséhez? – Édesen mosolygott. – Mert ha igen, akkor okosabb lenne, ha valamilyen bizonyítékkal is alátámasztaná

az állítását. Az indítékról nem is szólva, Miss Fletcher.
– Prérif arkasok – mondta Cruz, aki akkor szólalt meg először. – A bérház az egyik közbeeső állomása volt egy prérifarkas-vállalkozásnak.
– Könyörgöm, elárulná, mi az a prérifarkas-vállalkozás?
– Napszámos robot – mondta Jay. – Olcsó munkaerő a tanyáknak. Fog egy csomó illegálist, megígéri nekik, hogy behozza őket az országba, aztán munkába állítja őket az ügyfeleinél, a határ innenső oldalán. Huszonnégy órás gyerekőrzést szervez ilyen helyeken, mint az a bérkaszárnya, hogy még néhány plusz műszakot kifacsarhasson a szülőkből. Újkori rabszolgaság. Ahogy a helyi rendőrségtől hallom, nagy buli, Brian.
– Veszélyes területre tévedt, Miss Fletcher – figyelmeztette az ügyvéd. – Úgy tegyen még egy lépést, hogy perrel találhatja szembe magát.
Nem, seggfej! Te tévedtél veszélyes területre! Neked fogalmad sincs róla, hogy én mit tudok csinálni veled!
– Brian, maga nem fog beperelni se engem, se mást. Tudja maga, hogy igaz, amit mondok.
Az ügyvéd szakított egy percet, hogy egy pohár bort töltsön magának a széke mellett álló palackból. Kortyolt, majd hátradőlt a székén. Szemernyit sem veszített a nyugalmából. – Egyetlen percre tételezzük fel, hogy amit maga mond, az igaz – szólt végül.
– Tételezzük! – egyezett bele Jay.
– Én irányítom azt a prérifarkas-vállalkozást, amelyet maga említett. Nagy összegeket keresek rajta. Miért gyújtanám fel?
– Úgyis helyet akart változtatni – sietett a segítségére Cruz. – Különben is, most más dolgokkal kellett foglalkoznia, nem igaz?
– Mint például?
– Rezsó Harryvel – felelte Cruz.
– Kivel?
– Tizenegy ember halt meg a tűzben – mondja Jay. – Kilenc csecsemőkorú gyermek, az asszony, aki vigyázott rájuk, és egy fehér férfi, úgy ötvenöt éves, a lépcsőházban találták. Beletelt egy időbe, de végül azonosították: Harry Radborne hivatásos gyújtogató.

– Azért hívták Rezsó Harrynek, mert az volt a kedvenc tűzgyújtási módszere – szúrta közbe Cruz. – Rátett egy gázolajjal töltött konzervdobozt a rezsóra, aztán elpályázott. Egyszerű és nagyszerű.
– Szóval, egy gyújtogató benne égett a tűzben, amelyet ő okozott. –MacDonald vállat vont. – Költői igazságszolgáltatás.
– Már halott volt, mikor a tűz kiütött – mondta Cruz. – Valaki párszor fejbe csapta egy kalapáccsal. Bezúzta a koponyáját. A kórboncnok szerint másutt történt. Úgy vitték oda a lépcsőházba.
– És én voltam az, aki odavonszolta? – Megcsóválta a fejét. – Dajkamese, Mr. Cruz. – Ismét fölvette a kést-villát. – Majd akkor jöjjenek vissza, ha lesz igazi bizonyítékuk. – Folytatta az evést.
Jay elvette előle a borsszórót, és lecsavarta a kupakját. Beledöntötte az egész borsot az ügyvéd tányérjának közepébe. MacDonald sóhajtott, és megint csak letette a kést–villát.
– Most nézze meg, mit művelt. Tönkretette ezt a finom málnaszószos csirkét.
– Maga pedig meggyilkolt tizenegy embert.
– Kapja be az összes faszomat, Miss Fletcher, a csikánó barátjával együtt – folytatta ugyanolyan hangon MacDonald. Jay érezte, hogy Cruz összerezzen mellette.
– Perrel való fenyegetőzéstől a káromkodásig és a fajgyalázásig, mindezt két perc alatt! – Fülig érő szájjal mosolygott. – Csak nem cukkoltam fel, Brian?
– Szó sincs róla. *Lótúró.*
– Még mindig itt van. Még mindig beszél.
– Lehet, hogy kedvelem az intellektuális csörtet.
– Nem maga mondta, hogy a jogban nincsen „lehet"? – Jay fölényben érezhette magát. Hosszú csönd következett.
– Van még valami, amit ki óhajt fejteni? – kérdezte MacDonald. – Mielőtt távoznának?
– Egyetlen kérdést.
– Parancsoljon.
Most vágj oda a kalapáccsal!
– Mivel zsarolta Rezsó Harry? A prérikutya–vállalkozással vagy a háza felgyújtásával?
A Cherokee fényszórója alagutat fúrt az éjszakába. Cruz és Jay

Santa Fé felé robogtak. Albuquerque rég elmaradt a messzeségben, előttük nem volt más, csak feketeség. Hideg volt, pedig ment a fűtés. Jay magát átkarolva gunnyasztott az anyósülés ajtaja mellett.
– Tényleg azt hiszi, hogy működött? – Cruz megfordult és ránézett. Jay area kísértetiesen derengett a műszerfal tompa fényében, de félreérthetetlenül látszott rajta a diadal, és szikrázott a szeme.
– Igen – bólintott. – Amit látott, annál közelebb egy ügyvéd nemigen juthat a direkt pánikhoz.
– Amikor elmentünk, éppen újabb pohár bort töltött magának – mutatott rá Cruz. – Nekem ez nem tűnt pániknak.
– Gyilkossággal vádoltam – felelte Jay. – Maga is a szemébe mondta. Ügyvéd, és összeköttetései vannak. Ha csak félig is ártatlan, rögtön a plafonig ugrik, és mi nagyon rázós kérdésekre válaszolhattunk volna az államügyész irodájában.
– Az még mindig bekövetkezhet.
– Kizárt dolog – csóválta a fejét Jay. – Lefogadhatja, hogy tíz másodperccel a távozásunk után már bunkofonon visítozott segítségért. Dől a fejére az egész világ, és ezt ő is tudja. Fajgyűlölő tetűláda. Ez nem fogja egyedül elvinni a balhét.
– Mit gondol, mi lesz a következő húzása?
– Körbekérdezget, megpróbálja bedobni, ami renoméja van. Aztán megül a seggén, és gondolkozik egy-két napig.
– És aztán?
– Felhív bennünket, és megkérdi, mit adunk érte, ha feldobja a haverjait, köztük Bingham barátunkat Los Alamosból.
– Én még mindig nem értem, hogy fedezte fel a kapcsolatot – mondta Cruz, és megcsóválta a fejét.
Nem akarod te azt tudni.
– Hiszen a maga ötlete volt. Kezdettől azt hajtogatta, hogy kell lennie valamilyen kapcsolatnak a négy tűzeset között. Nevezze rendőri szimatnak!
És *egy kis korcsolyázásnak néhány bizalmas adatbázisban. Kórlapokban, számlakivonatokban, a Los Alamos-i személyzeti anyagban – ami önmagában véve is szövetségi bűncselekmény. Egyik gaztett a másik után.*
– Akkor lássuk… Bingham és a másik pasi Los Alamosban – Lowen–thal – beruháznak az Armadába. Az összes

megtakarított pénzüket.
– És mindent, amit kölcsön tudnak kérni – tette hozzá Jay. – Lowen–thal három jelzálogkölcsönt vett föl a *házára.* Bingham eladta a szőnyeggyűjteményét, még mielőtt leégett volna a háza.
– MacDonald csinál néhány rossz beruházást, pácba kerül, Armada a tönk szélén, úgyhogy felgyújtja a nyaralóját a biztosításért.
Jay bólintott. – Lerohanja Lowenthalt és Binghamet. Vagy előállnak még egy kis kápével, vagy cseszhetik vele együtt. Felajánlja Rezsó Harry szolgálatait, csakhogy Rezsó rákap a pénz ízére, és megzsarolja MacDonaldot.
– Jézusom! – motyogta Cruz. – Ezt nevezem gubancnak. – Gondolkozott egy darabig. – De ez még mindig nem magyarázat Symingtonra. Hogy keveredett ő ebbe?
– Ő a balek. Az egész HIV-ügy egy nagy linkelés volt, falból. Bingham szempontjából jókor jött incidens. Az ő állásában könnyű volt kinyomozni Symington engedélyét a robbanószerek használatára. Symington tökéletes volt, indíték, alkalom. Valódi indítéka persze egyáltalán nem volt. Los Alamos peren kívül fizetett a jogtalan elbocsátás miatt, kész. Symingtont pécézték ki, hogy vigye el a balhét. Rezsó eljárásmódot változtat Santa Fében, és kotont használ. A gyanú árnyéka Symingtonra vetődik, ők pedig sértetlenül ellejtenek. – Megcsóválta a fejét. – Még arra is volt gondjuk, hogy Symingtonnál a tűz jelentéktelen károkat okozzon. Hogy még bűnösebbnek látsszék.
– Miért van nekem az az érzésem, hogy maga olyan helyeken kutakodott, ahol nem kellett volna? – kérdezte Cruz. – Ennek egyike sem úgy hangzik, mintha az Országos Levéltárból merítette volna.
Okos fiú.
Jay vállat vont. – Ezek közül egyet sem kell közvetlen bizonyíték gyanánt használni. – Elmosolyodott. – És magának valószínűleg nem is lesz szüksége rá. Rendesen rájuk hoztuk a frászt. A saját lábukban fognak hasra esni az igyekezettőL hogy lássák, melyikük lesz az első, aki belebukik.
Cruz még mindig aggodalmaskodott. – Akkor is…
– Menjen már, Cruz, ez tényleg egy olyan alkalom, amikor a

cél szentesíti az eszközt.
Az egykori tűzoltó nem szólt többet.
Húsz perccel később megérkeztek Santa Fébe. Cruz kitette a nőt a szurdokparti háznál. Jay annyira kimerült a mozgalmas naptól, hogy nyomban elkezdett vetkőzni, alighogy becsukta maga mögött az ajtót, és csaknem elkerülte a figyelmét a számítógépén hunyorgó fény, amely arra figyelmeztette, hogy e-mail várja. Szoknyáját és blúzát a kanapé támlájára dobta, átszaladt a besötétített nappalin, bugyiban-melltartóban leült a számítógéphez, és lehívta az üzenetet.
– A mindenit! – suttogta. – Működik! – Az a nyomkövető vonal jelentkezett, amelyet ő csempészett föl a Spéci Gy. hirdetőtáblájára. De be kellett látnia, hogy a hirdetőtábla rendszergazdájának biztonsági módszerei majdnem olyan rafináltak voltak, mint a Carnegie-Mellon CERT-eseitől letöltött nyomkövető. A csapa közepén bekapcsolt a Spéci Gy. vészjelzője, a hirdetőtábla automatikusan becsukódott, félbeszakította a helymeghatározó szekvenciát, és eltörölte a nyomot. A CERT programnak nem sikerült teljesen lenyomoznia a telefonszámot, amelyről hívták a hirdetőtáblát, de kifogta a területi kódot és az első három számjegyet: (413) 637–
Jay átkapcsolt a CD–ROM–ra, belökte az amerikai üzleti telefonkönyv lemezét, begépelte a számokat, és megkapta a postai irányítószámot: 16057. Hátradőlt a székén, és rámeredt a fényesen vibráló képernyőre.
– Hol a pokolban van az a Slippery Rock? – kérdezte fennhangon.
És *ki az a gyilkos, aki ott bujkál?*

17.

Másnap reggel pontosan kilenckor William Hawkins Blaine-nél átlépte a kanadai határt, és Brit-Kolumbiában elindult északnak, Vancouver felé. Elsőnek arra figyelt fel, hogy az út mellett egyáltalán nincsenek hirdetőtáblák, aztán arra, hogy a kanadaiak, úgy tűnik, tökéletesen figyelmen kívül hagyják a sebességkorlátozást. Ezt leszámítva annyi különbséget észlelt a két ország között, hogy Kanadában inkább kilométerben adják

meg a sebességet és a távolságot, mint mérföldben.
Miután még vagy húsz percig hajtott a lapos deltavidéken, amely egyes pontokon a louisianai partra emlékeztetett, a hatsávos műút hirtelen elkeskenyedett, és Hawkinst beszippantotta a Eraser folyó déli ága alatti Deas alagút, hogy aztán a szétterpedt Richmond alvóvárosban bukkanjon ki a felszínre. A napsugaras messzeségben Vancouver és a kanadai Sziklás–hegység parti láncának púpjai villogtak, akár Óz városa.
Hawkins térképe szerint Vancouver egy széles földnyelven terül el. Egyik oldalról a Eraser északi ága határolja, amelyen Hawkinsnak még át kellett kelnie, a másikról valami Burrard Inlet nevű keskeny fjord, amely kiszélesedve a tengerbe torkollik. A fjord túlsó oldalán voltak a hegyek.
A Eraser északi ágán alagút helyett hidak és többszintű, négyágú kereszteződések szédületes választékán lehetett átjutni, amelyek egy része a vancouveri repülőtérhez vezetett, a másik része pedig különböző utakat kínált a városba. A kapott cím szerint John Prentice egy Point Gray nevű környéken lakik, egyenesen északra a University of British Columbia campusától, és alig néhány saroknyira a Burrard–fjord Spanish Banks nevű partszakaszától.
A minden értelmet nélkülözni látszó útjelzésekkel folytatott, embert próbáló küzdelem után Hawjdnsnak sikerült rátalálnia a megfelelő leágazásra, és besurrant a sövények között kanyargó, keskeny South West Marine Drive-ra, amelynek magas falakkal körülvett házai Beverly Hillsből sem ríttak volna ki. Baloldalt a Fraserre néző magas szirten épültek a házak. A folyón túl, amelyen az imént kelt át, Hawkins meglátta a repülőtér széles lapályát. Saját jól fejlett irányérzékére hagyatkozva most csaknem egyenesen északnak tartott, de hamarosan megtanulta, hogy a pontos iránynak és a vancouveri utcatábláknak nagyon kevés közük van egymáshoz.
Úgy egy mérföld után a keskeny út kiszélesedett, és a házakat felváltották a sűrű, szépen gondozott cédrus– és fenyőligetek. Néhány perccel később a visszakeskenyedett úton Hawkins áthajtott az egyetemi város peremén. Később rábukkant egy mellékútra, amely levezetett az óceánhoz. Rövid megállót

tartott egy tengerparti parkolóban, hogy tanulmányozza térképét, és aztán rá is talált a Celandine nővértől kapott címre.
Prentice egy mellékutcában lakott, félúton fölfelé a tengerpartból kiszökkenő meredek dombon. A környék fura keveréke volt az apró viktoriánus kunyhóknak, a hatvanas évek közepén épült osztott szintű farmházaknak, valamint a kívülről különböző lazacrózsaszín és halványkék árnyalatokra vakolt, ultramodern üveg–acél szerkezeteknek. Prentice szabványos farmházban lakott, amelynek érdektelen homlokzata egy szintben volt az utcával, cölöpökre támaszkodó hátulja pedig keskeny sikátorra nézett.
Hawkins kiszállt a kocsiból, az ajtóhoz ment, és csöngetett. Bellingham óta egyfolytában azon gondolkozott, mit mondjon a pasasnak, de még most sem tudta. Az ajtó mögött csend honolt a házban. Hawkins másodszor is csengetett. Néhány másodperc múlva csoszogó lépéseket hallott, és az ajtó lassan kinyílt. Tizennyolc-tizenkilenc éves fiú lépett eléje. Vietnami vagy kambodzsai volt, halvány olajbarna bőre olyan sima, mint egy lányé. A haja hollófekete volt és nagyon hosszú. Tapadó fehér selyemnadrágot viselt, és élénkzöld selyeminget, amelyen egy sárkány tekergőzött le a jobb vállról, majd keresztbe a mellrészen.
– John Prentice-t keresem.
– Tó; *khong hieu.* – *A* fiú megvonta a vállát, és mosolygott. Hawkins megértette a mondatot – az elsők között tanulta meg saigoni katonai rendőr korában: „Nem értem." Leásott az emlékei közé, megpróbált felidézni néhány alapszintű vietnami mondatot.
– *John Prentice dau?*
A fiú megrázta a fejét, és kezdte volna csukni az ajtót. – *Khong daj, khong daj.* – Nem itt.
– *Dau?* – kérdezte Hawkins. Kinyújtotta a kezét, és nem engedte becsukni az ajtót. A fiú riadtnak látszott.
– Part – mondta. – Parton. – Arca elé emelte a kezét, és úgy tett, mintha filmezne. – *Csup hinh. Xi ne, xi ne.*
A csup hinh fénykép, de mi az ördög a *xi ne?* Aztán rájött. A *xi ne* egy francia szó vietnamizálása. *Ciné, xi ne.* Prentice lent van a parton egy videokamerával.

Hawkins elmosolyodott, elengedte az ajtót, és köszönetet mondott a fiúnak. – *Kam ön ong.*

A fiú viszonozta a meghajlást, és hasonló udvariassággal válaszolt, de még mindig ideges volt. – *Khong kő dzsi.* – Puhán becsukta az ajtót. Hawkins elfordult, lement az ösvényen a járdára, és megállt. Hátranézett, és még látta, ahogy a panorámaablak szélén meglibben a függöny. A kölyök leselkedett. Hawkins otthagyta a kocsiját, elment a mellékutca végéig, majd balra fordult, és a dombon leereszkedett a partra. A domb alján átvágott az úton, keresztülment a parkolón, és a strand-őr büfével kombinált bódéjában vásárolt egy kávét. A műanyag pohárból szürcsölgetve ballagott a kavicsos bicikliösvényen, olyasvalaki után fürkészve, aki videokamerát használ. A part nem volt zsúfolt, de éppenséggel üres se.

Koros honpolgárok vakmerő színekben pompázó szatén tréningruhát viselő energikus csapata taj-csi gyakorlatokat végzett egy aszott kínai aggastyán éber felügyeletével, a dagályvonalon kamasz fiúk dobáltak frizbit egy összevissza botladozó, nyaksálat viselő ír szetter társaságában, egy fürdőruhás férfiakból *és* nőkből álló csoport napolajjal játszott orosz rulettet a homokon.

Az öböl mély vizein tucatnyi teher– és tartályhajó horgonyzott, mögöttük fákkal benőtt hegyoldalak szökkentek a magasba a tengerből. Az öböl végében a város tüskéi rajzolódtak a szemhatárra. Rengeteg bronzszínű üveg és pasztellre festett beton – kisebb, sokkal mutatósabb változata Los Angelesnek vagy Houstonnak.

Egyforma távolságban tenger sodorta hatalmas cédrustörzseket húztak ki a partra, a dagályvonalon túl, hogy háttámaszként és szélfogóként szolgáljanak. Az egyiken egy férfi ücsörgött, és videokamerával próbálta befogni a frizbiző fiúk mozgását. Hawkins megállt a biciklis ösvény szélén, egy fa árnyékában, és várt.

A férfi negyvenes évei elején járt, bő, sötétkék mackónadrágot viselt, és rövid ujjú fehér pólót, amely kirajzolta domború mellkasát és tömör vállizmait. Testépítő. Izmoktól dagadó vastag nyakán nagy oroszlánfej ült. Őszülő szőke haját hosszú lófarokba kötötte. Hawkins nem ilyennek képzelt egy kiugrott papot – jobban emlékeztetett holmi korosodó parti mentőre a

Baywatchból, sportos strandfiúra, aki megette a kenyere javát. A kamaszokat videózta.
Hawkins a fa árnyékából kilépett a homokra. Odament a cédrustönkhöz, és megállt a videós férfi mellett. – John Prentice?
Az leállította a kamerát, és fölnézett.
– Ismerjük egymást valahonnan? – Nem gyanakvó, de nem is különösebben barátságos. Kíváncsi.
– Nem, maga nem ismer engem. A nevem Bill Hawkins. Jártam a házánál. A... barátja mondta, hogy itt találom.
– Kim? – Prentice elmosolyodott. – Eszerint fejlődik az angoltudása. Csodálom, hogy megtalált.
– Beszélek egy kicsit vietnamiul.
– Igen? – Valami megkeményedett *a* hangjában. Elég egyértelmű oka van annak, ha egy középkorú amerikai fehér férfi tud vietnamiul. –Hadsereg?
– Katonai rendőrség – felelte Hawkins. – Másfél turné Saigonban.
– Ott veszítette el a szemét? – kérdezte Prentice, és a szája alig észrevehető, gúnyos mosolyra húzódott.
– Nem – felelte közömbösen Hawkins. – Egy Sears gázsütő miatt. Figyelmetlenül olvastam el a használati utasítást.
– Úgy hát mit óhajt tőlem, Mr. Hawkins? A háborúnak vége. A lógósok és a katonaszökevények amnesztiát kaptak.
– Nem feltételeztem, hogy maga is közéjük tartozott.
– Nem is tartoztam.
– Maga pap volt.
– Úgy látom, tud rólam egyet s mást, Mr. Hawkins. – Prentice óvatosan letette a kamerát a tenger csiszolta rönkre. A bicepsze vastagabb volt Hawkins lábikrájánál. – Nekem ez nemigen van ínyemre.
– Most jártam Bellinghamben. Meglátogattam régi barátnőjét, Celandine nővért. Mellesleg üdvözli magát.
Figyelte, ahogy Prentice vörösödik. Már-már dühös volt. Mennyire képes féken tartani?
– Miért nem tér a tárgyra, Mr. Hawkins? Nyilvánvalóan van valamilyen rejtett indoka.
– Ricky Stiles – felelte Hawkins faarccal. Prentice ugyanolyan gyorsan elsápadt, ahogy az előbb elvörösödött. Keze ökölbe

szorult, nyakán megfeszültek a vastag inak. Aztán ujjai kilazultak, és elfeküdtek a combján.
– Mi van vele?
– Maga ismerte őt az andersoni Szent Vince gyakorlóiskolában. Ösz–szebarátkozott vele.
– A Szent Vincében az ember kapott minden segítségen, amihez hozzáférhetett. Nem volt a világ legbarátságosabb helye, Mr. Hawkins.
– Én is úgy veszem észre. Arra kell következtetnem, hogy Mon–signor Pozniak volt a felelős a barátságtalan környezetért.
– A részvét valóban nem volt erős oldala, nem. – Prentice elhallgatott. – Pontosan kicsoda maga, Mr. Hawkins? És miért érdekli annyira Ricky Stiles? Régen volt.
– Író vagyok, Mr. Prentice, és a gyilkosság bűntette nem évül el.
– Mit jelentsen ez?
– Ricky Stiles meggyilkolta Monsignor Pozniakot, majd a tengerbe dobta a holttestét.
– Pozniak vízbe fulladt.
Hawkins nem vett tudomást a megjegyzésről. – Két nappal a gyilkosság után maga megengedte Stilesnak, hogy elvigye a motorkerékpárját, és kiengedte a fiút a Szent Vincéből. Stiles eltűnt.
– A megkérdezésem nélkül vitte el a motort.
– Celandine nővérnek nem ezt mondta. És sohasem jelentette be a motorlopást a Pierce megyei seriff steilacoomi hivatalában, és az országúti rendőrségnél sem.
Prentice habozott. – Nem akartam bajba keverni.
– Egyesek azt mondhatnák, hogy ezzel cinkosa lett a gyilkosnak.
– A monsignor halálának nyomozásakor sohasem merült föl az emberölés lehetősége. Vízbe fulladt.
– Nem Pozniakról beszéltem.
Prentice-t kizökkentette a válasz, és Hawkins volt annyira rendőr, hogy fölismerje a mély zavarodottságot.
– Nem értem.
– A húgára, Carolra céloztam.
– Mi köze Carolnak Ricky Stileshoz? – kérdezte Prentice

őszinte megdöbbenéssel.
– Maga sohasem hozta őket kapcsolatba?
– A húgomat az egyik fiúja gyilkolta meg, akivel lefeküdt. Sohasem tudták meg, hogy ki volt.
– Én megtudtam. Stiles volt.
A testépítő arca Hawkins szeme láttára gyúródott össze. – Édes Istenem! – mormolta. – Biztos ebben?
Hawkins bólintott. – Kétség nem fér *hozzá* – mondta. – Stiles a maga motorbiciklijével érkezett Berkeleybe, ahol Mocinak hívatta magát. Úgy tűnik, egy ideig együtt élt a maga húgával, aztán megölte.
Prentice a távoli part hegyeit nézte a vízen túl. – Akkoriban nem tartottuk a kapcsolatot – szólt halkan. – Idefent éltem, aztán még majdnem egy évig Európában, csak azután szereztem tudomást Carol meggyilkolásáról. – Megfordult, ránézett Hawkinsra. Lekopott róla minden keménység, sötét szeme könnyben ázott. Mély, reszketeg lélegzetet vett. –Nem álltunk közel egymáshoz, de mindig azt hittem... – Elhallgatott.
– Hogy lesz még rá alkalom? – kérdezte Hawkins csendesen. Prentice bólintott. –Arra gondolhattam.
– Ismerem ezt az érzést." – Ez igaz volt, Hawkins ugyanezt érezte a saját apjával kapcsolatban, de mire rájött, már túl késő volt, az apja meghalt.
Egy darabig némán ültek a fatörzsön. Lent a parton már nem lehetett látni a frizbiőket, belevesztek a káprázta napfénybe. Messze-messze, a fjord torkolatánál lassan becsühögött a látótérbe egy szögletes teher-hajó.
– Mi volt Stilesszal? – kérdezte végül Hawkins.
– Hogy-hogy mi volt?
– Milyen kapcsolatban álltak? Milyen oka lehetett rá, hogy meggyilkolja a maga húgát?
– Ez most fontos, vagy csak olyasmi, amit fel fog használni egy sztoriban? – Épp csak egy csipetnyi volt a hangjában a korábbi hidegségből.
– Fontos – felelte Hawkins. – Pozniak és Carol csupán az elsők voltak.
– Uramisten! – szólt Prentice. – Ezt nem tudtam!
– Stiles... – noszogatta Hawkins tapintatosan.

– Hihetetlenül intelligens volt – mondta Prentice egy idő múlva. –Őserejű, született lángelme. Briliáns a szó szoros értelmében. Ragyogott. – Fáradtan csóválta a fejét. – Pontosan az a fajta fiú, akiket Monsignor Pozniak gyűlölt. Aki a maga feje után ment, és nem volt hajlandó kus-hadni.
– A monsignor őt választotta pofozógépnek.
– Igen. Szinte az első pillanattól, ahogy meglátta. Ricky Stiles egyszerre volt a megvalósult álom és a testet öltött legcudarabb rémálom.
– Hogy–hogy?
– Egyszerre szép és okos.
– Stiles jóképű volt? – Meghökkentő gondolat. Hawkins mindig is egy arctalan fantomnak látta a Jegest. Most kezdett valóságossá válni.
– Ugyanolyan jóképű, mint amilyen értelmes.
– Pozniak megkívánta?
– Igen.
– De Ricky nem parírozott.
– Pontosan, és ami még ennél is rosszabb, védte a többi fiút. Ez megőrjítette Pozniakot.
– Így tehát igazak a pletykák Pozniak visszaéléseiről?
– Tartok tőle, hogy igen. – Prentice keze ismét ökölbe szorult, majd tehetetlenül elernyedt a combján. – Csupán a saját félelme tartotta vissza, hogy komoly kárt ne tegyen Rickyben. Tudta, milyen erőszakos bír lenni Stiles. Tudta, mire képes, ha túlságosan sarokba szorítják.
– Maga tudott akkoriban Pozniakról?
– Közvetlen bizonyíték nem volt, de gyanakodtam. Egyszer Stiles odajött hozzám az egyik fiú miatt. Arra kért, hogy segítsek.
– Mit mondott neki?
Prentice vállat vont. – Az igazat. A valóságot, vagy legalábbis azt, amennyit akkoriban értettem belőle. Semmit sem tehettem. Mindössze két éve szenteltek föl. Én csak egy pap voltam. Pozniak közismert volt és népszerű, legalábbis a laikusok körében. Nagy befolyással bírt. – Elcsuklott a hangja.
– Jézusom! Tennem kellett volna valamit! Akármit!
– És a fiú, akit Stiles védelmezni próbált?
– Tessék?

– Szeretője volt Stilesnak?
– Lehetséges. Gondolom. Általában egy-kétszáz fiú élt a Szent Vincében. Az ilyen dolgok elkerülhetetlenek voltak.
– Stiles meleg volt?
– Azt hiszem, Ricky az volt, ami abban a pillanatban akart lenni. Rendelkezett azzal a tulajdonsággal, hogy tükörként verte vissza az adott körülményeket, azt mutatta, amit a belenéző látni akart.
– És maga?
– Nem értem.
– Maga és Stiles. Volt homoszexuális kapcsolatuk? – Ezt a kérdést nehéz volt föltenni, és talán még nehezebb lesz megválaszolni. De Prentice nem habozott.
Szilárd volt a hangja. – Nem.
– Maga akarta?
– Nem fogok hazudni – válaszolt Prentice. – Megfordult a fejemben.
– De sohasem tett érte semmit?
– Nem.
– Vagy valamelyik másik fiúval?
– Nem. – Mélyen betokozódott fájdalom. A Szent Vince alighanem a kísértés keserédes pokla lehetett egy ilyen Prentice-féle fiatal papnak, aki ugyanolyan bizonytalan volt a hitében, mint a nemiségében.
– Stiles tudta, hogy maga meleg?
Prentice nevetett, szúrós, érdes hangon, mintha vén csontok töredeznének. – Mr. Hawkins, akkor még én se tudtam biztosan, hogy meleg vagyok. Megadhatom a pszichiáterek lajstromát, akik tanúsítani fogják.
– Beszélt valaha a fiúval Carolról?
– Egyszer-kétszer említhettem.
– Mesélte neki, hogy a húga a Berkeleyre jár?
– Lehetséges.
– Mi történt a fiúval – Stiles barátjával?
– Öngyilkos lett. – Prentice elhallgatott. – Paulnak hívták.
– Hibáztathatta Stiles magát... mert nem tett semmit, amikor ő arra kérte, hogy segítsen?
– Magam hibáztattam magamat, Mr. Hawkins. Még mindig nyomja a lelkemet annak a fiúnak a halála. Ezért engedtem

meg Rickynek, hogy elvigye az öreg Indiánomat. Többek között ezért léptem ki az egyházból. – Úgy emelte a kezét a melléhez, mintha még mindig erezne a szívében valami gyönge fantomfájást.
– Így hát Stiles bosszút állt. Meggyilkolta a maga húgát. – Hawkins elhallgatott. Ésszerű feltételezés volt, nem talált mást, ami logikusan illeszkedett volna a láncba. – Maga ismerte Ricky Stilest. Képes lehetett ilyesmire?
– Igen.
Nem maradt több mondanivaló. Hawkins egy pillanatra rá tette a kezét a férfi vállára, aztán megfordult, és elment. Prentice utánaszólt.
– Van kocsija?
– Igen. Miért?
– Hol parkolt le?
– A háza előtt.
– Visszakísérem magát. – Fölemelte a kameráját, lekászálódott a fatörzsről. – Van itt valami, amit meg akarok mutatni magának. Talán segíthet.
– Mi az?
– Egy fénykép. Rickyről.
A Jeges a bérelt kocsi kormánya mögül nézte, ahogy Bill Hawkins beül az autójába, és legurul a dombról. Régi barátja, Fartúró fráter ácsorgóit még néhány másodpercig a járdán, aztán megfordult, és visszament a házba. Hát végre összejött *a* vad és a vadász, de melyik– melyik? Hawkins nyomának elektronikus követése visszavitte a Jegest Ritchie-hez és az isteni véres csontházhoz, amelyet Berkeleyben hagyott, csakhogy a félszemű szemétláda képes volt összeadni az Anderson-szigetet és a Szent Vincét. Ahhoz túlságosan elkésett, hogy Bellinghamben érje Hawkinst, de a vancouveri utazás és Meleg John azt jelenti, hogy Hawkins beszélt Celandine nővérrel. A régi, kéjes nyilallást érezte a mellében, amikor az apácára gondolt, eszébe jutott arcának csodája, ahogy hasadt, tört, roncsolódott a kezei alatt. Az új hatalom feltörő boldogsága. Milyen rég volt! Az ősforrás. A Jeges hunyorgott – sok minden történt azóta.
Látta a borítékot Hawkins kezében, amikor eljött Prentice-től, és ösztönösen tudta, mi van benne. A régi kivágás, a kép a

Berkeley Barbból. A Jeges meglátta Hawkinst, de most már Hawkins is látta őt. Tenni kéne valamit az ügyben, mégpedig hamar.

De nem most.

Merőn nézte a kissé kopott házat. Ha a kis vietnami háziszolga, akit kiszúrt, jelent valamit, akkor John testvér végre-valahára kijött a farbával. Megpróbálta elképzelni, milyen lehet a ház belülről. Fehér kárpit és kerek ágy, fekete szatén ágyneművel? A háziszolga fodros köténybe hozza Drága Johnnak a csésze illatos gyógyteát? Feszes popsi, napbarnított combok, simára szőrtelenítve. Kurta farkú szenvedély apró visongásai.

Érezte, hogy merevedik, és gyorsan elhessegette ezeket a gondolatokat, felidézte magában a Szent Vincét. Nyikorgó padló késő éjszaka. Vaságyak, Pozniak reverendája suhog a sötét hálótermen át, pufog a tenyerében a gumival bevont nagy, vastag elemlámpa. Suttogások.

A Jeges belekapaszkodott a kormányba, és megpróbált elfelejteni mindent. Elfelejteni, hogy ki volt, és honnan jött. Nincs más, csak a most. Átengedte magát a fájdalomnak, hagyta, hogy viharfelhővé dagadjon a fejében. Adj nekik egy–két órát. Hadd jöjjön a sötét, hadd hozzák zizegő levelek az éjszakát! A snarkvadászó időt. Vágj egy katonát, etesd a bestiát.

No megállj csak!

Az elhatározás nehezen született meg, és Jay még mindig nem volt benne biztos, hogy helyesen cselekszik-e. Cruz asztalánál ücsörgött a tűzeseti vizsgálati osztályon, bámulta a fehér borítékot, amelyet a számítógép billentyűzetének támasztott. Cruz lent volt az államügyész irodájában a South Capital Streeten, a vádemelést intézte MacDonald és haverjai ellen. Ilyen későn valószínűleg nem jön vissza az irodába, de a nő semmi esetre sem akarta kockáztatni, hogy összefusson vele. Ideje távozni.

Nem ment sehová, rágyújtott. Symington személyét és részvételét a sorozatos tűzesetekben legalább elméletileg tisztázták – Cruz és az okosok az állami képviselőházban előbb-utóbb kimángorolják az igazságot MacDonaldból. *De* most nem ez a fontos. Jay most nagyobb vadra megy. Ha

melodramatikus alkat volna, azt mondaná, a végzet szólítja.
Menj! Most! Még mielőtt meggondolod magad! Még mielőtt berezelsz!
Mélyet slukkolt a cigarettájából. Fél éjszaka fent volt, mindenféle fondorlatokon törte a fejét, többek között egy olyan forgatókönyvön, amelyben úgy játszotta volna el a saját halálát, hogy MacDonaldra terelje a gyanút. Mire feljött a nap, már azt is kitalálta, hogyan szúrja meg a vénáját, és hogyan vérezze össze a kapott kocsija belsejét. Vércseppek, vérpermet meg egy fél pár cipő az igazságügyieknek, bizonyítékul, hogy Jayt robbantották föl a kocsiban.
Őrültség! És ami még rosszabb: végleges. Vakációról vissza lehet jönni, a halálból nem. Ezen a módon legalább lesz egy esélye. Zsugorodó esély, mint a fényképezőgép blendéje, kisebb lesz minden eltelt nappal. De akkor is kecsegtet valamicske halvány reménnyel.
A Cruznak írott levelet könnyű volt megérteni, és elhinni is könnyű volt jelen körülmények között. Ő ugyan lerakta a Tűzeseti Vizsgálati Osztály számítógépes rendszerének alapját, de a száműzetés az FBI–tól nagyon megviselte. Depressziós lett. Kimerült. Most el kell mennie egy kicsit, hogy gondolkozzon. Hogy megtalálja magát. Hogy kiókumlálja, mitévő legyen a további életével. Csupa *igazság.* Többé-kevésbé. Azon kapta magát, hogy a pisológára gondol, akivel otthon beszélt. Talán ez lenne az út: sötét iroda, kedves növények, szívből jövő vallomás. A lélek megtisztítása. A könnyebbik út.
Baromság.
Több mint egy hónap táppénze és betegszabadsága jött össze, és most ki fogja venni, akárki akármit mond. És ha ez nem tetszik Charlie Langfordnak vagy másoknak a jó öreg Washingtonban, akkor nagyon tudja sajnálni őket. Legalább egy időre kivonja magát a forgalomból. De megígéri, hogy tartani fogja a kapcsolatot.
Elnyomta a cigarettáját. Most már tényleg ideje menni. Talán logikátlan a döntés, amelyet hozott, de ez most nem érdekes. Fölpillantott a képernyőről, kinézett az ablakon. Alkony, az autók halk moraja. A való világ. Olyan hely, ahová úgysem tartozik többé. Mint valamelyik mesekönyvének szereplője, ő

is átment a tükrön, erősen kapaszkodott egy amulettbe, egy ruhásszekrényben találta magát, és megváltozva jött ki belőle. Mi változtatta meg? Talán a düh, talán a lelkifurdalás. Végső soron van is oka a lelkifurdalásra. Mert ha annak idején, évekkel ezelőtt meg tudja győzni a tomahawki jóembereket, akkor Bobby Robson börtönben tölti 1976. július negyedike éjszakáját, és nem azzal ünnepli a kétszázadik évfordulót, hogy megfojtja Kimberly Sue Strzodát, csak mert az nem akar mindent megengedni neki.

Addig pörgette Cruz asztalán a Rolodexet, amíg meg nem találta a főtaxi számát. Felemelte a kagylót, és tárcsázott.

18.

– Hajlandó lenne elárulni nekem, hogy egyáltalán mi a fenét keres itt? – meredt rá Hawkinsra Stanley Talman hadnagy, a berkeleyi gyilkossági csoport vezetője. Talman parányi irodájában ültek, a berkeleyi kapitányság első emeletén. A szobában alig fért el az asztal, a két szék és a kartotékszekrények sora. A hadnagy feje fölött színes fénykép lógott a falon. Talman fürdőnadrágban egy vitorlás kormányánál, hozzábújó bikinis szőkével. A háttérben elmosódva a Golden Gate. Dicső napok. Az űzött tekintetű rendőrnek a fotón még volt haja, és a dereka sem kezdett terebélyesedni.
Hawkins sóhajtott. – Már mondtam. Egy régi eset után kutatok. Egy 1968–as gyilkosság után. Perry Goddard segített. Ilyen egyszerű.
– Semmi sem ilyen egyszerű – dohogott Talman. Műanyag fedelű, jókora, hőtartó kávés bögre, egy palack gyomorfekély elleni Dióval szirup és egy túlcsorduló hamutál állt előtte az asztalon. Az utóbbi húsz percben zsinórban szívta a csökkentett kátránytartalmú cigarettát, miközben felváltva kortyolt a kávés bögréből és a Diovalból.
– Amíg nem beszéltem Carol Prentice bátyjával Vancouverben, azt feltételeztem, hogy Thomas Ritchie csupán véletlen szereplő, másodlagos tanú.
– Csakhogy most már halott, és a felesége is az. Huszonnégy órával az után történt, hogy maga beszélt velük. – Talman újabb cigarettára gyújtott. A szobát máris elködösítették a dohányfüst lebegő nyalábjai. –Ugyanaz az elkövetési mód, mint a Prentice lánynál. – Megrázta a fejét. – Egy kurva baseballütő! – Kivette a szájából a cigarettát, és harsányan hörpintett a kávéból. Hawkins megborzongott. A kávé már nyilván békahidegre hűlt. A hadnagy gyomra olyan lehet, mint egy szétlyuggatott lefolyó.
– Ez üzenet – mondta.
– Kinek? – kérdezte Talman. – Magának, nekem, Lófaszperry God–dardnak? A pápának?
– Számít?

– Ez őrület.
– Nem vitatkozom.
– Ez a hapsi agyonvágja Carol Prentice–t 1968–ban, aztán több mint huszonöt év múlva visszajön, azért, hogy ugyanúgy nyírja ki Ritchie-t és a feleségét?
– Azért.
– Zöldség. – A hadnagy a füstön át ráhunyorgott Hawkinsra. – Gondolja, hogy ez a Stiles hapsi tette?
– Biztos vagyok benne.
– De azt is mondja, hogy nem fogom megtalálni semmiféle számítógépben, semmiféle listán, rendőrségi nyilvántartásban, így van?
– Így.
– Azt mondja nekem, hogy ez egy kibaszott varázsló?
– Nem mondok én magának semmit, hadnagy. Ne felejtse el, hogy maga hívott ide engem.
– E miatt a kép miatt jött vissza Berkeleybe, igaz?
– Igen.
– Hadd lássam még egyszer!
Hawkins benyúlt a zakója zsebébe, és kivette a megsárgult újságkivágást, amelyet Vancouverben kapott John Prentice–től. A *Berkeley Barb* 1968. április 12–i számából való volt, és két fiatal fiút ábrázolt, akik vígan rohannak a fényképezőgép irányába, miközben fél tucat rohamrendőr üldözi őket. A kép alá ezt írták: „Lehagyjuk a disznókat a Parkban". Prentice szerint a bal oldali fiú volt Ricky Stiles, a jobb oldali pedig az ifjú Thomas Ritchie. A kivágást Stiles küldte el a lógósok vancouveri rendelőjébe – Prentice valamikor májusban vagy június elején kapta meg –, és egy rövid üzenetet kapcsolt hozzá: „Máris híres, vagy inkább hírhedt?"
Hawkins átadta a kivágást Talmannak. A nyomozó pöfékelve, merőn nézte. – Ez az a Moci fazon a Prentice–ügyből?
– A lány vancouveri bátyja ezt állítja.
– Hát beszarok! Ritchie sose mondta, hogy ismeri!
– Stiles júniusban találkozott Carollal, ez a kivágás áprilisi. Ritchie sokkal előbb ismerte Stilest, mielőtt bármelyikük összeállt volna Carol Prentice–szel. Ritchie hazudott.
– Hát úgy látszik, utolérte egyik hazugság a másikat – állapította meg Talman. – Nem haragszik, ha készítek erről

egy fénymásolatot? –Fölemelte a kivágást.
– Csak tessék.
Talman kiment az irodából, és néhány perc múlva több másolattal tért vissza. Egyet odaadott Hawkinsnak. A fénymásolóval csaknem kétszeresére nagyította az újságképet – most már semmiféle kétség sem férhetett Ritchie személyazonosságához.
– Úgy gondoltam, örülne egynek.
– Kösz.
Talman óvatosan Hawkinsra sandított. – Biztos, hogy ebben nincs benne az Iroda? Nem lépek bele valamilyen szövetségi csapdába?
– Nem. Önállóan dolgozom.
– Helyes – mondta a hadnagy, látható megkönnyebbüléssel. – Anélkül is elég nehéz ez a kurva élet. – Kicsit hallgatott. – Akarja látni, hol történt?
– Talán segíthet.
Mire megérkeztek, a Stephen's Wayről, a háztömbnyi utcából már eltakarodtak a rendőrkocsik, a mentőautók és a sajtó képviselői. Hogy itt bűntény történt, azt már csak a laza sárga szalaghurkok mutatták, amelyek úgy vették körül a házat és a telket, mint valami szomorú szülinapi ajándékot.
– Úristen! – motyogta Hawkins, amikor Talman bevezette az ajtón. A palával burkolt folyosó fala csupa barna permet és paca. A bal oldali falon csaknem a plafonig ért a beszáradt apró vércseppek hatalmas íve. Talman egyik törvényszéki szakértője fehér szalaggal ragasztott körbe egy szabálytalan foltot a palán, és ragasztott nyílhegyet helyezett el a folyosón végighúzódó vércsík mellett.
– Mindig a sárga úton – morogta Talman. Végigmentek a folyosón a nappali szobáig. A vércsík a nappali közepéig futott a fehér padlószőnyegen. A kávézóasztal üveglapján elmaszatolt, ragacsos, vörösbarna tócsa. – Úgy tűnik, a bejárati ajtó mögött várt az asszonyra – szólt Talman. Rágyújtott, a kávézóasztalt nézte. – Egyszer fejbe csapta az ütővel. A halottkém szerint a nő koponyája úgy hasadt szét, mint a görögdinnye. Akkor Stiles a sarkánál fogva bevonszolta a nappaliba, és föltette a kávézóasztalra.
– Szervezett – állapította meg Hawkins. Mert más az a

gyilkosság, amikor az áldozatot megölik és otthagyják, és az is más, amikor közszemlére teszik.
– Ahogy tetszik – felelte a hadnagy szkeptikusan. Nem az az ember volt, aki túl sokat adott az erőszakos bűncselekmények árnyalataira.
– Megcsonkította?
– Arra maga nem kíváncsi… – közölte Talman.
– Mi van Ritchie-vel?
Talman intett az ujjával, és odavitte Hawkinst az üveg tolóajtóhoz, amely egy keskeny cédrusra teraszra nyílt. Lemutatott a mélybe, de Hawkins csupán a fák koronáját és a frissen letört ágak sebhelyeit látta. – A szakadékban találtak rá. Összezúzták a térdét, valamint a karját és a keze összes ujját. Kitörték a fogait, és az orvosszakértő szerint bizonyíthatóan fojtogatták, valószínűleg egy hosszú gumicsővel, majd felélesztették, körülbelül három–négy alkalommal. Aztán Stiles még egyszer utoljára kipróbálta rajta az ütőt.
– A többi sérülés mind a halál beállta előtt következett be?
– A doki azt mondja.
– Vagyis megkínozta.
– Úgy fest. Amikor a maga Stiles haverja végzett, fölment az emeletre, és lezuhanyozott. Az jó anyag lehet a törvényszékieknek. Bár beletelik egy időbe, amíg összeszedik.
– Valami megijesztette – mondta Hawkins, és még egyszer lenézett a vízmosásba. Sarkon fordult, és visszament a nappaliba.
Talman követte. – Miért mondja ezt?
– Elővigyázatlan volt. – Hawkins körülpillantott a szobában. – Ez egyáltalán nem jellemző rá.
– Hol lát itt maga elővigyázatlanságot? – kérdezte Talman. – Hazavágta őket, és simán lelépett. Maga mondta, hogy kinyomozhatatlan. Én nem nevezném ezt elővigyázatlanságnak. Inkább megúszott gyilkosságnak.
Hawkins a fejét rázta. – Stiles őrült, de nem bolond. Nem hirtelen szeszélyből csinálta. Ideges volt. Azért jött vissza, ennyi év után.
– Mitől volt ideges?
– Tőlem. Attól, hogy szimatolok a Carol Prentice-ügyben.

– Honnan a fenéből szerzett volna tudomást róla?
– Magam sem értem – felelte Hawkins. – De tudta. – Körbemutatott a nappalin. – Ez csak álca. Stiles azért jött vissza, hogy letörölje a táblát.
– Minek az álcázása? Uramisten, ember, hiszen az majdnem harminc éve volt!
– Rájöttem, hogy Thomas Ritchie hazudott. Ismerte Stilest, barátok voltak. Talán még valami másról is hazudott. Olyasmiről, ami aggaszthatta a gyilkosunkat.
– Például?
Hawkins vállat vont. – Nem tudom, de fontos volt. Olyan fontos, hogy kicsalogatta Stilest az erdőből.
– Nem értem – szólt Talman.
– Én se. Most még – felelte Hawkins. – Hol van Perry Goddard?
Talman fagyosan vigyorgott. – A boltjában. Lapít, és azon filózik, pofán fogom-e csapni, amiért megmutatta magának a Prentice-aktát. Most azt gondolja, hogy majd megpróbálom elvetetni a nyugdíját.
– Akarja, hogy felszívódjak? Hogy kiszálljak a képből?
– Egy francot! – hápogta Talman. – Az a fénykép az egyetlen támpontom, amit maga mutatott. – Bizonytalanul hallgatott néhány másodpercig. – Már amíg pléhre nem csúszom, Hawkins.
– Semmi pléh. Majd megint szükségem lesz Goddardra és a Prentice-aktára.
– Maga tényleg azt hiszi, hogy talál valamit abban a régi szarban?
– Igen. Valamit, amit elnéztek 1968-ban. Valamit, ami ráhozta a szívbajt Ricky Stilesra.
Jay elrepült Pittsburghbe, ahonnan autóval rögtön tovább is ment. A leporellók kozmopolita kulturális központnak nevezik Pittsburghöt, amelyet kizárólag Párizs, vagy legföljebb Philadelphia előzhet meg e tekintetben. Amikor átvágtak a vasszürke szmogon a Greater Pittsburgh nemzetközi repülőtér fölött, Jay megpillanthatta az igazságot. A város sötét pecsét volt a tájban, és semmiféle kulturális kozmetikum nem változtathatott a tényen, hogy több mint száz éve buzgatott acélba és kőolajszármazékokba eresztette a gyökereit.

Pittsburgh volt az a város, amelyet Hollywood akkor választott, ha az árnyékos oldalon születettekről akart filmet forgatni. Éjszaka biztosan úgy izzanak a kohói, gyárai, finomítói, mint a pokol.
Jay kocsit bérelt, és elhajtott a repülőtéri gyorsforgalmin, aztán a 79-es államközin előbb délnek ment, aztán északnak. Valahol Albuquerque és az Appalache-hegység között mintha minden alaposabb megfontolás visszabújt volna agyának egy rejtett zugába. Tökéletesen tisztában volt vele, hogy amiben sántikál, nem csekély mértékben őrültség, de ez valahogy nem érdekelte. Útját kijelölték, a döntés megszületett. Olyan volt, mint az első ejtőernyős ugrás: ha az ember egyszer kivetette magát a gépből, már nem gondolhatja meg magát, így vagy úgy, tetszik vagy sem, a föld a következő megálló.
Negyven perccel később az államköziről lekanyarodott a 108-as állami főútra, és behajtott a pennsylvaniai Slippery Rock városkába, amelynek a tábla szerint huszonkétezer lakosa volt, és azzal büszkélkedett, hogy tucatnyi közszolgálati szervezetnek ad otthont. Jay talált egy motelt a város szélén, bejelentkezett, majd átnézte a telefonkönyvet, amelynek sárga és fehér lapjai összesen nem tettek ki száz oldalt.
Amennyire megállapíthatta, az üzleti élet zöme a South Main Streeten sűrűsödött, a maradéka a 108-as út mentén húzódott. A Slippery Rock Helytörténeti Társaság füzetéből, amelyet az éjjeliszekrényen talált, megtudta, hogy a város valamikor pezsgő acél– és olajipari központ volt, ám mostanában a nyugati peremen található állami főiskola a gazdaság legfontosabb alapja. Volt rendőrkapitányság, bíróság, az East Water Streeten tűzoltókaszárnya, legalább tíz gépkocsi–alkatrészeket árusító üzlet, továbbá egy válságközpont megerőszakolt és állapotos nők számára. Az összes modern kényelem. A telefonkönyv elején levő térkép feltüntetett két folyót, egy repülőklubot, egy gyorsulási versenypályát és egy bevásárlóközpontot. Azt sajnos nem tüntette fel, hogy hol található a helyi sorozatgyilkos.
Félretette a telefonkönyvet, lezuhanyozott, átöltözött farmerbe-pólóba, és elment körülnézni. A városban hagyományos összevisszaság uralkodott. Régi faházak álltak salakbeton gépjavító műhelyek mellett, az épületek távolsága

az utcától nem tartott be semmiféle szabályt, járda hol volt, hol nem volt, és mindenütt fák nőttek. Az összbenyomás meglepően kellemes volt. Amerikában akárhol elterülhetett volna ez a délutáni napsütésben fürdő, barátságos, kissé slampos városka, amely alacsony dombok közé ágyazódott be a sekély folyóvölgyben.
A városközpontot a 108-as út és a South Main Street kereszteződése alkotta. A keresztút három oldalát beépítették, de a negyedik még mindig nyílt mező volt, amelyet kígyózó patak vágott ketté. Ha az ember ment négy-öt sarkot, a South Main Street visszaváltozott 258-as állami műúttá, amelynek bal oldalán a Slippery Rock-i állami főiskola terpeszkedett. A campustól balra, a cölöpökön álló régi víztorony ferde árnyékában Jay egy drótkerítést is látott, amögött pedig zömök salakbeton épületek sorát, amely nyilván valami kevésbé szigorú börtön lehetett.
Megfordult, és visszaindult a városközpontba. A hívás, amelyet a Spéci Gy.-re kapcsolt nyomkövetője elfogott, innen jött– de hogy tud a gyilkos észrevétlen maradni ekkorka helyen? Slippery Rockban lakni olyan lehet, mint üvegházban élni: a baráti kör többsége egyben rokon, mindenki ismeri a másik számlakivonatának és házasságának állapotát. Ha valaki itt akar etyepetyélni a szomszédjával, alighanem el kell vonulniuk egy motelbe a megyehatáron túl.
Közvetlen megközelítésről – hogy a rendőrségre menjen – szó sem lehet. Most nem tarthatott igényt rendes utakra és törvényes eljárásokra, nem számíthatott semmi levágható kanyarra vagy egyéb kedvezményre, ami egy FBI–ügynöknek kijár – itt most csak a vadász és a vad létezett. Erre a gondolatra megborzongott, pedig a nap még mindig melegítette a vállát, miközben visszafelé tartott a motelbe.
Melyik melyik?
A szobájában ismét nekiült a telefonkönyvnek, neveket és számokat írt ki, amelyeknek még hasznát veheti. Slippery Rock kicsinysége ellenére is bővelkedett állami és szövetségi hivatalokban, amelyeknek mindegyike számítógépesített lehet. Ha egybe belép, valószínűleg mindbe beléphet, még akkor is, ha ehhez használnia kell Cruz kódjait, és országos méretű elektronikus ugróiskolát kell játszania.

Ha kell, a saját hozzáférési kódjait is bevetheti, hogy belépjen a VICAP-ba és az Iroda más adatbázisaiba, bár ez jóval kockázatosabb vállalkozás – akármilyen vigyázatosan lopakodjék, a washingtoni és quanticói hatalmas központi számítógépekben ott marad a lába nyoma. Viszont ugyanezekbe az egységekbe naponta tízezerszer lépnek be törvényesen, tehát csekély a valószínűsége, hogy pont akkor figyeljenek oda, amikor valaki egyetlenegyszer, futólag bekukucskál a kulcslyukon. Ha szerencséje van, az olyannyira gyűlölt monolitikus bürokrácia lesz a legjobb védelme.

Szerencsére a szobatelefon nem központhoz volt kötve. Kihúzta a falból, csatlakoztatta a helyébe a laptopját, és a beépített modem segítségével hozzálátott befurakodni egy regisztrálatlan vonalba. A regisztrálatlan vonalakat a telefontársaságok használják a készülékek ellenőrzésére. A telefonkalózok évekkel ezelőtt fölfedezték a láthatatlan vonalakat, és azokon bonyolították le bizonyíthatatlan távolsági beszélgetéseiket.

Jay betáplálta a szükséges paramétereket a modembe, és elindította a programot. El fog tartani egy ideig, de előbb-utóbb összegyűjt minden olyan vonalat Slippery Rock térségében, amely számítógépes modemet használ. Ez remélhetőleg leszűkíti majd egy kicsit a választékot. Az órájára nézett, épp elmúlt három. Slippery Rocknak nem volt helyi újságja, vagyis el kell autóznia a húsz mérföldre levő Butlerba.

Slippery Rockkal ellentétben Butler, a megyeszékhely nyüzsgő helység volt, közepében nagy bírósággal, börtönnel, saját buszjárattal. A többnyire téglából és helyben fejtett terméskőből rakott belvárosi épületek között elszórt, kilenc-tizenegy emeletes, üveg-beton magasházak láthatólag azt voltak hivatva bizonyítani, hogy a százezer lakosú törekvő kis Butlernak jövője is van, nemcsak múltja. Amennyire Jay a város felé tartva megállapíthatta, Butler gazdasági élete a Pullman-Standardre, Amerika Legnagyobb Tehervagongyárára és a nyugati városhatár előtt elterülő Armco acélműre támaszkodott.

A butieri *Eagle* alacsony téglaháza a West Diamond Streeten lapult a hegyes óratornyú, neogótikus bíróság és a baljós külsejű börtön mögött. Az újság archívumának „gyilkosság"

dossziéja csüggesztően vékony volt. Az utóbbi tíz évben az emberölések többségét házon belül követték el, általában különböző mérvű alkoholos befolyásoltság állapotában. Ugyanezen időszakban Slippery Rockban mindössze négy emberölés fordult elő. Kettő házastársi veszekedésből fakadt, egyről később kiderült, hogy öngyilkosság, a negyediket gondatlanságból követték el egy benzinkút kirablása közben. Az archívum még ennél is kevesebb eltűnt személyről tett említést, és ezek közül egynek sem Slippery Rockban veszett nyoma.

Ami két dolgot jelenthetett: a préda Slippery Rockban él, de máshonnan szedi áldozatait, vagy maga találja ki a gyilkosságokat, amelyekkel a Spéci Gy. hirdetőtábláján dicsekszik. A két eshetőség közül az első tűnt valószínűbbnek. Jay ösztönösen sejtette, hogy SGy–OZ szinte azonnal kiszúrna egy csalót. A Spéci Gyönyörben nincs helyük amatőröknek vagy hazugoknak. Becsukta a dossziét, és elhúzta a száját – egyedül Isten a megmondhatója, miféle szertartásokkal avatnak taggá valakit Óz démonainak válogatott kis csapatában.

Így tehát zsákutcában van, hacsak a számítógép a motelszobában rá nem bukkant valamire. Gondolkozott egy darabig, majd hirtelen ötlettel újra kinyitotta a gyilkosságok dossziéját. A kivágások több mint fele alatt ugyanaz a név szerepelt: Christy Skeed. Jay visszaadta az iratgyűjtőt az archívum könyvtárosának, és fölment a szerkesztőségbe, de az *Eagle* bűnügyi riporternője külső munkán volt, és senki sem tudta, mikor jön vissza. Másodszor is az ösztönére hallgatva kiment a szerkesztőségből a West Diamond Streetre, és a kocsiját otthagyva lesétált egy rövid háztömbnyit a Main Streetig, ahol nem egészen harminc méterre a bíróságtól meg is találta, amit keresett: bizonyos Phil kajáldáját.

A kisvendéglő egy cipőbolt és a „Butieri Dohány tőzsde", egy újságos kioszkkal ötvözött trafik között bújt meg egy lyukban. Késő délutánra járt, a kajálda üres volt, csak a pult mögött kapargatta a grillről a mindennapi szalonnazsírt és hamburgersalakot egy piszkos köténytyt viselő, éktelenül kövér ember, nyilván maga Phil.

Jay letelepedett az egyik vörös műbőr bárszékre.

Washingtonban vagy Santa Fében már nincsenek olyan helyek, mint Philé: az aminoplaszt pulton króm és műanyag, miniatűr zenegépek sorakoznak, mint a sírkövek, a halványzöld falakba mindörökre beíeette magát a régi rósejbnisütő olajak nyálcsordító aromája, öt kis boksz a pulttal szemközt, elöl óriási rézkassza ÁRENGEDMÉNY nincs felirattal. A kassza melletti szögön majdnem végigértek a *Köszönöm, jöjjön máskor is* feliratú nyugták.

Phil üzlete láthatóan virágzott, és Jay bizonyosra vette, hogy a nyugták csak a jéghegy csúcsa. Fogadni mert volna, hogy a jó öreg Phil csak minden második vagy harmadik nyugtát szúrja föl arra a szegre az adóhivatal örömére, a többit pedig eltünteti valamely barlangmély zsebben a kötény alatt. Kuncsaftjai valószínűleg válogatott zsaruk, jogászok és hírharangozók, mivel Philé a legközelebbi kajálda a bírósághoz és az *Eagle* szerkesztőségéhez viszonyítva.

A kövér ember még kapirgált egy percig a pult mögött, aztán megfordult, és lapátnyi mancsát beletörölte a kötényébe. Ötvenes éveiben járt, széles, szlávos arcát olyasfajta ráncok barázdálták, amilyeneket a sok mosolygástól lehet kapni.

– Parancsol, hölgyem?

– Maga Phil?

– Testi valójában, ami nem kevés. – A mosoly bekapcsolt, a ráncok eltűntek. – Phil Kowalchuk.

– Jennifer Smith.

– Örülök a szerencsének. Mivel szolgálhatok, reggelivel, ebéddel vagy vacsorával?

– Christy Skeeddel.

– Mi van vele? – A mosoly veszített a hevéből, de nem sokat.

– Nagyon sokat jár ide?

– Mindennap.

Két pont a megérzésért.

Jay kiakasztotta a legszebb mosolyát. – Reggelire, ebédre vagy vacsorára?

– Időnként mind a háromra. Miért?

– Szeretnék beszélni vele. *

– Rendőrség?

– Statisztika – felelte Jay. Phil verejtékes homlokának széles térsége ráncokba szaladt.

– Az új.
– Statisztikai adatbázist állítunk össze a területi bűnözésről – mondta Jay. – Arra gondoltam, hogy Ms. Skeed tudna segíteni.
– Próbálta a szerkesztőségben?
– Nincs bent.
– Jönni fog – ígérte Phil. – Üljön be egy bokszba, hozok magának egy kis kávét. Odaküldöm Christyt, amikor megjön.
– Oké. – Jay felállt, és körbehordozta elismerő pillantását a helyiségen. – Kicsi koromban az én városomban is volt egy ilyen hely. A tulajdonosa mindenféle pitét sütött. Persze maga nyilván nem szokott ilyet.
A mosoly hatalmas szirmokat hajtott. – Alma, feketeáfonya, barack, rebarbara, szezonban sütőtök, és citromos tojáshabos egész éven át!
Jay a homlokához kapott és úgy tett, mint aki elalél. – Nős ember maga?
– Harminckét éve! – ragyogott Phil. – Mit gondol, ki szokott sütni, és mit gortdol, mitől lettem ilyen? – Megpaskolta a hasát húsos kezével.
– Kár – sóhajtott Jay. – Akkor citromos tojáshabosat.
Félórával és két szelet pitével később Christy Skeed Jayjel szemközt becsusszant a bokszba. Olyan huszonöt körül lehetett, bozontos vörösbarna haja volt, kerek, szeplős arca, és a legfurcsább szempár, amelyet Jay valaha látott. Az egyik kék volt, a másik barna, és mindkettőben arany szemcsék villogtak.
– A másodikos tanítónőm ördöngösnek tartott – mondta a lány. –Gonosz szem, Káin-bélyeg vagy micsoda. Van valami tudományos neve is, de most nem emlékszem rá.
Jay zavarában elvörösödött. – Nem akartam bámulni.
Az újságíró vállat vont. – Csak tessék. Mindenki megbámul. Engem nem zavar.
Phil hozott Christynek egy csésze kávét meg egy szelet almás pitét, sajttal és fagylalttal. A lány belekortyolt a kávéba, elégedetten sóhajtott, aztán nekiesett a pitének. Jay el akarta oltani a cigarettáját, de Christy a fejét rázta. – Csak cigarettázzon! A szerkesztőségben is mindenki bagó-zik. Az az egyetlen középület Butler megyében, ahol még mindig bűntudat nélkül lehet tüdőrákot kapni. – Phil visszatért a

kávéskannával, utántöltötte Jay bögréjét, rávigyorgott Christyre, és megint elment.
– Maga az *Eagle* bűnügyi riportere.
– Pontosan. Phil azt mondta, hogy a bűnügyi statisztikákról szeretne beszélni velem.
– Részben.
Christy ivott még egy korty kávét, gyors, fürkésző pillantást vetett Jayre, majd visszatért a süteményéhez. – És még miről? – kérdezte almával és fagylalttal teli szájjal.
– Slippery Rockról.

– Kisváros Nyugat–Pennsylvaniában. Ott található a Slippery Rock-i állami főiskola, ahol diplomáztam, és azon kívül nem sok más. Mi van vele?
Jay elnyomta a cigarettáját, és ivott egy kortyot a friss kávéból. – Hadd fogalmazzak úgy – tette le a csészéjét –, hogy különös érdeklődés támadt bennünk Slippery Rock iránt.
– Maga szövetségi, igaz? – kérdezte Christy. Lenyalta a villáját, majd összeszedegette vele a pite utolsó néhány morzsáját.
–Velük dolgozom.
Nem is igazán hazugság.
–Még a nevét sem tudom.
– A nevem Jennifer Smith.
– A levelekről van szó, ugye? – Az újságíró elvett egy szál cigarettát Jay dobozából, és rágyújtott. Hátradőlt, eltöprengve pöfékelt. Felemás szemének szinte delejező hatása volt.
–Meglehet – válaszolta óvatosan Jay.
Miféle levelekről?
Christy vállat vont. – Egy éve nem kaptunk. Már tegnapi hír, ha ugyan hír volt egyáltalán. Meglep, hogy maguk érdeklődnek iránta.
– Miért nem mondja el, mit tud?
Christy megint slukkolt a cigarettából.
– Ezt nekem kellene kérdeznem.
– Ha van valami, maga kap belőle az első kanállal, ehhez mit szól?
– Rendben. Mennyit derített ki?
– Tegyünk úgy, mintha nem tudnék semmit!
Ami igaz.

– Hat levél két évre elosztva, nagyjából négyhavonta egy.
– Az *Eagle-nek* küldték?
– Igen. Az első kettőt Bernié Lane-nek. Aztán ő átment egy bostoni újsághoz. Miután nekem jutott a bűnügyi rovat, hozzám jöttek a levelek. Vagyis hogy ugyanaz a levél, további négy alkalommal.
– Fénymásolat?
– Nem. Kézírás. Minden alkalommal más színű tollal. – Behunyta a szemét. – Kék, zöld, piros, aztán valamilyen lilás.
– Mit írtak?
– Mint mondtam, mindig ugyanazt: „A rossz magot ki kell irtani, a bűnös földet meddővé kell tenni. Akkor megváltatunk." Dilis egy duma.
– Aláírás?
– Semmi. De a lap aljára mindig oda volt ragasztva néhány hajszál.
– Hajszál? Miféle hajszál?,
– Emberi. Nagyon finom szálú, mint egy kisbabáé vagy egy öregemberé.
– Átadta a leveleket a rendőrségnek?
– Próbáltam – mondta Christy, *és* lenyelt egy korty kávét. – Az állami rendőrség azt mondta, hogy nincs bűncselekményre utaló bizonyíték, nekik tehát nem kell. Slippery Rockban sem érdekelte a zsarukat.
– Miért próbálta átadni a leveleket a Slippery Rock–i rendőrségnek?
– Slippery Rockban bélyegezték fel őket. Az ottani postán.
– Ezután mihez fogott?
Christy váilat vont. – Utánanéztem a legjobb tudásom szerint.
– Semmi eltűnt öregember? Se kisbaba?
– Semmi. Még az az Alzheimer-kóros öregasszony állt hozzájuk a legközelebb, aki elkódorgott a Slippery Rock Parkban. Beleesett a Glade Run patakba, és megfulladt.
– Sohasem vizsgáltatta meg a hajszálakat egy törvényszéki laborban?
– A főnököm egy Ebenezer Scrooge – nevetett Christy. – Ilyesmire nincs keret.
– Aztán egyszer csak elmaradtak a levelek.
– Igen. – A lány bólintott. – Körülbelül egy éve.

– Azóta semmi?
– Semmi. Gondolom, elköltözött, vagy megunta. – Ismét vállat vont. – Mindegy, úgyse volt sztori.
Jay gondolkozott egy darabig. – Volt valami különös a levelekben, a hajszálakon és a színes tintán kívül?
– Az írás nagyon pedáns volt, nagyon szabályos. Mint egy építészé vagy egy műszaki rajzolóé.
– Elírás, nyelvtani hiba?
– Semmi.
– A papír?
– Közönséges géppapír.
– Boríték?
– Ugyanaz. – Elhallgatott, összeráncolta a szemöldökét. – Várjon csak! Volt valami.
– Igen?
– Akárki küldte a leveleket, az pipázott. Emlékszem, már akkor is ezt gondoltam, amikor az elsőt felbontottam. A másik háromnál szintén.
– Miért éppen pipázott?
– Apukám is pipázik. Amióta az eszemet tudom. Anyu folyton panaszkodik, hogy összebüdösíti a ruháit. Ugyanaz a szag érzett a papíron és a boríték belsejében.
– Valami különleges szag? – kérdezte Jay.
– Édes – felelte az újságíró. – Mint a cseresznye.
A Jeges az elsötétített szobában ücsörgött, arcát megvilágította a vibráló képernyő. A játékot játszotta, újra és újra, finomította, változtatta, ügyes ujjai szélvészként száguldoztak a billentyűkön. A játék volt a csáb, és a csalit mindig frissen kell tartani. Kezdetben szavakból és fogalmakból álló éteri közeg volt a játék környezete, és csak a legrafináltabb elméket vonzotta, például Christie-t, az elsőt, a baltimorei pszichiátert, aki úgy szereti a kislányokat! De változott a technológia, és a Jeges a repülési szimulációtól a komplex fraktálképalkotó rendszerekig terjedő tucatnyi különböző forrás felhasználásával valóságos kis világot teremtett – hegyeket, tavakat, sivatagokat és völgyeket, várakat és tömlöcöket, udvarházakat és titkos kamrákat, mindet olyan valószerűre, hogy még az olyan játékosok is élvezhessék, mint az AIDS-től begolyózott Billy Ray az alabamai Taladegából.

Húsz-egynéhányan űzték lelkesen a játékot, és a legtöbbjüknek a világ, amelyet a Jeges alkotott, jóval valóságosabb volt annál, amelyben éltek és öltek. A hálózatban mindegyikük szabadon lehetett önmaga, elmesélhette a történetét, gátlás vagy félelem nélkül élhette ki vágyait. A Jeges még néhány tréfás, meghitt csevegést is folytatott Christie-vel a játék és általában a Spéci Gy. gyógyászati előnyeiről. A pszichiáter lándzsát tört a játék mint használható asszimilációs eszköz mellett, mert a játék egy olyan környezetben, ahol a deviancia a szabály, lemossa a deviáns viselkedésért járó társadalmi szégyenbélyeget.
Elkerülhetetlen, legalábbis Christie szerint, hogy a hirtelen halál iránti közös előszeretetüket a külvilág előbb-utóbb elfogadja a hétköznapok megszokott elemének, amelynek nem kell több erkölcsi töltést tulajdonítani, mint a lecsapó bagoly vagy bármely sötétben vadászó állat ragadozó szokásainak. Mert ahogy Christie megfogalmazta, ha egyszer megőrült a világ, kinek lenne joga épp őket őrültnek nevezni?
A Jeges hátradőlt a székben, és nézte, hogyan ölt testet a képernyőn az imént alkotott szoba. Seefeldnek építette, akit nemrég fogadtak be a Spéci Gyönyörbe. A német itt újrateremtheti kalapácsforgató rítusait mindnyájuk örömére.
Ballagási ajándék volt ez a szoba. Seefeld volt az első külföldi tag, a Jeges sokáig figyelte csellengését a játék felsőbb szintjein, ki-be. Először közönséges hackernek tűnt, aki kedveli az erőszakos szerepjátékokat, ám egy idő után rátalált a csapóajtókra, és bebocsátását kérte az igazi Spéci Gyönyörbe.
Az összes játékos riadozott befogadni egy külföldit, ha másért nem, hát azért, mert az internet sokkal jobban figyelhető, mialatt a sok adat a műholdak közvetítésével átkel az óceánon, de a Jegesnek föltámadt a kíváncsisága. Bizonyítványokat kért Seefeldtől, és kapott egy három évre visszamenő gyermekrablás–, gyilkosság– és csonkítás-sorozatot. A Jeges, miután konzultált Christie-vel, nyomkövetőt tett Seefeldre, amikor a német legközelebb átjött a felsőbb szintek csapóajtajain, és követte az ausztriai Linzbe, Hitler Adolf kedves városába, ami meglehetősen stílszerűnek tűnt.
Linzből a Jeges az EUneten ment tovább, és Seefeld nyomán

Münchenbe jutott. Ott belépett három különböző hírügynökség adatbázisába, és ellenőrizte Seefeld történetét. Tökéletesen stimmelt minden, dátum, helyszín, esemény, ám a Jeges még mindig nem volt elégedett. Olyan részleteket kért Seefeld bűntetteiről, amelyeket nem kolportált a sajtó, majd ezeket is ellenőrizte a rendőrségi számítógépes nyilvántartásban. Most is klappoltak a részletek. Utolsó próbaként megkérte Seefeld-től legközelebbi bűncselekménye idejét és helyét. A német a legnagyobb készséggel válaszolt, és ma reggel menetrend szerint újabb gyerekrablásról számoltak be a német hírügynökségek.
A jeges helyeslően bólintott a képernyőn az elkészült alkotásnak. Ha majd ma este betáplálja a játékot és a hirdetőtáblát, beemeli az új fájlt, aztán dupla [[: > vigyori jelzéssel üzeni Seefeldnek, hogy föl van véve. Boldogan mosolygott a sötétben. A szoba, amelyet Seefeldnek rajzolt, feltűnően hasonlított John atya vancouveri kis bűnbarlangjára. Különösen büszke volt a fehér márványkandallóra és a szétfröccsent vérre a világos felületen. Kedves ötlet volt a kéményben a háziszolga felgyömöszölt, kormos maradványa.
Lágyan nevetgélt, és dudorászni kezdte Leonard Cohen dalát, amely egyik kedvence volt. – *First ive take Manhattan, then we take Berlin.*

19.

Perry Goddard lakásában a könyvesbolt felett mindent beterítettek a Carol Prentice-ügy aktái. Egy részét a gyilkossági csoporttól kölcsönzött állványokra tűzdelték, a másik részét a kávézóasztalon tornyozták fel a bőrdívány előtt, a maradékot pedig szétszórták a nappali padlóján. Előző nap késő délután óta ezen dolgoztak, és mostanra halálosan elfáradtak.
Goddard, kezében egy Coronitával, elterült a hintaszékében. Hawkins a díványon ült, és az állványokat bámulta a kávézóasztal túlsó oldalán.
– Semmi – mondta Goddard. Zajosan böfögött, és előrehajolt. A nyi–szorgó hintaszék együtt mozdult vele. – Mindent úgy csináltunk, ahogy a nagykönyvben meg volt írva. Semmit sem hagytunk ki. – Megcsóválta a fejét. – Ez az egész egy

marhaság. Egy kísértetet kergetünk.
– Egy kísértet nem csinál olyat, hogy szétveri Claire Ritchie koponyáját egy baseballütővel, azután megerőszakolja vele. Ricky Stiles csinál.
– És maga azt mondja, hogy amiért csinálta, annak köze van az eredeti gyilkossághoz?
– Igen. Biztos vagyok benne.
– Miért? – kérdezte Goddard. – A faszi egy hibbant. Talán csak a régi szép idők emlékére jött vissza, talán csak be akarta fejezni, amit elkezdett.
– Nem – csóválta a fejét Hawkins.
– Miért nem?
– Mert nem illik a mintába. Stiles nem így szokta csinálni. – Ismét megcsóválta a fejét. – Nem. Azért jött vissza, mert túl közel jutottunk.
– Mihez túl közel? – kérdezte Goddard ingerülten. – Ha ez olyasmi, amit nem szúrtunk ki hatvannyolcban, miért látnánk meg most?
– Nem tudom.
– Eegen? – morgott Goddard. – Mert én se. – A körülöttük terpeez–kedő rendetlenség felé intett. – Nem látok én mást, csak egy rakás papírt, amiből szar se sül ki.
– Itt van valahol – mondta Hawkins.
Goddard felhorkant. – Maga ugyanolyan eszelős, mint Stiles. Ő olyasmin hisztizik, ami nincs itt, maga pedig ugyanazért kapkod a levegőbe.
– Elkerülte a figyelmüket, hogy Thomas Ritchie már akkor ismerte Stilest, mielőtt bármelyikük alávágott volna Carol Prentice-nek. Ha ezt kihagyták, akkor mást is kihagyhattak.
– Jaj, Istenem! – nyöszörgött Goddard.
– Vegyük végig megint! – kérte Hawkins. – Lépésről lépésre.
– Jó. – Goddard nagyot sóhajtott, és visszaroskadt a hintaszékbe. –Még egyszer.
– Ki telefonált? – kérdezte Hawkins.
– Egy Maureen Donegan nevű lány. Az egyik ismerősük. Úgy volt, hogy elmennek vásárolni. A Donegan lány nyitva találja a lakás ajtaját, bemegy, meglátja Prentice-t. Kiborul, de azért telefonál. Odaküldjük a legközelebbi egységet.
– És aztán?

– Az egység hívja a gyilkossági csoportot. A társam, Eddie Cochran veszi a hívást. Odamegy, megnézi, mentőt, azonosító fiúkat hív. Én épp a bíróságon tanúskodtam egy másik ügyben. Mire odaértem, már elvitték a hullát.
– Mi történt, amikor maga kiért a lakásra?
– Még mindig fotóztak. Eddie az egyik narkóügyissel veszekedett.
– A drogok miatt, amelyeket a helyszínen találtak?
– Ja. A narkós követelte az anyagot, de Eddie erősködött, hogy ez gyilkossági bizonyíték.
– Hogyan oldották meg?
– Közöltem a narkóssal, hogy menjen a sunyi picsába.
– És kész?
– És kész.
– És aztán?
– Aztán semmi – mondta Goddard. – Eddie elment beszélni a szomszédokkal és begyűjteni Ritchie-t.
– Honnan tudtak Ritchie-ről?
– A Donegan lánytól.
– Ismerte Stilest is?
– Csak mint Mocit.
– Aztán mi történt?
– Benne van a jegyzeteimben. Segítettem az azonosítóknak becsomagolni a drogokat és leltározni a bizonyítékokat. Lepecsételtük az ajtót, elvittük a bizonyítékokat a raktárba, és kész.
– Ettől kezdve minden a lakástól távol zajlott? A Donegan lány, Ritchie, a Prentice lány többi barátjának kihallgatása?
–Ja.
Hawkins az alsó ajkát rágcsálta. –Ami kihozta Stilest a dugóhúzóból, még akkor is, hogyha a közelben maradt.
– Nem értem.
– Stiles azért jött vissza majdnem harminc év után, mert félt. Azért ölte meg Ritchie-t, mert Ritchie tudott valamit.
– Ahhoz mit szól, hogy ismerték egymást?
– Az nem elég. Ez valami múltbeli dolog lehetett, ami most, a jelenben árthat Stilesnak.
– De mi, az istállóját? Tucatszor átvettük már!
– Ritchie tudott valamit Stilesról, valamit, amire talán még

maga Ritchie sem emlékezett.
Goddard lassan bólogatott. – Amíg nem jött maga, és fel nem frissítette az emlékezetét?
– Meglehet.
– Valami személyes? – találgatott Goddard. – Olyasminek kellett lennie, amiről senki más nem tudott. – Vállat vont. – Talán Ritchie buzi volt, vagy ilyesmi. Amiket maga mondott, abból úgy veszem ki, hogy Stiles elöl Rómeó, hátul Júlia, vagy legalábbis az volt.
– Az nem ok.
– Akkor mi az?
– Valami személyes – mondta Hawkins fojtottan. Beletúrt a kávézóasztalon feltorlódott iratgyűjtőkbe és papírkazlakba. – Azt mondja, készített egy leltárt a bizonyítékokról?
– A kék címkés dosszié – mutatta Goddard. Hawkins fölvette az iratgyűjtőt, és elkezdte átnézni a lapokat. Nem volt benne semmi különös. A vérfoltokhoz hasonló fizikai bizonyítékokon kívül főleg a helyszínen talált narkóval és narkós cókmókkal foglalkozott. Különböző rendű és rangú pipák, cigarettapapírok, parfümös üvegcsék, bennük hasisolaj üledéke, négycsövű vízipipa. A kor szabvány hippi fölszerelése.
Tartalmazott a leltár egy listát Carol Prentice kozmetikumairól és egyéb személyes tárgyairól, amelyek többnyire a lakás fürdőszobájából származtak. Érdekes olvasmány volt a lány szexuális életének fényében. Ortho pesszárium kagyló alakú rózsaszín dobozban, félig elhasznált tubus Blue Ointment kenőcs, ami nemrég kipusztított lapostetűre utalt, K–Y hüvelysíkosító zselé és egy bontatlan doboz tampon.
Goddard és társa a jelentés szerint azt is megtudták a berkeleyi ingyenklinikán, hogy Carol Prentice két és fél hónapos terhes volt, amikor meghalt. A klinikán ugyancsak nyilvántartották a lapostetűjét, a kigyógyított gonorrhoeáját, az aktuális húgycsőgyulladását és a pesszáriumát, amelyet az előző évben, berkeleyi egyetemistaságának első hetében írtak fel neki. Arról is volt egy feljegyzés az ingyenklinika kartotékjában, hogy Carol *virgo intacta* volt, amikor fölpróbálták rá a fogamzásgátló eszközt. Carol Prentice, a rochesteri szende ártatlanság leplezetlen örömmel csatlakozott a Szabad Szerelem

nemzedékéhez.
Hawkins visszatért a bizonyítékok leltárához. A szexes cuccokon kívül volt még egy gyógyszerszekrény tömve recept nélkül kapható készítményekkel, és négy különböző, receptre kapható drog, köztük atropin és egy magas oktánszámú inhaláló.
– Valami légzőszervi baja volt?
– Asztma – bólintott Goddard a székből. – Még a rochesteri orvosánál is rákérdeztünk. Súlyos szénanáthában is szenvedett. Szerepelt a listán az asztmagyógyszereken kívül egy üveg is, amelyet az ágy mellett találtak. Címkézetlen. Hat kapszula volt benne, valamennyi egyforma, fehér, a közepén piros csík, és a csík mindkét oldalán egy kód: P.D.387.
– Valami pirulák voltak az ágy mellett – mondta Hawkins.
– Az istállóját, az egész mindenség tele volt pirulákkal!
– Ezeken nem volt címke. Goddard vállat vont. – Gőzöm sincs.
– Nem emlékszik, melyik irányba nézett a matrac?
Goddard egy darabig kérődzött a kérdésen. – Északra – mondta végül. – Lábbal az ajtó felé.
– Az ágy lábától nézve melyik oldalon találták Carolt?
– Jobbra, az oldalán fekve. Stiles bal kézzel csinálta ki, emlékszik?
– De a matrac fejétől nézve fordítva lett volna. Carol a jobb oldalon aludt.
Goddard ezt maga elé képzelte, aztán bólintott. – Stimmt. – Elkomorodott. – Na és?
– Az első kérdésem. A matracnak melyik oldalán találták a pirulákat?
– Kell ott lennie a jelentés végén egy rajznak.
Hawkins az utolsó oldalra lapozott és bólintott. A gyógyszeres üveg leltári azonosítási kódja megegyezett a matrac bal oldalán levő, bekarikázott számmal. – Bal.
– Mint már mondtam, na és? – kérdezte Goddard.
– A férfiak az ágynak azon az oldalán szoktak aludni, ahol az író kezük szabadon mozoghat – felelte Hawkins. – Az a kezük, amelyikkel simogatnak szex közben.
– Hát nem tudom – mondta Goddard. – Olyan istentelenül régen volt, hogy már nem emlékszem. De még mindig nem értem, miért számít ez.

– Az ágyon fekvő személyhez képest a pirulákat a bal oldalon találták. Vagyis valószínűleg olyasvalakié lehettek, aki balkezes.
– Kurva életbe! – hápogta Goddard, és megint kiemelkedett a székből. – Stiles!
– Sose nézett utána, mire való a pirula?
– Hagyjon már lógva – horkantott Goddard. – Berkeley a drog városa volt akkoriban, és különben se narkós eset volt.
– Igaz – hagyta rá Hawkins.
– No és most hogy fogjuk kideríteni, mire használták? Nyilván évekkel ezelőtt kidobtak minden bizonyítékot.
– Nem lesz az olyan nehéz – mondta Hawkins. A telefonhoz ment, tárcsázta az Iroda egyik hívószámát, az FBI washingtoni laboratóriumi főosztályának beolvasta a pirula kódját a bizonyítékok leltárából, és várt. Öt percen belül megkapta a választ.
– Na? – érdeklődött Goddard, amikor Hawkins visszajött a díványhoz.
– A piros-fehér kapszulás P.D.387 egy fenacemid nevű drog régi jelölése. Aktív alapeleme egy fenuron nevű vegyület.
– Úgy hangzik, mint egy antibiotikum. Talán Stilesnak is gatyabaja volt.
– Ez antikonvulzáns – mormolta Hawkins.
– Rohamokra, rángásokra, ilyesmire?
– Igen – felelte Hawkins. – A hatvanas években vezették be a fenobarbitál helyett.
– Mire?
– Epilepsziára. – Némi diadal csengett Hawkins hangjában. – Ezért jött vissza Stiles. Thomas Ritchie tudta, hogy Ricky epilepsziás.
Jay Fletcher közvetlenül napkelte után, száradó könnyekkel ébredt a motelszobában, és nem emlékezett rá, hogy mit álmodott. Valamilyen okból kétségbeesetten szomorú volt, és távolról sem maga miatt. Az egész világért fájt a szíve, ami persze nevetséges. Azzal próbált szabadulni a bánatától, hogy elment futni Slippery Rock szendergő utcáin. Talált egy akkor nyitó pékséget a South Main Streeten, vett egy még meleg vajas süteményt, egy pohár tűzforró kávét, és visszatért a motelbe. Míg a kávé hűlt, gyorsan lezuhanyozott, majd odaült

a számítógéphez.
Mire tegnap este hazajött Butlerból, keresőprogramja húsz olyan telefont gyűjtött be a térségből, amelyek modemhez voltak kapcsolva. Futólag belepillantott a CD-ROM-telefonkönyvbe, és megtudta, hogy tizenkét vonal a Slippery Rock-i állami főiskolához van bekapcsolva: nyolc a könyvtárba, négy pedig különböző irodákhoz.
A következő modem a kerületi elöljáróságon volt a Franklin Streeten, a tizennegyedik a rendőrségen az East Water Streeten, a tizenötödik a Slippery Rock kerületi tanfelügyeleten a Kiester Roadon, a tizenhatodik a megerőszakolt és állapotos nők válságközpontjában, ugyanabban az épületben, mint az elöljáróság.
Az egyetlen kereskedelmi modemet a főtéri Slippery Rock-i Giant Eagle vegyesboltban használták, a kisváros északi részében. Tehát marad három maszek modem. Megint elővette a CD-ROM-ot, visszakereste a számokat, és lefirkantotta a neveket a motel levélpapírjára:
Dr. Evelyn Kushinski, Grove City Road
John Gordon, oki. mérn., Maltby Street
Éliás M. Telfer, Elm Street
A műanyag pohara peremét rágcsálva nézte a papírt. Dr. Kushinskit kihúzhatja, mert női sorozatgyilkosok gyakorlatilag nem léteznek, John Gordon, a Maltby Street-i mérnök valószínűleg ugyancsak csekély esély – akinek van szakmája, főleg olyan gyakorlatias, mint a könyvelés, a természettudományok vagy a mérnökség, ritkán megy el sorozatgyilkosnak. Marad Éliás Telfer, akárki legyen is az.
Másrészt viszont nem lenne tanácsos kihúzni a kereskedelmi és hivatalos modemeket. Az embere használhatja a főiskolai könyvtár, a tanfelügyelet vagy akár a Giant Eagle vonalát. Letette a kávéspoharat, rágyújtott, és megpróbálta elképzelni a Giant Eagle egyik eladóját, amint zárás után besurran a boltba, hogy SGy-OZ-zal dumáljon. Valahogy nem tűnt túl valószerűnek.
– Francba! – motyogta. A tegnapi ragadozó derűlátás gyorsan apadt, és ő haragudott magára, amiért azt gondolta, hogy könnyű lesz. Vitathatatlan előny, hogy törvényes megszorítások nélkül használhatja a számítógépet, de azért

nem abrakadabra.
Várt kilencig, aztán felhívta Christy Skeedet a butieri *Eagle-nél.* A bűnügyi tudósító még nem jött be, de Jay hagyott neki egy üzenetet: arra kérte, nézzen utána a listáján szereplő három névnek. Azután elcsomagolta a számítógépet, becsukta a szobáját, és elhajtott az egyetemi városba.
A főiskola a Kus Kuskuski, vagyis „édeslevelű juharfák" nevű hajdani indián gyűléshely lankáin terült el. Még mindig megmaradt egy juharliget, ám a lankás rétre utak és sétányok pókhálójával összekötött modern épületek takarója borult.
Jaynek ez olyan volt, mintha visszamenne a múltba, és enyhe bódulattal töltötte el az érzelmek örvénylése – a Slippery Rock-i állami főiskola nem is esett olyan távol az ő ohiói alma materétől. Mellükhöz könyveket szorító, üde arcú, fehér blúzos, skótszoknyás lányok, vállukon mosodai batyukat cipelő, másnaposan bizonytalan fiúk sorjáztak ki a kollégiumok magas házaiból.
Az ő idejének kerékpárjait felváltotta a görkorcsolya, a régi VW bogarat az előírásos Grateful Dead öntapadóval büszkélkedő, neonszínű Honda Civic. Kivagyi idők, ahogy Jay apja hívta őket. Amikor az ember azt képzelte, mindent tud, holott jóformán bele sem kóstolt az életbe. Jayben ismét feltolult a hajnali szomorúság, miközben a Campus Drive-on hajtott a könyvtár felé, és ki kellett pislognia a szeméből a könnyeket, miközben dühöngött, hogy miért ilyen érzelmes hülye. Talált egy ferde parkolóhelyet a hetvenes évek stílusában épült betonház előtt, letette a kocsit, aztán fölment a széles lépcsőn a főbejárathoz.
A Slippery Rock-i állami főiskola könyvtára pontosan olyan volt, mint ezer más könyvtár a kontinens két partja között. A Holiday Inn oktatásügyi változata, obligát piszokszín padlószőnyeg, tölgyfa könyvespolcok végtelen sora és másodéves könyvtárszakosok, mind lány, mind szemüveges, mind szakadt farmerben, és mind nagyon fontosnak meg komolynak akar látszani. Jay elmosolyodott, ahogy bement a metró stílusú forgókereszten át. Fogadni mert volna, hogy ugyanilyen zsánerű lányokat találna az egyetemi könyvesboltban, csak azok másodéves angolosok lennének, és nem könyvtárszakosok.

A tucatnyi számítógépet a fényesen kivilágított terem hátuljában helyezték el, kis kutatófülkékben, voltaképpen bokszokban, amelyeket fejmagasságig érő térelválasztók különítettek el. Amennyire Jay látta, a számítógépek fele CD-ROM-egységgel fölszerelt multimédia-terminál volt. Három kutatófülkében ültek.
Kiválasztott egy üres fülkét, leült, és bekapcsolta a gépet. Lehívta a menüt, és belépett a programkezelőbe – ahogy várta, a számítógépek rá voltak kapcsolva az internetre, de volt egy kilépés-belépés számlálójuk is, és a felhasználónak meg kellett adnia a számlaszámát. Kezdett nagyon úgy festeni, hogy kivakarhatja a könyvtárat a listájából.
Visszatért a menübe, kikapcsolta a gépet, és elindult, hogy keressen valakit, aki válaszolni tud néhány kérdésre. Meglátott egy sötét varko–csú, feltűnően tenyérbemászó képű, szemüveges lányt, és leintette.
– Igen?
– Mi itt a hivatali idő?
– Pardon?
– A nyitva tartás, drágám, mettől meddig vannak nyitva?
– Nyolctól nyolcig, hetente hét nap.
– Ki jöhet be munkaidő után?
– Senki.
– Nincs különleges engedély?
– Néhány professzor és segédtanár szokott kutatómunkát végezni éjszakánként. – A lány összeráncolta a homlokát, és felöltötte a leghiva-talosabb ábrázatát. – Megkérdezhetem, miért óhajtja tudni?
– Az Állami Főiskolai Felügyelettől jöttem – vágta oda Jay a légből kapott nevet.
Bejött. A lány elsápadt. – Bocsánat. Segíthetek valamiben?
– Ezeken kívül vannak még számítógépek az épületben?
– Három, de nem a hallgatók használatára.
– Ki használja őket?
– Mi. A könyvtári személyzet.
– Önálló egységek, vagy csak a főiskolai adminisztratív nagyszámítógép termináljai?
– Attól félek, nem értem.
– Mire használják őket?

– A könyvek nyilvántartására. A raktárkészlet kezelésére, a tartozások lenyomozására.
– Mást is tudnak csinálni velük?
– Nem tudom, mire céloz. – Most már keményen húzogatta a copfját, pillantása ide-oda ugrált a vastag lencsék mögött.
– Tud valamelyiken levelet gépeim Minnie néninek? Képet rajzolni? Összeadni egy számoszlopot?
– Nem.
Terminálok. Használhatatlanok. Nem itt van a strici.
– Rendben van. Köszönöm szépen, Miss…
– Albright. Candice Albright.
– Köszönöm szépen, Miss Albright.
– Ha tehetnék még valamit…
– Egyvalamit megtenne a kedvemért?
– Igen? – Lelkesen, mint egy spánielkölyök. Jay elvett az egyik fülkéből egy papírt, és fölírta a három nevet a listájából, majd odaadta a papírt a lánynak.
– Szeretném, ha utánanézne ezeknek a neveknek, és ellenőrizné, kölcsönöztek-e könyveket. Vagy használták-e valaha a terminálokat.
– Természetesen.
– Jól van. Egész nap idebent tartózkodik?
– Igen. Ebben a félévben a mentorprogramban vagyok, Eugene… –rózsaszínre pirult –…mármint Mr. Kyle alatt.
Álmaidban, szivi.
– Jól van. Ma délután visszaszólok.
– Addigra megszerzem önnek az információt.
– Pompás! – Kiutalt a lánynak egy mosolyt. – Nagy segítségemre volt.
– Köszönöm.
– Jól van. Akkor most mehet.
A lány tovaügetett. Jay nézte, ahogy eltűnik a könyvek tengerében, és igyekezett nem nevetni. Aztán megfordult, és elhagyta a könyvtárat.
Amikor visszaért a motelbe, telefonján villogott az üzenetet jelző lámpa. Christy Skeed üzent. Jay felhívta az *Eagle-t,* ahol rögtön adták a bűnügyi tudósítót.
– Talált valamit? – érdeklődött Jay.
– Nem sokat – felelte Christy. – De még a negatív adat is lehet

adat, ahogy az újságíró-iskolában mondják.
– Mint például?
– Dr. Kushinskiról vagy John Gordonról semmi. Telfer az egyetlen, akiről van kartoték.
– Miféle kartoték?
– Panasz.
– Mire?
Az újságíró nevetett. – Amire akarja. Mindenre, a helyhatósági szabályrendeletek módosításától a rendőrség bűnpártolásáig.
– Milyen bűnt pártol a rendőrség?
– Macskák gyilkolását.
– Hogy?
– Pár évvel ezelőtt robbanásszerűen megszaporodtak az állatcsonkítások. Főleg a macskáké. Kettévágták őket. Majdnem sebészi pontossággal. Telfer macskabolond. Erősködött, hogy a rendőrség szövetkezett a főiskola biológiai tanszékével, és állatokat szállít boncolás céljára. – Megint nevetett. – Csak az a feneség, hogy a főiskola nem használ macskákat, sose használt. Kizárólag békát.
– Elég dilisnek hangzik.
– Mindenesetre hóbortos.
– Írhatta ő a leveleket?
– Szerintem írhatta. Elég csodabogár.
– Oké, kösz.
– Nincs mit. Majd tájékoztasson, ha adódik valami.
– Feltétlenül. – Jay letette a kagylót. Az állatok megcsonkítása közös vonása a sorozatgyilkosoknak, de ilyesmit általában kamaszkorukban művelnek. Akkor is több a semminél, és Telfer telefonvonala modemhez van kapcsolva. Nagyon időszerű ellátogatni a macskabolondhoz.
Éliás Telfer toldott-foldott lécborítású bungalóban lakott az Elm Streeten, egy lomokkal zsúfolt telken, amelynek hátuljában megdőlt fák nőttek az elvadult bozótban. Az ablakokon iratkapoccsal fölerősített, vastag műanyag fólia lötyögött, a zsindelytetőn moha nőtt, az első tornác egyszerűen eltűnt, lépcsőzetesen fölrakott betontömbök és deszkák pótolták. A házzal pontosan szemközt volt egy nagy építkezés, amelyet évekkel ezelőtt félbehagytak. Telfer tényleg a rosszabbik oldalán lakott a síneknek, illetve ebben az

esetben a South Main Streetnek.
Jay leparkolta bérelt kocsiját Telfer rendetlen felhajtóján, és rámeredt a rozoga házikóra. A betonkockákon a számtalan rozsdásodó kocsin és teherautón, ajtó nélküli hűtőszekrényeken, összevissza dobált, használt épületfán kívül mindenfelé dróttal elkerített rekeszeket lehetett látni, és mikor Jay kimászott a kocsiból, nyomban körülvette a kíváncsi macskák raja, köztük egy harsogó narancsvörös behemót, akkora, mint egy kisebb kutya, amelynek hiányzott a fél szeme, és az egyik fülét félig leharapták. Hirtelen az jutott eszébe, hogy nem kellett volna-e a bőröndje aljából előbányásznia a pisztolyát. Telfer birtoka a Bates-motelt ötvözte *A texasi láncfűrészes mészárlással. Azzal az* eltéréssel, hogy egy horror kultuszfilmtől nem lehet veszettséget kapni.
Bár eleve rosszul kezdett neki. Telfer egy sorozatgyilkosság lehetséges gyanúsítottja. Az ember ilyen helyen nem kopogtat az ajtón, hanem hoz ötven pacákot golyóálló mellényben, bepoloskázza a telefont, és kizárólag bádogkurván át értekezik. Ha Telfer nem jön elő öt percen belül, akkor az ember bedob az ablakán tizenkét rundó könnygázt. Jaynek még egy retikül méretű borspermete se volt.
Semmije sem volt.
Pontosan azt tette, amiről tudta, hogy ilyen esetben nem lenne szabad megtennie: a macskalégió kíséretében felment az ajtóhoz, és kopogtatott. Valami súrolta a lábát, amitől majdnem leugrott a rozoga grádicsról. A narancsszín, félfülű, félszemű szörnyeteg dörgölőzött a bokájához, és közben dorombolt, mint egy jól feltuningolt csónakmotor.
– Hé, haver, mi az ábra?
Éliás Telfer egyáltalán nem olyan volt, amilyennek Jay várta. A Bates-motel látomása elhalványodott. Az előtte álló alacsony, vékony ember a negyvenes évei elején járt, hosszú, őszülő haját a Phillies baseballsapka alatt szép rendesen hátrafésülte és lófarokba kötötte, ősrégi, félretaposott cowboycsizmát, trapéz szabású farmert viselt, olyan ócskát, hogy a kékje fehérre fakult, hozzá Che Guevara–pólót. Kerek arca, nevető kék szeme és bifokális szemüvege volt.
– Éliás Telfer?
– *C'est moi* – vigyorgott Telfer. Csizmája orrával gyengéden

megbökte az óriás macskát, amely Jay lábai körül tekergőzött.
– Ő pedig Motor-head. Kedveli magát. Kér egy sört vagy valami mást? – A macskakedvelőnek lágy, meleg hangja volt, nem nagyon különbözött Motorhead dorombolásától.
– Jennifer Smith vagyok. Beszélhetnék magával? – kérdezte Jay.
De mennyire! – mondta Telfer. Félreállt az ajtóból, és intett. – Bújjon be!
A ház kicsi volt, rendes és patyolattiszta, bár penetránsan macskaszagú. Volt benne egy apró konyha, egy étkezővel kombinált nappali, és hátul még egy szoba. A bútort kéz alól vették, nem volt két összeillő darabja, de általában kényelmesnek látszott. A nappali egyik sarkában egészen új kinézetű számítógép állt egy ócska iskolai padon.
– Főzzek magának egy kis teát? – kérdezte a férfi.
– Köszönöm, nem kérek.
– Mindjárt jövök. – Telfer eltűnt a konyhában, és címke nélküli, kurta nyakú barna sörösüveggel tért vissza. – Magam főzöm – emelte meg az üveget. – Organikus. Gyengébb, mint a laborlelet, de én szeretem. –Jayjel szemközt belehuppant egy megroggyant, kárpitozott székbe. – Maga úgy néz ki, mint egy hekus – közölte barátságosan. – A régi narkós időkben rám ijesztett volna.
– A levelei miatt jöttem, amelyeket a butieri Eagle-nek írt. – Jay erősen megnyomta a *levelei* szót, és leste, mit szól Telfer. A férfi vigyorgott, és meghúzta a házi sert.
– Melyikek miatt? Mert én lököm nekik a süketet minden témában, amit ki tudok gondolni.
– Úgy mondja, mintha ez lenne a hivatása.
– Az is. – Rábökött a hüvelykujjával a háta mögötti számítógépre. –Szerkesztek egy kétlapos értesítőt, „Rossz Hírek" címmel. Kéthetente jön ki Butlerban. Öt-hatszáz betonkemény előfizetőm van, Honolulutól Anchorage-ig. Valamint anyagokat írok a *Harroivsmith-be,* a *Whole Earth-be,* a *Mother Jones-ba.* Nem valami nagy pénz, de megélek belőle.
Hát ezért van a modem. Ez a fickó nem gyilkos.
Motorhead felugrott Jay térdére, szőrös labdává gömbölyödött, és megint rákezdte a dorombolást. A nő megsimogatta a hatalmas fejet. A dorombolás felhangosodott.

– Azok a macskagyilkosságok – mondta Jay. Telfer arca elsötétült.
– Hallott róluk?
– Igen.
– Kibaszott egy alávalóság, már bocsánat.
– Csakugyan azt hiszi, hogy a rendőrség is benne volt?
– Nem. Csak azt akartam, hogy csináljanak úgy, mintha élnének. –Ismét a számítógép felé bólintott. – Az Animal Rightsnak van egy elektronikus hírszolgálata, abban bármikor lehet olvasni ilyeneket, hogy a helyi menhelyek feketén adnak el állatokat az iskoláknak, ritkaságokkal kereskednek, ilyesmi. Tudtam, hogy ez nem ilyen. Volt itt egy szarházi, aki a mulatság kedvéért ölt. Igazi pszicho.
– Félbevágta őket.
– Rosszabb. Én láttam néhányat. Kivájt szem, szétvert fej, amputált lábak... aztán vágták őket félbe. Időnként fejük se volt. Baszottul undorító, már bocsánat.
– Aztán csak úgy abbamaradt? – kérdezte Jay.
– Úgy tűnik. – Telfer vállat vont. – Nem mintha nekem bárki is segített volna kisakkozni, hogy kicsoda. – Megcsóválta a fejét. – Még Kushinski sem akart részt venni a programban. Masszívan elzárkózott a pali. Seggfej.
– Dr. Kushinski? – kérdezte Jay.
– Ismeri?
– Azt mondta: „pali". Én azt hittem, hogy Evelyn Kushinski nő.
– Egyértelműen hímnemű. A helyi lódoktor. Harrisville-ben van a háza a Grove City Roadon, innen három-négy mérföldre.
– Állatorvos, és egyáltalán nem érdekelték az állatgyilkosságok?
– Á! – mondta Telfer, és ajkát megvetően lebiggyesztette. – Már *pardonnez–moi,* de az a pali egy kibaszott hernyó. Ha nem volna állatorvos, azt mondanám, hogy ő maga kínozta meg azokat a macskákat.
Cruz az albuquerquei büntetés-végrehajtó intézet negyedik emeleti kis tárgyalótermében ücsörgött, ahol a végéhez közeledett Brian Mac-Donald vád alá helyezésének eljárása. Cruz már ismertette a bizonyítékot, de úgy döntött, hogy marad, mert látni akarta, amikor a szemétládát elvonszolják a dutyiba. Már csak Jay Fletcher jelenléte hiányzott a tökélyhez.

Cruz elkomorodott, és csak elmosódottan érzékelte, hogy MacDonald ügyvédje, még egy utolsó kétségbeesett igyekezettel, óvadékot próbál kicsikarni ügyfele számára. Cruzt Jay hirtelen eltűnése azóta nem hagyta nyugodni, amióta megtalálta számítógépe billentyűzetén a „felmondást". Dühös volt a nőre, amiért itt hagyja őt a levegőben lógva a befejezetlen Óvszerész-nyomozással, de ugyanakkor aggódott is érte.

Nem sok ideje ismerte Jayt, *de* nem illett a nőhöz ez a hirtelen távozás. Nem az a fajta, aki bennehagy egy kollégát a pácban, vagy nem fejezi be, amit elkezdett. Váratlan, magányos albuquerquei kiruccanása és az azt követő összepattanásuk óta kicsit felspannoltabban viselkedett, de Cruz ezt a saját felemás érzelmeinek tulajdonította, amiket a kapcsolatuk keltett benne. Valamilyen okból biztosra vette, hogy a nő lefeküdt valakivel, amíg távol volt Santa Fétől, és megdöbbentette a saját reagálása Jay esetleges hetyegésére. Féltékeny volt, mint egy elhagyott szerető. Ezt biztos nem teszi szóvá, amikor telefonál Langfordnak Washingtonba, hogy beszámoljon Jay váratlan távozásáról. Már nem sokáig halogathatja a hívást, akkor se, ha a nő ezzel nyakig benne lesz a slamasztikában.

Könnyedén megveregették a vállát, félbeszakítva gondolatainak fonalát. Megfordult, és egy rücskös képű embert látott maga mögött a padban. Az ember mosolygott, egy rendőr szomorúságával és egy képviselő őszinteségével.

– Cruz, igaz? Tűzesetek, Santa Fé?

– Pontosan. Ismerem én magát?

– Horace Sladky, albuquerquei rendőrség, gyilkossági csoport. –MacDonald felé bökött vaskos állával. – Hallottam, hogy megfogta a madarát. Lejöttem megnézni. – Elvigyorodott. – Szép látvány, amikor egy ügyvéd megkapja, amit érdemel. Szemét sakálok. – Rövid ideig hallgatott. – Ezzel végzett is vele?

– Nem – válaszolta Cruz, és kissé büszke volt erre a tényre. A saját nyomozása és Jay varázsdoboza annyi bizonyítékot szállított, hogy az már több az elégnél. – Tizenegy rendbeli, gondatlanságból elkövetett emberölés. Külön elszámolás mindenkiért, aki meghalt a tűzben. A tetejébe bűnszövetkezet. Még most se végeztünk. Nem egyedül viszi el érte a balhét.

A bíró, előzetes kihallgatásra hivatkozva, elutasította MacDonald óvadékát, az ügyvédet elvitték. Védője utána nézett, ahogy viszik a védencét, majd pakolni kezdett az aktatáskájába. Az emberek elszivárogtak a tárgyalóteremből. Sladky egykedvűen méregette őket, aztán visszafordult Cruzhoz. – Na és hol a társa? A szövetségi?
– Városon kívül. – Honnan tud egy albuquerquei gyilkossági zser–nyák Jayről?
– Kár – jegyezte meg Sladky.
– Ismeri?
Sladky megvonta széles vállát. – A tűz után találkoztam vele. Eltévedt, mikor kávét keresett, és a munkacsoportom irodájában kötött ki. Nagyon érdeklődött az esetem iránt. Úgy gondoltam, szívesen hallaná, hogy lerendeztük. Jobban mondva – folytatta pillanatnyi szünet után – lerendezték nekünk.
– Miféle eset volt az?
– Sorozatgyilkosság. Nem közöltük a sajtóval. Sose lett szenzáció. –Fagyosan vigyorgott. – Hogy úgy mondjam.
– Ilyesmiket csinált az Irodának – mondta Cruz. – Számítógépes profilokat, hogy segítsen az olyan hapsiknak, mint maga.
– Ja. Említette is. – Sladky bólintott, aztán elmosolyodott. Apró, kutató szeme olyan kifejezéstelen volt, mint az üveg. – Hosszú időre ment el a városból?
– Nem tudom biztosan – mondta Cruz. – Magánügyben jár.
– Tényleg? – kérdezte Sladky. – Haláleset a családban, ilyesmi?
– Ilyesmi. Miért? Elkapta a pasast?
Sladky újból megvonta a vállát. – Valaki megelőzött bennünket –mondta halkan. – Nagyon rondán. Nagyon flottul.
– A gyilkosságis nyomozó felállt. – Csak arra gondoltam, hogy örülne, ha tudná.
Cruz bólintott. –Amikor legközelebb találkozunk, megmondom neki.
– Ja – bólintott Sladky. – Tegye azt.

20.

A San Franciscó-i epilepsziaalapítvány a SoMa, más néven South of Market körzetben volt a South Embarcaderón, nem messze a régi China Basin Channeltől, a Golden Gate közelében. Amikor annak idején Hawkins fiatal katonai rendőrként állomásozott a Presidión, a South of Market az Embarcadero rakpartjait kiszolgáló, koszos iparnegyed volt, keskeny utcákkal, nyomasztó raktárházakkal és a város legolcsóbb kurváival.

Változtak az idők. Most a Moscone kongresszusi központ tizenegy hektáros tömbje állt a kerület közepében, mint a térség általános újjáéledésének tengelye. A raktárházak megteltek zöld páfrányokkal ékes bárokkal, tetoválószalonokkal, drága butikokkal, emeleteiket bérbe adták művészeknek, táncosoknak és zenészeknek.

Előző délután Hawkins felhívta az epilepsziaalapítványt, és kért egy időpontot a bentlakó kutatóorvosuktól, egy Shelburne nevű, harmincegynéhány éves, buzgó, riadt képű embertől. Shelburne-nek sarokszobája volt egy felújított gyárépület második emeletén, amely az öböl déli részére nézett. Sztetoszkóp helyett szemüveget lógatott a nyakában fekete zsinóron, és fehér köpenyt vett hajszálcsíkos sötét öltönyére. Hawkins percek óta próbálta megnyugtatni, mert a doktort egészen megrémítette, hogy egy lapon kénytelen emlegetni a szakmáját Ricky Stilesszal. A Jeges kétségtelenül aligha volt megfelelő plakátgyerek pénzgyűjtéshez.

Shelburne a homlokát ráncolta. – Remélem, nem az a véleménye, hogy az epilepszia szükségszerűen eredményez elmebajt – mondta.

– Semmi ilyet nem mondtam, doktor úr. Egyáltalán semmit sem tudok az epilepsziáról. Azért vagyok itt.

Shelburne bólintott, de még mindig aggodalmas volt az arca. – Az epilepszia olyan betegség, amelyet borzasztóan félreértettek a századok során. – Futólag elmosolyodott. – Úgy is mondhatnánk, hogy csúnya priusza van.

Hawkins bólintott. – Eskór.

– Nehézkór, szent betegség. Nagyon sok neve van. Maga a szó görög eredetű, azt jelenti, hogy megfogni, megrohanni.

– Ebből lett a roham.

– Igen.

– Mennyire elterjedt?
– Általában és világszerte ezer emberből öt epilepsziás.
– Az Államokban? – kérdezte Hawkins.
– Valamivel kevesebb. Talán ezerből három.
– Nem egészen fél százalék.
– Úgy valahogy.
Hawkins bólintott. Nem hangzik soknak, de még akkor is száznegyvenezer ember. Nagy tömeg, amelyben a Jeges elrejtőzhet. – Én egy drogról érdeklődtem önnél, amikor telefonáltam. Azt mondta, hogy még nem hallott róla.
– Igen – mondta Shelburne. Belelapozott az asztalán fekvő noteszbe. – Fenacemid vagy fenuron.
– Az.
– Utána kellett néznem – mondta Shelburne. – Már nem alkalmazzák az epilepszia gyógyítására.
– De azért megtalálta?
– Ó, igen. A hetvenes évek közepén vették le a gyógyszerlistáról. Az FDA, az élelmiszer– és gyógyszerügyi hivatal három év múlva betiltotta.
– Úgy érti, hogy már nem hozzáférhető?
– Az Egyesült Államokban nem – mosolygott Shelburne. – Olyasvalami, amit „árva drognak" hívunk.
– Ezt megmagyarázná?
– Az árva drog olyasmi, ami többnyire csak ritka betegségek ellen hat. Általános használatra nem gazdaságos, vagy túlságosan mérgező. A lényeg, hogy ezek a drogok nem hozzáférhetők az Egyesült Államokban, vagy mert nem kapták meg az FDA engedélyét, vagy mert ezt az engedélyt visszavonták.
– Melyik osztályba tartozik a fenacemid? – kérdezte Hawkins.
– Az utóbbiba – felelte Shelburne. – Még mikor hozzáférhető volt, akkor is csak végső esetben használták.
– Miért?
– Mint mondtam, nagyon magas szintű a toxicitása. A mellékhatásai ijesztőek, legalábbis én ezt olvastam.
– Mik a mellékhatások?
– Hosszú.
– Nem sietek.
– Szuicid depresszió, májkárosodás, kálium– és

csontvelővesztés, depresszió, kiütések, krónikus fejfájás, fogyás, anorexia nervosa, émelygés, hányás, hasi fájdalmak, fényérzékenység.
– Fényérzékenység?
– Megszokott következménye számos epilepszia elleni gyógyszernek, és magának a betegségnek is. Súlyos esetekben a betegnek késő estig nagyon sötét napszemüveget kell viselnie. – Shelburne fáradtan sóhajtott, és megrázta a fejét. – Ez is része a mitológiának. Igen sok epileptikus menekül a napfénytől, és jobban szereti az éjszakát.
– Mint a vámpírok.
– Fájdalom, igen.
– De maga azt mondta, hogy a drogot csak szélsőséges esetekben adták?
– Kettes típusú *grand mai* rohamokra, és főleg pszichomotorikus epilepsziára.
Hawkins kezdett eltévedni a szakszavak között. – Hány válfaja van az epilepsziának?
– Van egypár. – Shelburne mosolygott, idegessége úgy enyhült, ahogy belemelegedett a szakmájába. – Előfordult magával, hogy már majdnem elaludt, amikor felriadt egy akaratától független izomrángásra? Többnyire a lábakban jelentkezik, néha a karokban.
– Persze. Mindenkivel előfordul. Egy antropológiaprofesszorom szerint a barlangi lét csökevénye. Hasonló az alvó kutyák futásához. Túlélési ösztön.
– A professzora tévedett – közölte Shelburne. – Amit átélt, annak myoclonus a neve. Általában körülbelül egy századmásodpercig tart, és tulajdonképpen az akinetikus epilepszia egyik formája. A legtöbb ember le tudja küzdeni, de súlyos esetekben végzetes lehet. A gyermekeknél előforduló szabályozhatatlan myoclonust West-szindrómának hívják. Azoknál a gyerekeknél, akik ebben szenvednek, az úgynevezett Szálam–attak tünete tapasztalható, vagyis megállás nélkül hajlonganak derékból, ami előbb–utóbb oxigénhiányt, agykárosodást és halált okoz.
– Tehát mindenkinek van epilepsziája?
Shelburne bólintott: – Kisebb-nagyobb mértékben igen. Az epilepszia az agy elektrokémiai jelensége. Normális esetben az

üzeneteket az idegpályák lüktető szekvenciákban továbbítják, míg az epilepsziásnál rendezetlen robbanásokkal. A legsúlyosabb esetekben az egész agyban egyszerre történik elektromos kisülés.
– Rövidzárlat.
– Inkább mint egy hatalmas impulzus. Az eredmény ugyanaz, mint mikor a házban túl van terhelve a hálózat.
– Kiolvad a biztosíték – mondta Hawkins.
– Pontosan. Az epilepsziásnál kialszik a villany, és ennek a következménye a roham. Egyes betegeknél ritkábban, másoknál sűrűbben. Vannak heves rohamok, vannak kevésbé hevesek. Minden viszonylagos.
– De a fenacemidet csak olyasvalakinek írnák fel, aki súlyos epilepsziás, ugye?
– Igen. Mint már mondtam, különösen pszichomotorikus epilepszia esetén.
– *Azaz?*
Shelburne hátradőlt a székében, és a szemüvege selyempertlijét babrálta. – Nem olvasta azt a könyvet, aminek az a címe, hogy *Végső fázis?* Esetleg látta a belőle készült filmet?
Hawkins bólintott. – Michael Crichton írta, ugyanaz az ürge, aki *Az Androméda-törzs-et* és a *Jurassic Park-ot.*
– Az az. A könyv főszereplője pszichomotorikus epilepsziában szenvedett. Az epilepszia legtöbb válfaja vélhetőleg genetikai eredetű, ám a pszichomotorikusat általában súlyos trauma okozza: a fejre mért ütés, esés, magas lázzal járó hosszú betegség. Amikor a könyvet írták, mindenki az elektrosokkos gyógymódra esküdött.
Hawkins bólintott. Homályosan emlékezett, ahogy kivág valamit a *Life* magazinból egy iskolai dolgozathoz. Képeket macskákról, amelyeknek drótok lógnak a koponyájából. A macskák gombnyomástól függően fújtak és köptek, vagy felpúpozták a hátukat, és doromboltak.
– Emlékezetem szerint olvastam róla valamit.
– A divat nem bizonyult tartósnak – mondta Shelburne.
– Nem működött?
– Működött, de csak bizonyos pácienseken, és csak bizonyos mértékig. Ugyanakkor nagyon agresszív volt: tucatnyi

elektródát kellett elhelyezni az agy különböző pontjain, ami nagymértékű sebészi beavatkozást igényelt. Egyáltalán nem működött halántéklebeny-epilepszia esetén, illetve olyan pácienseknél, akiknél a mélyebb agytartományok sérültek.
– Tehát mindenki visszatért a drogokhoz.
– Igen. – Shelburne csücsörített, és megint a szemüvegével játszott.
– Bár én számítok a közvetlen mechanikai módszerek feltámadására. A technológia sokat fejlődött *azóta,* hogy Crichton megírta a könyvét. Mikrochip meg a többi. Nem állíthatom, hogy epedve várnám.
Hawkins megpróbálta visszaterelni Shelburne-t az eredeti témához.
– Az epilepsziások mekkora százaléka szenved a betegség pszichomotorikus válfajában?
– Durván tíz.
Hawkins bólintott. Már sokkal jobb, most körülbelül tizennégyezer embernél tartanak. – Ezek közül hány szedhetett fenacemidet?
– Nem sokan. Mint mondtam, csak a legsúlyosabb esetekben használták. Talán megint tíz százalék.
Ezernégyszáz. A háló egyenletesen szűkült a Jeges körül. – Gondolom, az ilyen betegekről nincsen lista. ».
– Attól tartok, nincs – mondta Shelburne, és megrázta a fejét.
– Ha az ilyen betegek nem szedhetnének fenacemidet, akkor mit szednének helyette?
– Törvényesen engedélyezett görcsoldók kombinációját. Például dilantint és fenobarbitált. Bár ez korántsem olyan hatékony. Megrövidítené a várható élettartamot.
– Miért?
– A dilantin-fenobarbitál nem tudná maradéktalanul kivédeni a rohamok bekövetkeztét. Minden roham valamilyen agykárosodást okoz, a páciens előbb-utóbb összeroppan, és valószínűleg status epilepticusban halálozik el.
Már megint szakzsargon. – Az mi?
– Az ST a hosszú időszakasz alatt lezajlott rohamok felgyülemlett hatása. Gliózist okoz, maga az agy indul romlásnak. Végül olyan állapothoz vezet, amikor a páciens nem is tér magához a sorozatos nagyrohamok között. Az agy

minden sejtje egyszerre sül ki.
– Mi történik?
– Az agykéreg funkcionális kimerülése. Szívelégtelenség, légzési elégtelenség, inhalációs fulladás, teljes kiszáradás, tömeges agykárosodás. Bármelyik. Végül az agy egyáltalán nem jut oxigénhez.
– És a beteg meghal.
– Igen. Azokra a betegekre, akiknek az állapota fenacemidet igényel, valószínűleg nem vár hosszú felnőttkor.
– A beteg, akivel én foglalkozom, negyvenöt felé jár – mondta Hawkins.
Shelburne felvonta a szemöldökét. – Aha.
– Hogy-hogy életben van?
– Ez csak egyféleképpen lehetséges – válaszolta Shelburne. – Talált valamilyen fenacemidforrást.
– Amit az FDA betiltott? Hát lehetséges? – Hosszú szünet következett.
– Igen. – Shelburne kissé nehezen mondta ki, de nem akart hazudni. – Vannak módok.
– Meséljen róluk – szólt Hawkins.
Slippery Rock válságközpontja egy Franklin Street-i gerendavázas nagy házban működött a város közepén. A földszinti irodákat hálóterem egészítette ki a hazulról szökött lányok, a nemi erőszak áldozatai és a megvert asszonyok számára. A központot egy Astrid Kee nevű nő igazgatta, aki olyan volt, mint Candice Albright, a könyvtár szakos főiskolás, felnőtt változatban.
Astrid varkocsában ősz pászmák húzódtak, *és* vékony, keserű szája volt, mint olyasvalakinek, akinek a kelleténél több jutott a maga és a mások nyornorúságából és szenvedéseiből. Az irodájában megvoltak a kötelező „Vedd vissza az éjszakát" és „Nő vagyok, büszke vagyok" plakátok, három ipari méretű kartotékszekrény társaságában. A sarokban szobafikusz kornyadozott.
Astrid Kee viharvert öreg asztalán kis kartonpapír tábla közölte, hogy füstmentes övezet. Jay, amikor bejött, modern számítógépet, apró nyomtatót és egy korszerű fénymásolót látott az egyik kis oldalsó helyiségben.
– Mit is mondott, kikkel dolgozik? – kérdezte Kee az íróasztala

mögül. Jay némi bostoni ízt érzett a hangján. Astrid ugyancsak messze esett az otthoni komforttól.
– CERT – felelte. – Számítógépes hibaelhárítás.
– Sose hallottam róla – mondta Kee. Hátradőlt nyikorgó forgószékén. Jay igyekezett kifejezéstelen arcot vágni. Astrid Kee egy nyűg nya-nya volt a „Minden nő nővér"-iskolából. A nők annyira nővérei egymásnak, amennyire a férfiak fivérei. Sikerült fékezni indulatait. – Mi végezzük a hibaelhárítást az internetnek – mondta olyan nyájasan, ahogy bírta.
– Mi köze ennek hozzánk?
– Az ön rendelője időről időre rákapcsol a.RAPE–re. Továbbá előfizetői a SASH–L–nek. – Az első egy aktuális vitafórum volt a nemi erőszakról, a második hírlevél és hírcsoport a szexuális zaklatások különböző válfajaival szembeni viselkedés és védekezés kialakításáról.
– Ezzel van valamilyen problémája, Mrs. Smith?
– Korántsem.
– Akkor jó – mondta Kee. – Mert mi dolgozni próbálunk itt. Mert mi nem kapunk semmiféle támogatást a kormánytól, és nincs ínyünkre a kormány beavatkozása.
– A CERT nem kormányszerv – jelezte Jay.
– Badarság – válaszolta Kee. – Fogadnék, hogy azok szponzorálják magukat.
– Itt nem erről van szó, Mrs. Kee.
– Akkor miről?
Valakiről, aki megcsapolja a számítógépedet, és kinyírja az áldozatokat, akiken állítólag segítened kellene.
– Úgy gondoljuk, hogy valaki behatol a számítógépébe mindannyiszor, amikor ön belép a netre.
– Ez nevetséges.
– Nem, ez tény. – Vagyis nem igazán, de Jay bizonyosra vette. Miután eljött Éliás Telfertől, bekapcsolta a laptopját, és végigfuttatta a hibakereső programot a főiskolaiak kivételével az összes modemvonalon. A válságközponté volt az egyetlen, amelyen megtalálta a hátsó ajtós behatolás, közhasználatú kifejezéssel a „bugázás" nyomát. Amikor a válságközpont kinyitotta elektronikus ajtaját, hogy kapcsolatba lépjen az internettel, valaki beosont rajta.
– Hogyan derítette ki?,.

– Ez a CERT munkája, Mrs. Kee. – A mosolyát egy fokkal feljebb srófolta. – Nem szimatoltunk, higgye el nekem!
– Miért akarna bárki is belépni a mi számítógépünkbe?
– A hackerek a vicc kedvéért – felelte Jay. – De ők általában olyan rendszert választanak, amely nehezen feltörhető.
– Akkor ki csinálja?
– Nem tudjuk biztosan. Miféle aktákat tárol a számítógépben?
– Eseti leírásokat, levelezést, ilyesmit.
– Azoknak a nőknek a nevét és címét, akiken segít?
– Igen. – Habozva.
– Követéseket?
– Időnként. – Astrid Kee összehúzta a szemöldökét. Jay alatt megint elkeskenyedett a jég. – Miért?
– Vannak egyesek odakint, akik azt hiszik, hogy az elszenvedett nemi erőszak vagy az ebből következő terhesség felhívás keringőre.
– Úgy érti, hogy lappang odakint egy deviáns, aki áldozatra les? *Jézusom, neked fogalmad sincs!*
– Fennáll a lehetőség.
– Képtelen vagyok elhinni.
– Valóban? – kérdezte Jay. – A neten *százával* vannak szex csoportok. Magazinokban hirdetik a virtuális szexet. Miért épp ezt ne?
A válságközpont igazgatója hirtelen előrehajolt. – Ez hihetetlen. Meg kell mondanom…
Jay gyorsan a szavába vágott. – Méltányolnám, ha e pillanatban semmit se mondana senkinek.
– Le kell állítanunk!
– Természetesen. Ez a célunk. De nem akarjuk megriasztani az illetőt, mert akkor elmegy, és egyszerűen befurakodik egy másik hasonló csoportba.
Astrid Kee az asztal túlsó oldaláról mereven bámulta Jayt. Ez olyasmi volt, ami meghaladta a tudományát. Kissé alább adta a harciasságot.
– Mit akar, mit tegyek?
– Meséljen valamit arról, hogyan működik a központ.
– Tanácsadásban részesítjük a nőket, akiket megerőszakoltak és bántalmaztak.
– Mióta tárolják az aktákat a számítógépben?

– Amióta megnyitottunk. Három éve. Eredetileg a főiskolán volt a központunk. Nő a Nőért Egyesület.
NANE, nem a legjobb rövidítés, amit valaha hallottam.
– Használták a főiskola számítógépeit?
– Igen.
– De itt nem.
– Nem. – Még inkább habozva. – Nincs kapcsolatunk a főiskolával. – Csak nem politikai szakítás? Kee túl fundamentalista lenne a főiskolának?
– Kinek van hozzáférése a géphez?
– Nekem. Kelly Quarringtonnak, a titkárnőmnek. A könyvelőnknek.
– A könyvelő nyilván nő.
– Igen. Hilda Jovanovich. A South Main Streeten van az irodája.
– Más kívülállónak?
– Nincs.
– Milyen gyakran nézi át Hilda az ön könyvelését?
– Kéthetente egyszer.
És lefogadnám, hogy ugyanezt teszi dr. Evelyn Kushinskinál is az állatkórházban.
Dobj fel egy bugázó programot Hilda floppyjára, és a könyvelő a legközelebbi vizitnél láthatatlanul beülteti a válságközpont számítógépébe. Egyszerű, de nagyon hatásos.
Csak nem SGy-OZ-tól tanulta?
– A legtöbb ügyfele idevalósi?
– Akadnak. Sok megvert asszony.
– És sok első randevús erőszak a főiskoláról?
Az igazgatónő szeme megvillant. – Az erőszak az erőszak. A randevúnak semmi köze hozzá.
– Elnézést. Azt akartam mondani…
– Tudom, mit akart – válaszolt Kee. – És a válasz igen. A legtöbb megerőszakolt eset, aki hozzánk kerül, a főiskoláról jön. Akárcsak a terhesek.
– Mi történik velük?
– Nem értem.
– Az ügyfeleivel. Miután itt végeztek. Visszaülnek az iskolapadba, hazamennek, eltűnnek?
– Változó.

– Mondanak olyat az állapotosoknak, hogy szakíttassák meg a terhességüket?
– Mi nem *mondunk* nekik semmit! – háborodott föl Kee. – Mi tanácsolunk.
– De javasolnak abortuszt.
Kee jéghidegen meredt Jayre. – Nem értem, mi köze ennek ahhoz, hogy valaki ellopja az aktáinkat. – Rövid szünetet tartott. – Őszintén szólva nem tetszik nekem ennek a beszélgetésnek az iránya.
El ne engedd! Lökjed neki a süketet!
– Én nem mondok semmiféle értékítéletet – csitította az igazgatónőt. – De ismernem kell az eljárásaikat, ha bárminemű hasznukra akarok lenni. Ha önök a terhesség megszakítását javasolják fiatal nőknek, ezzel esetleg valamilyen deviáns viselkedést válthatnak ki. Az abortusz pontosan az a téma, amitől egyesek megvadulnak.
– Tisztában vagyok vele – szólt Kee fanyarul, majd elhallgatott. –Igen. Egyes esetekben javasoljuk a nőknek a terhesség megszakítását.
– Ajánlanak erre specializálódott nőgyógyászokat is?
– Remélem, nem kérdez tőlem neveket.
– Szó sincs róla.
– Ügyfeleinket terhességmegszakításokat *végző* szakklinikákra küldjük. Megbeszéljük az időpontot, gondoskodunk a szállításról. Néha még ki is fizetjük.
– Az államon kívül.
– Nem szükségszerűen. Bár túl Butler megye határain. – Orrcimpája dühösen megremegett, és két vörös folt jelent meg az arcán. – A butieri derék emberek bennünket sem néznek jó szemmel, hát még egy abortuszklinikát.
– Figyelemmel kísérik azokat a nőket, akiket odaküldenek?
– Ha tehetjük. Vannak lányok, akik... nem mennek vissza az iskolába.
– Elveszítik őket szem elől?
– Néhány esetben.
Erről van szó. Az egyetlen, ami passzol.
Újra elfogta a pánik. Túl sok emberrel beszél, túlságosan látható nyomot hagy. Ideje eltűnni a képből. Ha túlságosan észrevételi magát, lőttek az egész dolognak.

– Mrs. Smith?
Jay pislogott egyet, amikor Astrid Kee megszólította. Mereven bámult a levegőbe.
Jézusom, ki fogok borulni!
– Elnézést. Csak a helyzetet próbáltam értékelni. – Pánik. És még valami. A forróság. Jó nyomon jár, érzi!
– Ne függesszük föl a számítógép használatát, amíg ön... megteszi azt, amit tennie kell?
– Nem – rázta a fejét Jay. – Ne csináljanak semmi szokatlant. Nekem jelentést kell tennem, mielőtt bármilyen konkrét intézkedést foganatosítanánk. – Úgy döntött, hogy bedob valamit, amivel sakkban tarthatja az igazgatónőt.
Szorítsd sarokba!
– Attól félek, hogy ebből talán még az Irodát sem hagyhatjuk ki.
– Az Irodát?
– Az FBI–t – bólintott Jay.
Az asztal túloldalán az igazgatónő megmerevedett. – Nem vagyok bizonyos benne, hogy a vezetőségem jóváhagyna hasonló dolgot.
– Előfordulhat, hogy nem lesz választás. Ez meghaladja a CERT illetékességi körét.
– Tehát minden ok nélkül belevonják az FBI–t. – Kee igazgatónő most már szemmel láthatóan ideges volt. Az utóbbi néhány évben elég sok pert és büntetőeljárást folytattak le az Övéhez hasonló intézmények ellen azért, mert kiskorúakat kényszerítettek terhességmegszakításra.
Ha Kee valaha is művelt ilyet, úgy, hogy át kellett lépni hozzá az államhatárt, akkor szövetségi bűncselekményt követett el, precízen szólva emberrablást és törvényellenes korlátozást.
Jay fölemelkedett. – Nem csinálhatnánk így? Én most összeállítom a jelentésemet, de mielőtt bármit tennék, idetelefonálok és ismertetem a javaslataimat. Ezt várja meg, csak aztán folytasson megbeszélést az ügyvezetőséggel.
Kee leplezetlen megkönnyebbüléssel bólintott. – Ez ésszerűen hangzik. – A kezét nyújtotta. Jay megszorította. Az igazgatónőnek száraz, csontos marka volt. Jay megpróbálta elképzelni, hogyan vigasztalhat Astrid egy tizennyolc éves lányt, akit az imént erőszakolt meg az új fiúja. Valahogy nem

jött össze.
– Akkor majd jelentkezem.
Ne izguljon, Mrs. Kee. Ha egyszer végeztem, nem lát erre többé.
Este volt, sötétség ereszkedett alá a Stripre. A Jegesnek ez volt a kedvenc napszaka – a nappali égető fényben és forróságban Las Vegas darabokra hullott: színei megfakultak, és túlságosan látszottak a repedések, hasadások, szeplők. Csupán az éjszaka közeledtével kelt igazán életre a város. A képzelet testet öltött, a szeplők eltűntek az őrjöngő, vakító neonzuhatagok és a kioldókapcsolóval villogtatott, lángoló szivárványok mögött.
Éjszaka a Jeges fel tudott lélegezni.
Nyugtalan volt, miután a nappalt különlegesen sötét, titkos szobájában töltötte, képernyőkhöz és billentyűkhöz tapadva, azzal a hiábavaló igyekezettel, hogy a gépek erejével kergesse el, amiről tudta, hogy egyre közeledik. A tünetek félreérthetetlenek voltak – úgy figyelte megjelenésüket, mintha óriás fekete varjak szállnának a hegyeken át, hogy beterítsék árnyékukkal.
Kijött a házából, gyalog ment a Stripre, és az O'Shea's felé fordult. Erősen összpontosítva ballagott, megtöltve tüdejét a túlhevült aszfalt, az éttermek százaiban fövő étel, a parfüm és a testszag, a fémszagú hideg levegőt lehelő kaszinók utcai aromájával. Időnként, ha elég erősen összpontosított, ki tudta tolni egy kicsit az elkerülhetetlent, úgy tudott tenni, mintha ő is olyan lenne, mint mások, míg végül lehetetlenné nem vált a tettetés.
Tudta, hogy már nincs sok idő. Egész nap váltakozó hullámokban tört rá a letörtség, az ujjongás, az álmosság és a megdöbbentő, mindent elsöprő depresszió. A szomjúság, amelyet nem lehet csillapítani. Milyen gyakran? Hányszor esett már át rajta, harcolt ellene, és ölelte magához végül?
A körülötte pulzáló fények mintha még az enyhén színezett fotooptikai kontaktlencséken át is egyenesen belefúródtak volna az érzékeibe: a színek hangokká lettek, az érintések ízekké. Hamarosan az érzékelés egyetlen sínpárjává fognak sűrűsödni egy alagútban, ahonnan rotogó tehervonat dübörög feléje.
Gondolatok nélkül, kitartóan gyalogolt előre, úgy mozgatva a két kezét, mintha kötne. Már csak a kötőtűk kocogása

hiányzott. Megállt, egy újságos automatához támaszkodott, nekifeszítette a könyökét, ráparancsolt az ujjaira, hogy hagyják abba a mozgást, de azok csak kötöttek tovább, és most már olyan volt, mintha dagadna a nyelve, kitöltené szikkadt száját, nyomná a fogát és a szájpadlását, elzárná a levegő útját.
Aprót jajdult, amit senki sem hallott meg. Szemében a műanyag lencse égette a kényes hártyákat és folyadékokat. Homályosan érezte, hogy méternyire tőle megáll egy pár, férfi és asszony egyforma pólóban a Caesar's Palace-ból.
– Hé, öregem, rosszul van?
A Jeges összeszorította a fogát, és megint azt a hörgő kis jajdulást hallatta. Az asszony megrángatta a férfi karját. A Jeges azt kívánta, hogy menjenek innen, mielőtt olyasmit tenne, amit mind megbánnak.
– Részeg.
– Nem, szerintem beteg. Jézusom, drágám, nézd az arcát!
Nem beteg. Változik, itt, a szemük előtt. Sietnie kellett. Hiba volt, hogy kijött.
– Menjünk innen! – Az asszony ismét megrángatta a férfi karját. A férfi kelletlenül felhagyott az irgalmas szamaritánus szerepével.
Megmentette az életét. Nem lövell forró vér a hűvösödő levegőben. Nem lesz vágás és nyesés. Most nem. Még nem. Louis De Vilié surrogó gyors nyesése. Azt a vasmarkúját.
A pár elténfergett. A Jeges otthagyta az automata biztonságát, és visszaindult arra, amerről jött. A lámpák már éltek, ezernyi villogó kígyó rángatózott a szemvonala fölött. Csak az a tudat hajtotta előre, hogy megtörtént ez már máskor is, ugyanígy, ugyanebben a sorrendben. Ha követi a mintát az emlékezet útvesztőjében, most is megtalálja az utat hazafelé.
A muzsika akkor ütötte meg a fülét, amikor a sarokra ért. Gyülekező kismadarak daloltak lágyan egy sürgönydróton vagy egy fa ágain. A körülötte nyomakodó húsos emberiség szimfóniája fölött monoton hangon zúg a cikázó fények cikádája. Mi dong? Mit bong? „Ding-dong?"
Meghalt a boszorkány, ding-dong.
Óz nemsokára elalszik. A pirulák majd segítenek egy kicsit. Ma éjszaka a többieknek ki kell bírniuk nélküle. Megtalálta a

sarkot, vakon látta a kenyérmorzsákat, amelyeket ők szórtak el Juliskával, követte őket a sötétségbe, miközben szörnyeteg szárnyak csattogtak messze fölötte a magasban.
Nem beteg. Csak eztán lesz az.
Cruz az albuquerquei rendőrkapitányság munkacsoportjának irodájában ücsörgött, itta Horace Sladky rettenetes kávéját, és nézte az őszes nyomozót, ahogy végigmancsolja a szemtanúi beszámolók dossziéját. Nem sokkal korábban a rendőr azt a nyersen egyértelmű felszólítást intézte hozzá, hogy ha nem akar oltárian rákúrni, akkor azonnal és futólépésben jöjjön át az albuquerquei kapitányságra.
– Telefonban nem mondhatta volna meg, mi a probléma? – érdeklődött Cruz.
– Nem – felelte Sladky. Megtalálta, amit keresett és egy papírlapot húzott elő a dossziéból. – Ezt hangfogóval kell intézni, különben mindketten nagyon megégetjük magunkat.
– Akkor mondja most.
Sladky ránézett a kezében tartott papírra. – A Kézimunkás – mondta.
– A gyilkos, akit megtalált?
– Személyesen.
– Én tűzeseteket vizsgálok, Sladky, nem gyilkosságokat.
– A maga szövetségi társa. Aki becsellengett hozzám a nagy tűz után, emlékszik?
– Jay Fletcner– Akkor érdeklődött utána, amikor MacDonaldot vád alá helyezték.
– Az az.
– Mi van vele?
– Utánanéztem ennek-annak. Az információ szerint Fletcher a sztrádarendőrségtől származó autót használta, amikor magával dolgozott Santa Fében. Zöld, kilencvenhármas Ford Escort. GTL 946.
– Escort volt – felelte Cruz. – A rendszámra nem emlékszem. – Elko-morodott. – Miért nem tér a lényegre?
– A lényeg az, hogy csináltunk egy közvélemény-kutatást egy-két saroknyi hatállyal, ott, ahol a Kézimunkást kifektették. Valaki emlékezett a kocsira.
– Mikorról?
– Másfél órával azelőttről, hogy befutott a névtelen hívás.

– És az illető emlékezett a rendszámra? – horkantott Cruz. –Jó hosz-szú emlékezete van, nem gondolja?
– Meglehet. Csak az a helyzet, hogy az illetőnek, aki felfigyelt a kocsira, ugyanaz a monogramja. GTL. Azért emlékezett a rendszámra.
– Ezért kérdezősködött Fletcher után a tárgyaláson?
– Nem. Az spur volt. Ez tény.
Cruz vállat vont. – Elég nyakatekert.
– Mi maga, csak nem a Fletcher ügyvédje? Fletcher rendőr. A kocsiját nem egészen saroknyira lokalizálhatjuk a bűncselekmény színhelyétől, a gyilkosság idején. Továbbá számítógép-buzi, akárcsak a Kézimunkás. Akárki csapta is le az ótvaros gennygócot, annak jó információja volt. Rendőri információja.
– Ő a gyanúsított?
– Méghozzá elsőrendű– Hacsak maga nem tud jobbat mondani nekem.
– Kurva életbe!
– Na ja, körülbelül ez a summája – bólintott Sladky. – Még mindig nem hallott róla?
– Nem.
– Mi van a washingtoni retyerutyájával?
– Fogalmam sincs.
Sladky visszalökte a jelentést az iratgyűjtőjébe, és rámeredt Grúzra az asztal túloldalán. – Akkor ezt most hogy intézzük el?
Ez világos beszéd volt. Sladky bepillantást engedett a nőnek a gyilkossal kapcsolatos információkba, Cruz pedig felelős Jay tetteiért addig, amíg az Santa Fében tartózkodik. Ha Jay rekkentette el a Kézimunkás gyilkost, akkor ők Sladkyval nyakig lesznek a kovászban.
– Óvatosan intézzük – felelte egy perc után. – Majd körbekérdezősködöm. – Pillanatra elhallgatott. – Meddig tudja elsumákolni a kocsiügyet?
– Pár napig – felelte Sladky. – Maximum egy hétig. Ha annál később pattan ki, az emberek rögtön elkezdenek falazást emlegetni.
– Olyan gyorsan dolgozom, amennyire csak tudok.
– Egykettőre találja meg! – tanácsolta Sladky. – Szerintem az

lenne a legjobb, ha elmenne D.C.-be a retyerutyához. Nem hinném, hogy a Kézimunkás volt az egyetlen a kívánságlistáján. Ez inkább csak a kezdet.
Jay alacsonyabb sebességre kapcsolt a sötét vidéki aszfaltúton. Butler megye nappal alacsony dombok és hullámos fenyérek kies egyvelege –most, éjszaka, annak tudatában, amit ő tud, földönkívüli titokzatos vidék lett belőle, ahol árnyak és fantomok várják, hogy mikor kaphatják be elevenen Jay Fletchert.
A kormányt markolta, és fészkelődött egy kicsit az ülésen, hogy érezze a keresztcsontjához simuló kilenc milliméteres pisztoly megnyugtató bökdösését. Néhány óra alatt jött össze az egész, maga se tudta, készen áll–e. Ha több az ideje, talán alaposabban fontolóra veszi, megtervezi a stratégiáját, számot vet a lehetőségekkel.
Berezeltél?
Ahhoz már túl késő.
Semmi idő alatt utána tudott nézni Hilda Jovanovichnak, és kiderítette, hogy ő könyvel az állatorvosnak is. Az tette föl a pontot az i betűre, amikor Candice Albright telefonált a főiskolai könyvtárból. Kushinski rendszeres látogatója volt a könyvtárnak, személyesen és modemen egyaránt. Az Albright lány szerint különös érdeklődést tanúsított a *Roe kontra Wade-eset,* illetve általában minden iránt, ami a terhességmegszakítással kapcsolatos. Olvasmányai fontossági sorrendjében a második helyet Slippery Rock iskolaszékének, főleg a város peremén található, egykori Crocker Consolidated Schoolnak a története foglalta el.
Egy gyors látogatás a West Cooper Streeten, a városgazdálkodási hivatalban igazolta a doktor érdeklődését. Az 1937–ben épült Crocker tízosztályos iskola a hetvenes évek közepén szűnt meg, miután egy tűzben kiégett a díszterem és a tornaterem. Mivel a helyreállítás megfizethetetlen volt, az iskolaszék elhatározta, hogy inkább két új iskolát építtet.
A városhatáron kívül eső Crockert sorsára hagyták a Mulberry Street és a Dickey Road sarkán.
Három évvel ezelőtt Slippery Rock iskolaszéke, érezve a gazdasági ínség szelét, árverésre bocsátotta az ingatlant. Még a minimumot sem akarta megadni érte senki. Egy év múlva,

nem egészen két hónappal azelőtt, hogy az első levelek megérkeztek volna a *butieri Eagle-höz,* az iskolaszék ismét próbálkozott. Ezúttal egy vevő jelentkezett: dr. Evelyn Kushinski, a harrisville-i állatorvos. A városgazdálkodási hivatalban nyilvántartott árajánlata szerint le akarta dózeroltatni a romot, hogy vadasparkot és természetvédelmi területet hozzon létre a helyén. Eddig még nem csinált semmit.

Természetvédelmi teriiletet, te jó ég!

Jay a nap túlnyomó részét Harrisville-ben töltötte, ült a kocsijában, cigarettázott, és fél szemét rajta tartotta Kushinski rendelőjén. A doktornál egész délután folyamatosan követték egymást a gyengélkedő kutyusok, beteg törpepapagájok, vemhes aranyhörcsögök, de Jay egyetlen macskatulajdonost sem látott belépni az alacsony, vörös téglaépületbe. Hatkor, Vikor már szürkült a környező dombokon, a rendelőben eloltották, az emeleti lakásban felkapcsolták a villanyt. Már csak egyetlen jármű maradt a rendelő aszfaltozott kis parkolójában, egy fekete–fehér, zebracsíkos Land Rover, amelyet mintha egy szafarifilmből vágtak volna ki. Jay ennek is utánanézett – a zebrának Kushinski doktor volt a tulajdonosa.

Már csaknem teljesen besötétedett, amikor este kilenckor először láthatta az állatorvost. Kijött a rendelőből, bezárta maga mögött az ajtót, és odament a Roverhez. Jayt meglepte, milyen semmitmondó. Kis ember volt, nem sokkal magasabb százötven centinél, a harmincas évei végén vagy a negyvenes évei elején járt. Kerek, simára borotvált arca volt, sötétkék széldzsekit és Ivy League sapkát viselt, mert hűvös volt az este. Egy senki. Akárki. Egy kis emberke, akit túlságosan érdekel az abortusz, zebracsíkos terepjárón közlekedik, és szörnyetegekkel játszik gyil–kolósdit az interneten.

De hát hová lett a Bízzad Beaverre *és az* Apu jobban tudja?

Levették a műsorról. Elvéreztek a nézettségi indexen.

A kábeltévés pokol első körébe utasított szellemek szüntelenül ismételgetett epizódjai, amelyeknek világa már nem létezik, talán akkor sem létezett. Nem voltak gyilkosságok Mayberryben, és Jane Wyatt sose volt kénytelen az életet magyarázni Princessnek. Se Kushinski életét, se a magáét.

A lódoktor bekászálódott a Roverbe, elfordította a slusszkulcsot, és kikanyarodott a parkolóból. A Grove City Road on keletnek tartott, a falucska központjába, azután áttért a dél felé vezető nyolcas állami főútra. Jay jól lemaradt mögötte – volt fogalma róla, hova igyekszik a macskagyűlölő szemét. Kushinski, a dühtől rotyogó leveleivel, aki „szélesebb" hallgatóságot keres a bűntetteinek. Kushinski, aki eltünteti a kétségbeesett fiatal lányokat.

Persze könnyű neki. A kívülálló azt képzelné, ennyi lány eltűnésére csak föl kellene figyelnie valakinek, de Jay tapasztalatból tudta, hogy egy test nélküli név csak egy eltűnt személy, azok pedig minden őrsön a legalján vannak a fontossági listának, egy szinten a Nagylábúval és az ufókkal.

Kushinskit már nem lehetett látni, amikor Jay áthajtott a száznyolcas műút Slippery Rock-i szakaszán. Jobbra, két sarokkal följebb a dombról idelátszott a rendőrséget jelző hullasárga higanygőz. Egy rendőrfőnök, három közeg és két kocsi, váltott műszakban. Itt akkor sem kapna segítséget, ha kérhetne.

Még tíz óra sem volt, de Slippery Rock legnagyobb része már bezárkózott éjszakára. Messze keleten világítottak a főiskolai épületek, de odáig egy nagy sötét tócsa volt a város. Jay áthajtott a South Main Street és a műút kereszteződésénél a villogó sárgán, aztán csak ment, ki a motel mellett, délnyugat felé. Jobbra ritkulni kezdtek a házak, és fél mérfölddel később már csak bokrok és facsoportok szegélyezték az út két oldalát.

A reflektorok fénycsóvájában feltűnt a Mulberry Street-i leágazás. Jay lassított. Elől-hátul semmi forgalom. Még jobban levette a gázt, kikapcsolta a lámpákat, teljes sötétségben vezetett, így, hogy nem volt fény, az alacsony fekete dombok mintha előreugrottak volna, hogy kétfelől vessék rá magukat a kocsira. Rövid és rémítő kép cikázott át Jay agyán, amitől majdnem az árokba szaladt: a Fejnélküli Lovas, amint tüzes szemű lován űzi Ichabod Crane-t Álmosvölgy átokföldjén. Egy hétig bepisilt álmában, miután megnézte *Disney családi délutánjában.* Mikey, a nővére könyörtelenül kicsúfolta miatta.

Mi ez az egész kölyökkori rétről Mi bajom?

Ó, semmi, csak egy újabb unalmas este, amikor nincs kivel randevúzni.

Visszanyerte uralmát a kocsi fölött. Elöl a leágazás ötven méterre volt a fák között. Mászásig lassította az autót, majd indexelés nélkül befordult. Hirtelen kavicson csikordult a kerék. Hajtott tovább, előregörnyedve, kibámulva a szélvédőn. Nincs értelme kísérteni a sorsot, úgy kell parkolnia, hogy meg ne lássák a műútról, hátha erre cirkál egy kíváncsi rendőr.
Úgy állította le az autót, hogy két kerék belelógott a sekély árokba, aztán kimászott a kocsiból. Lassan, mélyen beszívta az éjszakai levegőt. Cédrus, fenyő, állott széna, korhadó levelek gyönge, édeskés rothadás–szaga. Fent a magasban lecsapó bagoly huhogott és vijjogott láthatatlanul. Enyhe szellő borzongatta a faágakat a kavicsos út két oldalán, a levelek szárazon, kitartóan susogtak.
Futólag eszébe jutott egy cigaretta mint idegnyugtató, de elvetette az ötletet, és újból megtapogatta a pisztolyt. Még mindig ott van. Vigyázva elindult előre az avarral telt, sekély mélyedésben, hogy a lépései ne csikorogjanak a kavicson. Nem egészen egy perc múlva kiért a fák közül, és körülbelül száz méterre maga előtt, egy valamikori pázsit átellenes oldalán ott látta a hajdani Crocker Consolidated School maradványait. Nagyobb volt, mint várta, gyarmati stílusú, emeletes, vörös téglaépület, nyolc-nyolc ablak egy legyezőboltozatú magas kapu két oldalán. Jay megállt az utolsó árnyékok között, hogy a szeme alkalmazkodhasson, és ráparancsolt magára, hogy ne gondoljon a cigarettázásra.
A felhajtó a pázsitot megkerülve bekanyarodott a főkapu elé. A lépcsővel szemben egy földhányás közepén kopasz zászlórúd ácsorgóit. A Land Rovernek semmi nyoma – Kushinski nyilván hátul parkolta le. Jay behunyta a szemét, és megpróbálta maga elé képzelni az alaprajzot, amelyet a városgazdálkodási hivatalban látott.
Az iskolát olyan alakúra építették, mint egy csonka H betűt. Jayjel szemben volt a hosszabbik szára, amelyet a díszterem és a tornaterem romjai kötöttek össze a hátulsó rövidebb szárral. Az első rész emeletén és földszintjén voltak a kilencedik és tizedik osztályok termei, a hátsóban az általános iskola. A főkapun kívül volt még legalább fél tucat ajtaja, mindmegannyi vészkijárat.
Fény sehol. Kushinski vagy sötétben dolgozik, vagy olyan

osztályban, amely nem erre néz. Megpróbálta maga elé idézni a helyiségek elrendezését. Két-két osztály és egy-egy iroda a főkapu két oldalán, mögöttük hosszú folyosó. Jobbra a legszélén a kilencedik és tizedik osztály könyvtára. Fölötte az emeleten a természettudományi labor.

Ez *az. Ott lesz.*

Meggörnyedve átrohant a nyílt téren, elcsúszott a magas, vizes fü–vön, visszanyerte az egyensúlyát, nyargalt tovább, míg újból árnyékba nem ért. Fölment a széles lépcsőn. A tűzoltószekercéktől bezúzott–haso–gatott ajtószárnyak ferdén lógtak a zsanérokon. A szélfútta levelek és gallyak nyílként mutattak át a résen. Jay besurrant.

Kőmereven állt az ajtó mellett, hegyezte a fülét, ismét várt, amíg a szeme alkalmazkodik az épület sűrűbb sötétségéhez. Újabb szagok, többnyire orrfacsarók. Kinyújtotta a karját, és megérintette maga mellett a legközelebbi rücskös falat. Vastag szöveten, valószínűleg azbeszten festék. Ötven éven át tanították a négy tápanyagcsoportot, és egész idő alatt adagolták a srácoknak a tüdőbajt.

A padlón ősrégi linóleumkockák alkottak fekete–fehér sakktáblát, az idő szürkére változtatta a fehéret. Jay idegesen vigyorgott, olyan rohadtul ismerős volt az egész. Látott már ilyet – akárcsak a világ összes többi gyereke. Évi kilenc hónap a tisztítótűzben. Bekötött szemmel végig tudna menni a Crocker folyosóin.

Föl egy másik lépcső középütt horpadtra járt fokain. Halványan derengő ajtók a homályban. Irodák, egy az igazgatóé, egy az igazgatóhelyettesé. Ha egy gyereket ide hívtak, az felért a halálos ítélettel. A főbejáratot használni, hacsak nem szülő kíséretében vagy tűzvédelmi gyakorlaton, egyenlő volt az öngyilkossággal.

A lépcsőn egy folyosóra ért, amely szélesen nyúlt el jobbra és balra. Pontosan Jay előtt plafontól padlóig érő hatalmas vitrin állt, amelynek üvegét millió darabra törték, hogy megmentsék a futballkupákat, az érmeket és a dicsőséglistát, azoknak a diákoknak a neveivel, akik elestek a második világháborúban. Az egykori súlyos, kétszárnyú vészkijárat helyén most megszenesedett lyuk ásított. Azon túl kell lennie a díszteremnek és a tornateremnek. Jay felidézte magában a

városgazdálkodási hivatalban látott alaprajzot, és a hátsó lépcsőhöz vezető, hosszú folyosón, a nyitott, fém öltözőajtók két csorba fogsora között jobbra fordult.
Most egy másik szag, valami borzalmas. Megállt, a keresztcsontjához nyúlt, és előhúzta a pisztolyt. Tudta, minek a szaga ez. Rothadó hús, folyós és bűzös. Már csak a habzsoló légyraj zümmögése hiányzott.
És egy hang, elképesztő ellentmondásban az iszonyat bűzével. Halk, mintha messziről jönne. Vivaldi. Nagyot nyelt, befordult a sarkon, rátette a lábát a lépcsőre, és majdnem felvisított, mert valami hozzáért az arcához. Hátrahőkölt, maga elé kapta a fegyvert, és visszatartott lélegzettel készült lövéshez.
Atyaisten!
Legalább száz macska maradványai hintázó hosszú madzagokon, amelyek irdatlan szélcsengőként lógtak a lépcsőház fenti sötétségéből. Fejek, farok, törzsek, farkak, hátsó és mellső lábak. Voltak olyanok, amelyeknél a megüvegesedett szem még mindig kitöltötte a szemüreget, a tátott száj még mindig rózsállott, de voltak sokkal régibbek, sötét alvadéktól csapzott, fénytelen szőrűek, besüppedt szeműek, feketévé aszott húsúak is.
Totemek.
Mint Borneón a bambusznyársra szúrt koponyák az ellenség elriasztására. Jelzés az épelméjűeknek: a továbbiakban őrültség várható. Fordulj vissza, fordulj vissza!
Nem lehet, nem lehet! Túl késő, túl késő!
Előrelépett, és fölment a lépcsőn, óvatosan kerülgetve az apró borzalmakat, nyeldekelve a torkát maró epét, visszafojtva a lélegzetét, hogy ne érezze a szagot. Hála Istennek, az első lépcsőforduló plafonjánál véget ért a feldarabolt állatok mészárszéki füzére. A második lépcsőforduló aljában csupán egy madzag lógott alá a magas mennyezetről az egyetlen hosszú ablakon beeső, puha holdfénybe. Jay újból megtorpant, és bámult. Több macska már nem lesz.
Emberi kéz, a csupasz csuklócsonton gondosan megkötött madzag, ujjak a padlóra mutatnak. Egy lány keze. A kisujjon gyűrű, hajszálvékony aranykarika, azon szív alakú, parányi kő, halványkék. A kéz friss volt, a bőr feszes és rózsaszín, a csuklócsont fehér, a sajtszerű, sárga csontvelő jól láthatóan

türemkedett ki az orsó– és a singcsont roncsolt végéből.
Most ne borulj ki! Ennél már csak rosszabb lesz!
Vigyázva elosont a lógó kéz mellett, és tovább kapaszkodott a lépcsőn. A kéz lassan forogni kezdett a légmozgástól, a kis köves gyűrű felfelcsillant az ablak fényében. Jay a fal közelében maradt, kényszerítette magát, hogy ne álljon meg. A zene hangosabb lett, a *Négy évszak,* a „Tél", ha jól emlékszik, ami elég ironikus, mert közben sós izzadság patakzott a nyakán, és tócsába gyűlt a gerince tövén.
Felért a lépcső tetejére. Ahogy kikukkantott a sarok mögül, kiszivárgó fény foltját látta egy ajtó előtt a folyosó végében, alig nyolc-tíz méterre. A természettudományi labor. A törékeny taktusok erőre kaptak, és Jay a zene szövetén túl dudorászó fütyörészést hallott, nagyjából a „Tél" ütemére. Ahogy jobban odanézett, egyszerű széket vett észre az ajtó közelében a falnál. Valami kupac volt rajta. Ruhák?
Kilépett a folyosóra. Megállt, kivárta a zenemű csúcspontját, s akkor tolta előre és hátra a závárt, egy töltényt lökve a töltényűrbe. Nem az előírt acélköpenyesből – ezek vágott hegyűek voltak. Ha lőnie kell, akkora lyukat akar ütni Kushinskin, mint egy levesestányér.
Rövid csend támadt, majd elölről kezdődött a zene, most a „Tavasz", gyöngyözőbben, derűsebben, élettelin. Jay tudta, hogy Vivaldi neki már soha többé nem lesz ugyanaz. Közelebb lopakodott, hátát a falnak vetve, egyszerre mindig csak egy lépést, óvatosan rakta tornacipős lábát, félméterenként megtorpant, fülelt.
Megint új szag, még förtelmesebb, mint a lépcsőházban aszalódó, hin–tázó húscafatoké. Savak sűrű gőze, amely marta Jay orrát, és könnyeket fakasztott a szeméből. A szabad kezével letörölte égető könnyeit, és a száján át kezdett lélegezni, aprókat pihegve. Megpróbálta győzködni magát, hogy az iszonyt csak a szag okozza, de közben tudta, hogy a közelség.
Jézus szeret, jól tudom.
Még egy lépés. Újabb megállás. Már csak egy méterre járt a széktől, amely a Crocker természettudományi laboratóriumának ajtaja előtt állt. Ruhák voltak rajta: vékony, sötét zokni, világos selyem alsónadrág, ösz–szehajtva,

lenvászon nadrág, összehajtva, világoskék kockás ing, összehajtva, és egy sötétkék puplin széldzseki. A széldzseki tetején ült az Ivy League sapka, a sapka tetején egy levéltárca és egy nehéz kulcscsomó.

Békém benne találom.

Odabent van, meztelenül. Ó, Istenem!

Kinyújtotta a kezét, és megérintette a kulcsokat. Még a savas bűzön át is érezte a ruhákon a túlságosan bőkezűen adagolt borotválkozás utáni arcszeszt. Jade East? Gyártják még ezt, vagy csak ő képzeli?

Goráié Saybrook kent magára Jade Eastet, amikor először nyúlt bele a bugyimba az anyja vadonatúj Buick Riviérájának a hátsó ülésén. Én Wliite Shoulders kölnit használtam.

Ahogy a nagykönyvben meg van írva, mély lélegzetet vett, kifújta, és a széket megkerülve bevágódott az ajtón, pisztoly célra tartva, bal tenyér támasztja a jobb kezet.

A szoba nagy volt és négyszögletes, fél tucat neoncső világított a magas mennyezeten. Kushinskinak valahogy sikerült áramot vezetnie ebbe a helyiségbe. A magas ablakokat ezüstös ragasztószalaggal felerősített vastag filccel sötétítette *el.*

Az egykori labort balzsamozókamrává alakították. Az asztalokon furnérlemez, vastag műanyag fóliával letakarva. Onnan, ahol állt, Jay az egyik asztalon láthatta egy nő oszlófélben lévő maradványait. A nőnek nem volt se feje, se keze, se lábfeje. A padlón valami folyékony kátrányféle bugyborékolt rezsókkal fűtött nagy bográcsokban.

Az üstök mellé négy széket állítottak. Az egyiken apró, drágának tűnő magnetofon volt, a többin hárman ültek a zeneszerszámmal szemközt, valamennyi fiatal nő, valamennyien talpig felöltözve. Merev háttal ültek, az arcuk üres volt és élettelen. Egy szőke és két barna. A szőke bal szeme hiányzott, a lyukat hulladék pamuttal tömték be. A jobb keze is hiányzott, csuklóból.

Preparálás.

Édes Istenem, ez kitömi őket!

Trófeák, mint a jávorszarvasfejek a falon.

A helyiség elején hatalmas, bádogborítású asztalra cserélték a tanári asztalt. Azon egy másik hulla hevert, amelynek egy darabban lehúzott, lötyögő bőre már csak egy ponton tapadt a

koponyához. Kushinski, akinek izzadt pucérsága olajosán fénylett a szúrós fényben, az asztalon fekvő, nyúzott tetem fölé hajolt, és éppen a szemeket távolította el nagy elővigyázattal. Sherlock Holmes fazonú pipa volt a szájában. Cseresznyével illatosított dohány pöffenetnyi édessége csapta meg Jay orrát.
Kushinski jobb kezénél műszeres tálca állt: nagy, görbe kések, jókora tűk, vitorlavarró fonál és több fűrész. Mögötte csak egy részét lehetett látni a magas, csuklós fémvázra erősített műanyag csövekből és drótháló kból épített, elnagyolt gipszkoponyával megfejelt vázféleségnek. A két nagy barna műszem már a helyén volt.
Jay minden bizonnyal felnyögött, mert Kushinski föltekintett a munkájából, és rámeredt. Egy pillanatig zavartnak látszott, aztán elmosolyodott. Fölemelte jobb kacsóját, és letörülgette az izzadságot a homlokáról. A bal kezét, amely a lába között volt, eltakarta az asztal. Puha, kellemes hangon beszélt, enyhe brit kiejtéssel. Amikor meglátta, mit figyel a nő, felragyogott az arca.
– Mindig a szemeket csinálom meg elsőnek. Szeretem, ha néznek, maga nem?

21.

– Le vagyok nyűgözve – mondta Charles Langford az íróasztala mögül, a Hoover épület alagsorában. – Most már legalább van neve a fattyúnak.
– Te talán le vagy nyűgözve – felelte az átellenben ülő Hawkins. – De én nem. Stilesnak mindig sikerült legalább egy lépéssel megelőznie, és ez azóta sem változott. – Megrázta a fejét. – Tud minden mozdulatomról.
– Biztos vagy benne, hogy számítógéppel dolgozik?
– Biztos. Ez az egyetlen logikus feltételezés. Az már semmiképpen sem lehet véletlen, hogy Ritchie-t és a feleségét huszonnégy órával az után verjék agyon, hogy beszéltem velük. Stiles nem személyesen követi a nyomomat, hanem elektronikusan. Hitelkártyákkal.
– Tehát hacker?
– Úgy fest.
– Ha követni tudja a hitelkártyáid használatát, akkor

ugyancsak rafinált – felelte Langford. – Talán profi. Ha megcsapolta a hitelkártyák adatbázisát, akkor annyit tehetsz a magad védelmére, hogy nem használsz többé kártyát. Fizess készpénzzel.
– Nehéz az mostanság. Mellesleg nem is tudom, hogy akarok-e védekezni.
– Ha nem fedezed magad, akkor tudni fogja, mikor jössz.
– Mindenképpen tudja. Ha tovább használom a kártyákat, talán ki tudom csalogatni a barlangjából. Nem engedhetem, hogy még egyszer megtörténjék az, ami Ritchie-ékkel – mondta Hawkins. – Ha nem megyek el hozzájuk, talán még mindig élnének.
– Nem tudhatod biztosra. Lehetett véletlen.
– Marhaság, Charlie. De azért kösz. – Hawkins megfordult a székével, és rámeredt a falon az Egyesült Államok nagy térképére. – Ha beszállhatnék a játékába, akkor megcsíphetném. Tudom.
– A játékába?
– Hogy a saját fegyverét fordítsam ellene. Hogy én is kalózkodjak egy kicsit a számítógépen.
– Mi van az epilepsziájával?
– Ja igen. Elég sok ideig tárgyaltam San Franciscóban az epilepsziaalapítvány orvosával, és ma reggel itt D.C.-ben egy órát beszéltem telefonon a központi epilepsziaalapítvánnyal. Ha Stiles a betegségnek ebben a pszichomotorikus válfajában szenved, akkor csak négyféle drogot szedhet: dilantint, karbamazepint, valproic-savat vagy valamilyen fenobarbitálkombinációt. Ez a hivatalos vonal.
– És a nem hivatalos?
– Árva drog. Fenacemid. Az Államokban nem szerezhető be. Stiles a hatvanas években szedte, amikor még engedélyezték.
– Utánanéztél, ki hozza be külföldről, és karcsúsítottad a lehetőségeket?
– Pontosan.
– Ki állítja elő a drogot?
– Egy csomó társaság. Egy Svédországban, egy Franciaországban, egy Kanadában. Fogadnék, hogy Stiles Kanadából kapja. Az a legközelebbi és a legkönnyebb. Ahogy a San Franciscó-i doktor mondta. Stiles valószínűleg telefonon

rendeli, és postán küldik el neki.
– Ez törvényes?
– Szürke zóna. Sok ember csinálja így, főleg az AIDS-betegek és az orvosaik.
– Hány emberről beszélünk? Kik vásárolhatják a drogot?
– Ha hozzájuthatnék az epilepsziaalapítvány anyagaihoz, kielégítő választ adhatnék a kérdésre.
– Nem léphetsz be?
– Meghatalmazás nélkül nem.
– Amit, attól félek, nem fogunk megkapni.
– Hacsak nem minősítjük át ezt a nyomozást hivatalossá – vélekedett Hawkins.
– Azt felejtsd el – mondta Langford. – Éppen most nagyon ronda balhé van kialakulóban az Irodán belül, és azt hiszem, hogy ez még csak kezdete a szarnak. – *Zakója* zsebébe nyúlt, és pöndörödő, viaszos faxpapírt dobott az asztalra.
– Mi ez?
– Olvasd el, én közben némán sírdogálok a sarokban.
A fax az INS független hírügynökség egyik leporellójának fénymásolata volt. Az eredeti hír a butieri *Eagle–tól* származott. A cikket valami Christy Skeed írta alá.
INS/Butler Eagle/Slippery Rock/Skeed Egy névtelen bejelentés nyomán bukkant rá a kis pennsylvaniai közösség rendőrsége dr. Evelyn Kushinskinak, a helyi állatorvosnak a holttestére az egykori Crocker tízosztályos iskola természettudományi laboratóriumában, az állami 108-as számú főút közelében. Az előzetes nyomozás arra enged következtetni, hogy dr. Kushinski vádolható egy több évre visszamenő sorozatgyilkossággal.
Legalább kilenc, kivétel nélkül tizennyolc és húsz év közötti nőnemű áldozat maradványait találták meg a csaknem tizenöt éve használaton kívül levő iskolában.
Eric Sommers rendőrfőnök azt az egyetlen megjegyzést volt hajlandó hozzáfűzni a Slippery Rock-i sorozatgyilkossághoz, hogy az utóbbi két évben rohamosan szaporodó állatcsonkítások a Butler–Slippery Rock térségben valószínűleg ugyancsak dr. Kushins-kinak tulajdoníthatók.
Az újságírónak tudomása van róla, hogy egy magát „Jennifer Smithnek" nevező nő többeknek tett föl kérdéseket dr.

Kushinski-ról. Smith, aki a CERT, a számítógépes hibaelhárítás tagjaként mutatkozott be, megfordult Slippery Rock nővédelmi válságközpontjában is. Astrid Kee, a központ igazgatónője nem volt hajlandó kommentálni az eseményeket.
A nyomozás folytatódik.
– Valamilyen önkéntes bűnüldöző lecsapott egy sorozatgyilkost? –kérdezte Hawkins, és visszadobta a faxot az asztalra. – Ez új. – Az FBI részlegvezetője bólintott.
– Ez a Jennifer Smith. A Skeed–csaj körülbelül egy órával az előtt küldte meg nekem a sztorit, hogy Sommers, a Slippery Rock-i rendőrfőnök telefonált az állami rendőrségnek. A pennsylvaniai fiúk telefonáltak nekünk. Hivatalosan be vagyunk vonva.
– Én azt gondoltam volna, hogy a viselkedéstudományi részlegnek továbbítják.
– Számítógép van a dologban. A rendőrség átkutatta Kushinski lakását. Komplett föl volt szerelve, épp csak szétverték az egész berendezést. Átküldik majd, ami megmaradt a winchesterjéből, hátha vissza tudunk nyerni belőle valamit.
– Akkor mi a probléma?
– Én azt hiszem, hogy tudom, kicsoda Jennifer Smith – mondta Langford fahangon.
Hawkins mosolygott. – Akkor hős leszel.
Langford megrázta a fejét. – Azt hiszem, hogy a mi emberünk.
Hawkinsnak tágra meredt a szeme. –Az Iroda ügynöke?
Az idős ember nagyot sóhajtott. – Emlékszel még, mikor megkértelek hogy vedd át a Jegest, futtasd külső csatornákon? Akkor említettem
az egyik beosztottamat, egy Jay Fletcher nevű nőt. Elég csúnya pácba keveredett Kaliforniában, engedély nélkül áskált egy adatbázisban, kompromittált egy vádindítványt. Santa Fébe küldtem, amíg lecsillapodnak a kedélyek. Ott kellett volna összehoznia egy számítógépes rendszert egy Cruz nevű tűzeseti vizsgálótisztnek.
– Emlékszem, hogy mondtál valami ilyet – felelte Hawkins. – Sőt, rémlik, zaklatott is voltál miatta.
– Még mindig az vagyok.
– Tehát?
– Fletcher eltűnt. A Grúznak hagyott levelében azt írta, hogy

kiveszi az összejött szabadságát.
Hawkins a homlokát ráncolta. – Nem látom az összefüggést.
– Néhány nappal azelőtt, hogy Fletcher elpályázott volna, az albuquerquei rendőrség lerendezett egy sorozatgyilkosságot. Kézimunkás gyilkosnak hívták az illetőt. Nem szellőztették a sajtóban. Kaptak egy névtelen telefont. Holtan találták a hapsit. Annak is szétverték a számítógépeit.
– Ugyanaz az elkövetési mód.
– Pontosan.
– Van még valami más bizonyíték is arra, hogy ez a Fletcher csinálta?
– Még nincs. Most dolgozunk rajta.
– Cégen belül.
– Azt lefogadhatod. – Állával az asztalon göndörödő fax felé bökött. – Ez ma reggel kikerült a hírügynökséghez. Mit gondolsz, mennyi időbe telik, hogy lecsapjanak rá a szennylapok?
– Nem sok – felelte Hawkins. – De még mindig nincs reális kapcsolat Jennifer Smith és az Iroda között.
– Az újságíró, aki elküldte nekem a sztorit, máris gyanakszik. Adj nekik még egy-két napot, és az ajtómat fogják döngetni.
– Ez elég kevés, Charlie. Nincs neked üldözési mániád? – Szeretettel mosolygott. – Kissé idegsokkos hírében állsz.
– Én nem paranoid vagyok, hanem elővigyázatos. Fletcher számítógépes szakértő, etikailag problémás személyzeti anyaggal, de legalábbis olyasvalaki, aki hajlandó a saját céljaihoz idomítani a szabályokat. Kinyiffantanak két pszichopatát, és mindkettő számítógépbuzi.
– Nem gondolod, hogy ez kissé erőltetett dolog?
– Mi? A számítógépes pszichopata? – Langford megrázta a fejét. –Az internet csak egy másik környezet, és nincsen rendőrsége. Most még. Most még Vadnyugat, fent az ózonban. Jézusom, Bili, hiszen te magad mondtad, hogy még a Jeges, ez a Ricky Stiles pofa, ez is hacker! – Belészakadt a lélegzet. – Uramisten! Most jutott eszembe!
– Mi?
– Fletcher. Ó fejlesztette ki nekünk a B-Vix programot. Bűnözői viselkedési index. Szentül hitte, hogy a B-Vix, ha elegendő adatbázishoz juthat, képes lenyomozni a visszaeső

bűnözőket, mint amilyenek a sorozatgyilkosok. Ha nem tévedek, kettőt már haza is vágott. Annak, amit csinál, talán köze lehet Ricky Stileshoz.
Hawkins a fejét rázta. – Véletlen egybeesés – mondta. – Annak kell lennie.
– Te is tudod, hogy a mi munkánkban nincs ilyen.
– Te egy női Charles Bronsonról beszélsz. Egy női bosszúállóról. Egy népi bűnüldözőről, aki a gyilkosok és erőszaktevők világában lovagol. Ez ábránd, Charlie, New Age feminista fantáziakép. Én egy valódi szociopatáról beszélek, aki embereket mészárol húsz-egynéhány éve.
– Talán ugyanabba a rémálomba tartoznak – mondta Langford.
– Talán – sóhajtott Hawkins. – De addig is szükségem lenne a szakértelmedre. – Fölemelte Langford asztaláról a *Berkeley Barb* kivágását. –Jack Prine nálatok dolgozik még?
Langford bólintott. – Igen. Benne van a korban.
– Pazar – mondta Hawkins. – Gondolod, hogy meg tudná véníteni huszonöt évvel Stiles barátunkat? – Átnyújtotta a kivágást Langfordnak.
Az idős férfi nézte a képet, és bólogatott. – Azt hiszem, ezt el tudjuk intézni. Még valami?
– Stiles epilepszia-gyógyszere. Ha le tudom nyomozni, akkor megcsípem a pasast, Charlie. Egyszer s mindenkorra. – Elhallgatott, szúrósan meredt régi barátjára. – Ha igazad volt ezzel a Fletcherrel kapcsolatban, esetleg átvehetnénk egy oldalt a könyvéből. Nincs itt az ideje, hogy átlépjünk a világukba, hogy a saját terepükön verjük meg őket, a saját szabályaik, és ne a mieink szerint?
Langford vállat vont. – Vén kutya vagyok én már, Bili. Nem ismerek más szabályokat azokon kívül, amelyek szerint egy csomó éve játszom.
– Akkor nem kellene újakat tanulnod?
Langford elfordult, és végigpörgette a telefonja mellett álló Rolode-xet. Megtalálta, amit keresett, lefirkantotta a számot egy darab papírra, és átnyújtotta Hawkinsnak. – Hívd föl ezt a számot. A neve, ha hiszed, ha nem, Dilinyós Wacker. Mondd neki, hogy tőlem kaptad a számát, és közöld vele, mire van szükséged.

– Bizalmas természetű?
– Nagyon.
Kopogtattak, Charles Langford felnézett. Alacsony, sötét hajú férfi állt az ajtóban.
– Charles Langford irodáját keresem.
– Megtalálta. Mit tehetek magáért?
– A nevem Cruz. Tudok egyet-mást Jay Fletcherről, ami talán érdekelni fogja.
Jay Fletcher a szállodai szobája ablakánál állt, és Chicago sziluettjét nézte. Az ablakából a haditengerészet kikötőjére és a University of Illinois tóparti campusára lehetett látni. Azon túl a jachtklub apró fehér vitorlásai rajzottak a Michigan-tavon, kihasználva az erős szelet. Fényesen sütött a délutáni nap, egyetlen felhő sem úszott a tökéletesen kék égen.
A szálloda készségesen adott neki olyan szobát, ahonnan láthatta a John Hancock Központot, amely egy mérfölddel délebbre toronylott, akár egy egyiptomi obeliszk. Hatalmas merevítőgerendáinak jellegzetes andráskeresztjeivel pántolva, enyhén keskenyedve szökkent pontosan száz emelet magasságba, amelyet további harminc méterrel növelt a mikrohullámú ikerantenna két égbe nyúló tűje.
Jay reggel elvégezte a házi feladatát. Megtudta, hogy az első öt emelet árucsarnok, a következő hat emeleten a fölöttük levő irodák parkolóhelyei találhatók. A tizenhatodik és a tizenhetedik emelet az alsóbb szintek légkondicionálását, fűtését, világítását biztosítja.
A tizennyolcadik és a negyvenegyedik emelet között irodák vannak, a negyvenkettedik és a negyvenharmadik szervizszint, a negyvennegyedik szupermarket, edzőterem, uszoda. A negyvenötödik emelettől a kilencvenkettedik emeletig lakások – mintegy hétszázötven lakosztály – eredetileg valamennyi magántulajdonú, de az évek múlásával egyre többet adtak bérbe. A kilencvenkettediktől a századikig további gépezetek, egy étterem bárral, több tévéállomás, rádióállomás és egy kilátó.
Naponta ötezernél több lakó és dolgozó fordul meg benne, elfogyaszt huszonnégyezer hektoliter vizet, tizenöt tonna szemetet termel, és elhasznál hatezer elővárosi háznak elegendő villanyáramot. Az épület kábeleinek és vezetékeinek

hossza ezerkétszáz mérföldre rúg, és ötven liftje van. Az expresszliftek minden évben másfél milliónál több látogatót szállítanak a kilátóba és az étterembe. A John Hancock még több mint huszonöt év után is a világ legnagyobb vegyes rendeltetésű épületének számít.
A napi ötezernél több lakó és dolgozó közül Jay Fletchert egyetlenegy személy érdekelte. Információi szerint Homer Ellis Duntonnak hívták, és azt állította, hogy tizenegy embert gyilkolt meg véres kegyetlenséggel az utóbbi hat és fél év folyamán. A holnapi nap során Jay meg fogja ölni.
Ráhúzta a nehéz függönyt a kilátásra, és elfordult az ablaktól. A fejfájás, amely chicagói érkezése óta percegett a halántékában, most kalapácsként püfölte a koponyáját, és egyáltalán nem segített a Kushinski harrisville-i lakásából hozott Xamax. Bizonyosra vette, hogy nincs a világnak az a tablettája, amitől most jobban erezhetné magát.
Gyilkos.
Átment a félhomályos szobán, és megállt a hatalmas ágy mellett. Lerúgta a surranóját, lehúzta a pólóját, kicipzárazta a farmerét. Leült az ágyra, lehámozta magáról a farmert, és eldőlt az ágyon, maga alá gyűrve hármat a négy párna közül.
Ment a televízió, de Jay levette a hangot. A szobában csak a légkondicionáló zümmögött, szinte tudatküszöb alatti hangon. A szellőztető magasra volt állítva, Jay bőre libabőrös lett a hideg levegőtől.
Ki volt facsarva, miután fél éjszaka hajtott árkon-bokron át, délelőtt pedig nagyrészt Homer Ellis Duntonról szedte össze a szükséges adatokat, de tudta, hogy most úgyse bírna aludni. A hidegvérű gyilkosság különb fél tucat presszókávénál, ha ébren kell tartani az embert.
Behunyta a szemét, és hirtelen szédülés rohanta meg, mert bekúszott a tudatába az állatorvos, és eszébe jutott, hogy mit látott. Hány félig nyitott szemű nőt teríthettek ki egy félhomályos szobában, hogy Kushinski űzhesse rajtuk borzasztó praktikáit? Köszöntésre nyújtott kézzel bújt elő az asztal mögül, másik kezével péniszének rózsaszín tüsikéjét szorongatva. Jay akkor fölemelte a pisztolyt, és célba vette Kushinski fejét, de azt mintha még a pisztoly se zavarta volna – tovább mosolygott, tovább járt a fürge marka, egyre

közelebb jött Jayhez.
Meghitt barátok, akiknek közös titkuk van, együtt élvezik a pillanatot.
Köszönj szépen az új szomszédainknak!
Csak egyetlen töredék másodpercig tétovázott, a közeledő ember totális elfajzottsága, őrületének az iszonyú szobában szétszórt bizonyítékai eltöröltek minden erkölcsi megfontolást. Egyszer lőtte meg, a vágott végű lövedék a jobb szemen át, a látóideg csatornáját föltépve hatolt az agyba. Kushinski szájából kirepült, és a levegőbe ugrott a pipa, az előtte kiterített, nyúzott tetemre hamu és üszők hullott. Az állatorvos tarkója széttoccsant a háta mögötti régimódi fekete táblán, telekente csonttal és vérrel a krétaporos fát. Jay kétrét görnyedt, és hányt.
Az egész nem volt egy perc, annyi ideig sem tartott, mint csatornát váltani a tévében. Egy pillanat, amelyet az utóbbi órákban ezerszer játszott le gondolatban. Kitúrta a képet a fejéből, a helyét megpróbálta betölteni az ágy Végénél álló tévében vibráló jelenetekkel.
Talált egy fizetős csatornát, amelynél elidőzött. Stallone, Jackie Chan, Bridget Fonda. Négyféle pornó: két normál, egy leszbi és egy vegyes felvágott *Kikapós feleségek* cím alatt. A pornó előzetes háromperces ízelítőt adott mindegyikből, Jay tehát elkezdett ide-oda kattogtatni közöttük -játszott már máskor is ilyet hotelszobákban, mindig ugyanarra az egyszerű kérdésre keresve a megfoghatatlan választ: Miért? Miféle ember az, aki látni akarja a mások kúrását?
Magányos emberek.
A fénylő képernyőn harmincas szőke tette szét a lábát, és mosolygott, amikor egy pattanásos farú, focista zsánerű drabális fazon klinikai precizitással belefúrta magát. A szőkén még mindig rajta volt a cipője. A videó átváltott naturalista közelire, amelyen a pasas ivarszerve egy metronóm pontosságával járt ki-be a nőben. A kamera átugrott nagylátószögbe, a nő tűsarkait mutatta, amelyek a pattanásos ülepen doboltak.
Ilyeneket látott Kushinski, amikor megölte a nőket?
Vagy macskákat látott?
Mire gondol egy normális férfi, ha ilyeneket néz? Kevésbé

magányos időkre? Ilyen filmekre gondol egy normális férfi, ha a feleségével vagy a barátnőjével van?
Egy csatornával arrébb két nő támadta egymást vibrátorral, röfögtek és morogtak, miközben ide-oda csúszkáltak egy kör alakú ágy fekete szatén lepedőjén. Jay a fejük fölött látta a mikrofongém árnyékát. Talán erről van szó – egy Stallone-filmben nem igazi a halál, se a vér, talán még a kettyintés sem. Amit most látott, az abszolút valóság volt. A tökéletes kandi kamera. Semmi kamu, semmi számítógépes képszerkesztés, semmi különleges effektus.
A harmadik csatorna az elsőt variálta, csak itt a focista fekete volt, a nő vörös. A focista hátulról közösült vele, minden második-harmadik húzásnál ritmikusan csapkodva a nő fenekét.
A fanszőrzet lángszín foltja és a nő combja közötti rózsaszín hús olyan benyomást keltett, mintha egy fekete csontkés hasítana egy nyílt sebbe. A pasas majdnem olyan jól el volt látva, mint Carl, az albuquerquei kisegítő pincér. A nő olyan képet vágott, mintha a mosodai szárítóban centrifugált ruhát nézné.
Emlékszel, milyen érzés volt? Közvetlenül az után, hogy kiloccsantottad az agyát? Mint repülni, acidozni, vagy belezuhanni egy mélységes, fekete bársony kútba. Mint mikor először fürödtél meztelenül éjnek idején abban a félreeső kis tóban, és fölfeküdtél a tutajra a holdfényben, a nyaldosó vízen, és engedted, hogy az egész világmindenség kedvét töltse rajtad.
Mint a szex. Talán még jobb.
Az utolsó csatornán egy nő közösült egyszerre három férfival, akik repedésig megtöltötték a testnyílásait, miközben egy másik nő ragozva nézte őket, és úgy tett, mintha maszturbálna egy zselétől síkos, éktelen nagy műfasszal.
Az ízelítő ideje letelt, a képernyő elfeketedett, villant egyet, majd kiírta az üzenetet, hogy Jay mennyit fizessen, ha többet akar látni a témában. A nő egy darabig bámulta a tévét, aztán a távirányítóval kikapcsolta.
Az oldalára henteredett, a telefonért nyúlt, és áttette az éjjeliszekrényről az ágyra. Városi vonalat kért, majd felhívta a washingtoni számot, amelyet úgy hajtogatott Harrisville-től

idáig, mint egy ráolvasást. Nadine barátnőjének pszichiátere, akivel közvetlenül azelőtt találkozott, hogy elutazott Santa Fébe.

De csak az üzenetrögzítő válaszolt, aztán sípszó, majd a szalag szisszenése. Jay hallgatta egy darabig, aztán letette. Mi értelme üzenetet hagyni? Visszahelyezte a készüléket az éjjeliszekrényre, fogta a távirányítót, és megint bekapcsolta a tévét.

22.

Charles Langford a nyikorgó fonott fotelben ücsörgött. Kínosan feszengett, mert éppen most döbbent rá, mennyire elrugaszkodott a politikai korrektségtől. Amikor előzetes mintát vett a nyomozáshoz Jay Fletcher magánéletéből, kifogta Nadine Wilsont, Jay szomszédját, akitől már csak egy lépés volt Sarina Chisolm doktornő, a Capitol Hill kórház pszichiátere. Langford már azt kívánta, bár sose tette volna meg ezt a lépést. Az egész itt fog szétesni, a szeme láttára – Cruz együttműködött, úgy viselkedett, mint „az Iroda barátja", besegített Hawkinsnak, de Horace Sladky, az al-buquerquei zsaru, elvarázsolt egy fazon volt. Sarina Chisolm volt a másik.
A pisológa az ódon asztal túlfelén úgy nézett ki, mint Candice Bergen duci változatban, őszes hajjal és sállal. Az iroda meg a kulturális ikonok szarkafészke volt, az asztalon kőcserép edényben sastollak, a padlón mexikói szőnyegek, makramé minden mennyiségben, az ajtó mellett a Hair rockmusical eredeti plakátja, keretben. Langford lefogadta volna, hogy dr. Chisolm még csak nem is Sarina, a neve valószínűleg ugyanúgy ócskástól való, mint a berendezés. Megvolt vagy ötvenöt, sokkal inkább lehetett Patricia vagy Barbara. De névtől függetlenül páratlanul undok alak volt.
– Miért foglalkoztatja annyira Jay lelkiállapota?
– Problémái voltak.
– Benyújtotta a felmondását?
– Nem egészen. Azt mondta, hogy szabadságra megy.
– Ezt én elég ésszerűnek találom, Langford ügynök. – Úgy ejtette ki a hivatalos címet, mintha köpne. A hatvanas években valószínűleg ledisznózta a rendőröket, és most sem állhatott túl távol tőle.
– Rendes körülmények között egyetértenék önnel, Chisolm doktornő.
– Nem említett semmi rendkívülit. Eddig még.
– Jayre nagyon nagy nyomás nehezedett.
– Igen. – Sokatmondó bólintás, mélységes komolysággal ráncolt homlok. Morzsák az ősök bölcsességéből. – Ezt én is megállapítottam első találkozásunk idején.

– Említette, hogy súlyosan depressziós érzései lennének?
– Tudhatná, Langford ügynök, hogy ez bizalmas információ. Kizárólag az orvosra és a páciensre tartozik.
– Beszélt öngyilkosságról?
– Ez megint bizalmas.
– Nézze, Chisolm doktornő, én segíteni próbálok Jayn, nem bántani akarom. Azt hiszem, bajban van.
– Miből gondolja ezt? Úgy döntött, hogy elmegy szabadságra. Szerintem rá is fért.
– Az Iroda sokunkra van ilyen hatással – mondta Langford szárazon. – De nem ez a fontos.
– Hanem mi?
– Meg kell találnom Jay Fletchert. Most.
– Akkor attól félek, hogy nem segíthetek önnek. Fogalmam sincs, hol lehet.
– Nem kereste magát?
– Egyszer láttam, akkor is egy szeánsz idejére.
Langford bólintott. Chisolm nem köntörfalaz, de mintha megrebbent volna a hangja. Szorongás? Nem. Nézte a pufók kezet, ahogy megigazítja a sastollas cserepet. Nem szorongás. Az esélyeket latolgatja. Tud valamit.
– Akkor mit szólna egy szakvéleményhez? – kérdezte végül.
– Miről?
– Egy feltételezett helyzetről.
– Mondjuk egy szövetségi női ügynök feltételezett helyzetéről?
– Mondjuk.
– Azt hiszem, a feltételezéstől függene. Addig, ameddig nem jelent bizalommal való visszaélést.
– Mi lenne, ha azt mondanám, hogy egy FBI–ügynök túljutott a végső határon?
– Milyen határon, és mennyire túl?
– Kiborult. Összeroppant. Teljes idegösszeomlás.
Sarina Chisolm nevetett. – Ezek lélektani közhelyek – mondta. – Precízebben kell fogalmaznia. Mit művelt ez a feltételezett FBI-ügynök, amiből arra kell következtetni, hogy „túljutott a végső határon", ahogy maga mondja?
– Mi van, ha megölt valakit?
A pszichiáter rámeredt Langfordra, elfordította a tekintetét, mintha a szoba túlsó végében lógó makramét tanulmányozná,

aztán visszafordult.
– Az öles hozzátartozik egy FBI–ügynök tevékenységéhez, nem?
– Nem igazán. Majdnem huszonöt éve vagyok az FBI tagja, és a lőtéren kívül egyszer sem sütöttem el a pisztolyomat.
– De akkor is erre dresszírozzák magukat. A lehetőség fennáll.
– Természetesen. Bár ennyi erővel azt is kijelenthetné, hogy arra dresszíroztak bennünket, hogy ne öljünk.
– Csak végső esetben.
– Igen.
– De az FBI vélhetőleg nem alkalmazna olyasvalakit, aki alapvetően alkalmatlan egy másik élet kioltására.
– Mint a szolgálatmegtagadók? – kérdezte Langford. Vállat vont. –Gondolom, nem.
– Az ön feltételezett FBI-ügynöke tehát képes ölni?
– Igen.
– Bevetés közben?
– Nem.
Chisolm ismét elhallgatott. Úgy vélte, Langford ilyen kerülő úton közli, hogy Jay megölt egy bűnözőt, utána összeroppant, és eltűnt.
– Gyilkosság?
– Mondjuk inkább, hogy igazolható emberölés – felelte Langford, tompítani próbálva a dolgot.
– Törvényes értelemben?
– Nem, erkölcsileg, legalábbis az ügynök felfogása szerint.
A pszichiáter összevonta a szemöldökét. – Nehezen tudok elképzelni ilyen hipotetikus kontextust.
– Akkor javasolok egyet – mondta Langford. – Egy ügynök, aki úgy érzi, hogy a rendszer nem működik megfelelően, aki ezért tehetetlen haragot érez, és elhatározza, hogy saját kezűleg oszt igazságot.
– Önkéntes bűnüldözés – bólintott bölcsen Chisolm. – A Ku-Klux-Klanhoz hasonló csoportok erőszakcselekményeinek igazolása. – Visszajutottak a politikai korrektséghez.
– Nem egészen – csóválta a fejét Langford. Majd meghalt egy cigarettáért, de tudta, hogy szó sem lehet róla.
– Akkor ki kell fejtenie bővebben.
– A megerőszakolt nő kiheréli azt, aki megerőszakolta. Ez

bűn?
– Természetesen. A nemi erőszak és a herélés két különböző aktus.
– De az egyik következik a másikból.
– Ezért vannak az olyan emberek, mint ön, Langford ügynök. – Chisolm csücsörített, és az ujjait háztetőformán összeillesztette az álla alatt. – Önnek kell elfognia és bíróság elé állíttatnia a nemi erőszaktevőket, hogy a nőknek ne kelljen a saját kezükbe venniük az igazságszolgáltatást. Ön most a civilizált viselkedés lényegéről beszél.
– És ha a rendszer nem működik? – kérdezte Langford. – Akkor mit tesz a feltételezett ügynök? Csak minden tizedik nemi erőszakot jelentik be, de ezt bizonyosan ön is tudja, Chisolm doktornő. És mi lesz a többi kilenccel? Nekik mikor szolgáltatnak igazságot?
– Majd valamikor a jövőben – mondta Chisolm, és mosolyogva hátradőlt a székében. Ez egyike volt a legnagyobb hülyeségeknek, amiket Langford valaha hallott. – A változás időt igényel – tette hozzá a pszichiáter. – A nők nagyjából kétezer éve várnak az egyenlőségre, nyugodtan várakozhatunk még egy kicsit.
Langfordnak tátva maradt a szája. Sarina Chisolm a pufogó sületlenségek álomvilágában él. Most már bármelyik percben beköszönthet a New Age, és attól kezdve csodálatos lesz minden. Mint a régi elmélet, amely szerint „Ha Richard Nixon füvet szívna, holnapra megváltozna a világ." Nixon nem szívott füvet, Bili Clinton szívott, és franc se változott tőle. Se az elnök, se Sarina Chisolm nem látta soha, miket művelt a Jeges az áldozataival. Tegnap este megjöttek a képek a pennsylvaniai Slippery Rockból. Azokhoz mit szólna Chisolm?
– Van macskája? – kérdezte.
– Nincs, miért? – kérdezte a pszichiáter, akit zavarba hozott a furcsa kérdés.
– Csak filóztam – felelte Langford. – Nem érdekes. – Rövid csend. –Mi van a hipotézissel? – kérdezte végül.
Chisolm sóhajtott. – Motiváció esetén akárki képes erőszakra, akár gyilkosságra is, főleg ha úgy érzi, hogy megbántották – mondta. – Ilyen az emberi természet.
– És mi van a többszörös gyilkossággal?

– Azt akarja mondani, hogy az ön feltételezett ügynöke egynél több alkalommal ölt? – Megint az az enyhe megütődés és a titkos bűntudattal elfordított tekintet. Tud valamit.
– Kétszer.
– És újból meg fogja tenni?
– Lehet. Sőt valószínű.
Csend. – Ó jaj! – szólalt meg Chisolm – Nehéz helyzetbe hoz engem, Langford ügynök.
– Nem hozom én semmiféle helyzetbe, doktornő. Én csak azt mondom, amit tudok. – Elhúzta a száját. – Ami e pontig édeskevés.
– Most nem hipotetikusan beszélünk, ugye?
– Attól tartok, hogy nem.
– Ó jaj! – ismételte a pszichiáter. Langford várt. Chisolm arcán különböző kifejezések vonultak végig.
– Hallott Jayről? – kérdezte a férfi csendesen.
– Nem. – Elhallgatott, de nyitva volt a szája, majdnem hozzátett valamit. Aztán kattanva összecsukta az állkapcsát. – Nem – ismételte. Magának mondta. Langford olyan sokáig hagyta a saját levében párolódni, ameddig merte, aztán bedobta az alakítást. Potenciálisan ellenséges tanú kihallgatása, kézikönyv, harminckettedik oldal. Előrehajolt a fonott székben, és maga elé tartotta két kezét, tenyérrel fölfelé.
– Nézze, doktornő, én itt Jay pártján állok. Nem tudom, mi az ön filozófiai álláspontja a rendőrségről vagy az Irodáról, vagy általában a világról, én csak annyit tudok, hogy Jay bajban van, nagy bajban. Azt szeretném, ha mi érnénk utol, még mielőtt másvalaki tehetné. Ha kapcsolatba lépett önnel, akkor én azt most akarom tudni, nem később. A később esetleg túl késő lesz. Valamennyiünknek. – Ez az utolsó finom fenyegetés volt. *Doki, ha később pattan ki, hogy]ay kereste, és maga mégse tett semmit, akkor az egész tündibündi renoméját lehúzhatja a klotyón.*
– Hallott felőle? – Igyekezett minden feszültséget eltüntetni a hangjából. Csak puhán és gyengéden.
– Nem, nem hallottam felőle – válaszolta Chisolm. – Legalábbis nem közvetlenül.
– Mit jelent az, hogy nem közvetlenül?
– Amikor ma reggel bejöttem, egy üzenet várt a rögzítőmön.

– Jaytől?
– Nem vagyok biztos benne. Lehetséges.
– Mi volt az üzenet?
– Semmi. Csak pihegett valaki. A hallásküszöb alatt.
– Az mi?
– Emberek, akikre rendkívüli nyomás nehezedik, néha úgy beszélnek fennhangon, hogy észre sem veszik. Tulajdonképpen mindenki csinál ilyet, egyesek gyakrabban, mások kevésbé. A hang általában alatta marad a hallásküszöbnek, ezt hívják torokban képzett gondolatnak. Minél nagyobb a stressz, annál tisztábban hallható. Általában.
– Lehetett Jay?
– Lehetséges. Határozottan női hang volt. Olyan üresen szólt…
– Távolsági hívás? – Ha igen, a telefontársaságnál nyilvántartják, hogy honnan jött.
Chisolm bólintott, és szorosabban összehúzta a sálat a vállán.
– Én arra gondoltam, amikor visszajátszottam.
– Magánál sokszor előfordul ilyen? – kérdezte Langford. – Hogy emberek telefonálnak, de nem hagynak üzenetet?
– Nem. Nem igazán. Nincs benne praxisom. A legtöbb páciensemmel hosszú távú analízist végzünk. – Bánatosan mosolygott. – Sokan közülük a barátaim lettek. – Úgy gyűjtötte a kúrákat, mint más az érmeket, és a barátainak nevezte őket, de Jaynél nem volt rá elég idő.
– Megvan még a szalag?
– Igen – felelte a pszichiáter. Langford magában bólintott. A laboros fiúk majd felhangosítják, talán még azonosítani is tudják.
– Hallotta, mit mondott?
– Azt hiszem. Csak suttogás volt. Egyszer megismételte, és aztán letette.
– Mit mondott?
– Mi *értelme? Mi értelme?*
Bill Hawkins és Cruz az FBI székházának alagsorában Prine két oldaláról leste, hogyan tapogatja le a számítógépes grafikus az 1968–as *Berkeley Barb* kivágását. Felért egy varázslattal, ahogy az elmosódó, megsárgult fénykép elkezdett testet ölteni előttük a duplaszéles nagy képernyőn.
– A fekete fickó vagy a fehér fickó? – kérdezte Prine.

– A fehér – felelte Hawkins.
Prine halkan horkantott. – A fekete fickó olyan, mint a girhes változata annak a színésznek a *Jampi brigád–bán.* Emlékeznek?
– Nekem úgy rémlik, Luke-nak hívták – vélte Cruz.
– Az az – bólogatott Prine. – Nagy haj, pont mint ennek a fazonnak. Mindig csak annyit mondott, hogy „szolid".
Matatott valamit az egéren, és a fiatal Thomas Ritchie jobbra siklott. Prine megütögette a billentyűzetet, és Ricky Stiles arca töltötte be a képernyőt.
– Szolid – mondta Prine, és ismét horkantott. Hátra támaszkodott a székén, és megvakarta az állat. – Érdekes arc. Mennyi idős ezen a képen?
– Tizennyolc-tizenkilenc. A fénykép 1968–ban készült.
Prine a képernyőt bámulva bólintott. – Tehát most negyvenöt lehet. – Beletúrt szutykos laboratóriumi köpenyének zsebébe, és előhalászott egy tekercs mentolos cukrot. A szájába dobott egy szemet, és hangosan szopogatta.
– Tudnak mondani róla valami különöset? Nem a priuszát. Személyeset.
– Epilepsziás. Behízelgő. Hallatlanul intelligens. Valószínűleg számítógépes szakértő. – Hawkins mosolygott. – Mint maga – tette *hozzá.*
– Egy okos, jóképű, epilepsziás hacker! – Prine nevetett. –Az epilepsziát leszámítva nagyon sok közös vonásunk van.
– Nem annyi, mint gondolná – felelte Hawkins.
– Oké, akkor nézzük, mit tehetünk. – Az egérrel rákattintott a kép szemére. – Ha olyan, mint mi, többiek, akkor romlik a pilácsa. Mit szólnának szemüveghez?
– Túl fontosnak tartja a külsejét. Valószínű, hogy inkább kontaktlencsét visel. – Hawkins gondolkozott egy pillanatig, eszébe jutott, amit a San Franciscó-i orvostól hallott. – Színezettre csinálja. Az epilepsziások érzékenyek a fényre.
Prine szórakozottan bólintott. – Innen *nehéz* megállapítani, de úgy saccolom, kék a szeme. Befestjük barnára. – Kattintott az egérrel, a képernyőn a szempár elsötétedett. – És ráadásul kiegészítjük néhány szarkalábbal. – A szemek láthatóan megöregedtek, furcsán bölcsnek tűntek a fiatal arc közepén.
– Kísérteties – mondta Cruz. – Nekem *ez* olyan, mint a vudu.
– Isten hozta a klubban – mondta Hawkins.

– Mindig a szemmel kell kezdeni. – Prine ügyet se vetett rájuk. – A lélek tükre, meg a többi zöldség. De igaz. Jól ragadják meg a szemet, aztán dolgozhatnak tovább, belülről kifelé. – Leütött egy újabb billentyűsort, és Ricky Stiles képe váratlanul eltűnt.
– Mi történt? – ijedezett Hawkins.
– Nyugi – dünnyögte Prine. – Csak hozzáadok harminc év élettapasztalatot.
– Azt hogy kell csinálni? – kérdezte Cruz.
– Technikai magyarázatot akar, vagy a gyors, laikus változatot?
– A gyors laikust – mondta Hawkins.
– Az emberi öregedésnek van egy csomó szabvány paramétere, amelyeket beprogramozunk. A bőr rugalmassága, a csontok zsugorodása, ilyesmi. A maguk embere ektomorfnak látszik, vagyis nem túl magas és szíjas. Talán fölszed egy kis kappanhájat tizennyolc és ötven között, de ott megáll. Az arc vékony marad. – Prine az alsó ajkát húzogatta. – Egy helyben ülő vagy tevékeny, hogy gondolják?
– Tevékeny – felelte Hawkins. Es ne kérdezd, hogy milyen téren! –Pia?
– Nem. Nem lehet a gyógyszerére.
– És a drogok? Mellékhatások attól az akármitől, amit az epilepsziára szed?
– Talán egy kis vízvisszatartás. Semmi feltűnő. Amit szed, az néha májkárosodást okoz. Talán egy kicsit besárgulhatott.
– Cigaretta?
– Nem tudom. Talán.
– Oké – bólintott Prine. – Ebből már ki lehet indulni. – Egy darabig zongorázott a billentyűkön, aztán leütötte az Entert. A képernyőn újra feltűnt Stiles area, balról jobbra futó vonalakban gyorsan formálódott, és nem egészen egy perc alatt elkészült. Sriles, és mégsem Stiles. Egy középkorú, jóképű ember, a szeme sötét és kifejezéstelen. A homlok egy kicsit feljebb csúszott, a hajvonal alig észrevehetően cakkos lett, a magas járomcsontok még hangsúlyosabbak. Sekély redők görbítették lefelé a szájat, és a keskeny áll enyhén kiszélesedett.
– Fura – mormolta Hawkins a képernyőt nézve. Az ellenségnek végre arca lett.

– Ismerősnek látszik – mondta Cruz, és kíváncsian bámult a monitorra. – Melyik színész is?
Hawkins pattintott az ujjával. – Az az ürge évekkel ezelőtt, aki Charles Mansont alakította abban a tévéfilmben.
– Steve Railsback –bólintott Prine. – Péter O'Toole-lal játszott együtt *A kaszkadőr-ben.* – A monitorra bökött. – így néz ki most. Vagy legalábbis hasonló. – Hátrapillantott Hawkinsra. – Gyilkos, igaz?
– Miből találta ki? – kérdezte Hawkins.
Prine vállat vont. – Elég régen csinálom, hogy legyen hozzá érzékem. Olyan képe van. Ez a foglalkozása. Profi. De mondhatok mást is. –Mit?
– Ez szereti a munkáját.
A Jeges tudta, hogy nem a kíváncsiság volt a macska halála, hanem az elbizakodottság. A tijuanai félsötét hotelszobában ücsörgött, és a prostituáltat szemlélte, aki egy méterrel arrébb hevert a keskeny ágyon. Groteszk volt, természetesen, ám ez hozzátartozott a varázsához. Legföljebb tizenöt-tizenhat, de máris hájasodik, a fara csupa serdülőkori pattanás, vastag, agyonhasználtan megereszkedett szeméremajkak, stílustalanul felnőttes hasíték. A hasa húsos kötényként löttyent rá a lába közére, a melle lógott, mint két félig töltött cukros zacskó. Kerek palacsintaarc, kis disznószem, széles orr, kicsi, de nagyon hozzáértő cseresznyeszáj. Apró, szennyes fogak. A haja akár az ócska fekete kötél.
Mire is gondolt? A Jeges elmosolyodott. Ez az, kíváncsiságra. Kíváncsiságra és döglött macskákra. Ránézett az *L. A. Times-ra,* amely összehajtva hevert csupasz térdén. Rövid sztori volt, mindössze három bekezdés a hatodik oldal alján. Elsőnek Gaddis, és most az állatorvos a pennsylvaniai Slippery Rockból, aki dr. Creamnek nevezte magát. Valaki onnan kintről volt elég kíváncsi, hogy rátaláljon Gaddisra, és ez most újból megtörtént. Aki azzal lépett ki, hogy *„Vigyázz,* jövök!". Ő lesz az.
Mit is mondogatott Monsignor Disznó? Egyszer véletlen, kétszer egybeesés, harmadszor... kicsoda? A *Times* cikke azt sejtette, hogy kóbor hekus lehet. Ez is egybeesés, most, mikor Hawkins a közelben liheg? A Jeges törte a fejét egy darabig, miközben üres tekintettel bámulta az alvó kurvát. Aztán

elvetette az ötletet. Vigyázzjövök hacker, Hawkins nem az. Akkor valaki más. Akkor nevezzük Tednek, Bundy emlékére, aki már rég túl van azon, hogy törődhessen vele.
Szóval ki a következő Vigyázzjövök Ted listáján? A Jeges behunyta a szemét, és maga elé képzelte az Egyesült Allamok térképét. Hosszú az ugrás Albuquerquetől Slippery Rockig, de elég sok az idő is, amely elválasztja őket. Ennyi kellett, hogy Ted rájöjjön az *ízére?* Gaddis lehetett véletlen, első kóstoló, de a *drága,* beteg Cream doktor vitathatatlanul jelzi, hogy Ted folytatja a csemegézést, és ehhez a Spéci Gy. hirdetőtáblája szolgál menüként.
Újra behunyta a szemét. Enyhe, sós csípést érzett. Amikor elhozta a gyógyszerét, beszerzett egy kis kontaktlencse–tisztítót is. Tedre próbált összpontosítani, és arra a férfira, aki meghalt Slippery Rockban. Cream doktor, aki későn csapódott a csoporthoz, valóban őrült volt. A Jeges hosszú eszmecseréket folytatott róla Christie barátjával. Bár az állatfétis érdekes elemnek tűnt, a Jeges és a baltimore-i pszichiáter egyetértettek abban, hogy Cream labilis, azonkívül nagy valószínűséggel nem is elég óvatos. Tedet Gaddis vezette el dr. Creamhez, amiből az következik, hogy Cream úgyszólván bizonyosan továbbvezeti a listán. Ha a Vigyázzjövök gyilkos csakugyan hacker zsaru, akkor vélhetőleg az észjárása is olyan. Módszeres, mint Hawkins.
A Jeges ismét kigöngyölte a képzeletbeli térképet. Melyik játékosok vannak legközelebb Slippery Rockhoz? Természetesen ott van Christie
Baltimore-ban, de ő túlságosan jól elrejtőzött – még a Jeges sem tudta soha teljesen lenyomozni vagy azonosítani. Ott van Landru Clevelandben, szintén elég közel, de ő hónapok óta nem jelentkezett be. A harmadik legközelebbi a columbusi Gecht, a különc, aki mindig a tibeti *Halottak Könyvé*-ből idéz.
Ha feltételezzük, hogy Gecht lesz az, akkor mit tehet a Jeges? Elutazhat Ohióba, és személyesen figyelmeztetheti, de nem lehet kideríteni, hogy Ted mikor csap le, ha ugyan lecsap. Azonkívül ezzel a saját törvényét szegné meg, mert amióta létrehozta a Spéci Gyönyört, aggályosán kerülte a személyes találkozást a játékosokkal, bár azok többször célozgattak ilyesmire.

Hosszas és alapos fontolgatás után arra a következtetésre jutott, hogy őt és Christie-t leszámítva mindenki más az őrület borotvaélén egyensúlyoz, és bár azzal, hogy a hirdetőtáblát a játék alá rejtették, sikeresen kiszűrték a Jeffrey Dahmerhez fogható hibbantakat, a játékosok előbb-utóbb le fognak bukni. A személyes találkozás olyan kockázat volt, amelyet a Jeges nem óhajtott vállalni. Esze ágában sem volt elmegyógyintézetben meghalni, vagy élethosszig börtönben tengődni, mint Charlie Manson. Abból elege lett a Szent Vincében.

Az órájára pillantott – még délelőtt tíz óra sincs. Itt egy óra alatt végez, aztán visszamegy San Diegóba. Innen repülővel mindössze egy óra hazáig, délutánra Las Vegasban lesz. Majd üzenetet hagy Gechtnek a táblán, és reméli a legjobbakat. És nagyon szemmel tartja a dolgokat ma este, amikor elkezdődik a játék, hátha Vigyázzjövök Ted itt lappang valahol a bokorban.

Felállt, ásított, az újság lecsúszott a térdéről. Végignézett magán. Puha, de ez nem fontos, főleg egy ilyen helyen. Az ágyhoz ment. A kövér lány varrogatott valamit, amikor megvásárolta éjszakára, még mindig ott volt az éjjeliszekrényen a tű, cérna, olló.

A Jeges megrázta a lány vállát, és elfintorodott, mert a bőr enyhén síkos volt a faggyútól. Biztosan legalább fél tucat nemi úton terjedő betegség tolong a faggyas bőre alatt, köztük az AIDS is. Nem mintha a Jegesnek számított volna, hiszen úgysem akart lefeküdni vele. Szimatolt, és egy pillanatra mintha az Anderson-sziget messzi-messzi fenyő– és tengerillata csapta volna meg az orrát.

A lány kinyitotta a szemét, és meglátta a néhány arasznyira álló férfit. Sóhajtott, ásított, ülő helyzetbe tornászta magát, és kövér lábát letette a padlóra. Megint ásított, előrehajolt, bevette a Jegest csámcsogó pici szájába, és akkorákat csettegett mimelt szenvedéllyel, hogy az már szinte nevetséges.

Koszos haja önnön súlyától kettécsúszott, a Jeges jól látta a puha gödröt a koponyaalap és az atlaszcsont között. Innen a híd és a boltozat között egyetlen kurta döféssel bele lehetne találni a lány agyába. Egyszerű, könnyed átmenet a létezés

egyik zónájából a másikba: egy haszontalan élet valamelyes értelmet nyerne, amikor kialszik az ő keze között.
A lány hangosan tovább szuszogott a Jeges combjai között. A Jeges érezte a régi kínokat, és hallotta a távoli suttogást. A lánynak szívesség.
Neki élvezet. Tisztességes csere. A szerelem legkülönb megfogalmazása, amelyet valaha hallott. Mi többet akarhat vagy remélhet egy ilyen lány?
A Jeges az ollóért nyúlt.
Jay Fletchernek húsz dollárjába került, hogy azonosítsa Homer Ellis Duntont – ennyi jattot adott a portásnak, aki ékes egyenruhában őrizte a John Hancock Központban a lakásokhoz vezető lifteket. Azt mondta az uborkaorrú öregembernek, hogy a *People* magazintól jött, háttéranyagot készít az épület híres lakóiról, és úgy szeretné intézni a kutatásait, hogy ne vegyék észre. A portás olyan arcot vágott, mintha kisebb gondja is nagyobb lenne.
Elmesélte Jaynek, hogy Dunton nagyon smucigan osztogatja a karácsonyi borravalót, hogy többnyire tíz körül távozik a toronyból, és valamivel ebéd után jön vissza. Mindig egyedül távozik, de hébe-hóba egy-egy csinos lánnyal tér haza a John Hancockba, nem prostikkal, mondta a portás. Azt nem tudta, miből él Dunton.
Miközben takarosán összehajtogatta és a kabátja zsebébe dugta a húszast, a portás felajánlotta Jaynek, hogy majd kacsint és bólint, ha erre jön Dunton. Jay keresett egy kényelmes széket néhány növény takarásában, és leült várni. Negyed tizenegykor huszonöt év körüli, jólöltözött férfi lépett ki az egyik liftből, és a North Michigan Avenue–ra nyíló ajtó felé tartott. A portás intett Jaynek, és fehér kesztyűs kezével a távolodó alak után mutatott.
Dunton dél felé indult a széles, forgalmas utcán, rá se hederített az American United taxijainak sorára. Jay szállodai szobájának útikalauza szerint a Hancocknál kezdődik a Magnificent Mile, Chicago legjobb üzleti sora. Jayt nem érdekelte a vásárlás, mint ahogy Duntont sem. Ruganyos, egyenletes léptekkel haladt dél felé, rá se nézve Tiffany, Gucci és Hammacher Schlemmer kirakataira.
Jay hátulról nem sokat mondhatott róla. Az a futó pillantás a

John Hancock előcsarnokában egy fiatal, sötéten jóképű jelenséget mutatott, és az öltönye is láthatólag mértékre készült, de ez volt minden. Szaporázhatta volna a lépést, hogy közelebbről alaposabban megnézhesse magának, de egyelőre úgy döntött, hogy a háttérben marad.
Dunton csak ment a Michigan Avenue-n, a Tribüné-torony mögött átkelt a Chicago folyó hídján. Már több mint egy mérföldet gyalogoltak, Jay kezdte azt gondolni, hogy időpocsékolás Duntont követni – talán okosabb lenne arra használni a férfi naponkénti távollétének két-három órás űrjét, hogy bejusson a lakásába a John Hancockban.
Negyedúton a Grant Park dús lombjai között Dunton elkanyarodott, és felment a szépművészeti múzeum impozáns bejáratának széles lépcsőjén. Jay meg utána, továbbra is jól lemaradva – majdnem elveszítette Duntont az iskolások tömegében, akik a bejáratot vigyázó hatalmas kőoroszlánok körül hemzsegtek. Vett egy jegyet, az információs asztalról magához vett egy alaprajzot, és nekivágott a galériák útvesztőjének.
Fél óráig követte Duntont a középkori, reneszánsz, impresszionista, posztimpresszionista, ázsiai és kortárs fotóművészeti gyűjteményeken át. Alig érzékelte a műtárgyakat, kizárólag Duntonra figyelt. Láthatólag a férfi sem törődött a gyűjteményekkel. Lusta fesztelenséggel ballagott képtől képig, szobáról szobára, nyilván sokadszor járt már a múzeumban. Valójában a többi ember érdekelte, tekintete úgy vándorolt végig a hömpölygő csoportokon és a magányos érdeklődőkön, mintha keresne valakit. Különösen a húsz és harmincöt év közötti nők tarthattak számot érdeklődésére. Azokon, akik párosával vagy csoportosan jöttek, lustán végigsiklott a pillantása, több figyelmet szentelt a magányosoknak. Egyszer az egyik galériában le is ült egy bőrrel kárpitozott, alacsony padra egy tizenkilenc-húsz éves lány mellé, aki a térdére tett rajzfüzetbe skiccelt. Jay a nagy terem túlsó végéből leste, hogyan beszélgetnek. Végül a rajzfüzetes lány elmosolyodott, és megrázta a fejét. Dunton tett valami megjegyzést, amivel megnevettette a lányt, majd lassan elballagott.
Horgászik. Valami csinos kis halacskát keres.

Csali és horog. Dahmer pénzt kínált, Gacy munkát ígért, Bundy a falból begipszelt karjával keltett rokonszenvet. Minő csillogó csábot lógathat Dunton a zsinórja végén? Összeráncolódott a homloka, ahogy felmerült benne egy gyerekkori mondás emléke. Hogy is szólt? Valami a halakról.

A kis halakat bekapják a nagy halak.

Így fogja csinálni. Nagy hal lesz. Tekintetét gondosan elfordítva végigsétált Dunton mögött a következő galéria irányába, azon imádkozva, hogy a férfi ne menjen vissza oda, ahonnan jött. Meghitten kicsi, sötét szobába jutott, ahol csak fél tucat nagy tárló fölött égtek színpadias halogén pontlámpák. A felirat szerint ez volt a Rubloff papírnehezékgyűjtemény. Rubloff valami chicagói ingatlanmágnás volt, aki szerette a csillogó üvegtárgyakat, és a szépművészeti múzeumnak adományozta az egész gyűjteményét. Jay odament a tárlókhoz, és mohónak szánt érdeklődéssel hajolt a ragyogó kiállítási tárgyak fölé. Pillanatnyilag ő volt az egyetlen látogató a galériában.

Néhány perccel később érezte, hogy az egyik oldalán nem sokkal a háta mögé lépett valaki. A szája kiszáradt, és nagyot nyelt, mielőtt fel mert nézni. Dunton állt ott, kissé távolabb az üvegezett tárlótól. A nőre nézett, majd pillantása visszatért a papírnehezékekhez.

Mi *van? Nem vagyok neked elég csinos?*

Dunton közelebb jött a tárlóhoz, rátette a kezét a szélére. Jay felfigyelt a gyűrűsujján viselt ékszerre. Fekete kőből faragott egyiptomi szkarabeusz volt, vastag aranyfoglalatban. A férfi ránézett, és kellemesen mosolygott.

– Ugye gyönyörűek? – Hűvös, meglepően férfias baritonja volt.

– Igen – mondta Jay. – Bár elég különös, hogy valaki papírnehezéket gyűjtsön.

– A gyűjtők különös emberek – válaszolta Dunton, és mosolygott. Jay visszamosolygott. Dunton közelről is jóképű volt, de Jay mintha valami gyengeséget érzett volna benne. Az álla kicsit túl széles volt, a hosszú patríciusi orr túl puha, az ajak túl telt. Hirtelen elképedéssel állapította meg, hogy mit lát.

Jézusom! Még harminc sincs, és már felvarratta az arcát!

– Ön gyűjtő? – kérdezte.

– Szeretem azt gondolni.
– Eszerint különös – mosolygott Jay. *Óvatosan!*
– Tulajdonképpen inkább unalmas. Az emberek azt mondják.
– Nem látszik unalmasnak.
– Milyennek lát? – kérdezte Dunton.
– Udvariasan válaszoljak vagy őszintén?
– Őszintén – felelte Dunton, és belebámult Jay arcába. Nagy barna bociszeme volt, illett a kissé duzzogó alsó ajakhoz.
– Gazdagnak látszik – felelte Jay, amivel nem hazudott. Az ing és a nyakkendő is selyemből készült. Az olasz cipőt kézzel varrták. – Gyönyörűen öltözködik, és csak egy *gazdag* ember engedheti meg magának, hogy munkaidőben a múzeumban lebzseljen.
– Gazdag vagyok. – Dunton visszamosolygott. – Azt hiszem, azért tartanak unalmasnak az emberek.
– Mintha azt mondta volna, hogy gyűjtő.
– Az vagyok.
– Mit gyűjt?
Lányokat? Esetleg macskákat?
– Különféle dolgokat – felelte Dunton. – A szüleim gyűjtők voltak, úgy vélem, családi örökség.
– Már nem gyűjtenek?
– Meghaltak.
– Elnézést.
– Nem történt semmi. – Vállat vont. – Régen volt. – Elhallgatott, de tovább fixírozta a nőt. – És ön? Ugyancsak munkaidőben lebzsel a szépművészeti múzeumban. Eszerint ugyancsak *gazdag?*
– Vakációzom.
– Egyedül? – érdeklődött Dunton nyájasan. Jay egy fokozattal lejjebb csavarta a mosolyát. Az átlagos egyedülálló nő gyanakodni kezd egy ilyen kérdés után. Játszania kell a szerepét.
– Miért kérdi?
Dunton tágított a saját mosolyán. – Mert meg akartam kérdezni, hogy nem volna-e kedve egy löncshöz – magyarázta.
– Férjes asszonyokat nem invitálok.
– Úgy nézek ki, mint aki házas?
– Nem. Érdekesnek látszik.

Mint sütéshez összekötözött pulyka a nyárson.
Jay kivárt két szívdobbanást, majd szemérmesen elmosolyodott. –Csak nem akar fölcsípni?
– Nem. – Tökéletesre sikerült meglepett, álmélkodó pillantás. Ki, én? – Csak meghívom, hogy löncsöljön velem. – Olyan hétköznapi volt: egy jóképű férfi fölszed egy nőt a múzeumban. Mindennap ezerszer is megtörténik ilyen. Sokkal simábban megy, mint a magányosok bárjában, és kevesebb a tanú.
Még két szívverés. Egy normális nő meg szokta gondolni az ilyet. –Oké – mondta végül. – Maga van itthon, hová menjünk?
Istenem, csak azt ne mondja, hogy „hozzám"! Nem vagyok kész. Még nem.
– A Kilencvenötbe – vágta rá Dunton. – A konyha egész jó, és onnan a legszebb a kilátás Chicagóra. Hacsak nem zavarja a magasság.
– Az merre van? – kérdezte Jay.
Mintha nem tudnám.
– A Big John tetején – felelte Dunton.
Tárt szemű ártatlanság.
– Big John?
– A John Hancock Központban.
Langford, Hawkins és Cruz délben jöttek össze tapasztalatcserére Hawkins irodájában a Georgetown Universityn.
– Nem is tudom, minek csináljuk ezt a szart! – fakadt ki Langford, miközben Hawkins asztalával szemközt belerogyott a nagy karosszékbe. – A legpocsékabb emberekkel kell találkoznunk, és ez alatt nem a bűnözőket értem.
Hawkins mosolygott. – Idegeidre ment a pisológa?
– Állatira – morgott Langford. – Már eleve tolakodó, vállveregető, megjátszós nyanyának született.
– Nehéz elképzelnem Jayről, hogy pszichiáterhez járt – mondta Cruz, és elfordult az iroda falára akasztott nagy térképtől. – Nem az ő stílusa.
– Talán szalmaszálakba kapaszkodik – vont vállat Langford. – Azt hittem, kikapcsolódás lesz neki, ha leküldöm magához, és nem nehezedik rá akkora nyomás. – Felhorkant. – Hát ezt

nevezem öngólnak. – Óvatosan a tűzeseti vizsgálótisztre sandított. – Maguk között, ugye nem volt… probléma? Olyasmi, ami.., kiboríthatta?
– Nem – felelte Cruz egykedvűen. – Azt hiszem… – Elhallgatott.
– Mit? – kérdezte Hawkins, aki megérzett valamit a habozás mögött.
– Azt hiszem, talán volt valami kettőnk között, vagy lehetett volna. Elég halovány volt.
– Romantika? – kérdezte Langford.
– Mondjuk. Én nem erőltettem. Az első perctől láttam rajta, hogy valami nagyon komplikált dologban kell kiegyeznie önmagával.
– Mint az őrület – mondta Langford. Hosszú csend lett.
– Én nem hiszem, hogy Jay őrült – mondta Cruz végül. – Több az ennél.
– Például? – kérdezte Hawkins. – Az utóbbi időben maga állt hozzá legközelebb. Azért jött ide, hogy mi is okosabbak lehessünk.
– Támpontra van szükségünk – helyeselt Langford. – Ahonnan továbbhaladhatunk.
– Azt hiszem, hogy megcsömörlött. Torkig lett mindennel. Tíz éven át kellett bolondokkal és mániásokkal bajlódnia. Kikezdte az idegeit. Elpattant. – Összevonta a szemöldökét. – Ezenkívül azt hiszem, magányos volt. Iszonyú magányos.
Megszólalt a telefon, Hawkins fölvette. Egy darabig hallgatott, majd átnyújtotta a kagylót Langfordnak. – A technikai osztály Quanticóból.
Az öregember átvette a kagylót. Majdnem öt percig hallgatott, bólogatott, lejegyzett ezt-azt az előtte levő noteszbe. Majd letette, és nyögve hátradőlt.
– Valami használható? – kérdezte Hawkins.
– Fletcher az – sóhajtott Langford. – Tavaly, amikor azon a feszültségelemző detektoron dolgoztunk, fölvettük a hangját. Pontról pontra passzol a rendelő üzenetrögzítőjéhez. Megfogtuk.
– Hol? – kérdezte Cruz.
– A pisológa számlázója jelezte, hogy a chicagói Hiltonból jött a hívás. A Slippery Rock-i lódoktor hitelkártyáját használta.

Hogy az Evelyn férfi vagy nő, az American Expressnek tökmindegy. Hát lebukott. –Fáradtan csóválta a fejét. – Az istenfáját! Hogy magyarázom én ezt meg az emeleti kockafejűeknek? Jövőre korkedvezménnyel elmehettem volna nyugdíjba, le Kaliforniába, a lányaim nyakára.
– Talán hamarabb bekövetkezik, mint gondolnád – vigyorgott Hawkins. – Ebből könyvszerződés lesz, talán még film is.
– Ja – horkantott Langford. – Melyik színész akarja majd eljátszani a bunkót, aki felfogadott egy ilyen időzített bombát, mint Retcher? Red Skelton túl öreg, Tom Hanks túl keszeg. Kurva életbe!
– Hogy fogod elintézni? – kérdezte Hawkins.
– Erről egy pisszt sem a chicagói területi irodának! A következő repülőjárattal küldöm a szellembrigádot. – A szellembrigádok hivatalosan kihaltak Hooverrel, de még mindig adódtak alkalmak, amikor hasznát lehetett venni néhány megbízható, gondosan megrostált ügynöknek, akik tudták tartani a szájukat. Langford ránézett Cruzra. – Egy szó sem megy ki ebből a szobából, Cruz. Megértette?
– Lakat lesz a számon – bólintott Cruz. – Én csak azt nem akarom, hogy Jayt bántsák.
– Egyikünk sem akarja – mondta Langford. – Nekem elhiheti.
– Figyelni fogják a szállót? – kérdezte Hawkins.
Langford bólintott. – Mostantól. Ha Fletcher előkerül, telefonálnak. Ha el akarja hagyni a várost, összecsomagolják, és idehozzák.
– Ezt nem fogod sokáig elhallgatni – állapította meg Hawkins.
– Nekem mondod? – kérdezte Langford. – Nem sumákolni akarok én, csak szükségem van egy kis időre, hogy összeszedjem magamat. –Végigsimított a fejebúbján gyérülő hajon, és hosszan, hangosan sóhajtott. – Hát te? Tudtad használni Wackert?
– Eddig igen. – Hacker Wacker az FBI egykori technikusa volt, aki arra szakosodott, hogy kiradírozta az emberek múltját, és újat szerkesztett a számukra. Wacker ugyan nem hirdette, de sejteni engedte, hogy hébe-hóba dolgozik a CIA-nek is. Hawkins előző este adta meg neki a kívánságlistáját, és Wacker két óra múlva visszahívta.
– Leszűkítetted a mezőnyt? – kérdezte Langford.

Hawkins bólintott, és a számítógépes faxra pillantott, amelyet New Yorkból kapott, Wacker padlásszobai főhadiszállásáról. – Wacker barátod szerint az Egyesült Államokban négyezer bejegyzett esetét tartják számon a pszichomotorikus epilepsziának. Ha ebből kivonjuk a túl fiatalokat, a túl öregeket és a nőket, marad nem egészen ötszáz. Ezek közül kétszáznál kevesebben szednek fenacemidet.
– Azt a drogot, amelyet Stiles.
– Igen. – Hawkins belelapozott a nyomatba. – Mint mondtam, több cég gyártja, de a kanadai megegyezett az egészségügyi hivatallal, hogy szabályozza a tiltott gyógyszerek postai rendelését. Ha egy amerikai tőlük akar drogot, receptet kell szereznie egy kanadai orvostól, majd át kell csempésznie az anyagot a határon. – Megcsóválta a fejét. – Nem hinném, hogy a Jeges vállalná ezt a kockázatot.
– Akkor mi marad? – kérdezte Langford.
– A legtöbben, akik Wacker listáján szerepelnek, egész pontosan kilencven százalék, olyan márkát használnak, amelyet egy Recklerpharm nevű német cég gyárt.
– Stiles Németországból kapja a gyógyszereit?
– A Recklerpharmnak van egy gyára, amely Mexikóban állítja elő a fenacemidet. Juárezben. Ők sem szállítják postán, de van Tijuanában egy fiókjuk, ahol pult alól lehet kapni. A Recklerpharm képviselője, akivel ma reggel beszéltem, azt mondja, hogy üzletfeleik közül csupán kilencen szednek akkora adagokat, mint Ricky Stiles.
– Közeledsz – állapította meg Langford.
– A közel nem elég – felelte Hawkins. Hosszú csend lett. Végül Cruz szólalt meg.
– Oké, akkor most mitévők leszünk?
– Én még mindig nem vagyok meggyőződve róla, hogy kapcsolat lenne Stiles és az ügynöknő között – mondta Hawkins komoran. – Egyelőre Stilesra összpontosítok, megnézem, mit találok Tijuanában. Fletcher a maguké. – Langfordra pillantott. – Gondolom, ez még mindig nem hivatalos, legalábbis egyelőre.
– Így van.
– Oké, úgy huszonnégy órán belül visszajövök. Találkozzunk nálam holnap este. Addigra talán többet tudunk.

23.

– Nos – kérdezte Dunton várakozással –, mit szól *hozzá?*
Jay Fletcher a bejáratnak háttal állt Dunton lakásában, a John Hancock Központ kilencvenedik emeletén, és bámult. – Fenséges! – suttogta. Az is volt.
A hatalmas belső teret úgy alakították ki, hogy két műteremlakást egybenyitottak, és a belső falak többségét eltávolították. A lakosztály a torony északkeleti sarkában volt. A lemenő nap tükröződő fénye aranylemezzé változtatta a Michigan-tó borzolódó vizét a messzeségben. Az egész napot együtt töltötték. Nemsokára sötét lesz.
– Anyám görögöket és egyiptomiakat gyűjtött. A maja gyűjtemény az apámé volt. – Kicsit hallgatott. – A modern festmények és fényképek az enyémek.
A legkülönbözőbb műalkotások töltötték meg a nagy szobát. Kifinomult egyiptomi szobrocskák álltak csonka görög oszlopokon, a mennyezetről parányi pontlámpákkal megvilágított maja áldozati üstök bámultak borúsan az üvegpolcokról, és a fehér falakon lógó kis és nagy festmények úgyszólván az összes korszakot felvonultatták, amelyeket Jay ismert. A padlót semleges szürke szőnyeg takarta. A kevés bútor mind modern, világos és valódi bőr.
Dunton elmondta, hogy mindkét szülője gazdagnak született, és miután egyesítették gazdagságukat, leginkább azzal foglalkoztak, hogy utazgattak és gyűjtöttek. Egyfajta hideg éllel magyarázta, hogy amíg anyja és apja a világot járták, gyermekből kamasszá serdülő fiuk sorra lakta a drága internátusokat.
Értelmi szintje nem felelt meg a szülői elvárásoknak, így a legtöbb, amit össze tudott hozni, egy közepes minősítésű művészettörténeti diploma volt egy kis középnyugati egyetemen. Ha szülei Chicagóban tartózkodtak, a családi rezidenciában, egy zegzugos korai Frank Lloyd Wright udvarházban laktak a közeli Oak Park nevű elővárosban, míg fiukat száműzték a John Hancock fényűző sasfészkébe.
Jay villanásnyi mozgást észlelt a szeme sarkából. Megfordult, és látta, hogy a nagy szoba meg a konyha közötti válaszfalat csaknem teljesen kitölti egy monumentális beépített képernyő,

amely őt mutatja az ajtó előtt, fordított szögből. Dunton észrevette a meglepetését. A mennyezetre mutatott, és Jay fölfedezte a parányi biztonsági kamerát, amelynek lencséi őt nézték.
– Mindenfelé fölszereltettem a lakásban – magyarázta a férfi. – Össze vannak kötve a biztonsági rendszer érzékelőivel, és automatikusan bekapcsolnak, ha elmegy előttük.
– Fél az éjféli tolvajoktól? – kérdezte Jay.
Dunton megrázta a fejét. Levetette a zakóját, és az ajtótól jobbra ülő egyiptomi szobor ölébe dobta. – Nem igazán. Csak hóbort. – Arckifejezésébe némi ecet vegyült, szája csaknem gúnymosolyra rándult. – Mami és papi azt akarták, hogy művészettörténész legyek.
Mami és papi?
A gúnymosoly kiszélesedett. – Ez volt a leghőbb vágyuk, amit, mondhatni, posztumusz váltottam valóra. – Az óriási képernyő felé intett. –Az időt a múlatása teszi történelemmé, az meg csak rajtunk múlik, hogy a művészet micsoda, így kapjuk a művészettörténetet. Mindent megörökítek.
– Mindent? – kérdezte Jay szándékolt könnyedséggel. *Mindennek rejtett értelme van, ha tudod, hogy egy pszichopatával randevúzol.*
– Nagyon sokat – felelte Dunton. – Nem kér valamit inni?
– Nem, kösz.
Ma este nem piálunk – eszeden kell lenned, Janet Louise!
Dunton bólintott, majd átment a termen, és eltűnt a válaszfal mögött. Jay pohárba hulló jégkockák csilingelését hallotta. Felbontott ital doboza pattant, majd szisszent. A keresztcsontjához nyúlt, és megérintette a Browning vigasztaló dudorát, majd az önvédelem lehetőségétől magabiztosan odament a képernyőhöz, és szemügyre vette. Megfigyelte, hogy mikor elmozdult, a kép is megváltozott.
A diszkrét névtábla szerint a tévé Stewart Filmscreen Opta90 volt, mely utóbbi nyilván kilencven hüvelyket jelent. Féloldalt volt egy kis beépített billentyűzet, továbbá beépített polc más eszközöknek, köztük egy videomagnónak, egy DVD-lejátszónak, egy JVC 100 CD váltónak és egy tömör Yamaha hangolónak. Ez alatt volt a biztonsági zóna, ahol többek között egy különálló, lassú lejátszású videomagnó, illetve a kamerák

és a mozgásérzékelők távirányítói kaptak helyet. Legalul tárolták a CD-ket és a videokazettákat, százszámra.
Jay végighúzta kinyújtott kezét az elektronikus berendezések maratott krómján és fekete, sima lapjain. Minden művészet, és Dunton azt mondta, hogy mindent megörökít.
Felveszed a nőket, mi, Homer? Felveszed őket, megölöd őket, aztán végignézed, hogy halnak meg, újra és újra.
– Kérem, ne nyúljon semmihez! – szólalt meg a semmiből Dunton, és Jay majdnem kiugrott a bőréből. Megpördült a sarkán. Dunton mögötte állt, nem egészen harminc centiméterre, és metszett kristálypohár volt a kezében, abban meg valami sötét folyadék. Jay nem hallotta, hogy mögé került.
Meg is ölhetett volna!
– Jézusom! De megijesztett!
– Sajnálom. Csak arról van szó, hogy a berendezés nagyon érzékeny. – Megemelte a poharát. – Biztos, hogy nem hozhatok magának semmit? Ez csak kóla. – Mosoly játszott az ajkán.
Jay megrázta a fejét, és mosolygott. – Nem, kösz. – Ki van zárva. Isten a tudója, mit tenne a poharába Dunton. Egyfolytában mosolygott. Klórhidrátot, hogy kiüsse az áldozatait, mielőtt megölné őket? Vagy azt szereti, ha élnek és rúgkapálnak? Jay még nem tudta biztosra, de nem kockáztathat semmi ostobaságot.
Dunton ledobta magát egy alacsony díványra, amely ferde szögben állt a képernyő előtt. Keresztbe vetette a lábát, és a térdére tette a poharat. Úgy nézett ki, mint a *The New Yorker* egyik hirdetése. Jay rávillantott egy ideges félmosolyt, aztán tovább lődörgött a szobában, és megnézte az útjába eső műalkotásokat. A túlsó falnál megállt egy durva keretbe foglalt, nagy festmény előtt. Két alak, mindkettő férfi, birkózott a sötét háttér előtt, odavetett fehér vonalakkal vázolt keret– vagy ketrecfélében. Az alakok sötétek és brutálisak voltak, alig jelzett arcvonásokkal. Birkóztak a furcsa, formátlan tájban, vagy üzekedtek? Igaziak voltak, vagy álmodták őket? Képtelenség volt megállapítani.
– Francis Bacon – szólt át Dunton a szoba másik végéből. – Egyik kedvencem. – Felállt, puhán mozgott, mint az olaj a

vízen. Mint egy kígyó. Jay érezte, hogy a szíve keményebben dobol, és a szája hirtelen kiszáradt. Meddig vár Dunton? Mennyire nyújtja el?

Mit csinál a hullákkal?

Dunton odajött mellé a képhez. Az egyik kezét rátette Jay könyökére, és a nő füléhez hajolt.

– Hadd kalauzoljam – mondta.

Végigmutogatta a különböző gyűjteményeket, ismertette a tárgyak történetét, elmesélte, hogyan kerültek a szülei vagy az ő birtokába. Továbbra is ott maradt Jay jobbján, kezét nem vette le a nő könyökéről. Baj lesz, ha hirtelen kell előrántania a Browningot.

Még három szoba volt a konyhán túl. Az egyik ajtó egy tágas, üveg–csempés fürdőszobába nyílt, a másik villanásnyi betekintést engedett Dunton fekete-fehér-szürke hálószobájába. A hálószoba ablakánál egy asztal állt, amelynek lapja szinte ki sem látszott a számítógép és tartozékai alól.

– Hát a számítógép mire való? – kérdezte Jay.

– Azzal tartom számon a gyűjteményemet – magyarázta Dunton. –És játszom vele. A nagyszoba képernyőjére vetíti ki a képet.

– Szereti a számítógépes játékokat? – kérdezte Jay.

Rejtett értelem.

Dunton bólintott, és megint az a halvány mosoly játszott a száján. Egyre idegesebb lett. Mohó. Ahogy közeledik a perc, úgy sűrűsödnek a fejében a sötét felhők.

– Szeretem őket. Főleg a szerepjátékokat. Az lehetek, ami akarok, és addig, amíg csak akarok.

– Van kedvence? – Gaddis és Kushinski számítógépén is látott részleteket a Spéci Gy. játékából. Komoly darab volt, fraktálfelbontása felért a kereskedelemben kapható legjobb minőséggel.

– Az összes Tömlöcök és Sárkányok. A Myst. Nemrég kezdtem el játszani, úgyhogy még csak tanulok. – Egy pillanatra elhallgatott. – Nem akarja megnézni?

Szeretném, de nem most.

– Talán majd később.

Odaértek az utolsó szoba ajtajához, ahol jókora agyagszobrok

ültek fali fülkékben, kettő-kettő az ajtó mindkét oldalán. Tarkára festették őket, és nagyon régiek voltak.
– Egyiptomiak – mondta Dunton. Végighúzta tökéletesen manikűrözött kezét az egyik szoborra felrótt hieroglifákon.
– Olyanok, mint a nagy boroskancsók – mondta Jay.
Nézd a zárat azon az ajtón! Mint egy bankban a páncélterem!
– Majdnem – mosolygott Dunton. – Kanópuszedények, amelyekben a múmiák belsőségeit tárolták. – Megérintette a bal oldali kanópusz tetejét. Kék–zöld állatfej volt, hatalmas denevérfülekkel. – Ez Duamutef, a sakál. Ő őrizte a gyomrot. Mellette a páviánfejű Hápi, a tüdők őre. A másik kettő Imeszti, aki a májat tartalmazta, és Kebehszenuef, a sólyom, a belek őre.
Jay gyöngén mosolygott. – De remélem, hogy most már nincs bennük semmi.
Dunton hangja kifejezéstelenül kopogott. Jay látta, hogy állkapcsán enyhén rángatózik az izom. – Már nincs – válaszolta. A nő rátette a kezét a kanópuszok közötti ajtó kilincsére.
– Itt mi van?
Dunton levette a tenyerét Jay könyökéről, gyengéden megfogta a nő csuklóját, és leemelte a kezét a kilincsről. –Az én magángyűjteményem – mondta.
– Megnézhetem?
Elment az a kibaszott eszed?
Dunton rábámult. Barna szeme nagy volt és üres, két sötét furat a koponyájában. Keze hidegen és nyirkosán tapadt Jay csuklójára. – Most még nem – mondta. Ismét megfogta a nő könyökét, és visszavezette a nagyszobába.
Most *tedd meg!*
Idegei sikítottak. A túlsó sarokban, a panorámaablakok mögött teljes volt a sötétség. Innen egymillió mérföldnyire Chicago fényei pislákoltak a mélyben. Azon túl a tó ütött lapos fekete lyukat a világba.
Csináld ki, mielőtt ő csinál ki téged!
Még nem. Addig nem, amíg nem vagyok biztos. Nem tudom csak úgy megölni.
Dehogynem tudod!
–Miért nem ül le? – terelte Dunton gyöngéden a dívány felé. –

Megmutatom magának az egyik játékot, amelyet *igazán* szeretek.
Jay engedelmesen leült a díványra, Dunton odament a képernyőhöz, és leguggolt. Kiválasztott egy kazettát a polcról, becsúsztatta a videomagnóba, aztán fölemelt egy körmönfont külsejű távirányítót. Jay köny-nyedén a háta mögé nyúlt, megfogta a Browning megnyugtató markolatát, és kibiztosította a fegyvert.
Dunton leült mellé a díványra, olyan félméternyire, és a képernyőre szögezte a távirányítót. Az ernyő azonnal életre kelt, és egy festőién életszerű számítógépes sivatagot terített Jay elé. Felhőtlen kék ég alatt ezernyi hullámzó dűne vezetett egy smaragd pálmákkal övezett messzi oázishoz. Fényes palota hegyes tornyai és minaretjei sejlettek át a fákon. Jayre iszonyatosan ránehezedett a férfi személyének sötét súlya, Dunton éhsége pengeéles hullámtarajokkal nyomult feléje, de megigézte az ernyő képe. Még egy ragyogó programozónak is hetekig kellett dolgoznia ezen a szürreális részletességen, akkor is, ha igazi fotók letapogatott képeit használta.
– Gyönyörű! – mondta.
– Lesz ennél jobb is – ígérte Dunton.
A kép vibrált, mint a délibáb a forró aszfalt felett, majd ismét megszilárdult, ezúttal közeliben mutatva a néhány perce látott palotát. Karcsú és zömök tornyok, pártázatok és két hatalmas fakapu. Kilencven hüvelyknél millió elmosódott fényes pixellé kellett volna bomlania a képnek, de ez tökéletesen egységes maradt. Jay a szabad idejében néha-néha eljátszott számítógépes grafikai programokkal, és tudta, mire képesek az olyan emberek, mint Jack Prine, ám ez túlszárnyalt mindent, amit eddig látott. Zseniális.
Őrületes volt. Látta már egy futó pillanatra, Kushinski monitorán, Pennsylvaniában.
Szájába forró fémes íz tolult. Megköszörülte a torkát. – Ezt hogy hívják? – kérdezte.
– Óz Birodalma – válaszolt Dunton.
Nem, nem lehet az!
Dunton hangja mintha nagyon messziről szólt volna. – Szeretne játszani?
Jay hunyorgott. Az ernyőről eltűnt a gyönyörű sivatagi palota.

Dunton lakásának belseje lépett a helyébe, valahonnan Jay háta mögül mutatta a kamera. Egy alak ült a díványon, Jay először azt hitte, hogy ő az. Aztán fölfedezte, hogy a tévében Dunton nem ül mellette. Majd megint váltott a kép. A nő a díványon sokkal fiatalabb, melírozott szőke haj, szeplős orron egyensúlyozó szemüveg, rövid, rozsdavörös szoknya, fehér blúz, hosszú, napbarnított *lábszár,* szandál. Várakozó mosollyal néz föl. Hirtelen iszonyú félelem az arcán, a szája sikításra nyílik, horgas tűre emlékeztető hosszú valami töri össze a szemüveg lencséjét, és fúródik a szembe. Az ernyő vörös lett, majd üres.
Ugyanabban a pillanatban Jay hallotta Dunton reszkető suttogását: –Én vagyok Hórusz.
A holtak istene.
Aztán már nem volt gondolat, csak a szilaj, mindent elsöprő, markolászó öröm, amely valahonnan a gyomor alól lökődött a magasba dühös dugattyúként, és egyetlen süvöltéssel préselte ki a levegőt Jay tüdejéből. Keze kirepítette a háta mögül a pihekönnyű Browningot, és aztán már Dunton szeme nyílt nagyra a félelemtől.
– De mami mindig engedi, hogy nyerjek! – Egy elkényeztetett gyerek hangja.
– Most nem!
– Te szemét picsa!
Rávetette magát Jayre, ujjai karommá görbültek az arca előtt. Valami csillogott a kezében, valami hosszú és kampós. A szoba visszhangzóit fülsértő visításától.
– PICSA! *Korcs!*
Arra tért magához, hogy az ablakon át kibámul az éjszakába. Dunton valahol messze hátul hevert a bemocskolt díványon. A nagy televízió halkan zümmögött. Jay félig lehunyta a szemét. Valami mérhetetlen letargia szivárgott be a csontjaiba és az izmaiba. Ernyedt jobbjában még mindig a Browningot lógatta. Valami volt a bal kezében is, amit kifehéredett ujjpercekkel, görcsösen markolt. Kinyitotta az öklét. Dunton szkarabeuszos gyűrűje, amire elsőnek figyelt föl a szépművészeti múzeumban. A vastag aranykarikát a vér síkossá tette. A ragacsosan alvadó vértől az ékszer hozzátapadt a kezéhez.
Szuvenír.

A viselkedéstudományi részlegben másnak neveznék.
Totem.
Amit az őrült ragad el az áldozattól, hogy emlékeztesse a pillanatra, hogy emlékeztesse, mivé lett.
– Nem, én nem vagyok olyan, mint ők! – nyüszítette, és homlokát a hűvös ablaküvegnek támasztotta. Ismét ökölbe szorította a kezét. Behunyta a szemét. – Nem vagyok!
Mi másnak neveznéd azt, aki háromszor ölt?
Másnak.
Hogyhogy?
Ők vágynak rá. Szükségük van rá. A halál az életük, a létük értelme.
És neked?
Elfordult az ablaktól. Nézte a szoba másik végében, ami Homer Ellis Duntonból maradt. Látta magát az óriás képernyőn, és megértette, mit kell tennie. Megértette a jövőt.
Én azért teszem, mert muszáj. Valakinek meg kell tennie. Még mielőtt túl késő.
A rendőrséget este tizenegy után öt perccel értesítették. Mivel a chicagói regisztráció automata visszakeresővel van fölszerelve, amely kiírja, milyen számról érkezett a hívás, elég könnyű volt kinyomozni a nyilvános telefonfülkét az O'Hare nemzetközi repülőtéren.
A hívást követően a chicagói gyilkossági csoport két tagja szállt ki a John Hancock Központba, ahol pontosan éjfélkor nyitottak be Homer Dunton lakásába. Miután megtalálták Dunton hulláját, kihívták a teljes nyomozati csoportot. Hajnali egy óra körül a chicagói rendőrség műszaki osztályának lakatosa felnyitotta a Dunton hálószobájával szomszédos helyiség ajtaját. Röviddel ezután a lakatost súlyosan sokkos állapotban szállították a Northwestern Memorial kórházba.
Nem egészen egy óra múlva a John Hancockban talált iszonyat híre kiszivárgott a tömegtájékoztatásba. Több újságíró kapcsolatba hozta a Slippery Rock-i emberöléssel. Hajnali háromra a sztori megérkezett az országos hírügynökségekhez. Hajnali négyre a chicagói rendőrségnek is szemet szúrt, hogy a John Hancockban elkövetett emberölés több ponton egybeesik a Slippery Rockban meggyilkolt dr. Kushinskiról kapott jelentéssel.

Hajnali ötkor értesítették az FBI területi irodáját, fél hétkor a John Hancock portása elragadtatva mesélt a nőről, aki előző délelőtt követte Homer Duntont. Mire a chicagói gyilkossági nyomozók hivatalosan kihallgatták, már három különböző tévés pletykaműsornak adott fizetett interjút. Hét órakor a portás nyilatkozott az atlantai CNN-nek, és fél nyolcra végre Charles Langford is megtudta a hírt Washingtonban.
Negyed tízkor Langford és J. M. Cruz a washingtoni belföldi repülőtéren felszállt a Continental Airlines chicagói járatára.

24.

– Jézusom! – motyogta Cruz, mikor kilépett a szobából, ahol Homer Dunton a „magángyűjteményét" tárolta. Le se vette a szájáról és az orráról a borotválkozás utáni arcszeszbe áztatott zsebkendőt, amíg el nem érte a lakás másik végében a nagyszoba viszonylagos biztonságát. A gyűjtemény tizenegy hullájából nyolcat már eltávolítottak, de a három megmaradt volt a legpocsékabb. A chicagói rendőrség törvényszéki szakértői váltották egymást a szobában, és mindegyikük tűzoltó légzőkészüléket viselt.
Langford a sarokablaknál beszélgetett a chicagói halottkém-hivatal egyik munkatársával. Elsőn doktornő, a helyettes halottkém ötvenes évei derekán járt. Kontyba tűzött, őszülő barna haj, sovány rókaarc, enyhén kidülledő szem, kapafog. Sebészmaszk lógott a nyakán, és cigaretta füstölt a kezében. Cruz, ahogy közelebb ért, az orvos orra alatt meglátta a nátha elleni eukaliptuszkenőcs fénylő csíkját.
– Épp most meséli Elsőn doktornő, hogy csinálta a dolgait a mi fiunk – mondta Langford.
– Látta a szobát? – kérdezte az asszony.
Cruz bólintott. – Onnan jövök. – Csúnyábbakat is látott már tűzeseteknél, de nem sűrűn, és nem sokkal csúnyábbakat.
– Érdekes – mondta Elsőn. Mélyen megszívta a cigarettáját, és a füstöt apró bodrokban engedte ki az orrán. – A szoba úgy néz ki, mintha az egyiptomiaktól vett volna át néhány ötletet. Eltávolította a mennyezet egy darabját, a szellőztetőből visszavezette a forró levegőt, a többit meg rábízta a természetre.

– Természetes mumifikálódás – mondta Cruz. A három hulla, amely még a szobában volt, már kezdett aszalódni, és ahogy rövidültek a kiszáradó inak, a méhmagzat testtartásának paródiájába rántották a végtagokat a vastag műanyag zsákban. Ugyanezt műveli a holtakkal a tűzvész izzó forrósága. A légmentesen lezárt, csontszáraz szobában legalább ötven fok meleg volt. Bárminemű áruló szagot kiszippantott Big John szűrőinek és katalizátorainak bonyolult rendszere, és a forró levegő a kémények ütegein át távozott.
Elsőn dohányos hangon kacagott. – Már amennyire természetes lehet a kilencvenedik emeleten. – Elgondolkozva csücsörítette az ajkát. –Ezek szerint Chicagóban Big John a piramis.
– Utal valamilyen jel szexuális bántalmazásra? – kérdezte Langford.
– Mi az, hogy – válaszolt flegmán Elsőn. – Mindegyikről levágták a külső nemi szerveket.
– Meg mintha kizsigerelték volna őket – tette hozzá Cruz. Egész sor, mocsoktól kérges, pasztellszín műanyag vödröt látott a szobában.
– Úgy látszik, az ő felfogása szerint ilyen szerszámokkal balzsamoztak az egyiptomiak – mondta Elsőn. – Kovakés, kampó, amellyel összeroncsolta az agyat, mielőtt kiöblítette volna a koponyát, vászoncsíkok. – A fejét csóválta. – Ha belegondolunk, tulajdonképpen nagyon hatékony. Megöli az áldozatait, kibelezi őket, a zsigereket ledarálja a hulladékőrlőben – már találtunk nyomokat –, a maradékot összecsomagolja és beteszi száradni a szobába. Még húszat–harmincat összehozhatott volna anélkül, hogy gondjai lettek volna a férőhellyel.
– Mióta művelte ezt? – kérdezte Langford.
– Nehéz megmondani. – Az orvosnő vállat vont, és slukkolt. Mögöttük épp elvittek egy újabb bezsákolt hullát. – A két utolsó a legrégibb. Saccra úgy öt-hat évesek. Azonkívül különböznek a többiektől.
– Miben?
– Nemben és korban. Az egyik férfi, hatvanas, vagy talán még idősebb. Az egyetlen férfi a csoportban. A másik nő, körülbelül ugyanolyan korú.

– A szülei? – vélte Langford.
Elsőn bólintott. – így képzelem. – Az órájára pillantott. – Idő van, lejárt a szünet. – Elmosolyodott. – Van még kérdésük?
– Kösz, nincs – felelte Langford. Az orvosnő még egyszer rájuk mosolygott, aztán felhúzta a maszkját, és visszatért a rettenetes szobába.
Langford utána pillantott. – Látta a számítógépet? – kérdezte Grúztól.
– Igen. Ripityára verték. – Sladky szerint a Kézimunkás házában is ugyanígy bántak el a számítógépekkel.
– Albuquerque, Slippery Rock, és most itt. Ez már túl sok egybeesés. Engem nem érdekel, mit gondol Hawkins, ez az egész kapcsolatban áll Ricky Stilesszal. Kapcsolatban kell állnia vele.
– Nincs sok támpontunk – állapította meg Cruz. Körülnézett a fényűző szobában. – Jay régesrég elment, és mi nem tudjuk, hová.
– De hogyha Hawkins megtalálja Mexikóban Stiles nyomát, azon eljuthatunk Fletcherhez is. Mást nem tudok kiötölni.
– Akkor reménykedjünk, hogy Hawkins előáll valamivel – mondta Cruz.
– Ja, méghozzá minél hamarabb – helyeselt Langford.
Mire Langford és Cruz megérkeztek a John Hancock Központhoz, Jay Fletcher már fél napja Los Angelesben tartózkodott. Homer Duntonnak tizenöt hitelkártyája volt, amelyeknek pedáns rendbe szedett számlistáját a hálószoba asztalfiókjában tartotta. Élve a gyanúperrel, hogy tegnap esti hirtelen felindulásból elkövetett hívását esetleg visszanyomozhatták Chisolm doktornőtől, Jay nem tért vissza a hotelbe, inkább otthagyta a laptopját és a tartalék ruháit, fogott egy taxit, és egyenesen a reptérre vitette magát.
Az O'Hare repülőtéren egy bankomatnál leszívott minden pénzt, amit lehetett, aztán a szemétbe dobta a kártyákat. Több helyre is mehetett volna, de ő a Los Angeles-i éjszakai járat mellett döntött. A képek, amelyeket Óz Birodalmából látott, valami forró, száraz helyre utaltak, ami eleve kizárta a keleti országrészt.
Az egész repülőutat úgy aludta végig, mint akit fejbe vertek, és a Pacific Boulevardon szállt meg egy olaszos kis hotelben,

amelyet a taxisofőre javasolt. A szállodában, amely félúton volt Long Beach és a tulajdonképpeni L. A. között, boldogan elfogadták hitelkártya helyett a készpénzt, amelyet Jay előre kifizetett három éjszakára. És ami még fontosabb, egyes szobákban volt videomagnó is. Miután nagyjából bizonyosra vehette, hogy elsöpörte elektronikus nyomait, legalábbis egyelőre, Jay reggelit rendelt a szobájába dupla adag kávéval, azután nekifeküdt a Dunton lakásából elhozott kazettáknak, és újra meg újra végignézte őket.

Az egyik különösen érdekes volt, mert Homer Dunton járta végig rajta Óz Birodalmának különböző szintjeit, amely, mint Jay megállapította, Sárkányok és Tömlöcök-típusú szerepjáték a Spéci Gy. hirdetőtáblájának *álcázására.* Feltételezhetően SGy-OZ tervezte a Birodalmat, akárcsak az alatta lapuló elektronikus hirdetőtáblát. Se Gaddisnál Albuquerque-ben, se Kushinskinál Harrisville-ben, se a Dunton–lakásban nem talált semmiféle utalást a Spéci Gy. rendszergazdájának hollétére – nem volt más támpontja, mint a játék.

Amennyire a kazettából megállapíthatta, a játéknak legalább öt alapszintje volt, és legalább húsz különböző forgatókönyve. Az első szintet Hasfelmetszőnek hívták, és nem is volt más, mint a whitechapeli gyilkosságok történelmi újrafeldolgozása hátborzongató londoni utcákkal, titokzatos, köpenyes gyilkossal és válogatott prostituált áldozataival kiegészítve. Az első szintnek az volt a célja, hogy a játékos büntetlenül megölje az áldozatokat, és távozzon anélkül, hogy áruló jeleket hagyna maga után. Az első szintet tulajdonképpen csak a gyilkosságok vérgőzös brutalitása különböztette meg a bármelyik szoftver-üzletben beszerezhető játékoktól – például szabadon lehetett választani, hogy ki milyen szerveket akar eltávolítani a hullákból.

Aki sikerrel teljesítette az első szintet, egy nyikorgó ajtó mögötti kőlépcsőn automatikusan lejutott a második szintre, a Véres Doktorhoz. A Véres Doktor nagyjából annak a dr. Marcel Petiot-nak a tettein alapult, aki rengeteg embert, főleg menekülő zsidókat gyilkolt meg a második világháború alatt. A Véres Doktor szintjén különböző gestapósokat is magában foglaló sok szereplehetőség között lehetett válogatni.

A harmadik szint, az Immigráns, mintegy varázsütésre

visszavitte a játékot az Egyesült Államokba. Itt Jüan Coronáé, a Yuba megyei munkaközvetítőé volt a főszerep, akit azzal vádoltak, hogy a hatvanas évek második felében több mint huszonöt bevándorló munkást erőszakolt meg, rabolt ki és tett el láb alól. A harmadik szint abban különbözött az előző kettőtől, hogy szerepelt benne Corona pere, titokzatos körülmények között elhunyt, Natividad nevű testvére, és egy különleges labirintus, amelynek adott pontjain ki lehetett ásni az áldozatok összekaszabolt és lefejezett holttestét. Corona szerepére az a játékos pályázhatott, aki elsőként talált rá az áldozatok meggyilkolásához használt bozótvágó késre. Ezenkívül minden játékosnak, beleértve a Yuba megyei seriffet is, voltak szexuális parancsopciói. A harmadik szint még az előző kettőnél is brutálisabb volt, szinte már-már a trágárságig. Egy újabb védőbástya, hogy csak a legkomolyabb játékosok merészkedjenek tovább.

A negyedik szint, a Halálbrigád a témák bizarr egyvelegét kínálta, ahol az észak-amerikai sorozatgyilkosok – L. A. Zodiákus, Berkowitz, Green River gyilkosa, a bostoni fojtogató, Ted Bundy, John Wayne Gacy és még sokan mások – széles skálájáról lehetett szerepet választani. Itt kevés szabály volt azon kívül, hogy minél több embert kellett lemészárolni minél rövidebb idő alatt. A negyedik szinten a gyilkolás részletei voltak a legfontosabbak: pontozták a gyilkos eszköz megválasztását, a hulla eltüntetésének módszerét és az elragadott totemeket.

Akiben volt elég elszántság, előbb-utóbb elérte Óz Birodalmát, azt a szintet, amelyet Jay futólag látott tegnap este Chicagóban. A felvételen Dunton tetszése szerint csatangolt a szintek között, de mindegyre visszatért az ötödikre. Az oázisbeli palota nyitó képsorozata után a játékos belépett az ajtón, és végigjárta az elképesztőnél elképesztőbb szobákat. Az ötödik szint képei nem voltak olyan csiszoltak, mint az előzőeké, a részleteket épphogy elnagyolták. Jay a felénél tartott Dunton kazettájának, amikor rádöbbent, hogy miért.

Az ötödik szintet kimondottan olyan játékosoknak tervezték, akik már rájöttek, hogyan kell a játékból átjutni az alatta rejtőző hirdetőtáblához. Duntonnak sikerült fél tucat szoba ajtaját kinyitnia – az egyik egy olyan gyilkost rejtett, aki úgy

csonkította meg az áldozatai kezét, hogy behasította a középső és a gyűrűsujj között. Az albuquerquei Kézimunkás. Gaddis.
A játékban minden játékosnak volt egy „szobája", amelyben rajzokban mesélhetett hőstetteiről. Már Dunton is megkapta a szobáját – borzalmas egyiptomi hieroglifákkal díszített falú, hosszú sziklafolyosón lehetett eljutni hozzá.
Jay tucatszor lejátszotta magának a kazettát, de nem talált semmi olyat, ahonnan továbbléphetett volna. Chicagóban átnézte Dunton számítógépes aktáit, de ott sem volt semmi. Gaddisszal és Kushinskival ellentétben Dunton nem vezetett naplót. Jay, miután elintézte a fiatalos gyűjtőt, sikeresen hozzáférkőzött a hirdetőtáblához: az információátadási szoftverrel követte a Duntonhoz befutott hívásokat, de fél órás kalózkodással sem jutott sehová. A hirdetőtábla üres maradt, senki sem diskurált, egy rövid értesítés volt az egyetlen érdekes dolog, amely minden felhasználót arra figyelmeztetett a Spéci Gyönyörben, hogy valószínűleg betolakodó ólálkodik a hálózatban. Ez nyilván őt akarta jelenteni.
Miután egyelőre meg volt lőve, elment a szállodából egy közeli üzletközpontba, és vásárolt néhány szükségleti cikket, többek között ruhát. Ahogy ez megvolt, visszatért a szállodába, lezuhanyozott és átöltözött. Épp az új farmerét cibálta magára, amikor hirtelen beléhasított, hogy majdnem egy hete késik a menzesze. Stressz, vagy ne adj Isten, terhesség! Visszaszámolt, és megkönnyebbülten sóhajtott – hacsak nem állt totálisan fejre a szervezete, minimális az esélye, hogy állapotos legyen a fekete pincértől.
Megint bekapcsolta a kazettát, végigfuttatta az ötödik szint nyitásáig, és ott lefagyasztotta. Óz vajon ebben a birodalomban lakik, vagy ez csak nem is olyan képzelt rémségeinek alvilága? Csak a képek minőségére tudott gondolni. Ha Óz a szabad idejében csinál ilyeneket, akkor talán a megélhetésre valót is ezzel keresi.
Átnézte az arany oldalakat, és kiírt fél tucat üzletet, amelyek számítógépes szerepjátékokra specializálódtak. Kezében a listával kivette a kazettát a videomagnóból, és eljött a szállodából. Három óra és egy több mint százdolláros taxiszámla után az ötös államközi sztráda mellett, Anaheimtől délre, a kaliforniai Orange-ben találta meg, amit keresett.

25.

Több mint húsz éve a San Diegó-i területi iroda vezető különleges ügynöke úgy jellemezte Hawkinsnak Tijuanát, mint „aranyeret Amerika seggén". Ebben a húsz évben a mexikói határváros lakossága több mint milliósra duzzadt, és a világ minden diplomáciai kenőcse sem enyhíthette annak a népnek a fájdalmas viszketését, amely ugyanazért a munkáért harminc százalékkal kevesebb fizetést kapott pár mérfölddel délebbre, mint északabbra.

Hawkins a délutáni forróságban több mint egy órát pácolódott a határon, a lassan vánszorgó személyautók, teherautók, kisbuszok és lakókocsik oszlopában. Végül megkapta a turistakártyáját, a szélvédőre való matricát, fizetett néhány dollár *mordidát* az egyenruhás felügyelőnek, és légkondicionáló nélküli bérelt autóján behajtott Mexikóba. Nem sok minden változott azóta, hogy húsz éve itt járt, csak több lett mindenből, nagyobb területen lapult szét.

A szűk, zajos utcák eldugultak a járművektől. Mindenki árult mindenkinek, százezer tábla visította üzeneteit angol, spanyol és a kettőből keresztezett bizarr spangol nyelven. *Canoa* mint kenu, *chofer* mint sofőr.

Por lepett be mindent, a kipufogógázok barna halottas leple alulmúlta a legrosszabb Los Angeles-i élményeket is. Hawkins úgy hajtott át Tijuanán, hogy alig látott messzebb száz méternél. Azon tűnődött, vajon a katalizátornak van-e spanyol megfelelője. Nem valószínű – a mexikói rendszámú autók többségét a hetvenes évek közepén vagy még annál is korábban gyártották.

A Tijuana-Énsenada műút mellett, a város rongyos peremén találta meg, amit keresett. A Farmacia Enfermo egy hatalmas rozsdatemető és egy éktelen nagy hitachi neonfelirattal megfejelt, ablaktalan épület között állt. A *farmacia* földszintes betonbunker volt, körülbelül akkora, mint egy közepes ábécé. Hawkins információi szerint ez volt a Reckler-pharm-féle fenacemid legnagyobb fióküzlete.

Szerencsére a hatalmas drogériába szereltek légkondicionálást. Hawkins néhány percig csak állt az ajtón belül, élvezte a hűvös levegőt, és megpróbált tájékozódni. A Recklerpharm

San Diegó-i képviselője figyelmeztette, hogy egy mexikói drogériának semmi vagy minimális köze van észak-amerikai megfelelőjéhez. A recepteket úgyszólván nem ismerik, a gyógyszereket tablettánként vagy dobozszám mérik, és a legtöbb nagy *farmaciában* kis bokszok vannak, ahol a vevő bármit befecskendezhet magának, az antibiotikumoktól a morfiumig.
A Farmacia Enfermo bonyolult szövevénye volt a polcoknak és tárlóknak, és sehol sem volt benne felirat. Leukoplaszttal tömött állványok szorongtak mennyezetig érő fogkrémtornyok meghitt közelségében, és egy C-vitaminos üvegekkel megpakolt hosszú asztal mellett rikító színű irrigátorok csövei tekergőztek, mint Medúza frizurája.
Amennyire Hawkins megállapíthatta, a gyógyszertárban mindenki mexikói volt. Itt-ott fehér köpenyes férfiak és nők lófráltak, csiptetős dossziéikon mindenfélét ellenőriztek, és a hangszórókból bömbölő, csörömpölő, pufogó, csikorgó zenét túlkiabálva, géppuska ropogású spanyolsággal válaszoltak az alkalmi kérdésekre. Hawkins ráismert a zenére, ugyanaz a zökögő ritmusú, húrtépő izé volt, amit San Diego óta hallgatott, mexikói *ranchera,* vagyis country, amit a monterreyi XEG, Mexikó legnagyobb rádiója ordíttatott.
Négy fehér köpenyes alkalmazottat használt el, mire talált egyet, aki tudott angolul. A lány egy távoli pulthoz irányította az épület túlsó végében. A pultnál Hawkins megszólított egy másik fehér köpenyes – ezúttal fehér hajú és szemüveges – alakot:
– Bocsánat, beszél ön angolul?
– Természetesen – felelt a megszólított elnézően.
– Ön gyógyszerész?
A férfi mosolygott. – Nálunk mindenki gyógyszerész.
Hawkins bólintott. Ez rosszabb, mint várta. A lány, aki a pulthoz irányította, nem lehetett több tizenhatnál, talán még érettségije sem volt, nemhogy egyetemi gyógyszerészoklevele.
– Én egy bizonyos gyógyszert keresek – mondta.
– Nekünk sok gyógyszerünk van itt – mondta a mexikói széles kézmozdulattal. – Végül *isfarmacia* vagyunk.
– Ez antikonvulzáns.
– Többfélénk van.

– Fenacemid – mondta Hawkins. A férfi gondolkodott egy darabig, aztán bólintott.
– Igen.
– Tartanak?
– Igen.
– Hol találom?
A gyógyszerész megint mosolygott. – Annak utána kell néznem. –Maradt, ahol volt.
– Engem tulajdonképpen egy olyan ember érdekel, aki a receptet vásárolja – szólt Hawkins.
– Á! – mondta a férfi. Ugyanúgy mosolygott, de a szeme felcsillant a lencsék mögött. – Tehát nem magának akarja a gyógyszert.
– Nem.
– Á! – mondta a mexikói ismét. Szemmel láthatólag pompásan szórakozott.
Hawkins előhúzta a zsebéből Stiles számítógéppel átgyúrt képét, és kiterítette a pulton. A férfi rápillantott.
– Látta már ezt az embert? – kérdezte Hawkins.
– Ön az amerikai rendőrségtől jött?
– Igen – felelte Hawkins fahangon. Várta, hogy a gyógyszerész mondjon valamit, de az csak gyászosan bámult rá, ugyanazzal az elmosódott mosollyal.
– Látta már valaha? – kérdezte másodszor.
A gyógyszerész vállat vont. – Ezt így nehéz megmondani. – Lepillantott a képre, azután föl Hawkinsra. – Nem sok *gabacho* jár ide.
– *Gabacho?*
– Fehér. – A férfi kissé hangsúlyozottabban mosolygott. – Mint ön.
– Ez a *gabacho* fenacemidet vásárol. Epilepsziás.
– Á! – szólt a mexikói harmadszor is. Hawkins megállta, hogy ne kapjon a torkához, és ne fojtsa meg a tulajdon kis vékony nyakkendőjével. Ehelyett a zsebébe nyúlt, és elővette a pénztárcáját. Kiemelt belőle egy ötdollárost, és a pultra tette, a kép mellé. A mexikói arca összpontosítást tükrözött.
– Nos? – kérdezte Hawkins.
– Igen, egy kicsit ismerős. Hawkins letett még egy ötöst.
– Mennyire ismerős?

– Azt hiszem, időnként megfordul nálunk.
– Azt hiszi? – Hawkins hozzátett egy harmadik ötdollárost. A férfi bólintott.
– Igen. Jár ide.
– És fenacemidet vásárol?
– Igen.
– Receptre? – kérdezte Hawkins. – Amerikai orvosi receptre?
– Antikonvulzánshoz nem szükséges recept – mondta a gyógyszerész széles mosollyal. – Olyasvalaki, akinek nincsenek görcsei, ugyan miért szedné? Nagy szamárság lenne, nem gondolja?
– De igen. – Hawkins kifogyott az ötösökből. Letett helyette egy tízest.
– Az nem szükséges – mondta a gyógyszerész.
– Szükségem van egy névre – mondta Hawkins.
– Talán emlékezni tudnék rá. – A gyógyszerész várt. Hawkins egy húszast ejtett a pultra. A gyógyszerész elvette, majd visszaadta a tízest.
Visszajáró a *mordidából.* Mint mikor Big Macet vásárolnak. – Egy pillanat. – Eltűnt a porított bébitápszereket tartalmazó kartondobozok tornya mögött, és néhány perc múlva egy hitelkártyás számlával tért vissza. – Ez az a személy, akire önnek szüksége van. – Odaadta a cédulát Hawkinsnak, majd besöpörte a pultról a maradék pénzt. Az indigótól szurtos átütőpapír egy Citibank Visa kártyáról készült.
– Nem tudom kiolvasni a nevet – mondta Hawkins. Az átütőpapír a számla utolsó másolata volt. Csak két elmaszatolt betűt tudott kivenni a lakcím négyszögének alján. Me, Ne, Mo... Képtelenség volt megállapítani. Maine, Nevada vagy Missouri. Jó kis távolság. – Ez használhatatlan.
– Név nincs – helyeselt a gyógyszerész –, de a szám elég tiszta.
– Meg tudná adni a *hozzá* való nevet? – kérdezte Hawkins.
A gyógyszerész vállat vont. – Esetleg. Némi időbe kerül. Ha van egy száma, ahol elérhetném önt... – Nem fejezte be a mondatot. Hawkins agya gyorsan járt. Ma estére vissza kell érnie Washingtonba. Elővett a tárcájából egy régi névjegyet, ráfirkantotta az otthoni telefonszámát, és odaadta a gyógyszerésznek.
– Ha nem vagyok otthon, hagyjon üzenetet.

– Lehet, hogy bizonyos kiadásaim lesznek, senor, amíg kinyomozom önnek a nevet.
Hawkins sóhajtott. – Elfogyott a kápém.
– Ez egyáltalán nem probléma – szólt ragyogó mosollyal a *gyógyszerész*. – Mint látja, elfogadjuk az összes fontosabb hitelkártyát.
Végül minden meglepően egyszerűnek bizonyult. A GameMaster orange-i fióküzletének fiatal, rendkívül tájékozott eladója egyetlen pillantás vetett Óz Birodalmának kazettájára, és a képek stílusából rögtön azonosította, hogy a Softimage Creations műve, amelynek a nevadai Carson Cityben van a székhelye.
Jay megint csak készpénzből vásárolt egy új, nagyteljesítményű laptopot a helyett, amelyet Chicagóban hagyott, és hozzá még fél tucat Softimage–játékot. Visszament a Long Beach–i szállodába, belökte Óz Birodalmát a videomagnóba, beindította a laptopot, és futtatni kezdte a játékokat, egyiket a másik után.
A zöme szabvány Sárkányok és Tömlöcök szerepjáték volt, de Jay még így is felfedezte a hasonlóságokat Óz Birodalmával. Ehhez képest képregény színvonalú volt a játékszoftver, amelyet a GameMaster eladója mutatott, csupa túlrajzolt, nyáladzó démon és manó, rikító színek és gyerekes hangeffektusok. A Softimage játékok sokkal finomabb színeket, élesebben körvonalazott rajzokat használtak, és a játékokban volt valami rafinált, felnőttes keménység, ami hiányzott más játékokból.
A hat közül, amelyeket Jay vásárolt, négyet ugyanaz a művész jegyzett a nyitó képkockákban: Merlin Ambrose. Jay, akinek gyerekkorában az *Üdv néked, Arthur, nagy király* volt az egyik kedvence T. H. White-tól, rögtön értette a célzást. White könyvének nagy varázslóját, akinek segítségével Arthur király felépíti Camelotot, latinul Merlin Ambrosius-nak hívták. Merlin, a Varázsló. Nem SGy-OZ lenne az első a fajtájából, aki *a* túlfejlett én szirtjein fog hajótörést szenvedni. A hurkot az utolsó játék húzta feszesre a pszichopata nyakán.
A GameMaster eladója szerint a Softimage-nek a „Fogd vagy pasz–szold" volt a legnépszerűbb szoftvere, holott nem is volt szerepjáték. Jay azt olvasta a stáblistában, hogy a játékot

először 1980–ban védték le, és Merlin Ambrose volt a feltüntetett alkotó, aki azóta is húzhatja a szabadalmi díjat.
A hagyományos stílusú „Fogd vagy passzold" a kocka, a rulett, a ke–nó, a póker, a blackjack és többféle pénzbedobós automata széles választékát kínálta. Tartozott hozzá még egy kiegészítő játék, ahol nagyobb sporteseményekre lehetett fogadni az Undok Ricsi nevű krakéler félszemű játékmester asztalánál.
Darabosabb és kevésbé kifinomult volt Merlin Ambrose többi alkotásánál, ám a nyitó képeket nem lehetett félreérteni. A „Fogd vagy pasz-szold" ugyanazzal a sivatagi jelenettel kezdődött, amely Óz Birodalmában szerepelt. SGy-OZ a program bonyolult képét egyszerűen átemelte internetes játékának legalsó szintjére.
Jay mereven nézte a térdére tett laptop képernyőjét, majd összehasonlította a háta mögötti tévében kimerevített képpel, és végre felfogta, mi az ábra. Hullámzó homokdűnék, rózsaszín flamingók egy bűvös oázisban, ragyogó palota előtt, csillagporos ég alatt, amelyek vibráló délibábként foszlanak szét, ha játszani kezdünk.
Dunes mint dűnék;
Oasis mint oázis;
Flamingó mint flamingó;
Palace mint palota;
Stardust mint csillagpor;
Mirage mint délibáb.
Csupa Las Vegas-i kaszinó.
Megvagy!
Kikapcsolta a számítógépet, összecsomagolta néhány holmiját, és taxit hívott. Késő délután volt, amikor a gépe fölszállt a LAX-ról. Már kezdett sötétedni, amikor Las Vegasban leszállt a McCarran nemzetközi repülőtéren. Szobát bérelt a reptér közelében a Paradise Roadon fekvő Best Western szállodában, és visszakapcsolta a laptopot. Még mindig sok dolga volt, sok mindent el kellett végeznie a zárófelvonás előtt.
A Jeges az ő sötét, titkos szobájában ücsörgött, annak a világnak ezernyi képe között, amelyet olyan sok idő alatt és annyi erőfeszítés árán teremtett magának. Előtte két képernyő izzott, az egyik az Associated Press híreit mutatta, a másik a

Citibank hitelosztályára akaszkodott rá.
Az AP óránként ismételte a Homer Dunton-sztorit. Valamint egy vezércikket mellékelt a másik sztorihoz a pennsylvaniai Butlerből. Ku-shinski és Dunton meggyilkolását összekapcsolták, és bár egyelőre még senki sem hozta őket összefüggésbe Gaddisszal, a Jeges tudta, hogy előbb-utóbb ez is megtörténik. Ügy az AP sztorija, mint a butieri vezércikk egy Jennifer Smith nevű nőt említett gyanúsítottként, és a tévés botrányműsor, a *Hard Copy* hirdetése ugyancsak egy nőt tartott gyilkosnak.
A butieri *Eagle* újságírójával és a John Hancock Központ portásával készített interjúk alapján az AP még egy elnagyolt fantomképpel is elő tudott rukkolni: sötét hajú nő harmincas évei közepén vagy végén, elég csinos annak, aki szereti ezt a típust, de a szeme és a szája körül van valami szomorú és veszedelmes. Női gyilkosként emlegették. Ezen már mosolyognia kellett a Jegesnek – ha van itt valaki, akit női gyilkosnak lehet nevezni, akkor az ő.
Jobban foglalkoztatta és nyugtalanította az elektronikus csapa, amelyet Bill Hawkins hagyott maga után. Berkeleyből vissza Washingtonba, itt egy rövid szünet, aztán egy hirtelen utazás San Diegóba. Most Tijuana – egy vásárlás a Farmacia Enfermóban, délután. Márpedig a félszemű fartúró csakis azért mehetett abba a tijuanai gyógyszertárba, mert sikerült kitalálnia, hogy miből fakad az ő hatalma. Az egyik képernyő megrándult, új vonal szaladt át rajta. Hawkins megint mozog; újabb repülőjegy–vásárlás San Diegóban. A Dullesra jelentkezett be. Vissza Washingtonba.
A sötét szobában ülő Jeges hirtelen érezte, ahogy borulni kezd körülötte a világ, és a tökéletesen szűrt levegő váratlanul megtelik a levendula fojtogató, nyomasztó illatával. Megfagyott a székében, izmai húzódni kezdtek, és agya valamelyik részében tudta, hogy rohamot fog kapni. Nem mintha érdekelte volna – miután majdnem egy teljes életet leélt a szent betegségben, szinte már megbarátkozott tüneteivel és hatásaival. Tudván, hogy a fokozódó stressz gyakran okoz tudatkiesést, nem egészen két órája dupla adagot vett be a fenacemidből, és bízott benne, hogy le tud majd győzni mindent, ami ártással fenyeget.

Fartúró.
Hallotta, ahogy valaki ezt a szót suttogja. Talán Pozniak?
Te tényleg azt hiszed, hogy fenyegethetsz engem, te kis fartúró? Ki fog hinni neked, azok után, amit azzal az apácával műveltél az árvaházban? Fartúró.
Bárcsak inkább baseballütővel adott volna az eldugott mellű, rózsapír arcú pingvinnek! Lánc helyett. De az ember azt használja, amije van – azzal teszi azt, amit tehet. Ezt jól megtanulta. A titkokat.
Pozniak hullája hideg viasszá változott a Puget-öböl vizében.
John atya Indiánjának kemény dübörgése a lábai között.
Puhán, nyálkásan cuppan John testvér húgának koponyája, amint szétroppan a berkeleyi hajnalon.
Az első alkalom. Tizenkét évesen. Amikor azt hitte, hogy meghal, és meghallotta Isten egyetlen igaz hangját. Zengett, mint a Szent Péter összes harangjai. Amikor leszállt a sötétség, és a madarak felszárnyaltak, akkor szólalt meg a holt fákon zizegő száraz levelek sötét hangján.
Fartúró anyaszomorító.
A benyomulás Ellen Putnam fogatlan szájába, *a* lánya nézi, és nyelv nélkül próbál sikítani, míg az anya orrából vízként ömlik a takony.
Öld meg mind!
Pislogott, és rámeredt a számítógépekre. A monitorok kiürültek, csak a képernyőkímélő csillagok mozogtak rajtuk. Órája foszforeszkáló számlapjára pillantott, tudta, mire számíthat. Majdnem egy óra telt el, villant tova néhány másodperc alatt. Rohamban nincs olyan, hogy idő. Néha arra gondolt, hogy akár örökké el tudna élni azokban az üres terekben, abban a rugalmas világegyetemben, ahol békén hagynák.
Öld meg mind! Igaza volt a hangnak.
Ez az egyetlen módja. Elsőnek Hawkinst, aztán a női gyilkost. Vigyázzak, jössz? Nem.
Te vigyázz, én jövök!

26.

Charles Langford az FBI washingtoni székházának alagsori

irodájában ücsörgött, és felmérte a vészesen közeledő jövőt. Eddig három tárgyalása volt az emeleti nagyfejűekkel, és ha az igazgató éppen nem lenne vadvízi vakáción a Grand Canyonban, akkor ő is tetemre hívta volna.
Az előtt az este előtt kezdett minden szétesni, hogy a *Hard Copy* szétdobta volna a sztoriját. A butieri újságíró nyomán célozgatni kezdtek valami elmosódó kapcsolatra az Irodával, és attól kezdve végleg elszabadult a pokol. Alig néhány órán belül egy kiszivárogtatás összekötötte az albuquerquei Kézimunkás megölését Kushinski és Dunton halálával. A helyi sajtónak igazán nem került sok idejébe, hogy kövesse a piros fonalat Nadine-ig, Fletcher szomszédjáig. Ami viszont elvezetett Chisolm doktornőhöz, a derék pszichiáterhez, valamint egy mocskos gyorsinterjúhoz a *Jó reggelt, Amerikában.* Chisolm doktornő csak és kizárólag akkor hivatkozott az orvosi titoktartásra, ha nem fizették meg kellőképpen azért, hogy a betegeiről beszéljen. Meglehetős időt fordított önmaga fedezésére, mindenféle „hipotetikus esetekre" hivatkozott, egyszer sem mondta ki Jay nevét, de Langford szemében ez akkor is kimerítette az etikai vétség fogalmát. Bármit egy falat sajtóért.
A Network Television adásában Chisolm egyértelműen leszögezte, hogy „Jennifer Smith" az FBI különleges ügynöke volt, továbbá megemlítette, hogy az ügynököt nemrég belekeverték egy kétes bírósági ügybe, amelyben őt tették meg bűnbaknak. Ennek az volt a végkicsengése, hogy az Irodát terheli a felelősség azért, amit a nő elkövetett.
A tévés szerkesztők megcsinálták a házi feladatukat, és pukkadásig megtömték az interjút a női különleges ügynökök elenyészően csekély számának, a szexuális zaklatásoknak és a volt FBI–ügynökök magas öngyilkossági arányának statisztikai adataival.
Azt valahogy elfelejtették megemlíteni, hogy Jennifer Smitht azért helyezték át a székházból, mert törvényellenesen tett szert bizonyítékra, és kompromittálta a vádat egy elmebeteg ügyében, aki szerette lecsapni a nők fejét, hogy belerejszoljon a lyukba.
Az irodai pletyka szerint a fél ország rádiós tercieréi ezt a sztorit taglalták, beleértve Howard Sternt is New Yorkban.

Úgy tűnt, hogy a közönség a női gyilkossal szimpatizál. Egy nő, akit a főnökei hajszoltak a végső kétségbeesésbe, egy Clyde nélküli Bonnié legújabb kiadásban. Rendszeresen hivatkoztak a *Thelma és Louise–ra,* valamint Charles Bronsonra és a *Bosszúvágy* sorozatra. Mindenki fölkapta a „női gyilkos" csúfnevet, és Langford tudta, hogy ezt most már se Jay, se ő nem vakarhatja le magáról.
Több jelentős nőszervezet gyűjteni kezdett a női gyilkos védelmére, arra az esetre, ha elfognák és vád alá helyeznék, eleddig három gyilkosságért. Hamarosan a koktélparti-hálózaton is el fognak hangzani a női gyilkosról szóló első viccek. Leno valószínűleg ma este rukkol ki vele, ha ugyan Letterman le nem körözi.
Más szavakkal a píár teljes és totális csődje volt ez, még annál is rosszabb, mint mikor arról kezdtek pusmogni, hogy J. Edgár szereti a csinos női ruhákat és a selyem alsóneműt. Az egészben az volt az egyetlen jó, hogy Bill Hawkins szerepére még senkinek sem sikerült fényt deríteni.
Ha a volt ügynöknek sikerül kinyomoznia Retchert és Stilest, ez talán elég lesz, hogy kihúzhassák a szalonnát a tűzből, de Langford nem hitt a csodákban. Ideje visszarendelni a csapatokat, összezavarni a nyomokat, és annyi segget fedezni, ahányat csak bír, beleértve a sajátját is. Az esedékes fekély első émelyítő nyílallása közepette fölemelte a kagylót, és elkezdte a stratégiai hívások sorozatát.
A Jeges guggolva rejtőzködött a fák foltos árnyékában, ötven méterre William DeMille Hawkins házának bejáratától. Nagyteljesítményű távcsövet tartott a szeme előtt, azzal pásztázta az öreg tanyát és környékét. Úgy számította, hogy Hawkins hat órával őelőtte érkezhetett Washingtonba. Nem parkolt autó a bejárathoz kanyarodó, kör alakú felhajtón, és az utóbbi két órában a házban sem tapasztalt életjelt.
Leejtette a nyakába akasztott távcsövet, és behunyta a szemét. Az érzékei időnként – sokszor – élesebbek voltak minden másnál. Apróságok – parányi hangok, elmosódó illatfoszlányok, a levegő moccanásai. Fantomvibrálás. Varázslat.
Hawkins távol volt. Már jó ideje. Hamarosan megjön. Pici ékköves cipellő, és egy gyerek, akit fölkap a forgószél. Óz, a

nagy varázsló. A Jeges nyeldekelt, kóstolgatta magát. Forgószelek. Örvények, szakadékok nyílnak meg a lába alatt. Szép jó reggelt, anyuka! Jó éjszakát. Most már végéhez közeledik a hosszú, sötét vándorlás, minden véget ér, de nem itt, nem most. Még mindig maradt teendő, egy kis éreznivaló a végső átalakulás előtt.

Érezte a sűrű, sötét televény és a glicínia sűrűbb illatát. Szeme sarka lüktetni és rángatózni kezdett. Lenyúlt, megtapogatta széldzsekije zsebét. A pirulákat. De nem a betegség volt. Hawkins tikkelt benne.

Nincs bent a körben, kívül van a körön. A Másik.

Nem tartozik sehova.

Amikor idefelé jött, eljátszott a gondolattal, hogy Hawkins lesz, még ha csak kis időre is. Elveszi az életét, és éli, ő lesz a másik vadász. Ami persze őrültség lenne. Összekeverni olajat és vizet, tüzet és levegőt. Tudta, hogy végzetes hiba lenne bevenni magába Hawkinst. Fej és írás nem férhet el az érem ugyanazon oldalán. Elvehet, de nem Lehet.

Túl közel.

A nő, aki a nevadai Carson Cityben, a Softimage Systemsnél fölvette a telefont, még azt se mondta volna meg, hány az óra, nemhogy Merlin Ambrose telefonszámát vagy címét. Ezután Jaynek sikerült utolérnie a társaság elnökét, egy Lyle Keefer nevű embert, de az ugyanolyan hajthatatlan volt: semmilyen körülmények között senkinek nem hajlandó semmiféle információt adni a Softimage alkalmazottairól vagy szabadúszó grafikusairól.

Jay, miután a főkaput bevágták az orra előtt, a hátsó ajtóhoz került. Fogta újonnan vásárolt számítógépét, a Softimage játékok dobozára nyomtatott súgószámot, és befurakodott a rendszerbe. A Chicagóban hagyott programmal percek alatt meg tudta volna oldani, de így is sikerült megmásznia a változatos „várfokokat", amelyeket a Softimage emelt védelmül. Délben már a Unix főegységükben csatangolt, mindent átkutatva egy Merlin Ambrose hivatkozás után. A délután közepére megtalálta: Merlin szolgáltatásaiért egy New Yorkban bejegyzett ByteMe Inc. nevű társaságnak kellett fizetni, amelynek Las Vegasban van postafiókja.

A New York-i bejegyzés kamu volt. Jay fejből tudta a szabvány

ITT/ATT vonalellenőrző kódokat, és a segítségükkel kiderítette, hogy a ByteMe száma olyasmi, amit a telefonkalózok varázskútnak hívnak. Ezzel a folyamatosan nyitva tartott vonallal nyom nélkül lehetett szökdécselni egyik hálózatból a másikba. Zsákutca.
Miközben visszafelé dolgozta magát a Softimage rendszerbe, a ByteMe számlázó kódot használva átfésülte egész adatbázisukat. Beletelt egy időbe, és Jay kétszer szinte bizonyosra vette, hogy valaki a Softimage-nél felfigyelt a betolakodóra, de végre megtalálta a párját. SGy-OZ, más néven Merlin Ambrose, más néven ByteMe Inc. használta a Lance Follett nevet is, Redi-Mail Inc., East Flamingo Road. A Redi-Mail egyszerre volt postai szolgálat, e-mail-cím és számítógépes kiadó.
Már késő délutánra járt, amikor Jay rájött, hogy egy falatot sem evett a szendvics óta, amelyet előző este, Los Angelesből jövet kapott be a gépen. Lefirkantott néhány szót, köztük a Softimage Unix rendszerben hagyott csapóajtókódot, azután kiszállt, és lezárta a laptopot.
A Las Vegas-i telefonkönyv belső borítójának térképe szerint az East Flamingo Road alig néhány sarokkal északabbra húzódott az ő szállodájától. Most már olyan közel volt SGy-OZ alias Lance Follett, hogy Jay szinte a tarkóján érezte hideg leheletét. Kissé összeborzongott az ízetlen, hűtött levegőtől, amelyet a légkondicionáló fújt a szobába, és kellemes, enyhén erotikus nyomást érzett a gyomra legalján.
A furcsa érzés meghökkentette. Félelem még hagyján, szorongás vagy egyszerű rémület, de ez... Ha minden úgy alakul, ahogy tervezte, akkor a következő huszonnégy órában egy többszörös gyilkossal kerül szembe. Ennek nem kellene...
Felizgatnia.
Összecsapta a telefonkönyvet, és felállt. Erre nem gondol. Most nem. Még nem. Fogta a szobája kulcsát, és kiment.
Már teljesen besötétedett, mire Cruz és Charles Langford megérkezett Hawkins házához a Palisadesben. Langford befordult a Saabjával a felhajtóra, *és* rámeredt a sötét *házra.*
– Nem ég a villany – állapította meg Cruz, aki az anyósülésen ült. –Nem este tíz órát mondott?
– Azt mondta – felelte Langford, de nem mozdult, hogy

kiszálljon a Saabból. –Az egyetemi irodájából hívott fel.
– A kocsi itt van – mondta Cruz. – Talán ledőlt szunyókálni.
– Hawkins nem szunyókál – mondta Langford. – Várt bennünket. Valami baj van. – Leakasztotta a műszerfal alatti kampóról a mobiltelefont, billentyűzött rajta, és a füléhez emelte.
– Senki sincs otthon?
– Üzenetrögzítő. – Langford visszaakasztotta a telefont.
– Van másik autója?
– Nincs. Itt van, csak nem veszi fel. – Rövid ideig hallgatott. – Még nem tudja, hogy Prentice-t meggyilkolták Vancouverben. Úristen, hogy hagyhattam így elfajulni a dolgot! Stiles túl közel van.
Kihúzta a kulcsot a gyújtásból, és előrehajolt, hogy kinyissa a kesztyűtartót. – Van ott egy harmincnyolcas. Fogja csak. – Kinyitotta a Saab ajtaját, és kilépett a sötétségbe. Cruz megtalálta a pisztolyt a kesztyűtartóban, és kivette. Ellenőrizte, hogy töltve van-e, bebiztosította, és a dzsekije zsebébe süllyesztette. Jobbra a szirttetőn a szél zörgette a faleveleket. Balra, az út és a ház között fekete árnyéktömeggé olvadt össze az erdő spanyolfala. Langford a vállára csatolt táskából előhúzta a saját pisztolyát. Irdatlan, matt ezüstalkotmány volt. Cruz harmincnyolcasa krumplipuskának látszott mellette.
– 4–54 Casull – mondta halkan Langford, látva a fiatalabb férfi bámuló pillantását. –A Freedom Arms készíti őket az olyan rövidlátó vén trottyoknak, mint én. Száz méterről, bekötött szemmel le lehet szedni vele egy furgont.
– Hogy akarja csinálni? – kérdezte Cruz.
– Nem elölről és hátulról – mondta Langford. – A végén egymást lőnénk le, vagy még előtte Hawkins ölne meg bennünket. – Mereven bámulta a néhány méterre levő házat. Néma csend. – Maradjon a balomon. Én bemegyek, és elindulok jobbra, maga jön utánam, és elindul balra.
– Ismeri a házat?
– Igen. Hosszú folyosó. Jobbra Hawkins dolgozószobája, balra nappali és ebédlő. Hátul konyha.
– Más kijárat?
– A konyhában hátsó ajtó, a dolgozószobából franciaablakok a

kertbe.
– Riasztó?
– Alapszintű. Az ajtónál mozgásérzékelők és hangtalan riasztó. Ha nem gyullad fel automatikusan *a* villany, amikor megérintjük az ajtót, akkor a rendszert kikapcsolták. – Egy pillanatra elhallgatott. – Oké ez így?
– Semmi gond.
– Biztos? Most még visszamehet, ha akar.
– Biztos.
– Akkor jó.
Langford előreindult, felment a bejárathoz vezető, széles deszkalépcsőn. A riasztólámpák sötétek maradtak. Langford balra mutatott a gigászi fegyverrel, Cruz bólintott, felkészült. Langford megérintette a kilincset, és úgy hőkölt hátra, mintha megégette volna.
– Mi az? – súgta Cruz. Langford odanyújtotta a kezét.
– Szagolja csak.
Cruz megszagolta. Langford tenyere össze volt kenve valami sötéttel. A szagot nem lehetett nem felismerni.
– Vér.
– Uramisten! – suttogta Langford. Két ujjal elfordította a kilincsgombot. Az ajtó könnyen kinyílt. Belépett, és két gyors lépést tett jobbra. Cruz követte, ő balra húzódott, az előírások szerint két marokra fogva a fegyvert. A házban csend honolt és sötétség, de Cruz mindenütt érezte a vér ismerős bűzét. A szeme sarkából látta, hogy Langford a szó szoros értelmében megroppan.
– Itt nincs senki – mondta Cruz halkan. Langford bólintott.
– Senki élő. – Kinyújtotta a szabad kezét, vaktában tapogatózott a falon, amíg bele nem ütközött a villanykapcsoló dudorába. Felkattintotta, a folyosó hirtelen megtelt fénnyel.
– Jézusom! – hebegte Cruz. Pontosan előtte, ujjnyira se a csizmája orrától, tócsában állt a padlón a vér, és hosszú tüskéket szúrt a padlódeszkák réseibe. Langford keze alatt is csupa véres maszat volt a villanykapcsoló, és a Cruz előtti vértócsából két keskeny csapa húzódott
– Maradjon mögöttem! – rendelkezett Langford, és Cruz hallotta, hogy a hangja szárazon, riadtan elcsuklik. Bólintott. Langford átlépte a fénylő tócsát, és szorosan a fal mellett

osont, kikerülve a folyosón húzódó vérnyomot. Cruz követte. A csapa Hawkins dolgozószobájába vezetett.
– Ó, a rohadt életbe!
William DeMille Hawkins a számítógépe előtt ült, a széke támlájára csuklott fejjel. A torkán tátongó vágás olyan mély volt, hogy kilátszott a csigolya sárgásfehérje, az ép szemébe pedig csontnyelű henteskést döftek. Cruz szája telefutott epével, minden erejére szükség volt, hogy ne hányjon. Mellette Langford meredt szemű sóbálvánnyá változott. Cruz megfigyelte, hogy a vér ikervonala a háta mögött lépett be a küszöbön, és a számítógépes asztalnál ért véget. Hawkinst az előszobában ölték meg, aztán bevonszolták a dolgozószobába, és felültették a székbe.
Langford fájdalmasan eltorzult arccal meredt a barátjára. – Istenem, Bili! Ne haragudj!
Elindult, Cruz követte. Odamentek a számítógéphez. Be volt kapcsolva, az ernyőn színes golyócskák pukkanó petárdái festettek alá egyetlenegy szót, amelyet vörössel firkáltak az üvegre. Vérvörössel.
– Női gyilkos – olvasta Cruz a monitorról. Langford tétován nyúlt a Hawkins szemébe ütött kés csontnyele felé. Habozott, *aztán* visszahúzta a kezét.
– Lófaszt – mondta. – Ezt nem Jay Fletcher tette.
– Hacsak nem sikerült meglepetésszerűen rátörnie.
– Nem ő tette – ismételte Langford. – Nem illik a mintához.
– Stiles?
– Igen – felelte Langford, és egy lépést hátrált. – Annak kell lennie. Bili túl közel jutott hozzá. – Megcsóválta a fejét. – Azt hiszem, tudta.
– Hogy Stiles vadászik rá?
– Igen. Tudta, hogy Stiles figyeli a hitelkártyáit. Elektronikus nyomkövetés.
– Most pedig Stiles bemártja Jayt.
– Kihívás. Kesztyűt dob. Nekünk. Fletchernek. – Felnyögött. – Az istenfáját! Ettől még ezerszer rosszabb lesz!
– Mire gondol?
– Női gyilkos – mutatott Langford a képernyőre. – Őt mindenki ismeri, Stilest senki sem ismeri. Úgy buherálta meg, hogy Jay vigye el a balhét. – Lebámult a székbe ültetett halottra, a

Hawkins torkán tátongó seb úgy vigyorgott föl rá, mint a mosoly véres torzképe. – Ezzel nem állhatunk ki a nyilvánosság elé. Ha a sajtó megszagolja, kurva nagy pánik tör ki.
– Akkor mit teszünk?
– Megkeressük Fletchert. Megkeressük mindkettejüket. Most azonnal.
A számítógép mellett dallamosán csicseregni kezdett a telefon, amitől Cruz szíve majdnem kiugrott a helyéből. Langford kinyújtotta a kezét, tétovázott, aztán lenyomta a kihangosítót.
– Tessék?
– „R" beszélgetés Mr. William Hawkinsnak a mexikói Tijuanából –zöngte cukrosan unott hangon a telefonközpontos.
– Fogadja a hívást?
– Igen.
– Tessék beszélni.
– Mr. Hawkins? – kérdezte egy idegen akcentus.
– Igen?
– A Farmacia Enfermo vagyok Tijuanából. Emlékszik? Langford szinte nem is habozott. – Igen.
– Megvan önnek a név.
– A név – mondta fahangon Langford, imádkozva, hogy magyarázatot halljon.
– Sí. A férfié, aki nálunk szerzi be az orvosságát.
– Az orvosságát.
– Sí. – A hang most kissé türelmetlenül csengett. – Az eskórra. Az *epilepsiára,* emlékszik?
– Ó, igen. Természetesen.
– A hitelkártyáról kiállított számlán nem lehetett látni, de nekem megvan a számom, így felhívom a derék embereket a Visánál, ugye?
– Ugye.
– Sí. És ők megadják nekünk, amit akarunk, sennor.
– A nevet. – Stiles.
– Sí. És a címet, ahogy óhajtotta.
– Igen.
– A férfinak, akit keres, a neve Lance Follett. – A második áldozat. A harmadik, ha a bitang papot is vesszük, akiről Hawkins mesélt.

– Lebetűzné? – kérte Langford. Az ember a *farmaciá–ból* lebetűzte. –És a cím?
– Sí. A hitelkártya címe: Postafiók 22483, Las Vegas, Nevada 89119.

27.

Cruz valamivel reggeli után érkezett Las Vegasba, keresett egy motelt a külvárosban, ahol készpénzt is elfogadtak hitelkártya helyett, áskált egy kicsit, aztán elhajtott a rendőrségre a Stewart Avenue–n. Nem volt sok ideje. Langfordnak van annyi befolyása, hogy egy kis ideig el tudja sumákolni William Hawkins meggyilkolását, de előbb-utóbb ki kell állnia a nyilvánosság elé.
Langford egyértelmű utasításokat adott. Cruz volt az ő utolsó kártyája. A közelmúltban kapcsolatban állt Jay Fletcherrel, talán még valami érzelemféle is volt közöttük. Keresse meg Jayt, és ezt az érzelmi pluszt használva próbálja meg beterelni a karámba. Ha nem megy, rögtön kérjen Langfordtól hivatalos segítséget, aztán szálljon ki. Nem hivatalos minőségben jár el, Jay Fletcherrel, vagy ne adj' Isten, Ricky Stilesszal mindennemű hivatalos kapcsolat szigorúan tilos. Amint nyilvánosságra hozzák Hawkins meggyilkolását, onnan kezdve nincs visszaút, és előbb-utóbb minden napvilágra kerül.
Cruz a városháza tövében találta meg a rendőrséget, alig pár száz méterre a North Las Vegas Boulevardtól és a Striptől. Las Vegasban nem volt területi irodája az FBI-nak, de még ha lenne is, Langford egyértelmű utasítása értelmében akkor sem fordulhatna hozzájuk. Cruz tudta, hogy a helyi rendőrségre és az öregfiúk segélyező hálózatára kell támaszkodnia.
Nem sokat nyert rajtuk. Saját rendőri előélete adott egy kis svungot, de nem vitte túl messzire. Éppenséggel az sem segített, hogy tudatosan ködösítette Lance Follett-tel kapcsolatos indítékait.
Részlegről részlegre küldték, amíg ki nem kötött a nyilvántartás asztalánál, szemközt egy Raybolt nevű csinos őrmesterrel, aki sokkal inkább látszott korosodó varieté-táncosnőnek, mint rendőrnek. A harmincas éveit taposta, és elszántan igyekezett ott is maradni. Kemény, izmos teste volt,

zöld szeme, és lángvörös haját bonyolult fonadékba tűzte a tarkóján. A kék-fekete egyenruhát mintha ráöntötték volna, a hangja pedig olyan volt, akár *a* rozsdás szög. Számítógépétől balra ventilátorral szellőztetett hamutál füstölt, jobbra piros-fehér Marlborók oszlopa magasodott.
– Maga rendőr?
– Voltam rendőr. Most tűzesetekben nyomozok. Santa Fében.
– És a mi adatbázisunkkal akarja lenyomozni ezt a pofát?
– Ha lehet.
Raybolt őrmester köhögött, és meggyújtott egy újabb cigarettát. Hamutartójának ventilátora zümmögött. – Megpróbálta már a telefonkönyvben?
– Ott nincs Lance Follett.
– Talán titkosított.
– Kizárt. Azt is megpróbáltam. – A nevadai telefonközpont kezelője kellemesen segítőkész volt, miután Cruz kifejtette, hogy az FBI-jal dolgozik, de Lance Follettet akkor se tartották nyilván, se titkosított, se titkosítatlan számon, se Las Vegasban, se másutt az államban. Újabb név, amelyet ki kell nyomozni.
– Tehát nincs egyebe a postafiókszámnál? – kérdezte Raybolt. Cruz bólintott. – A Swenson Street-i postán, az East Flamingo Road sarkán. – A hajalmas épületben egy egész hosszú falat megtöltötték a maszek postafiókok százai. Cruz figyeltethette volna, ha van elég ideje és embere, de nem volt.
– Abba a dobozba pedig nem nézhet be? – kérdezte Raybolt, és kurta vigyorra húzta a száját.
– Még végzéssel sem – rázta a fejét Cruz. – Csak egy „talán"-ért hetekig kellene töltögetnem az űrlapokat.
– Mennyire kell magának ez a pofa? – kérdezte Raybolt.
– Borzasztóan.
– Olyan nagyon borzasztóan? – Raybolt zordan mosolygott. Megpördült a székén, és rábámult számítógépe üres képernyőjére. – Hát akkor ólálkodjunk egy kicsit a virágágyban. – Betöltötte a programot, majd Cruzra pillantott.
– Nős?
– Még mit nem!
– Helyes. Én nyélbe ütöm ezt, maga elvisz vacsorázni, mit szól *hozzá?* Cruz mosolygott. Direkt megközelítés. – Miután

lerendeztem a pasast.
– John Bynerhez a Dunesben.
– Az ki?
– Színész.
– A helyet maga választhatja – ígérte Cruz. – Ha megtalálja az illetőt, akit keresek.
– Valami különlegeset keresünk?
– Epilepsziás. – Hacsak nem kamu volt az egész epilepszia. Hacsak Hawkins nem tévedett elejétől fogva.
– Nem szívesen mondom ezt magának, de Nevadában az epilepszia nem bűncselekmény.
– Hajlam görcsökre és rohamokra – idézte Cruz. – Korlátozhatták a jogosítványa érvényességét.
– Vagy hazudhatott – vont vállat Raybolt. – De azért próbáljuk meg!
– Kopogott a billentyűzeten, hátradőlt, várt. Néhány másodperc múlva a képernyő csuklott egyet, és megtelt adatokkal.
– Van valami? – kérdezte Cruz.
Raybolt végigpásztázta az ernyőt, és megrázta a fejét. – Nincs. Néhány parkinsonos. – Cruzra tekintett, és újabb cigarettára gyújtott. –Más egyéb?
A férfi törte a fejét. A gyilkosok olyanok, mint a gyújtogatók – akármennyire erőlködnek is, mindig hagynak valamilyen nyomot a helyszínen. Szóval mi is maradt Ricky Stiles után, valahol, valahogyan?
– Mit szólna gyilkossághoz? – kérdezte. Raybolt őrmester felvonta vastagon utánahúzott szemöldökét.
– Viccel. Nálunk fél tucat esik egy hétre.
Ricky okos fiú, nem piszkol a saját fészkébe. Ha Las Vegasban lakik, akkor itt olyan tiszta, mint a patyolat. Mr. Átlag Jenő.
– Mit szólna olyanokhoz, amelyek nem itt történtek, nem helyiek, de volt vegasi kapcsolatuk? – kérdezte, és közben lázasan forgott az agya.
– Újkeletűekhez. – Langford szerint Ricky pánikba esett, azért ölte meg Thomas Ritchie–t és a feleségét. A kanadai gyilkosságok. Hawkins meggyilkolása ugyancsak nem illik Stiles mintájához. Ha Langford profilja helytálló, akkor lehetséges, hogy Stiles kiborulóban van. Talán más hibát is

elkövetett, közelebb Vegashoz.
– Várjon! – mondta Raybolt, és újból a számítógéphez fordult. Újabb várakozás. – Csak egy volt a közelmúltban – szólalt meg végül. – Tijua–nai prosti. A szálloda vezetője bizonyos benne, hogy a gyanúsítottnak nevadai rendszámtáblája volt. – Csettintett. – Ollót szúrt a lány tarkójába! Jesszus!
Olló a fejben. Henteskés Hawkins szemében. – Mikor? – kérdezte Cruz.
– Szerdán – olvasta Raybolt a képernyőről. Az időpontok egyeztek. Ricky Stiles ugyanazon a napon vásárolt fenacemidet Tijuanában, amikor a mexikói prostituáltat megölték.
– Végigfuttatta valaki a rendszámot?
Raybolt bólintott. – Persze. Én. Ide ez van írva, úgyhogy ezt kellett tennem.
– Kié volt a kocsi?
– Kölcsönzői. Avis a repülőtérről. Egy bizonyos Mr. Franz Schroeder, freiburgi német állampolgár hitelkártyájával fizettek érte.
– Lopott?
– Valószínűleg. Schroedert néhány nappal előbb már halott állapotban szállították be a Desert Springs Kórházba.
Cruz döbbenten hátradőlt a székén. – Gyilkosság?
– Itt az van, hogy szívroham vagy agyvérzés. Nincs jele bűncselekménynek. A pofa, aki megölte a prostit, valószínűleg lopta a kártyát. Vagy talán az utcán vásárolta. – Vállat vont. – Mindenképpen zsákutca. – Megkocogtatta a képernyőt. – Nullát kapott a fontossági listán.
Jobban utána kellett volna néznetek, gondolta Cruz. Hawkinstól és Langfordtól eleget hallott Stiles viselkedési mintájáról, hogy meglássa a kapcsolatot. Fogadni mert volna, hogy Stiles ölte meg a németet Las Vegasban, aztán a kártyájával fizette az utazást Berkeleybe.
– A pasas létezik – mondta. – Egészen biztosra veszem, hogy Las Vegasban lakik, vagy valahol a környéken, elég közel, hogy használni tudja azt a postafiókot. Most nincs időm kicövekelni. Kell lennie valamilyen más útnak.
Raybolt őrmester megrázta a fejét, és fáradtan sóhajtott. Elnyomta a cigarettáját, és másikra gyújtott. – Ide figyeljen,

most ki fogom oktatni magát. Maga a múltban él. Nem úgy van már, mint volt régen, tíz, sőt öt évvel ezelőtt. Nézzen rám! Harminckilenc éves vagyok. Amikor iskolás voltam, a számológép egy nagy szürke izé volt, fogantyúval, amit a papám akkor vonszolt elő a pincéből, ha eljött az adóbevallás ideje. Most olyat vehet, ami csuklóra csatolható, kiírja a rakétabenzin képletét, méri a pulzusát, ugyanakkor összeadja a számlakönyvét, és megmondja, hány óra. A számítógépek akkorák voltak, mint egy ház, ma rakétákat lőhet ki laptoppal. Ma már minden csupa szám: a belépési kód, az internet és a bankomat.
Cruz megroskadt a székében. – Igaza van – szólt halkan.
Raybolt átnyúlt az asztalon, és megpaskolta a férfi karját. – Derekasan igyekezett, de azt hiszem, hogy ez a pofa lekörözte magát. – Elmosolyodott. – Ha akarja, én viszem el *magát* vacsorázni. Van még egy kis hely az öreg Visán.
Cruz hirtelen előredőlt. A tijuanai gyógyszerész üzenete Hawkins–nak. Langford követi Fletchert, Ricky Stiles követi Hawkinst. Hitelkártyák.
– Kápé – mondta halkan. – A nő most kápéval fizet.
– Nő? – kérdezte Raybolt. – Én azt hittem, hogy egy férfit keresünk.
– Azt – mondta Cruz, és bizonyosra vette, hogy rájött a megoldásra. – És a nő fog elvezetni engem a férfihoz.
Jay Fletcher a Swenson Street-i postán ücsörgött, vaktában töltögette a lakcímbejelentő űrlapokat, és ugyanakkor a szemét igyekezett Follett postafiókján tartani. Már majdnem egy órája ücsörgött itt, ha még tovább marad, az emberek gyanút fognak. Az asztal történetesen két méterre se állt a hirdetőtáblától, ahová az FBI körözvényét rajzszögezték a tíz legveszélyesebb szökött bűnöző képével. Még egy-két nap, és ő is ott lesz közöttük.
Óz postafiókjának kicövekelése nem volt egyéb dühítő időpocsékolásnál, de nem tudta, mi mást tehetne, ha már egyszer zsákutcába futott a Redi-Mailnél. Kitöltött még egy űrlapot, hozzátette a köteghez, és kissé elfordult a székén. A posta hosszú négyszögének oldalfalait eltakarták a maratott acéldobozok *százai. A* magas mennyezetű hivatali helyiség túlsó végén hosszú pult állt, amelynél három-négy postás

dolgozott. A pult mögött egy válaszfal takarásában rejtőzött a tulajdonképpeni postahivatal. Ha jól látta, a fiókokat hátulról töltötték meg, a fióktulajdonosok a kis üvegbetéten át nézhettek utána, van-e küldeményük, nem kellett kinyitniuk az ajtót. Jay már belesett Óz postafiókjába. Üres volt, kivéve egy kis postai kártyát. Amikor ellenőrizte a pultnál, kiderült, hogy az ilyen kártya csomagról értesít.
A postás szerint, akivel beszélt, valószínű, hogy Óz már otthon is kapott egy ugyanilyen értesítőt a postán átvehető csomagjáról. Más szavakkal, ha bejön, akkor valószínűleg be se néz a fiókba. Egyszerűen bemutatja a kártyát a pultnál, és elviszi a csomagját az esetleges többi postájával együtt. Ha így tesz, akkor ez újabb zsákutca, mert Jay nem fogja látni, milyen Óz. Futólag gondolt rá, hogy azt mondja, az Irodától jött, ám ehhez be kellene mutatnia a saját nevére szóló igazolványát, és különben sem menne vele semmire – az amerikai posta nemigen ad ki semmiféle adatot a bürokrata baromságok agysorvasztó sokasága nélkül.
Úgyhogy mondj le róla, ostoba. Add fel magad!
Ki van zárva. Majd ha sikerült hazavágnia Óztot, esetleg akkor. De nem most. Kell lennie valamilyen megoldásnak. Még egy dobásnak. Takaros köteggé egyengette lakcím-változtatási kártyáit, fölmarkolta őket, és beállt a sorba a csomagkiadónál. Dél volt, féltucatnyian állhatták előtte. A lassú vánszorgás közben Jay a sódert próbálgatta, amelyet el fog hinteni a postásnak. Valahogy meg kell tudnia, mikor jött Foílett a csomagért.
Már csak hárman maradtak. Közvetlenül Jay előtt egy építkezési kobakot viselő munkás, őelőtte egy asszony, a karján kisgyerek, a babakocsiban másik, mindkettő visít. Jay a hasára tette a kezét, megpróbálta elképzelni, ahogy napról napra növekszik benne egy magzat. Elzavarta a gondolatot.
A sor megint zökkent egyet. Most egy sötét hajú, középtermetű férfi állt a pultnál. Tűzpiros nejlon széldzsekit viselt, amelynek a hátára valamilyen társaság nevét hímezték higanykék betűkkel. A postás elcammogott hátra. A sor várt. A karonülő hátrafelé bámult az anyja válla fölött, tágra meredt szeme könnyben úszott, az állán folyt a takony. A gyerek összerázkódott, hosszan, hörtyögve beszívta a levegőt, és

csücsörített. Ennyit a biológiai órákról. Jay imádkozott, hogy az övé hangtalanul riasszon.
A név a széldzseki hátán.
Softimage.
A társaság, amely Óz Birodalmát gyártotta.
Kurva életbe!
A postás visszajött egy csomaggal, átadta a széldzsekis embernek, és rácsapott valamire egy bélyegzővel. Jay kővé dermedt. A széldzsekis ember megfordult, végigjött a sor mellett, futólag odapillantott a bőgő gyerekek anyjára.
Belenézett Jay szemébe. Sötét, fekete szem, sápadt arc. A két pillantás egymásba kapcsolódott. A férfi megtorpant, rámeredt Jayre, aki semmi mást nem látott, mint a szemét. A száj felkunkorodó mosolyát.
Ő az! Mindent tud!
A férfi sietni kezdett az ajtó felé. Jay földbe gyökerezett lábbal állt egyetlen agyzsibbasztó másodpercig, aztán megpördült, a blézere alá nyúlt, és a farmere övébe dugott Browning markolata után kapott. A gyerek a sorban ismét bömbölni kezdett. Jay látta, ahogy a piros-kék dzseki befurakodik az embercsoportba, amely akkor jött be az ajtón. Itt nem lőhet. Ha elhibázza, ártatlant öl meg. Ilyen helyen még egy geller is végzetes lehet. A férfi olajra fog lépni, és ő sehogy sem akadályozhatja meg.
Menj utána!
Rohant, kikerülte a járókeretes öregasszonyt, aki mögötte vánszorgott a sorban, áttört a Holiday Inn egyenruháját viselő lányokon, akik összeverődve locsogtak, végre elérte az ajtót, és mikor kivágta, még láthatta a járda szélén a piros-kék villanást, ahogy eltűnik egy taxiban. Kockás. A szeme káprázott a naptól. A rendszámtáblát nem tudta leolvasni, csak a működési engedély számát: 4772. Kelet felé robogott, a Strip irányába.
– Rohadék!
Állt és nézte, hogyan tűnik el a zsákmánya a Flamingó Roadon hömpölygő sűrű forgalomban. Itt volt a markában, és kisiklott a kezei közül! Észrevette, hogy egy másik kockás tart ugyanabba az irányba, mint Óz taxija, leugrott a járdáról, lemeszelte, a fékcsikorgásra, bőgő dudaszóra ügyet sem vetve

átszlalomozott a sugárút másik oldalára. Feltépte a taxi ajtaját, és bevágódott a hátsó ülésre.
– Elment az esze, édes? – A kormánynál ülő nő az ötvenes éveit taposta, hatalmas emlői kidagadtak a világoskék frottír napozófelsőből.
Jay megpróbált levegőhöz jutni. – Egy pasi most intette le az egyik taxijukat. Kelet felé ment, a Stripre.
– Ugye most nem akarja nekem leadni a „kövesse azt a kocsit" dumát?
– Tudni akarom, hová megy!
– Olyan nincs.
Jay belenyúlt a farmerje zsebébe, és előhúzott egy köteg bankót. – Ötven elég lesz?
– Szükségem van a kocsi számára.
Jay előreadta a pénzt. – Négy–hét–hét–kettő – mondta.
– Várjon. – A nő beütött egy számsort a kocsi számítógépének billentyűzetén. – Csak egy másodperc – mondta hátranézve.
Jay bólintott, még mindig lihegve. Szavak mozogtak *a* folyadékkristályos kiírón. Mirage.
– Az mi?
– Majd meglátja. – A nő hirtelen kivágódott a forgalomból, és a Strip felé indult.
A Mirage egyenesen Óz játékából cseppent ide. Vízesések, lagúnák, ezernyi pálma óriás cserepekben. Bengali tigrisek, a főbejárat aranyozott vízköpő delfinjeivel átellenben működő vulkán. Follett sehol. Jay berohant az esőerdei előcsarnokba, és végigpásztázta a nyüzsgő tömeget. Semmi.
Vörös villanás. Jay odafordult, leolvasta a kék betűket. Follett átsurrant a tömegen, és a kaszinó bejárata felé tartott.
Várt engem.
Keresztültörtetett a tömegen, olyan gyorsan, ahogy csak feltűnés nélkül tehette, és besietett a kaszinóba. Óriási volt, de különös módon fesztelen. Jimmy Buffett zenéje hullámzott a trópusi növények és a játékautomaták fölött. Kockaasztalok hektárjai. Tompított világítás és blackjack. Újabb vörös–kék villanás a messzeségben, újabb kijárat felé siet.
Várt engem.
Át az automaták sorai között az ingerkedő dzseki nyomában. Ki a kaszinóból, ki a fényképezőgépet hurcoló turistákat

zötyögtető, zümmögő mozgójárdára. A turistáknak legalább fele japán. A pisztoly ólomsúllyal nyomta Jay keresztcsontját. Túl sokan vannak. A mocsok tudja, hogy itt úgysem tehet semmit.
Lelépett a mozgójárdáról, és hunyorgott, mert nem tudta, nem hullott–e át valamiféle álomvilágba – Follett őrültségébe. Tűző napfényben állt, kék égen vitorlázó felhők alatt, puha szellő legyezte az arcát. Tucatnyi cseréptetős kis kőház egy kikövezett, hosszú út mentén. Ókori Róma. Tunikás nők, szemben szökőkút, márványszobrokkal. Nem is szobrok. A szökőkútból bugyogott a víz, a szobrok muzsikáltak. Lézernyalábok táncoltak üres műanyag arcukon. Valahol elektronikus madarak csicseregtek. Egy fiatalember jött arra halványsárga római tógában, a mellén lógó tábla egy Boogies nevű valamit hirdetett.
Az Alkonyzóna.
Balra útjelzés. Fórum butikok. Most már Jay is látta. Tematikus vásárlás egy római piacon. Az egyik bolt kirakatában Vuitton bőröndök, a másik kirakatban Gucci. A szökőkút figurái Disney–stílusú robotok voltak, a magas eget vetítették a hatalmas kupolába.
Hol van?
Ott. A széldzseki most fordul be két üzlet között, száz méterre innen, az időutazó bevásárlóutcában. Virtuális valóság, majdnem valóra váltán. Follett elemében lehet.
Várt engem. De hogyan?
Tudta, hogy jönni fogok.
Azért ment a postára.
– Trükkös rohadék!
Jelzőt tett az anyagaira a Softimage-nél, Jay pedig belebotlott valamilyen riasztóba. Kezét a pisztolyon nyugtatva végigsziguldott az utcán, és befordult a butikok között.
Most megvagy!
Eltűnt. Műanyag babérkoszorút viselő, unott férfi ácsorgott egy kulcstartó tábla mellett. Az ajtó fölé a személyzeti parkoló kijárat szavakat írták. Jay dühösen elcsörtetett a parkolóőr mellett, és kirontott az ajtón. Megtorpant, és belehunyorgott a váratlan, vakító napfénybe. Előtte futballpálya nagyságú aszfalt vibrált a kora délutáni forróságban. Ezer autó főtt a

kátrányos serpenyőben.
Nincs több kék-vörös villanás. Elvesztette.

28.

Janet Louise Fletcher, a barátainak csak Jay, ha ugyan voltak még barátai, jelenleg mindenki másnak női gyilkos, a szállodai fürdőszoba tükre előtt állt, és szemügyre vette a pusztítást. Sinead O'Connor negyvenhez közeledő, kissé kevésbé anorexias változatban. A szállodai újságoskioszkban az ő fantomképe virított fél tucat címlapon, és a szobába visszatérve ugyanazt láthatta félóránként a CNN–en.
A négy vastag réteg önbarnító kencével, a rengeteg szemhéj és szempillafestékkel egyáltalán nem emlékeztetett a képekre, és csak azért imádkozott, nehogy a taxisofőrnek meg a postásnak leessen a tantusz. A saját kezűleg elvégzett elnagyolt, nullásgépes hajnyírás és a maradékba belemasszírozott Lady Clairol Silvertip volt a legjobb, de a síküveges pápaszem, a biciklisnadrág és a repedő póló is megtette a magáét.
Fóördög szabadságon.
Jay Fletchernek nyoma veszett valahol az úton Albuquerquetől idáig. Jay Fletcher nem létezhet egyazon világban olyan alakokkal, mint Homer Dunton vagy dr. Kushinski a nevetséges kis rózsaszín bögyörőjével és a cseresznyeillatú pipadohányával. Az ember már nem lehet Jay Fletcher – egyszerűen nem lehet. „Mami" egy tetoválássá lényegült át Jeffrey Dahmer karján, az almás pite meg szexuális segédeszközzé. Már semmi sem működött, a világ üresben járt. Elhomályosodott verssor lebegett föl a múltból, valami, amit iskolában tanult. Elárulta a washingtoni pszichiáter kurva. Elárulta magát. Már megint.
Minden Egész eltörött.
És itt volt ő, ennek a törött Egésznek a közepén, idegenként.
Minden Egész eltörött.
Elfordult a tükörtől, mert félt, hogy nevet kell majd adnia magának. Nevet annak, amit csinál. Olyan volt, mintha kisodródna az űrbe, lehullott róla minden, ami volt vagy lehetett volna, akárcsak hajának csomói a fürdőszobapadló hideg csempéire. Fogja–e tudni majd holnap a szobalány, hogy

mit söpör fel – a női gyilkos bizonyítékait? Sokkal valószínűbb, hogy spanyolul fog motyogni valamit a disznó turistákról. Holnap. Valamikor réges-régen tudta, hogy mit hoz a holnap: kávét fánkkal, munkakedvet, lelki békét, valamivel később kocogást Nadine-nal a csatorna partján, pfű, pfú, de klassz lenne Georgetownban lakni.
Kibukdácsolt a fürdőszobából, meztelenül lefeküdt az ágyra, próbálta megfékezni szívének kétségbeesett dübörgését. A szemében gyülekező könnyeket.
„Big girls don't cry." Eszébe jutott az első alkalom, amikor a slágert hallotta. Egy karcos, ócska negyvenötös lemezről Fernie wurlitzerében, saroknyira az iskolától. Folyton azt játszotta újra és újra azon az 1976–os nyáron. „Big girls don't cry."
Odakint megint sötétedett, repülőgépek mennydörögtek a szálloda fölött, az egész város izzani és villogni kezdett, mint egy óriás neonfá–rosz a sivatag közepén. Majdnem megcsípte, aztán hagyta lelépni. De most lekapcsolja.
Ígérem, csak még most az egyszer.
Ezt meg hogy érted? Azt hiszed, ő az utolsó sorozatgyilkos a világon? Még az államban sem.
Épp erről van szó, nem? Számítanunk kellett volna erre az egész ölésre-gyilkolásra – be kellett következnie, mert felnőttünk. Egy olyan világba születtünk, ahol a kislányok habos ruhácskákat hordtak, és vagy úgy néztek ki, mint Veronica az *Archie* képregényekben, vagy mint a *Dennis the Menace* Margaretje. Csak a kövér lányok és a csúnya lányok hallottak a szexről, mert egyedül nekik volt szükségük rá – a szépek eltengődtek ígéreteken. A babáknak, amelyekre áhítoztunk, műanyag teste volt, és a mellükről hiányzott a bimbó. Barbie sohasem menstruált, és nem izgult, hogy az anyja észreveszi a bugyiján a trutymót. A sorozatokban csak az epizódszereplők haltak meg.
Amerikában nem volt nemi erőszak, csakis kacaj és napsütés. A gyilkosság puszta rejtély volt, amelyet a vékony ponyva végén megoldottak. Stephen King gondterhelt tanár volt, aki lakókocsiban élt várandós feleségével valahol a maine-i parlagon, éjszakánként elkeseredetten stukázott disznó történeteket valami férfimagazinba, és csak álmodott

jövőjének borzalmairól. Minden olyan klassznak indult.
Senki sem lőtt le elnököket.
Senki sem metszette bele a monogramját egy állapotos színésznő hasába, hogy aztán vérrel írja a falra, hogy *Helter Skelter*.
Ötéves korában volt egy barátja, egy Arnie Arthur Bellecamp nevű kisfiú, akinek a szülei még akkor sem vettek televíziót. Egy napon aztán csak megvették, és Arnie azt hitte, hogy egy álom vált valóra. A hangok a lábat takaró szövet mögül szóltak, és akkorka zenészek muzsikáltak, mint Arnie ólomkatonái. A képernyő ablak volt egy másik világba, amelyet a Palmolive és az Eno Fruit Salts rendelt, és ha az ember ki akart menni játszani, egyszerűen lekapcsolta a dobozt, és kiment, abban a biztos tudatban, hogy mikor visszajön, megint bekapcsolhatja, és folytathatja ott, ahol abbahagyta.
Mind azt hittük.
Már nem.
Jay Fletcher a sűrűsödő sötétségben feküdt, hideg szél legyezte a testét, a levegő megtelt a leszálló gépek sugárhajtású sikolyával, szíve óvatosan lassult, könnyei száradtak. Felmosolygott a mennyezetre, és a semmi egyetlen hullámában kilökött magából mindent, hogy üres, áttetsző és tiszta legyen a lelke.
Az egész azon múlik, hogy mit kezd az ember az emlékeivel. Mint mikor túltelített a winchester. Időnként ki kell takarítani, törölni kell róla, amire nincs már szükség. Le kell súrolni a sötét foltokat, ki kell irtani a vírusokat és a pondrókat, meg kell szabadítani a múltat és a jelent a körülöttünk tapogató fekete polipkorongoktól, hogy elölről kezdhessünk mindent. Ennyire emlékezhetünk, mielőtt elpusztítanának minket, és végképp darabjaira hullana az Egész.
Évekkel ezelőtt két diploma között kivett magának két hét nyári szabadságot, váltott egy olcsó charterjegyet Európába, és elment stoppolni. Éppen egy belga műút mellett állt, amikor hirtelen beléhasított, hogy pontosan szemközt vele valaha két világháborút vívtak, és körös-körül a búzamezők, a távolban a sötét erdők egyszer félmillió ember halálsikolyától visszhangzottak.

Ott volt körülötte a történelem, az emlékek, láthatatlanul, hacsak az ember nem engedte meg magának, hogy lássa őket. Lehajolt, fölvett egy marék földet, az orrához emelte, próbálta érezni a múlt szagát. Nem tudta. Fölállt, megint égnek bökte a hüvelykujját, és arra gondolt, hogy talán megőrült, de aztán azt mondta magának, hogy időnként mindenki megőrül egy kicsit.

Egy kicsit őrült még egy rövid ideig. Ha nem maradok túl sokáig a nyúlüregben, akkor megtalálom az utat vissza a felszínre. A néném mellett fogok ébredni, kutyusom alszik az ölemben, és a nyúl csak nyúl lesz, semmi zsebóra, mellény és kesztyű. Megint a Temze partján leszek Lewis Carroll-lal.

Emlékszel rá? A pedofilra, aki szeretett pucér kislányokat fényképezni?

Édes Istenem, hagyj nyugtot nekem!

Lemászott az ágyról, és öltözni kezdett.

A postai intermezzo totális csőd volt, de a Redi–Mail sima ügy, Jay átkozta magát, amiért nem jutott előbb eszébe. Miután a Mirage-ban elveszítette Follettet, beugrott a Redi-Mailhez, és amikor előadta a pult mögött ülő kreténnek, mennyire érdeklik a számítógépek, az boldog örömmel tartott neki bemutatót a bejövő faxok számítógépén. Jay a válla fölött leselkedett, és két perc alatt megjegyezte a kódot, amellyel be lehetett lépni a Redi-Mail számítógépeit hajtó helyi hálózatba.

Amikor visszaért a szállodába, a kóddal felkapaszkodott a kisvállalkozás következő bejövő hívására, és attól kezdve már minden könnyen ment. Lance Follettnek számlája volt a Redi-Mailnél. Távolsági hívásainak többsége a Softimage-hez futott be Carson Citybe, a többi egy ismeretlen boulderi számra, valószínűleg az volt a kapuja az internetre. Jay-nek nem kellett több.

Hát végül ez lett a végzetes gyönge pont – Óznak mindenképpen szüksége volt egy közönséges telefonvonalra, közönséges számmal, ha kapcsolatba akart lépni a nagy csúnya külvilággal. Jay megint eljött a szállodából, eltaxizott a Clark megyei könyvtárba az Escondido Avenue-n, és igénybe vette az üzleti telefonkönyvet. A könyv szerint a telefonszám a Caliente Streetre mutatott. A könyvtár nagy várostérképe azt mutatta, hogy a Caliente Street úgy egy mérföldre lehet, az

egyetemi várostól keletre, a Liberace múzeumtól délre. Egyszerű, mint az egyszeregy.
Még egyszer megnézte pólós-biciklisnadrágos önmagát a tükörben.
Leállíthatod magad. Nem kell ezt csinálnod.
– De igen, kell.
A válltáskájába dobta a Browningját, még egy utolsó pillantást vetett az idegenre, akivé vált, aztán sarkon fordult, és kiment a szobából. A kör bezárult, mint egy James Joyce-regényben. Elérkezett a vég kezdete.
A női gyilkos valamivel este tíz után ért oda Lance Follett házához a Caliente Streeten. Többször hívta a számot, utoljára egy nyilvános készülékről a 7-Elevenben, ahol beszerezte az álcázó specerájos tasakot. Nem vették fel. Talán házon kívül van Follett, vagy vár. A sötétben. Mostanra láthatta a fantomképet a lapokban vagy a televízióban. Na–dine-nak sok képe van róla – egy-két nap múlva fotójuk is lesz, nemcsak rajzuk. De akkor már mindegy lesz.
Jelentéktelen földszintes tanyaház volt az ötvenes évek stílusában, ugyanolyan, mint a szomszédai. A szél romlott tejföl színűre fakította a málladozó sárga vakolatot. A pázsitnak majdnem ugyanolyan volt a színe. A női gyilkos kétszer megkerülte a háztömböt, mindkét alkalommal annyi részletet szívott magába, amennyit csak bírt. Harmadik kör gyanús lett volna. Már épp eléggé elnyújtotta. Fölment a repedt cementjárdán a bejárathoz. A fészergarázsban nem állt kocsi. Az utcán viszont rengeteg. Chevyk és Fordok, középkategória vagy annál lejjebb. Nem várakoztak árnyalakok, a nő legalábbis egyet sem látott. A háznak saját trafója volt a bejárati lépcsőtől jobbra. A mérő üvegkalitkájában láthatta a nagyteljesítményű vezetéket.
Kétszázhúszas áram. A sok számítógéphez.
Az ajtónál megigazította a karján az élelmiszeres csomagot. A Browningot a válltáskájában vitte, majd a Caliente Streeten áttette a 7–Eleven zacskójába. Most a kezében volt, a hóna alá rejtette, tartalék tár a biciklis nadrág korca alatt. Annyit kell tennie, hogy ledobja a specerájos staniclit, céloz és lő. Ezúttal nincs vita, magyarázat, játék. Egyiküknek sincs ideje.
Ez egy állat. Irtsd ki!

Kopogtatott.
Az ajtó elmozdult az ujjperce alatt. Résnyire nyitva hagyták.
Felhívás keringőre.
Lépj be hajlékomba, mondta a légynek a pók.
Ki a légy?
Ki a pók?
Belépett a házba, a zacskót letette a keskeny folyosón, marokra fogta a Browningot. Ez nem bűzlik, mint Kushinski. Ez tiszta, talán egy leheletnyi fenyőillatú légfrissítővel. Csak suttog. Hangok egy másik szobából.
A folyosón sötét volt, csak a nyitott ajtóból szüremlett be fény. A nő magára csukta az ajtót, aztán megállt, hogy a szeme alkalmazkodhasson. A Browningot az arcához emelte, lövésre készen. Semmi meglepetés. Suttogás. Mindent túlzümmög a légkondicionáló. Bólintott magában. Az ajtó nyitva maradt, a kompresszor túlórázott, hiszen minden hideg levegőt, amit előállított, kiszippantott a forró sivatagi éjszaka.
Ez más, mint a többi.
Jó ötlet volt a póló és a spandex biciklisnadrág. Semmit sem lehet rajta elkapni és megrántani, semmivel sem lehet lelassítani. Lesimított, biztos testté vált, áramvonalassá, mint a becsapódó lövedék. Semmi sem fogja megállítani. Lassan osont a folyosón, fél kézzel leengedte válláról a táskát, és a földre csúsztatta. Semmi sincs benne, amire szüksége lehetne.
Érezte teste minden porcikáját, az összes int, csontot és izmot. Az összes idegvégződést. A biciklisnadrág második bőrként tapadt a csípőjére és az ágyékára, forró volt, szoros, hatalmas, és olyan rettenetesen, félelmetesen, csodálatosan erős.
Az összes előadás a szervezettekről és a szervezetlenekről, a rítusaikról, a tömeges halál mélylélektani gyökereiről. Dunton szkarabeusza lazán csúszkált bal keze mutatóujján. Totemek. Kalap szar. Nincs ebben semmi érthetetlen. Van, aki a cigarettára kap rá, a másik a piára vagy a pirulára. Vannak néhányan, akik az ölesre kapnak rá, és ahogy telik az idő, nekik is mind több kell belőle. Nagyobb adag. Azért csinálták, mert jólesett, örömüket lelték benne. És olyan sok embernek fájt, nemcsak az áldozatoknak, de a családjuknak is. A gyilkosok nem bánták, miért is bánták volna?
Én bánom.

A folyosó végére ért, és újra megállt, a légkondicionáló mély zümmö–gésén túlról hallatszó suttogásra figyelt. Dermesztő hideg volt, alig bírta megállni, hogy ne vacogjon. Keményen megmarkolta a Browningot, és a gyöngyfüggönyön át besiklott a szobába.

Ne nézz oda!

Óz nappalijában állt, és belátta a Birodalmat. Négyszer négy méteres szoba volt, az egyik falon széles panorámaablak, amelyen fekete függöny zárta el az utcára nyíló kilátást. Zsúfolásig bebútorozva. Egy dívány, tucatnyi össze nem illő kis nippes polc, asztalka, kártyaasztal, dohányzóasztal. A sarokban egyetlen hintaszék.

A polcokon és az asztalokon ötszáz égő gyertya. A többi falon fényképek miriádja, kicsik és nagyok, szakadtak, gyűröttek, tépettek: mozaik egy tébolyról, amely két óceán partja között gázolt végig az országon. A padlón tucatnyi olcsó kazettás magnó suttogja a kínok különféle szimfóniáit. További asztalokon tucatnyi tévé, fekete–fehér, színes, ócska és új, mind ugyanahhoz a videomagnóhoz kötve, mind ugyanazt játssza, az őrület archívumait, százszor szörnyűbbeket, mint a Kézimunkás áldozatainak képei Sladky falán, ezerszer szörnyűbbeket Kushinski macskáinál. Szakmai önéletrajz igazgatói pályázathoz a pokolban.

Ó, Jézusom, hány embert ölt meg?

Százakat?

A gyertyák vonagló árnyékai között mindet láthatta. Véres csontig csupaszított arcokat látott, szem nélküli arcokat, arcokat, amelyek már nem voltak arcok. Gyerekeket, férfiakat és nőket, tízesével, húszasával, és körülötte mindenütt csontok ropogása, nyögések, a rettegés összefüggéstelen sikoltozása, sejtelemmé tompítva.

Akarom.

Hogy akarod?

Holtan.

Mögötte, rejtett zsanérokon, elfordult, és hangtalanul felpattant egy falszakasz. A szeme sarkából látta a süvítő ívben lesújtó baseballütőt, amely csak azért nem találta el a tarkóját, mert ösztönösen elrándult a csapás útjából. Az ütő a vállát érte, a fájdalom nyaktól mellkasig végighasította. Elesett, az

oldalára henteredett, asztalokat és gyertyákat rúgott fel.
A baseballütős alak azt visította: – Te vigyázz, *én* jövök! Fartúró!
A fájdalomtól félig vakon emelte föl a pisztolyt, és elsütötte a sötét alakra, aki előreugrott, és ismét fölemelte az ütőt. A nő újra meg újra meghúzta a ravaszt. Agyának egy szelete tisztában volt vele, hogy célzás nélkül üríti ki a tárat. Az alak hátratántorodott, asztalokat borítva csapódott a túlsó falnak, és az oldalára zuhant. Még mindig az ütőt szorongatta.
A nő elengedte a ravaszt. A ropogás abbamaradt. Hat, hét, nyolc? Mennyi maradt?
Meghalt. Meg kellett halnia. Közvetlen irányzással lőttem.
Égő fájdalom hasított az arcába. Aztán megint. Vágás? Nyílt seb? Nem. Forró viasz csepeg rá valahonnan. A szoba túlsó végében a sötét alak nyögött, aztán az ütőre támaszkodva felemelkedett a padlóról. Valamiért nem stimmelt a körvonala, szögletes és merev volt, összesúrlódó lábai zizegtek, mint a műanyag. Valamilyen védőruha.
Ó, a kurva életbe, Courage van rajta! Kevlar golyóálló páncél, a rendőr kibaszott legjobb barátja!
Oldalt kinyílt a rejtekajtó, és a nő belátott a számítógépekkel tömött kis szobába. Óz Birodalmának központja. Az alak megbotlott az egyik felborult asztalban, és majdnem megint elesett.
– Fartúró! – suttogta, és ezt ismételte minden lépésnél, amelyet a nő felé tett.
Körös-körül a szobában a gyertyák belenyaltak a fényképekbe, apró tüzeket lobbantottak. A férfi eltaposta őket, ahogy jött előre, még mindig az ütőre támaszkodva. Egyik műanyag burkolatú lábán valami sötét folyadék csörgött le.
Eltaláltam.
A nő nagyot rúgott, leborított egy újabb köteg gyertyát, az egyik asztal pörögve szánkázott a férfi felé, aki válaszul fölemelte az ütőt, fél kézzel lesújtott, és szétverte az egyik tévét. Szikrák záporoztak. A nő oldalfekvésbe kényszerítette magát, és megint felsikoltott, amikor ránehezedett roncsolt vállára.
Valaki biztos meghallotta a lövéseket. Segítséget fognak hívni.
Ne légy hülye! Nem jön ide senki.

Hátrafelé evickélt, újabb asztalokat rúgott fel, pisztolyos kezével belekapott egy kábelgubancba, két televízió összetört a padlón. A férfi jött tovább, előre, az ütőt magasra emelte a végső csapásra. A nő tisztán látta mosolygó arcát a mellkast védő, barázdált golyóálló mellény fölött.

– Fartúró! *Milyen szép.*

Azért mosolygott rám.

Vajon így képzelte az első randevút?

Fölemelte a Browningot, úgy célzott, mintha ujjal mutatna, ahogy az akadémiai kiképzők oktatták. Céloz és öl. Egyszer–kétszer maga is viselt golyóálló mellényt, emlékezett az ágyékot védő lapra és a kis nyakkivágásra.

Agya azt parancsolta a mutatóujjnak, hogy *húzza* meg a ravaszt, de semmi sem történt. Karja és keze még mindig zsibbadt volt az ütéstől. Idegbénulás. Tőle kétméternyire a férfi ismét meglendítette a szörnyű botot, törve–zúzva surrant feléje a lobogó gyertyafényben. A nő körül suttogtak és nyöszörögtek a magnószalagok, áldozatok haltak meg újra és újra. Hátrafelé éviekéit, egy asztalt lökött ellenfele útjába, még egy másodpercet nyert. Megint lecsapott az ütő, repedt a deszka.

– Fartúró!

A nő felhúzta a lábát, és jobbra hengeredett. Gyertyák záporoztak, lelocsolták forró viasszal. Most már megemelni se bírta a jobb kezét. A baljával nyúlt a pisztolyért, de a férfi már utolérte, és megint ütött. Mögéje került. A titkos szoba nyitott ajtaja pontosan a nő előtt tátongott. Másfél méter. Egy méter. Egyik lábával kirúgott, sikerült felborítania a nagy könyvespolcot. A nehéz bútor a szoba közepébe okádta tartalmát, és mögéje zuhant. Ó elrúgta magát a faltól, és bevágódott a számítógépekkel zsúfolt titkos szobába.

Elbizonytalanított. Ezt akarta.

A figyelmét képtelen módon lekötötte egy nyolcvanliteres akvárium, amelynek megvilágított kék vizében trópusi halak úszkáltak békésen. Alatta meghajtó, fölötte modemek és kapcsolók. Kis légszivattyú szu–szogása, buborékfüzér. A karja még mindig béna.

– Oda nem mehetsz be! – Fúria visítása. Az ütő fütyülve szelte a nő mögött a levegőt. Az akvárium összetört, víz, hal,

üvegcserép zuhogott a padlóra. A nő egy széket lódított maga mögé, aztán lebukott, és bevágódott egy nagy fémasztal alá. Mikor megpördült, látta Follett lábát és az őrjöngő ütőt, amint megint lesújt. A karja most már egyetlen égő fájás volt, de legalább az ujjait tudta mozgatni.

Csak még egy perc, csak ennyit adj, kérlek, Istenem!

Még mélyebbre húzódott, a keresztcsontjához nyúlt a tartalék tárért. Follett újra és újra ütött, műanyag hasadt, fém csikorgóit, most már nehezen, fuldokolva zihált.

Harminc másodperc.

Felrántotta a térdét, mert az ütő besuhintott az asztal alá. A vége súrolta a sípcsontját, amitől megint sikoltania kellett. Rányomta a pisztoly markolatát combjának feszes húsára, kilökte az üres tárat. Előtte a félhomályban Follett tornacipős lába tocsogott a linóleumpadlón terjengő víztócsában.

Nincs rajta zokni.

Még hátrább gyömöszölte magát a sarokba. Még mindig védte az asztal. Keze beleakadt a lelógó, gubancos kábelekbe, nem érte el a tartalék tárat.

Kérlek, csak még egy kis időt!

Ujjai megtalálták a tárat, kihúzták a szoros spandex alól.

Elejtették.

Kurva életbe!

Csönd. Csepegő víz. Follett most hátrébb állt. Térdig látszik, az ütő lágyan himbálózik előre-hátra. Nem olyan hörgő a lélegzete. Halk nyögés. Megint látszik a lábán a sötét folt, ahogy csurog bele a jobb surranóba. Vér. Sikerült megsebesítenie. Lelassította. De nem eléggé.

Most *elkapott.*

A férfi lehajolt, az ütőre támaszkodott, és bebámult az asztal alá. Visszabámult rá, és látta, hogy a szeme lázasan csillog, mintha valami csudát látott volna meg a pislákoló gyertyafényben, ezer mérföldre a nő mögött. Óriási szeme belefurakodott a nőbe, kitöltötte, elakasztotta lélegzetét.

– Majdnem. – Mosolygott. – Majdnem sikerült.

A nő a tár után tapogatózott a hideg padlón, súrolta az ujjai hegyével. Nincs idő. Előre akarta húzni a karját, érezte, hogy megint belegabalyodik a vezetékekbe. A tócsát nézte a padlón, kettejük között. *Még egy esély?*

– Azt hiszem, túljárt az eszemen – mondta. A férfi mosolygott.
– Időt akar nyerni? – A mosoly szélesedett. A szeme olyan volt, mint két fekete lyuk. Halott. – Miért fárad?
– Sohase mondd, hogy vége – nyögte ki a nő. Egy vastagabb vezetékre tapintott. Megrángatta, vigyázva, nehogy kihúzza a fali csatlakozóból. Valami engedett. Még egyet húzott rajta.
– Ilyet én sohasem tudtam volna kitalálni. – A férfi megcsóválta a fejét, még mindig mosolygott, de állkapcsa kemény izmai remegtek a fájdalomtól. A cipőjéből már kicsordult a vér, összekeveredett az akvárium vizének szélesedő tócsájával. – Sohase mondd, hogy vége – ismételte. – Nincs értelme. Aki halott, az már úgyse mondhat semmit.
– Még nem vagyok halott.
– De az lesz. Hamarosan.
– Azt képzeli, egyedül jöttem ide, Mr. Follett, Nagy Varázsló?
– Gyenge blöff, de időre volt szüksége. Megint húzott egyet a kábelen, imádkozott, hogy elég hosszú legyen. Érezte, hogy ismét enged.
– Tudom, hogy igen. És a fegyveréből kifogyott a golyó.
– Számolta?
– Ha tudna lőni, már lőtt volna.
– Okos fiú.
Milyen gyönyörű arc. Hányszor? Százszor, kétszázszor, háromszázszor?
– Elég okos. – Elhallgatott. A nő tovább bámulta, nem engedte el a pillantását, próbálta beszéltetni. Megint rántott a kábelen, érezte, hogy az enged, kicsusszan, lehull a háta mögé. Megérintette az ujjával. Villásdugó. Az egyik számítógép vezetéke, az is lehet, hogy a fővezeték.
Uram, irgalmazz!
– Mi a neve, Vigyázzjövök kisasszony? Mert tudja, gyűjtöm a neveket.
Beszéltesd!
–Jay.
Gyilkosok párbeszéde.
– Az betű, nem név. – A nő kiejtette a kezéből a Browningot, látta, hogy a férfi szeme rávillan. Keményebben megmarkolta a villásdugót, a hüvelykujjával meghajlította a vastagabb, földelt ágat. Érezte, ahogy elpattan.

– Janet – mondta. – Janet Louise.
– Nem tetszik – mondta Follett. A nő elfintorodott.
– Én se kedveltem soha. – Óvatosan áthelyezte a testsúlyát, előkészült. Egy csekély esély.
– Azt hiszem, úgy foglak hívni, hogy Celandine – mondta a férfi lágyan.
Az meg ki?
A férfi rátámaszkodott az ütőre, és nyögve felemelkedett. Egyiküknek elfogyott az ideje.
Hogy is volt az akadémián? Első évben, azon az elsősegély–tanfolyamon? Azonnali kamrai fibrilláció.
– Gyere, Janet Louise, gyere. – Lágy hang, mint egy angyal szárnya. A halál angyaláé. – A szerelem az, amikor sohasem kell azt mondanod, hogy ne haragudj.
Szívaritmia.
Előrántotta a háta mögül a földeletlen vezetéket, és beledobta a fél méterre levő tócsába. Szorosra zárta a szemét a vakítóan lüktető fény sistergő villámai elől.
Fatális.
Mondtam, hogy vigyázz!
Kinyitotta a szemét, és nézte a rángatózó, vonagló testet, a kivicsorított, fénylő fogakat. Áramfodrok cikáztak a vízen, mint Szent Elmo tüzének pántlikái. A férfi sarka dobolt a padlón. A nő ujjai megragadták a kábelt. Keményen megrántotta, kitépte a dugós végét a konnektorból. Éles pattanás hallatszott, a ropogó áram eltűnt. A test összelöttyedt, és mozdulatlanul elnyúlt. Óz Birodalma elbukott. Uralma véget ért.
Meghalt a király.
Éljen a királynő!
Amikor Cruz fölment a Caliente Street-i házhoz, az ajtó résnyire nyitva állt, és égő gyertyák szaga érzett. A férfi egy ujjal belökte az ajtót. Homályosan, a távolból halk csoszogást hallott. Belépett, az ajtót tárva-nyitva hagyta maga mögött.
– Jay! – kiáltotta. – Jay Fletcher! – Kihúzta a derékszíjából Langford rövid csövű harmincnyolcasát. Semmi válasz, de a csoszogás hirtelen megszűnt. Fletcher vagy Stiles? Újból kiáltott. – Fletcher? Cruz vagyok!
Még mindig semmi válasz. Elindult a rövid folyosón. Megint

látta a hunyorgó fényt, és elsurrant előtte egy árnyék. – Fletcher?
Csönd. Odaért a folyosó végére, fölemelte a pisztolyt, két lépést tett előre, széles ívben körbelendítve a fegyvert. Szétvert televíziók tucatjai, egy csomó kazettás magnó hulladéka. Megpördült, mert ismét árnyék suhant át mögötte. Másik szoba. Lövésre tartott pisztollyal lépett a küszöbhöz. Földbe gyökerezett a lába, amikor szeme végre rátalált a nőre. Ott állt Ricky Shies füstölgő maradványai fölött, és egy baseballütőre támaszkodott, akár egy mankóra. Az arcát eltorzította a fájdalom. Az öv-korcába dugott automata Browning egy fallosz karikatúrájaként dagadt ki a testéhez tapadó biciklisnadrág szövete alól.
És volt még valami más is. Cruz a félhomályban is látta az ugráló rekeszizmot, a lihegő szájat, a lihegés ütemére emelkedő-süllyedő mellet. Hullámokban áradt belőle a szex, vagy még valami annál is erősebb. A férfi a baseballütőre nézett, majd Ricky Stilesra. Golyóálló mellényt viselt. Megsebesült valahol, magasan a csípőjén, de az arca sértetlen maradt. Enyhe ózonszag érzett a levegőben. Cruz egy kis szobát látott a hulla mögött, tele szétvert számítógépekkel. Mindenfelé apró, üszkös tüzek égtek, lángok pislákoltak és hunytak ki, füstfoszlányok bodorodtak a levegőben.
– Cruz? – A nő vizenyős szemmel belehunyorgott a pislákoló fénybe. Hiperventilált, a hangja elfulladt.
– Igen.
– Miért? – Keze a Browning markolatára csúszott. Volt valami szinte állatias érzékiség a mozdulatban. Crúznak el kellett fordítania az arcát. Nem vállalt volna felelősséget magáért.
– Miatta – mondta, és a hulla felé bökött az állával.
– Follett meghalt.
– Nem Follettnek hívták. Follett az egyik áldozata volt, valamikor régen. Az igazi neve Ricky Stiles.
– Honnan tudja?
– Beszéltem Charlie Langforddal.
– Ő küldte utánam?
– Magam küldtem magamat.
– Miért?
– Mert ennek abba kell maradnia. Stiles az utolsó, Jay. Nem

folytathatja tovább.
A nő a hullára pillantott, és megrázta a fejét. – Én még csak azt se hiszem, hogy Ricky Stilesnak hívták – mondta halkan. Kezdett egyenletesebben lélegezni. – Nem mintha számítana. – Ismét fölnézett Cruzra. Most nyugodt volt, de még mindig nem engedte el a fegyver markolatát. Iszonyúan fáradtnak látszott, ám Cruz gyorsan felidézte magában, hogy mi mindenre képes.
A nő átlépte a füstölgő hullát, közben eldobta a baseballütőt. Cruz követte a nagyszobába. A nő feléje fordult, és összeráncolta a szemöldökét. – Hogy talált meg? – kérdezte.
A férfi vállat vont. – Elkezdett készpénzzel fizetni. Mostanában ez rögtön szemet szúr. Amint ezt kitotóztam, nem volt nehéz lenyomozni.
– Ide hogy került, ebbe a házba?
– Maga volt a számítógépes szakértő. Feltételeztem, hogy meg fogja tenni, ami számomra képtelenség. Elvezet engem Stileshoz.
– Tehát követett?
– Igen.
– És aztán csak úgy várt? Tudnia kellett, mi fog történni. – Fagyosan meredt a férfira. – És ha ő öl meg engem?
Cruz vállat vont. Már gondolt erre. Vigye el az ördög Langfordot. Itt neki is megvan a saját elképzelése, akárcsak Jaynek. – Akkor tökéletes indokom lett volna rá, hogy kinyírjam, nem igaz? – Lenézett arra, ami Ricky Stilesból maradt. – Ez a maga meccse volt, Jay. Magának kellett befejeznie, nem nekem.
– Ez rendkívül etikátlan, nem gondolja? – kérdezte a nő. A feje majd leesett a fáradtságtól. – Arról nem is szólva, hogy erkölcstelen.
– Maga aligha van abban a helyzetben, hogy erkölcsről beszéljen.
– Ez nevetséges – motyogta a nő. – Elmegyek. – Egy lépést tett előre, de Cruz elállta az útját.
– Azt nem engedhetem – mondta, és kissé följebb emelte a pisztolyt.
– Miért nem?
– Mert maga gyilkos. Mert ismét ölni fog, ha most elengedem. Mert megszegte a szabályokat, Jay.

A nő fáradtan sóhajtott. A lélegzése és *a* hangja már majdnem olyan volt, mint régen. – Nem érti, igaz? Nincsenek szabályok. Mi csináljuk őket útközben. Én nem vagyok gyilkos, én csak megpróbálok betömni egy-két lyukat a falban. – Hátrafelé intett a fejével, oda, ahol a hulla feküdt a rejtett szobában. – Ezek nem emberek. Még csak nem is állatok. Nincsen szívük, se lelkük, se érzéseik. Azért teszik, amit tesznek, mert meg akarják tenni. Ilyen egyszerű. Gépek, amelyek esznek, lélegeznek, szarnak és ölnek. – Rövid időre elhallgatott. – Hagyta volna, hogy meghaljak itt. Maga mondta. Vagyis egy szinten áll velem. Tehát ki is maga, Cruz, hogy megítéljen engem?
A számítógépekkel zsúfolt szobára mutatott a titkos ajtó mögött. –Nézze meg személyesen! Én megtettem. Elég bizonyíték van ott, hogy lenyomozzanak még egy tucat ilyet, mint Stiles, de Charlie Langford nem fogja felhasználni, mert korrumpált, a méregfa gyümölcse, vagy mi a fenét mond a törvény. – Megint hangosabban lélegzett, keze hol ökölbe szorult, hol ellazult a Browning markolatán. – Hát basszák meg a törvényt! – mondta dühösen. – Ha én nem állítom meg őket, senki más nem fogja.
– Mit akar? – kérdezte Cruz. – Igazságot? Bosszút?
– Nevezze, aminek akarja, de menjen az utamból!
– És ha nem?
– Akkor mit csinál? – kérdezte a nő, és most mosolygott. – Lelő? Cruz a kezében tartott pisztolyra nézett, majd a méternyire álló, elkínzott nőre. Megrázta a fejét, és az övébe szúrta a harmincnyolcast.
– Nem, azt nem tudnám megtenni. – És ez hazugság volt, mert meg tudta volna tenni, de nem akarta. A nő is tudta, hogy minden csak választás dolga, és a férfi választott, ugyanolyan kétséget nem ismerő módon, mint ő.
Bólintott, aztán elindult a folyosón, a bal válla észrevehetően meg-roskadt. Ahogy elhaladt mellette, a férfi szeretett volna utánanyúlni, megérinteni, mondani neki valamit.
– Jay –
– Tessék? – fordult vissza az ajtóban.
– Nem lesz könnyű.
– Maga megkönnyíthetné – felelte.

– Hogyan?
– Adjon egy kis időt. Egy órát. Ezt az éjszakát. Egy napot. Akármit.
– Majd meggondolom.
– Kérem, tegye meg! – Mosolygott, és ezúttal az arca is felfénylett. –Ugye tudja, hogy nem vagyok őrült? –A mosoly elsavanyodott. – Talán egy kicsit fura, de nem őrült.
Egy másik állatfaj.
– Tudom – válaszolta a férfi csendesen, majd rövid hallgatás után megkérdezte: – Hová fog menni?
A nő az iszonyú szoba felé bámult, és visszaemlékezett arra, amit az utolsó működő képernyőn olvasott. A nyomatra gondolt, amelyet megtalált és begyűrt a biciklisnadrágja alá. A rá váró rettenetre gondolt.
– Németországba – hazudta, és egy másik név járt az eszében, amelyet az eszelős állatorvos adatbázisában olvasott Slippery Rockban.
Baltimore-ba. Időpontot kérek egy doktortól
– És ott mit csinál? – A férfi lelátott az arcvonásokra metszett kín, összetörtség, kimerültség alá, és meglátott valamit a mélyben, valami sebezhetőt, majdnem bánatost. Már másodszor szerette volna feléje nyújtani a karját, hogy megérintse, megvigasztalja, magához ölelje. Nem mozdult. A nő mosolygott, a néhány közös pillanatra gondolt Santa Fében. Arra gondolt, ami lehetett volna. Ami történhetett volna, ha marad. Lehetne, akár még most is.
Tényleg? Lehetne még ilyen életem?
Csak kérnie kellene.
Nem. Ahhoz már túl késő. Mindenhez túl késő, azt kivéve, ami vár rám.
Intett, és az ajtón kilépett a meleg éjszakába. Odafönt annyi csillag volt az égen, mint Óz álombéli birodalmának éjszakai oázisában. Sokkal szebb és izgalmasabb volt mindannál, amit csak a körös-körül sziporkázó város kínálhatott. Grúzra gondolt, és majdnem visszafordult, vissza abba a világba, amely lehetett volna. Lehetett volna. A férfi utánaszólt az ajtóból. Utoljára.
– Jay, ezt nem folytathatja így. – Hangja esdeklő volt, egy pillanatra elakadt a szava. – Ezt nem lehet.

A nő meg sem fordult, a végtelen eget és a csillagokat nézte, úgy válaszolta lágy hangon: – Csakugyan?
Elment.
Vigyázz, jövök!

Tartalom

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.
- 11.
- 12.
- 13.
- 14.
- 15.
- 16.
- 17.
- 18.
- 19.
- 20.
- 21.
- 22.
- 23.
- 24.
- 25.
- 26.
- 27.
- 28.